

Úvod

Čas velkých změn

Jednoho letního večera roku 375, kdesi na východě stále rozlehlější říše poblíž obnovovaného města Azgariel. Toto středně velké město ležící na hlavní cestě, která podle starých záznamů spojovala města Lianar a Elyswer, svou velikostí mohlo poskytnout bydlení pro 4000 obyvatel. V posledních letech právě toto město sloužilo jako útočiště pro četné výpravy na neprozkoumaný a nebezpečný sever.

Skupinka pěti dobrodruhů zrovna tábořila v hlubokém lese a u ohně si opékala čerstvě uloveného zajíce. Rozbití tábora bylo hodně narychlo, protože se zrovna krajem prohnala silná bouře a dobrodruzi se museli rychle ukrýt. Ten večer již slunce přes zamračenou oblohu nevykouklo, a tak se rozhodli na tomto místě přenocovat. Když dojedli zajíce, zpříjemňovali si pobyt u ohně hraním na loutnu a vyprávěním historek a příběhů. Došlo i na historiky o Temnorozených. Za 45 let se na ně prakticky zapomnělo a už jen pár Aldeřanů znalo podstatu ochrany říše před zlými nepřáteli.

Když přišla hluboká a temná noc, ulehli ke spánku. Protože se lesy pohybovalo mnoho potvor a netvorů, vždy zůstával někdo na stráži. Tentokrát jako první hlídkoval mladý bojovník Rhein. Tu noc neměl příliš dobré pocity, bylo to jednak tím, že se zrovna blížil čas dvou úplňků, a také byl vzduch po bouřce vlhký a zároveň teplý. V lese vládlo nezvyklé ticho, v tmě se táhl mlžný opar a na kůži ulpívaly nepříjemně lepící se kapičky z vlhka.

Uplynuly dvě hodiny, jež se neskutečně vlekly. Mlžný opar stále sílil, neustále se držel při zemi a jeho chapadla objímala staré stromy, jakoby v tu noc měli povstat z hrobů všichni mrtví. Rhein měl náhle pocit, že v okolí není sám. Občas měl pocit, že v blízkosti cosi zaslechl. Protože vlhko tlumilo veškeré zvuky, nemohl bezpečně určit, zda se jednalo pouze o přelud, nebo se v okolí tábora cosi pohybovalo. Rhein vytasil dlouhý meč a bedlivě sledoval okolí. Aby získal více světla, přihodil pár klacků na slabě plápolající oheň.

Náhle se za jeho zády ozvalo prasknutí. Rhein se prudce otočil, připraven okamžitě seknout po neznámém mečem. V tom se najednou zarazil, když zjistil, proti komu stojí. Před sebou spatřil tvář dávno zapomenutého nepřítele, pomalovanou tvář Temnorozeného. Rychle se vzpamatoval, mohutně se napřáhl, ještě vykřikl: „Poplach! Nepřátelé útočí!“ a okamžitě se pokusil Temnorozeného udeřit do hlavy. Z rozrušení zasáhl pouze část hrudi. Mezitím vyběhli ze stanů ostatní dobrodruzi připraveni bránit tábor.

Temnorozený samozřejmě nebyl sám. Hned na to jich do tábora vtrhlo nejméně dalších deset. Strhla se zběsilá mela. Dobrodruhům se chvíli dařilo bránit tábor, ale sotva Rhein porazil první dva, zahlédl dva své druhy mrtvé v kaluži krve. Než se nadál, další spolubojovník padl k zemi. Rhein si uvědomoval vážnost situace a také to, že proti přesile nemá nejmenší naději, proto mu nezbylo nic jiného, než se dát na útěk. Pozvedl amulet symbolizující bohyni slunce Selune a hlasitě prohlásil: „Necht' dodej mi sílu v boji proti temnu!“

Oblast na chvíli oslepilo jasné sluneční světlo, které Temnorozené načas zcela oslnilo a Rhein měl příležitost k úniku ze smrtelného obklíčení. Běžel jako o závod temným lesem, neohlížel se nalevo, napravo a jen utíkal vpřed. Strach mu nedovolil polevit a ani si přesně nevzpomínal, kdy dorazil na úzkou pěšinu, která vedla k nejbližší vesnici. Když spatřil hořící pochodně osvětlující náves nevelké vesničky, ulevil si. Na chvíli se zastavil, aby znovu popadl dech. Nic však neponechával náhodě a stále se rozhlížel po lese.

„Co se stalo? Vypadáš hrozně vyděšeně,“ promluvil k němu strážný na hlídce, když spatřil udýchaného Rheina a jeho zpocené a vyděšené obličej.

„Temnorození přicházejí!“ sotva ze sebe vydal.

„Co to říkáš? Temnorození?“ strážný nechtěl věřit tomu, co právě slyšel.

„Ano. Napadli náš tábor a všechny ostatní dobrodruhy pobili. Já jediný jsem přežil.“

„To je zlé. Myslel jsem, že se jedná o pohádky na strašení dětí,“ pravil strážný, který dosud o nich slyšel pouze pár historek, co se povídají u piva. Dle výrazu Rheina usoudil, že si nedělá legraci a vše je myšleno smrtelně vážně.

„Přišli. Bylo jich spousta.“

„Pojď za mnou,“ pravil a vedl ho ke zdejší malé tvrzi, kde sídlila zdejší stráž a také královská vojska.

Strážný okamžitě vzbudil a svolal všechny přítomné do hlavního sálu. Většinu se z vyhrátých postelí moc nechtělo, a tak musel ospalce trochu popohnat.

„Co se děje. Proč najednou takový poprask?“ rozespale pravil starší válečník a promnul si oči.

„Máme tu asi vážný problém.“

„O co jde?“

„Slyšeli jste někdy o Temnorozených?“

„Ano. Spousta historek, ale nikdo nikdy žádného neviděl,“ odpověděl urostlý strážný ostrých rysů.

„Já jsem zaslech, že skutečně existují,“ dodal starší válečník královského vojska. „Údajně žijí daleko na severu na popelavých pláních a chrání nás před nimi jakási bariéra. Naši předkové s nimi vedli boje ... stalo se to prý už před padesáti lety.“

„Pokud je to s tou bariérou pravda, tak je možné, že asi slábne,“ zauvažoval Rhein.

„O tom jsem taky něco slyšel,“ souhlasil s ním válečník královského vojska.

„Uvědomujete si vůbec, o čem se tady bavíme?“ vstoupil do debaty velitel stráže. „Jestli jsou vaše domněnky pravdivé, hrozí naší říši vážné nebezpečí. Pro jistotu od teď budou hlídky zdvojnásobeny, zajistěte ať nikdo nepokračuje v průzkumech neprobádaných lesů a všechna vojska se zaměří na hlídání okolí,“ vydával přítomným rozkazy.

„Ano. Rozumíme,“ souhlasili strážní.

„Hned ráno vyšleme posla, ať předá královské radě zprávu o tom, co se tu děje.“

Zpráva o nečekaném útoku Temnorozených se dostala do Lianaru po šesti dnech. Současná královská rada však nevěnovala varování patřičnou pozornost a jediná její reakce spočívala v poslání malého oddílu mladých válečníků. Tato zpráva se však dostala i k Dandalusovi a o to víc ho znepokojila.

Dandalus s věkem šedesát pět let patřil mezi velice moudré badatele. Zajímal se o historii Aldeneerinu, magii a také, jako jeden z mála, o kruh světů. Díky jeho věku pamatoval ještě výpravy z období před padesáti lety. Byl to Moladirův učeň, který po jeho smrti pokračoval v jeho díle. Také mu byl trochu podobný, jak vzhledem, tak i povahou. Přestože dřívější události znamenaly prakticky konec nadějí na další cestování, nepolevil v dalším studiu starých knih. Během čtyřiceti let měl dostatek času v pátrání po zajímavých světech. Byl přesvědčen, že našel několik zajímavých světů, kde by se jistě našlo mnoho užitečného v boji proti Temnorozeným a také několik světů, u kterých byla naděje získat spojence.

Dandalus i nadále udržoval styky s rodem Azanyrmuthovců, jakožto mocných čarodějů. Ti již nesídlili pouze v malé usedlosti, ale v posledních letech si vybudovali malé panství. Nejstarší Azanyrmuth, který se zúčastňoval dřívějších výprav, ale i další dvě generace zasvěcovaly do tajů magie mnoho učňů na nedávno založené magické univerzitě v Lianaru a nově vznikajících sídlech mágů. Z těchto činností jim plynulo nemalé bohatství a díky tomu vzrůstal i jejich vliv v říši.

Všechno by zůstalo ve starých kolejích, kdyby najednou počet incidentů v neprobádaných končinách nepřibývalo. Zprávy o Temnorozených se šířily po rozsáhlé říši jako nákaza a najednou historiky o zlé rase získaly zcela jiný rozměr. Kromě toho se znovu začalo mluvit o tajemném kruhu světů. Stále více rádců a vlivných začalo uvažovat o možnosti zprovoznění kruhu světů, přesto však byla současná rada stále proti. Strach obyvatel, další útoky nepřátel a pokračující tlak na obnovení výprav pomalu podřývala moc současné rady.

Jednoho podzimního dne zasedala rada. Zasedání se kromě současné rady, jejich rádců a nových následníků účastnili i Dandalus, řada z rodu Azanyrmuthovců, namátkou Azanyrmuth Nejstarší, který se účastnil prvních výprav, z druhé generace Mocný, Moudrý a Vládce ohně a z poslední třetí generace nejmladší Azanyrmuth Tajemný. Jednání od začátku provázela bouřlivá diskuze, jednak za to mohly současné problémy a také to, že se v ten den měli volit noví zástupci a dojít obměně některých členů rady.

„Takže vy stále trváte na tom, abychom se pustili do tak nebezpečné záležitosti, jako je cestování kruhem světů?“ stále nesouhlasil stávající člen rady, Landir.

„Ano,“ trval na svém Dandalus.

„Uvědomujete si, že naši předkové narazili na mnoho nepřátelských a zlých ras?“

„Drowové, Gou'aldi a největší problém Temnorození,“ přidal další argumenty další člen rady, Kaltimar.

„Částečně bych souhlasil, akorát problém spočívá v tom, že Temnorození obývají popelavé pláně severovýchodně od Lianaru,“ oponoval Azanyrmuth Nejstarší. „Dále Drowové ani Gou'aldi na nás nezaútočili. Navíc Dandalus v knihách objevil pár velice nadějných světů, kde bychom mohli získat mocné spojence.“

„Například?“

„Třeba Cimmeria. Svět hojně obýván mocnými severany. Podle knih tento svět chrání jakási velice mocná a hlavně dobrá rasa.“

„Aby to nedopadlo jako s Orky,“ vzpomněl si Landir na složité vztahy se sousedy sídlící na jihozápadě, a proto tomuto plánu nedůvěřoval.

V sále to zahučelo, jak všichni vzájemně diskutovali.

Šum přerušil až Dandalus: „Máme v podstatě dvě možnosti. Buď budeme dále čekat a dělat, jakože nic a za pár let se divit, jak to že nám Temnorození plní celou říši, a nebo se vydat na jiné světy, získat spojence, mocnou magii a mocné předměty.“

„Co vy na to?“ promluvil ke všem přítomným Azanyrmuth Nejstarší. „Chcete tu mít stále tyto ... sraby,“ ukázal na současné členy rady, hlavně na ty, kteří odmítají obnovení výprav, „nebo si zvolit schopné nástupce, kteří konečně jednou provždy zatočí s nepřáteli,“ nepřestával šetřit kritikou.

Než současní vládci stačili cokoli říct, povstal a jal se slova: „Azanyrmuth má pravdu, nemůže tu čekat a doufat, že vše dobře dopadne. Musíme se také snažit a podstoupit možná rizika.“

V tom se v sále strhla další bouřlivá diskuze, po které nasledovalo hlasování o nástupcích.

Jak se dalo očekávat, část současných členů odmítající cesty kruhem světů, dostala jen minimum hlasů. Do nové rady zasedl kromě čtyř nových vládců Dandalus, a také Azanyrmuth Nejstarší jehož zkušenosti z dávných dob budou velice užitečné. Současný král Ragulus, čtyřicetiletý silnější muž, celkem klidného výrazu, jehož hlavu zdobila bujná kštice světlých vlnitých vlasů, ukončil zasedání rady. Ještě před koncem rozhodl o okamžitému zahájení prací na obnově cest na jiné světy.

Sotva se nově ustavená královská rada seznámila s problémy v říši Lianarské, už znovu zasedala a řešila na jaké světy se Aldeřané vydají. Současně v severní čtvrti, především v paláci na jehož nádvoří byl uložen kruh světů, probíhaly přípravné práce. Upravovaly se komnaty pro budoucí dobrodruhy, společenské sály vyklizeny od haraburdí, co sem bylo za těch čtyřicet let

nanošeno, z knihoven a spižiren vymetyeny pavučiny a hlavně se připravoval podstavec k opětovnému uložení kruhu světů.

„Jak probíhají přípravné práce,“ začal se zajímat král Ragulus.

„Přesvědčte se sám,“ odpověděl mu Dandalus a nadšeně se rozpovídal o právě probíhajících pracích. „Komnaty jsou téměř připraveny, místní se připravují na nové úkoly a zítra bychom mohli kruh světů vyzvednout.“

„Výborně.“

„A kam se tedy vydáme?“ zajímal se Hordan, starší urostlý válečník, jeden z nových členů rady.

„V úvahu připadá pár světů,“ Dandalus vytáhl ze svých poznámek papír s údaji o vybraných světech včetně adres a položil ho doprostřed stolu. „Tento svět vypadá nejnadějněji.“

Přítomní se podívaly na seznam.

„Cimmerie,“ pokračoval Dandalus „Podle knih hojně obývaný svět Nordy, mocnými a udatnými válečníky. Pokud s nimi navážeme kontakty, mohli by nám v boji s Temnorozenými hodně pomoci.“

„Vypadá to velice nadějně,“ přidal se do porady Azanyrmuth Nejstarší. „Škoda, že jsme ten svět neobjevili před lety, jistě by vše dopadlo jinak.“

„Teď jen doufat, že budou sdílnější na rozdíl od Orků,“ zauvažoval Hordan.

„Pokud se tam nevydáme, tak to nezjistíme.“

Uplynulo pouze pár dní a kruh světů byl znovu usazen na své původní místo, ozkoušen a znovu připraven na další cesty. I první dobrovolníci se už hlásili k prvním výpravám, sotva se dozvěděli o novém směřování říše. Nadšení bylo opravdu velké, a tak první výprava nedala na sebe dlouho čekat.

1

S Odinem na své straně

Dva dny od vyslání výpravy, první po mnoha letech, rada netrpělivě čekala na návrat prvních cestovatelů. Poučení z předchozích nezdarů, tentokrát vyrazila na průzkum velmi početná skupina čítající 22 cestovatelů, včetně mocných mágů, špehů, ale i diplomatů a zástupce královské rady s dopisem přímo od krále. Posel měl za úkol se vrátit okamžitě, jakmile dojde k prvnímu navázání kontaktů.

Hlídky u kruhu světů nepřetržitě držely stráž. Jednak tak chtěla být královská rada informována hned po návratu posla, ale také to měla být jistota, aby byla královská vojska včas varována před možnou invazí. Nikdo nechtěl, aby se opakovala podobná invaze jako před lety, kdy Temnorození zastihli Aldeřany zcela nepřipravené. Dandalus občas dorazil k hlídkám a vždy prohodil pár slov, samozřejmě chtěl vědět, zda už nedorazil posel.

Při čtvrté takové návštěvě, se najednou červené zámky náhle rozzářily a vzápětí se kruh světů otevřel. „Už jsou tady,“ zaradoval se Dandalus. To neuniklo ani Azanyrmuthovi Tajemnému a sotva zaslech zvuk otevření, vyběhl z knihovny jako ohnivá koule přičemž porazil lahvičku inkoustu a celý její obsah se tak vylil na sametově bílý koberec. Sotva dorazil na nádvoří, kde již Dandalus a strážní netrpělivě očekávali příchozí, prošel jím samotný posel a dva válečníci.

„Dobré zprávy,“ jal se slova posel. „Jsou tam Nordé a mají zájem na spolupráci.“ Na tváři přítomných se objevil úsměv. Úspěch hned napoprvé, radovali se v duchu. „Přiveď rychle královskou radu,“ poslal Dandalus Azanyrmutha pro přítomné členy rady, kteří právě řešili chod severní čtvrti. Ten ani na chvíli neotálel a běžel pro ně.

Ani ne za tři minutky Azanyrmuth dorazil společně s králem Ragulusem a třemi členy rady.

„Máme dobré zprávy,“ pravil s úsměvem na tváři Dandalus.

„Povídejte.“

„Měli jsme pravdu. Cimmerie je hojně obydlený svět udatnými Nordy. Rádi se s vámi setkají,“ pokračoval posel a předal králi dopis psaný runovým písmem. Runovému písmu severanů sice vůbec nerozuměl, ale Azanyrmuth se okamžitě nabídl s pomocí při překladu.

Král oněměl úžasem. Byl si vědom, že právě nastává historický okamžik, Aldeneerin má konečně možnost získat mocné spojence.

„Jejich vládce Thorogar si přeje, abyste se s nimi setkal co nejdříve.“

„Výborně!“ samou radostí vykřikl král a začal bez prodlení vydávat rozkazy: „Připravte koně, povozy a zásoby! Pozitíí vyrazíme!“ a sám šel dohlížet na přípravné práce.

Všichni se okamžitě vydali plnit rozkazy. Během krátké chvíli nastal v severní čtvrti čilý ruch. Zpráva o objevu přátelského národa se záhy šířila Lianarem jako blesk. Ten večer se v krčmách neřešilo snad nic jiného. Každý snil o nových možnostech, přátelství, společných dobrodružstvích a samozřejmě také hrozba Temnorozených. Ti, co ještě pamatovali dávný útok na Aldeneerin, doufali, že brzy dojde k jejich definitivní porážce.

Po dvou náročných dnech Lianarští dokončili přípravné práce a královská výprava na Cimmerii mohla být uskutečněna. Toho slunečného podzimního rána se na nádvoří sešla početná výprava. Účastnil se jí sám král Ragulus, tři členové královské rady, Hordan, Dandalus a Azanyrmuth Nejstarší, dvanáct elitních rytířů na koních, povoz se zásobami, královský kočár a početná armáda válečníků, lučištníků, mágů a hraničářů. Výpravy se samozřejmě účastnil i Azanyrmuth Tajemný, který si nechtěl tuto jedinečnou příležitost nechat ujít.

Azanyrmuth Nejstarší měl tu čest zadat na ovládacím panelu adresu Cimmerie. Jak postupně mačkal jednotlivé symboly, červené zámky se postupně rozzářily, zatímco nádvoří v ten moment ztichlo. Když položil ruku na centrální červenou polokouli, z vnitřního prstence vytryskla známá energetická vlna, která se vzápětí ustálila. Cesta na Cimmerii byla volná. Jako první se vydali na cestu královští rytíři doprovázeni ostatní armádou, pro případ, kdyby se na druhé straně chystalo něco nekalého. Už předem bylo domluveno, že tento den budou někteří z první výpravy čekat na druhé straně u kruhu světů.

Početná armáda zmizela v kruhu světů a nyní je následovali členové královské rady a samotný král v královských kočárech. Jako poslední byl na řadě povoz se zásobami. Oba Azanyrmuthové seděli ve třetím kočáře a pozorovali dosud nezvyklý průchod kruhem světů. Před lety se kruhem světa chodilo zásadně pěšky, tehdejší cestovatelé měli obavy, jaké účinky by takové cestování mohlo mít na koně. Až nedávný pokus vyvrátil starý mýtus o poplašených koních, takže už nebylo čeho se bát. Vše okolo se náhle rozplynulo v množství zářících bílých hvězd. Pocit nehmotnosti a pohyb prostorem nepřestavitelnou rychlostí byl stejný jako kdysi dávno.

Když dorazili na druhou stranu, nastalo velké očekávání. Rozhodnutí, které již nejde vzít zpět, pokud by to byla léčka, boj by byl nevyhnutelný. Naštěstí Nordé vypadali přátelsky a dle slov poslů nic nevěstilo nějakou zradu. Hned pocítili zdejší chladný severský vzduch. Samotný kruh světů se nacházel v údolí, jež z obou stran obklopovala vysoká zasněžená pohoří a rozsáhlé smrkové lesy.

Uprostřed prostranství se tyčil vysoký kamenný monument symbolizující Thorovo kladivo, znak Nordického boha. Krátce po uzavření kruhu světů se však začalo s Thorovým kladivem cosi dít. Z jeho útrob se stále silněji ozýval bzučivý zvuk. Zdálo se, že samotný monument není jen obyčejný symbol boha, ale zřejmě mocná zbraň. Někteří přítomní znejistěli, skoro se chtěli otočit a rychle se vrátit zpět na Aldeneerin. Naštěstí přítomní Aldeřané, kteří dle dohody čekali u kruhu světů, je znovu ujistovali, že nehrozí žádné nebezpečí. Samým rozrušením někteří zapomněli, že Cimmeria je chráněna magickým obeliskem před Goa'uldy a ostatní tvory nechává bez povšimnutí. Jasně modrý paprsek pouze prošel skrz přicházející a zkontroloval, zda někdo z nich nemá v sobě Goa'ulda.

„Bud'te vítáni,“ pozdravil Aldeřany Nordický vojevůdce Helgadarm, který již spolu s dalšími devíti válečníky na koních čekali na příchozí. Podle vzhledu to byl nebojácný a urostlý bojovník, jež měl za sebou řadu bitev. Na sobě měl plnou plátovou zbroj, kterou zdobily symboly severských bohů. Stejně jako ostatní doprovázející válečníci měl světlé dlouhé vlasy a též pořádné vousy.

Lianarský král Ragulus a Dandalus vystoupili z kočáru. „Král země Lianarské, Ragulus, představil ho Dandalus.

„Je nám potěšením, že jste přijali naši nabídku.“

„Náš vládce Thorogar vás očekává. Následujte nás,“ pravil Helgadarm a zavelel k cestě do nedalekého města Freidiharm, které se nacházelo ve vzdálenosti deseti mil na severozápad.

Cestou Aldeřané obdivovali zemi severanů. Vysoká pohoří tyčící se kamsi do mraků, rozlehlé zasněžené jehličnaté lesy, ledové pláně, prosté usedlosti a vesničky místních farmářů. Zdejší obyvatelé se často přišli podívat na návštěvníky z Aldeneerinu. Podle slov zdejších kruhem světů už více jak tisíc let neprošel nikdo z dřívějších přátel a spojenců. Azanyrmuth Tajemný obdivoval zdejší tajemnou severanskou atmosféru. Ačkoliv to byla jeho první výprava, tenhle svět se mu velice zamlouval. Přestože již minulo poledne, zdejší vzduch byl velmi chladný. Na podobné počasí nebyli Aldeřané zvyklí. Ač se na cestu dobře oblékli do teplých kožešin, po několika hodinách ztrávených na koních a v kočárech jim i tak zalézal chlad pod kůži.

Po čtyřech hodinách konečně spatřili tolik vytoužené město Freidiharm. Vyvýšené místo, jež obtékala široká chladná řeka společně s pevnými hradbami doplněné o čtyřboké věže, činilo toto město těžko dobytým. Celá královská garda zamířila k jednomu ze dvou kamenných mostů oddělující město od okolního světa.

Pokračovali po hlavní ulici poměrně velkého města, které podle slov Helgadarma obývalo přes čtyři tisíce Nordů. Řada z nich zanechala práce v kovárnách, koželužnách a truhlárnách aby se přišla podívat, kdo po tak dlouhé době navštívil Cimmerii. Oba Azanyrmuthovci se kochali zdejším drsnějším městem. Obdivovali úzké uličky, řady kováren, řemeslných dílen, krámků a pozornosti neunikl ani malý pivovar. V duchu se pomalu těšili, až ochutnají místní pivo a kořalku.

Jejich cesta skončila na náměstí, jemuž dominoval Odinův chrám a rozsáhlý palác místní vlády. Řada uvázaných koní nasvědčovala tomu, že sem dorazili královští zástupci i samotný vládce Nordů Thorogar. Celá výprava z Aldeneerinu zde zastavila a čekala na další pokyny. Mezitím jezdci odstrojili koně, vozkové vypřáhli koně z kočárů a povozů.

Helgadarm nejdřív sám vstoupil do paláce, aby se po krátké chvíli vrátil zpět se slovy: „Vládce Thorogar vás očekává. Můžete vstoupit, ale zbraně prozatím nechte v povoze, jistě chápete, že jde o bezpečnost našeho vládce.“

Rytíři Aldeneerinu znejistěli, pokyn k odložení zbraní se jim moc nezdál, obzvláště na neznámém místě obklopeni mnoho válečníky.

„Nemusíte se bát, i my jsme byli nuceni odložit výzbroj,“ uklidňoval přítomné Aldeřany válečník z první výpravy opírající o povoz s výbavou.

Po ujištění přítomní odložili zbraně a pětice válečníků doprovázela krále Raguluse a další tři členy královské rady, Hordana, Dandaluse a Azanyrmutha I.

Interiér prostorného paláce se nesl v severském duchu. Prostorná síň, dřevěná podlaha, velké ohniště uprostřed dodávající příjemné teplo a mnoho kožešin zajišťovalo hostům patřičné pohodlí. Hosté na pokyn usedli na honosně vyřezávané dřevěné židle. Na podobně vydařeném stole již byla připravena bohatá hostina, pečené srncí, pečené kančí, ovčí sýr a plný soudek zlatavého moku. Jídlo vypadalo vsutku lákavě a všem se okamžitě začínaly sbíhat sliny.

„Vítáme vás na Cimmerii,“ uvítal je sám mocný vládce Thorogar. Už od pohledu to byl velice mocný válečník, se kterým by se jen tak nechtěl utkat v boji, už jen proto, že v ruce třímal obrovskou obouruční sekeru. Mohutný plnovous a bujná kštice dlouhých blond vlasů umocňovala dojem velmi mocného a také vysoce postaveného Norda.

„Jistě máte po cestě hlad. Najezte se, a pak započneme naše jednání.“

Přítomní to uvítali a hned se pustili do jídla. I sám vládce Thorogar.

„Od poslední přátelské návštěvy uplynula staletí,“ začal vyprávět. „Staří Aldeřané zmizeli už před před více jak sedmi sty lety jejich kalendáře, pokud se nepletu.“

„Při dřívějších výpravách nám mnoho národů sdělilo něco podobného,“ vstoupil do rozhovorů Azanyrmuth. „Jen nikdo nevěděl, kam zmizeli a nechali svůj rodný svět zchátrat.“

„Ani my jsme na to nepřišli. Údajně jsme se s nimi moc nestýkali, a stejně pak najednou zmizeli. Tvrdí se, že byli potrestáni za své činy. Nevím, zda to víte, ale v hodně dávných dobách údajně spáchali mnoho zlého.“

„O tom jsme také něco zaslechli, ale na samotném Aldeneerinu jsme dosud tajné pevnosti plně zvrácených experimentů zatím nenašli. Faktem, že jsme dosud mnoho neobjevili,“ pokračoval Azanyrmuth.

„Začal bych asi s tím, proč jsme tady,“ vstoupil do jednání sám král Aldeneerinu Ragulus.

„Ano. Naše budoucí spolupráce. Slyšeli jsme o vašich problémech s jednou zlou rasou.“

„Temnorození. Vedli jsme s nimi před půl stoletím velké boje, které málem skončily katastrofálně.“

„S těmi jsme se kdysi také setkávali, ale naštěstí na nás moc často neútočili. Zato problémy máme s jinou rasou. Možná jste někdy zaslechli zvěsti o Goa'uldech.“

„Pouze něco málo,“ pokračoval Azanyrmuth. „Objevili jsme svět Livnris, kde měl jistý Goa'uld obrovskou pevnost. Dělal tam mnohé pokusy, s nichž se některé asi nepovedly a byli ji nuceni narychlo opustit.“

„To zní zajímavě. Jaké pokusy. Pokračujte.“

„Dá se říct, že si zahrávali s něčím, co bylo nad jejich schopnosti. Zkoušeli experimentovat ze sférami a přivolali nějakou mocnou bytost, která zapříčinila, že se někteří Jaffové pomátli a věci najednou fungovali úplně jinak. Setkali jsme se tam s nějakou mocnou bytostí, kterou tam něco věznilo. Vyprávěla nám o této pevnosti. Musím říct, že je to hodně nebezpečné místo.“

Thorogar se na chvíli zamyslel: „Hodně zajímavé místo. Jistě bychom ho mohli společně v budoucnu prozkoumat a získat nějaké mocné věci v boji proti našim nepřátelům. Cimmerie je naštěstí chráněna Thorovým kladivem, takže se sem Goa'uldi nedostanou. Problémy jsou ovšem na našich spřátelených zemích, na něž nám občas zaútočí. Musíme tam držet poměrně početná vojska. Problémy se nevyhýbají ani samotné Cimmerii. Různé bytosti obývající neprozkoumané nebo málo obydlené oblasti, občas útočí na menší města. Zrovna nedávno na severu nám dělali potíže ledoví trollové. Ovšem největší hrozbu představují temní trpaslíci nazývaní Duergaři.“

Azanyrmuthovi se vybavila dávná vzpomínka na boj s jedním Duergarem ve sféře existence ducha lesa a pravil: „Jednoho jsem kdysi dávno potkal. Uškodil lesnímu duchovi na Mimbaru.“

„Je vidět, že jste mnohé zažili. Vaše zkušenosti se nám budou velice hodit.“

„Co od nás žádáte?“ zeptal se král Ragulus.

„Pomozte nám v boji proti Duergarům. Mají pevnost v černých horách asi dvanáct mil západně odsud. Potom bychom mohli pokračovat v našich jednání o spojení. Potřebujeme se jen přesvědčit, že budete silným, odvážným a hlavně čestným spojencem. Odin nestrpí slabost a podlost.“

„Dobrá,“ zvážil Ragulus pro a proti a rozhodl: „Jsme ochotni vám pomoci, jen budeme potřebovat trochu času na přípravu našich vojsk.“

„Zajisté. Určitě vám poskytneme dostatek času, avšak není dobré náš útok oddalovat. Duergaři momentálně utrpěli citelné ztráty.“

„Do deseti dnů bychom dorazili s početnější armádou. Momentálně dáme dohromady odhadem tak tři stovky válečníků. Možná se to nezdá moc, ale s pokračujícím průzkumem Aldeneerinu se setkáváme s řadou bizarních stvoření, takže nám nechybí bojové zkušenosti.“

„To zní dobře. A tímto bych naše první setkání zakončil. Dnes večer uspořádáme zde v Freidiharmu oslavu. Jste zváni. Neznám lepší způsob seznámení, než pořádná oslava,“ pousmál se Thorogar.

A tak se i stalo. Nordé uspořádali ve zdejších paláci velkou oslavu na počest příchodu nových přátel a budoucí společné spolupráci. Hostina nebyla určena pouze pro vybrané, ale účastnili se jí i zdejší obyvatelé. Stoly se prohýbaly pod množstvím pochutin, víno a pivo teklo proudem a po čase se přidala i zdejší kořalka. Toho večera bylo ve Freidiharmu nebývale veselo.

Nordé patřili mezi drsnější národy, a tak nebylo divu, že jejich stravovací zvyky nepatřili mezi vybrané, avšak to nikomu z Aldeřanů nevadilo. Brali v potaz, jiný kraj, jiný mrav. Přesto se záhy uvolnili a ukázali Nordům, že i oni se umí bavit a nejsou nějakí suchaři.

Druhý den se Aldeřané probrali až před polednem. Někteří to se slavením poněkud přehnali, a proto ještě polehávali. Zato mladší Azanyrmuth, přestože šel spát mezi posledními, v tu dobu už byl na procházce městem. Nasával zdejší drsnější horskou atmosféru. Chladné větry bičovaly dlážděné ulice úzkých uliček a občasné paprsky slunce čas od času osvětlily ostré štíty majestátních hor, které působily nezdolně. Po ulicích kráčeli místní obyvatelé vstříc svým povinnostem. Azanyrmuth se vždy na chvíli s místními pustil do řeči a povídal si hodně o místním životě. Rovněž se vyptával i na Duergary.

„Poslední léta nám dělají stále větší problémy,“ pravil mladý válečník. „Kdysi se drželi pouze ve své černé pevnosti, ale dnes se odváží podnikat nájezdy i dále do našeho vnitrozemí.“

„Zaslechl jsem, že v jednom případě napadli nějaké vaše město.“

„Ano to je pravda. Stalo se to nedávno. Během jedné temné noci napadli město Dergam. Nikdo z nás takový přešlap neočekával, ale naši bojovníci se nevzdali a do druhého rána útok odrazili. Současně plánujeme útok s velkou armádou na jejich pevnost v horách. To by je mělo od dalších útoků odradit.“

Když se rozloučili, Azanyrmuth přemýšlel o Duergarech. Vlastě vůbec nic o nich nevěděl a už vůbec neznal jejich původ. Dal si za úkol hned po návratu na Aldeneerin vypátrat více. O Duergarech mu vyprávěl pouze jeho děda Azanyrmuth Nejstarší, když se chtěl dozvědět více o dávných dobrodružstvích.

Ještě ten den krátce po poledni se Aldeřané vydali zpět domů připravovat vše důležité pro společný útok na Duergarskou pevnost. Na Cimmerii zůstalo pouze pár královských zástupců. Ke kruhu světů cestovali už pouze v doprovodu několika válečníků. Stále obdivovali zdejší hornatou a mrazivou krajinu a doprovod jim také vyprávěl o různých pověstech, jež se ke zdejšími místům vážou. Díky tomu cesta poměrně ubíhala.

Ke kruhu dorazili, až když se pomalu blížil večer. Zapadající slunce ozářilo špičky vrcholů žlutočervenou září. Dandalus vyskočil z kočáru do slabé vrstvy prachového sněhu a přistoupil k ovládacímu panelu, kde zadal adresu jejich domova.

„Děkujeme vám za doprovod. Uvidíme se za deset dní,“ loučil se Hordan s doprovodem.

„Očekáváme vás. Doufáme, že s vaší pomocí Duergary vyhubíme, nebo jim aspoň způsobíme těžké ztráty.“

Když se kruh světů otevřel, pomalu se celá výprava vydala vstříc otevřenému portálu.

„Nechť provází vás Odin,“ pravili na pozdrav Nordé, předtím než první kočár zmizel v průchodu.

Hned po návratu na Aldeneerin král Ragulus svolal královskou radu. Hlavním tématem bylo samozřejmě setkání s Nordy a jejich návrh na spojenectví za podmínky pomoci v boji proti Duergarům. Prvotní úspěch první výpravy rozptýlil veškeré obavy z dalších neúspěchů, jež si někteří stále pamatovali z dob před padesáti lety. Celkem rychle se všichni shodli na vyslání početné armády, a tak hned druhý den časně ráno začaly velké přípravy. Během prvního dne byli svoláni snad všichni válečníci a mágové široko daleko od Lianaru. Počet bojeschopných mužů překročil čtyři sta.

Následující dny bylo v severní čtvrti, stejně tak v celém Lianaru ještě více rušno. Kováři připravovali zbraně do války, lučištníci si připravovali zásoby šípů, mágové si zopakovali svá kouzla, válečníci využívali každou volnou chvíli k tréninku a velitelé probírali taktiku. Mezitím královští poslové cestovali na Cimmerii a přinášeli zprávy o tamějších přípravách. Brzy měli Aldeřané k dispozici mapy pohoří a plány známé části samotné pevnosti Duergarů.

Uplynulo náročných deset dnů příprav. Časně ráno byla celá armáda nastoupena a připravena do války. Početná armáda zcela zaplnila prostorné nádvoří před kruhem světů kde k ní sám král Ragulus pronesl svoji řeč.

„Všichni víme, proč jsme zde. Čeká nás velice důležitý boj. V něm se ukáže naše odvaha, odhodlání a bojovnost. Víme, proti čemu máme tu čest. Temná rasa zlých trpaslíků Duergarů, kteří útočí na naše nové přátele a dost možná i budoucí spojence. Pokud zvítězíme, získáme velmi mocné spojence v boji proti našim největším nepřátelům, Temnorozenými. Jste připraveni?“

„Ano!“ vykřikli všichni přítomní. Z hlasů byla cítit velká odhodlanost dobýt velké vítězství.

„Vzhůru na Cimmerii! Za Aldeneerin!“

Následně Dandalus zadal adresu Cimmerie. Jakmile se kruh světů otevřel, velká čtyřsetčlenná armáda vyběhla vstříc otevřenému průchodu, přičemž si dodávali odvahu válečným pokřikem. Pro většinu z nich to byla první zkušenost s cestováním kruhem světů. Dav všech členů armády rychle mizel ve stojaté vodě a za nimi následovaly povozy s výbavou, zásobami, jídlem a také dobrým pivem.

Na druhé straně bylo právě krátce po poledni. Přestože byl zcela jasný den, tak už poměrně mrzlo. I když válečníci vydrží hodně, přechod z ještě teplých podzimních dnů, jaké právě vládly na Aldeneerinu, do mrazu, řadu z nich zaskočil. Teď všichni pochopili, proč sebou vláčeli teplé zimní kožichy.

Prostranství před kruhem světů se zaplnilo početnou Aldeřanskou armádou. Nordé hlídající kruh byli takovým počtem celkem překvapeni. „Bud'te pozdraveni,“ uvítali je Nordé. „Koukám, že jste to vzali opravdu vážně a dorazili jste hojném počtu. Můžeme se vydat, následujte nás.“ Pětice Nordů na koních vedla celou početnou armádu až k městu Freidiharm, kde byl již připraven tábor.

Cesta trvala téměř pět hodin. Všem se naskytl pohled na severanské město Freidiharm. Během posledních deseti dní vyrostl na pastvinách okolo rozlehlý tábor, který se pozvolna plnil zdejšími válečníky. Aldeřané se k nim ihned připojili. Nordé je zavedli do části vyhrazené přímo jim.

„Vítejte v našem táboře,“ pozdravil příchozí vojevůdce Helgadarm. Když uviděl početnou Aldeřanskou armádu, spokojeně se usmál. „Dorazili jste v hojném počtu a to je dobře. Každý bojovník přijde vhod. Zatím se zde usad'te, naši válečníci vám poradí kde co najdete. Večer ještě probereme strategii a ráno bychom vyrazili.“

Když se Aldeřanská armáda ubytovala, její vojevůdci zasedli společně s vůdci Nordů ve Freidiharmském paláci, aby společně probrali poslední detaily. Ostatní Aldeřané se mezitím vydali do samotného města poznat místní a samozřejmě ochutnat Nordické speciality, především místní pivo a kořalku.

„Takže, jak jsme se průběžně domlouvali,“ započal jednání sám Helgadarm. „Útok na Deugardskou pevnost podnikneme z této strany od Freidiharmu.“

„Taky nám to přijde vhodné,“ souhlasil Hordan, člen rady a velitel Aldeřanské armády. „Jak jsme se o tom tuhle bavili, útok z druhé strany by zabral dalších osm dní.“

„Cesta ze severu od našeho hlavního města Hammerfell je sice daleko snadnější, ale jak jsme to probírali na začátku, trvalo by to déle a hlavně ji Duergaři hlídají. Útok skrze staré doly a systémem podzemních chodeb nebudou očekávat. Dokud zůstaneme utajeni a nikdo z nich nevyhlásí poplach, můžeme se tak dostat nepozorovaně takřka do útroby jejich pevnosti.“

„To by neměl být problém, máme schopné zvědy, kteří dokáží odstranit nepřátele bez zbytečného hluku.“

„Co nám můžete říct o Duergarech?“ ptal se další Aldeřanský vojevůdce Avidin.

„Nevím, zda se setkali s Dwarfy.“

„Přímo ne, ale něco jsme se o nich dozvěděli.“

„Zhruba před padesáti lety jsme našli na jednom zapomenutém světě zvláštní miniaturní svět, kde byla řada různých ras a Dwarfové byli mezi nimi,“ přidal se do jednání Azanyrmuth Nejstarší, když si vzpomněl na sněžnou kouli.

„Duergaři jsou v podstatě jejich temná odnož. Jsou vychrtlí, vypadají ošklivě, mají šedé vlasy i kůži, většinou jsou plešatí a oblékají se do špinavých hadrů, splývajících s kamenem.“

Nordický vojevůdce Nardagarm si při těch slovech odplivl: „plešatí a vychrtlí. Odporná

představa.“

„Co víme, uctívají Laduguer, boha bez radosti, který požaduje neustálou robotu.“

„Zmínil jste se o tom, že jejich oblečení splývá s kamenem. Správně předpokládáme, že se umí dobře schovávat v jeskyních,“ ujišťoval se Hordan.

„To je pravda. Nesmíme také zapomenout, že velmi dobře vidí ve tmě. Podzemí je jejich přirozené prostředí. I samotná pevnost v černých horách je ponurá a tmavá. Musíme být opatrní od začátku. Sice je jen málo pravděpodobné, že na někoho narazíme už v opuštěných stříbrných dolech, ale nesmíme nechat nic náhodě.“

Ten večer vojevůdci procházeli zmapovanou část podzemí i pevnosti a podrobně plánovali jednotlivé útoky. Po válečné poradě jak vojevůdci, tak i válečníci ulehli do postelí poměrně brzy. Vyráží se ještě za rozbřesku, proto musí být všichni odpočatí. Následující dny budou patřit mezi velice náročné.

Druhý den po rozbřesku již početná armáda čítající více jak čtyři sta Aldeřanů a patnáct set Nordů kráčela směrem k opuštěným dolům. Dnes je čekal velmi dlouhý den. Pokud vše půjde dobře, dorazí do pevnosti ještě dnes v noci.

Po hodině cesty vedoucí neustále do kopce dorazili ke vstupu do opuštěných dolů. V okolí vstupu, byly dodnes patrné ruiny mnoha stavení náležící k dolům.

„Proč jsou tyhle doly opuštěné?“ zajímal se Azanyrmuth Tajemný.

„Z prostého důvodu. Ložiska stříbra se pomalu vyčerpala a hlavně došlo k občasným potyčkám s Duergary, a tak se těžba ukončila. Je tomu už více jak osmdesát let.“

„Jsou ty doly ještě bezpečné,“ ptal se Hordan, který si uvědomoval stáří dolů a z tohoto důvodu zde mohlo docházet k závalům.

„Nemusíte se bát. Tohle pohoří je tvořeno většinou žulou a čedičem, takže řada chodeb drží i bez výdřevy a co vím, k závalům dochází jen minimálně,“ ujišťoval přítomné Helgadarm.

Nejlepší průzkumníci Aldeřanů a Nordů opatrně vstoupili do temného a děsivého chřtánu opuštěných dolů. Rezavé kolejnice, rozpadlé vozíky poházené po chodbách a dávno zetlelé násady starých krumpáčů dojem opuštěnosti ještě více prohlubovaly. Vlhkými chodbami se proháněla kvílivá meluzína a staré trámy vrzaly v průvanu. Tuto kakofonii nepříjemných zvuků občas narušovala tekoucí voda pramenů.

Sotva průzkumníci vstoupili do útrob, rozdělili se na několik skupinek, které opatrně prohledávaly každý kout rozsáhlého podzemí. Až z určitým odstupem pokračovala početná armáda. Všichni šli pěšky, protože tato cesta byla pro koně absolutně neschůdná. Důlní chodby tvořily řádně složitě bludiště a nebýt podrobných map, mohli by tu bloudit mnoho dní. Problém může nastat až ve vyšších částech, kde se důlní chodby napojují na složitý jeskynní systém. Nikdo přesně neví, zda je pravdivé to, co je uvedeno ve starých mapách. Za ta léta mohly vzniknout nové průchody, skuliny, nebo mohlo dojít k závalům.

Několik hodin trvající průchod doly byl vskutku náročný. Kolik času uplynulo se v podzemí těžko odhaduje. Někomu to přišly sotva dvě hodiny, jiný měl pocit, že zde strávili přes půlku dne. Během té doby armáda překonala převýšení téměř pět set sáhů a minimálně jednou taková porce je ještě čekala.

Brzy se důlní chodba se změnila k nepoznání. Deset stop úzká chodba ústila do obří jeskyně, kterou napříč protékala ledová horská říčka. Vůdce Helgadarm zavelel ke krátkému odpočinku, který většina využila k jídlu a doplnění sil. Zatímco se velitelé radili o dalším postupu, průzkumníci dále obhlíželi okolí.

„Vypadá to dobře. Okolní chodby vypadají neporušeně,“ konstatoval Nardagarm, když si prohlížel

okolní průchody.

„Měl jsem trochu obavy, že by mapy nemusely souhlasit,“ odpovídal Helgadarm přičemž kontroloval staré mapy podzemí „přeci jen tu byli poslední naši průzkumníci před více jak čtyřiceti lety.“

Za krátko do sálu dorazila trojice průzkumníků.

„Našli jste něco?“ zeptal se ho Nardagarm tuše něco nepříjemného.

„V okolí jsme objevili několik čerstvých stop. Patří Duergarům. Patrně zde před chvílí museli být na obhlídce, nebo na lovu.“

„Viděli vás?“

„Určitě ne. Jakmile jsme objevili první stopy, zbystřili jsme. V okolí jsme už nic nezaslechli, takže určitě odešli před námi.“

„Zmínili jste na lovu?“ podivil se jeden z Aldeřanských válečníků.

„V těchto vlhkých jeskyních žijí různé plísně, houby a slizy,“ popisoval zdejší jeskynní život Helgadarm. „Pak se tu vyskytují různí brouci a pavouci. Nemusíte se bát, není to nic, s čím bychom si neporadili. Jen pozor na ty plísně a slizy, ty mohou zaútočit, když to nečekáte.“

Po krátkém odpočinku armáda pokračovala v dalším postupu. Další výstup už nebyl tak pohodlný, jako v uměle vytvořených dolech. V přirozeném jeskynním systému museli občas překonávat strmé výstupy a při tom přešlapovat přes balvany.

„Proč jsme se zastavili?“ zajímal se Azanyrmuth Tajemný.

„Narazili jsme na hlídku Duergarů,“ tiše pravil jeden z Aldeřanských zvědů. „Poměrně početná skupina teď právě cosi kutí v sousedním dómu. Máme pocit, že něco tuší. Měli bychom zakročit co nejdříve, než stihnou varovat ostatní.“

„A kolik jich je?“ zajímal se Helgadarm.

„Asi padesátka.“

„To je na hlídku poněkud hodně,“ podivil se opodál stojící Hordan.

„Podle mě to není lečjaká hlídka,“ uvažoval Helgadarm. „Určitě se chystají znovu k nějakému přepadu. Neměli bychom zbytečně čekat. Co nejdříve je obklíčíme a přepadneme.“

Armáda se na Helgadarmovo pokyn rozdělila na menší skupinky a ty potichu obklíčily celý prostorný dóm. To oba Azanyrmuthovci zaujali pozici na vyvýšeném místě, odkud měli výborný výhled a čekali na velitelův pokyn k útoku.

„Do útoku!“ rozeznělo se podzemím, načež se ozvěna hrubého hlasu nesla napříč jeskynním dómem, takže Duergaři vůbec netušili, co se to najednou děje. Ještě než přiběhli první válečníci, oba Azanyrmuthovci seslali přímo doprostřed skupiny Duergarů ohnivé koule. Ti jen zmateně pobíhali po jeskyni a snažili se uhýbat plamenům. Mezitím zvědové a hraničáři spustili střelbu z luků a dílo zkázy dokonala třístovka válečníků, jež během minuty doslova zmasakrovala vše živé v dómu. Duergaři neměli nejmenší šanci na obranu.

„To byl poslední.“

„Obhlídněte okolí, zda někdo z nich neunikl, nebo jestli nemají ještě další společníky,“ rozkázal Helgadarm zvědům. Sám byl s výsledkem bitvy nadmíru spokojen. Bojovníci z Aldeneerinu se v první zkoušce osvědčili, zvláště ohnivé koule Azanyrmuthovců se mu zamlouvaly. Nordé příliš útočné magii nehoví. Na celé Cimmerii by se našlo jen pár desítek mágů, kteří by se jim alespoň částečně vyrovnali. Nordé využívají magii především uchovanou v mocných zbraních a zbrojích.

„Myslím, že to byli všichni. Nic nenasvědčuje, že by tu měli nějaké pomocníky,“ podal Helgadarmovi hlášení Nordický zvěd.

„Výborně. Můžeme pokračovat.“

Armáda, která před chvílí zcela zaplnila velký dóm a přilehlé jeskyně, po krátkém odpočinku pokračovala v další cestě. Nyní je čekala ta těžší část výstupu.

Kolik času uplynulo od posledního střetu málokdo uměl odhadnout. Čím delší dobu trávili v podzemí, tím méně si byli jistí dobou strávené v podzemí. Mohlo být po polední, stejně tak jako v podvečer. Naštěstí už ani jednou nepotkali Duergary ani žádné nebezpečné bytosti, pouze místní vesměs neškodnou faunu. Stále chladnější vzduch naznačoval, že je již blíž ke vstupu na náhorní planinu v černých horách.

„Jsme na místě,“ radostně pravil průzkumník, který se právě vrátil informovat velitele o okolní situaci.

„Jak to tam vypadá?“ zeptal se Helgadarm.

„Venku zuří poměrně silná bouře. Viditelnost nic moc. Neriskoval bych to, mohli bychom se snadno ztratit.“

„Dobrá. Odpočineme si a já se zatím dohodnu s ostatními vůdci na dalším postupu.“

Odpočinek přišel vhod. Výstup jeskyněmi byl podstatně náročnější než doly. Navíc se dostavil také hlad, a tak nebylo divu, že se všichni s radostí zakousli do sušeného masa, jež si každý s sebou nesl.

„Co jsem zkoumal plány, jeskyně pokračují dál i pod náhorní planinou,“ poznamenal Hordan.

„To je pravda. Ale jsou tu jistá rizika. Deugaři, jakožto tvorové žijící v podzemí, budou okolí pevnosti hlídat. Dále, průchod jeskyněmi není tak pohodlný jako po povrchu a navíc mapa není kompletní, a tudíž může být vše jinak. Raději bych počkal až se bouře přežene a teprve poté pokračoval dál. Do podzemí bychom vstoupili až blíže pevnosti. Protože se však blíží noc, najdeme nějaké vhodné místo k přenocování a pokračovali bychom ráno.“

Noc strávili v systému větších jeskyní a dómů. Přes noc drželi hlídky, aby nedošlo k nějakému nemilému překvapení v podobě náhlého útoku nepřátel nebo nějakých zemních bytostí. Zatímco válečníci znavení po celodenním výstupu pomalu ulehali ke spánku, v prostorách nad hlavami se proháněla meluzína. Když se vítr na chvíli utišil, mohli občas v temných jeskyních chodbách zaslechnout šramot hlodavců a šelest netopýrů. Jakékoliv jiné zvuky zaměstnávaly jejich fantazii a v mysli vyvstala otázka, zda se něco nebezpečného k nim neblíží. Únava však byla silnější a brzy všechny nepříjemné myšlenky zahнала do pozadí, než přišel spánek.

Když se probudili, vše se zdálo být zcela stejné jako před spaním. Nicméně už se v horních patrech neproháněla meluzína, což mohlo zvěstovat jediné, bouře se konečně přehnala. Po snídani se už všichni těšili, až do celodenním pobytu v podzemí vyjdou na povrch. Ještě než se celá armáda sbalila, průzkumníci našli vhodnou cestu a navíc v okolí nic nenasvědčovalo, že by hrozilo nenadálé nebezpečí.

Světlo na konci široké chodby pronikalo tmou a válečníkům se po posledních krocích naskytl pohled na rozlehlou, sněhem pokrytou planinu porostlou místy smrkovými lesy. Oblouha byla zatažená a na planinu se snášel další sníh. Poletující sníh dával útočnickům jistou výhodu, protože částečně omezoval dohlednost. Duergaři sice žijí povětšinou v podzemí, ale občasné výlety na povrch zde nejsou ojedinělé. Ostatně to dokládají poslední četné útoky na Nordická města.

Vydali se na cestu. Pochod jim ztěžovala vrstva sněhu, ale Nordům nijak nevadila, protože díky jejich severské povaze jsou na podobné pochody zvyklí. Nyní je čekala dlouhá cesta k samotné pevnosti. Zbývalo ještě šest mil. Při současném tempu předpokládali, že k Duergaři pevnosti dorazí někdy po poledni.

Oddíl čítající téměř dvě tisícovky udatných válečníků, jež doplňovalo množství zvěďů, průzkumníků, hraničářů a mágů, pochodoval pustou chladnou a zasněženou krajinou, jež občas lemovaly smrkové lesy. Po celé hodiny sníh nepřestával padat z temných oblak táhnoucích se po

celé obloze. Monotónní cesta ubíhala pomalu. Všichni netrpělivě očekávali zprávy zvědů, kteří měli za úkol zjistit, zda je v okolí bezpečno a hlavně, jak daleko je samotná pevnost.

Konečně. Průzkumníci ohlásili vstup do podzemí jižně od jejich pozice. Dle mapy to byl přesně ten vstup umožňující podzemní útok na pevnost. Velitel Helgadarm se pustil do jeho oblíbené činnosti a začal organizovat samotný útok. Věší část armády zpočátku zůstane na povrchu, přičemž postupně obklíčí pevnost a útok zahájí až na dohodnutý signál. Zbytek se v podzemí rozdělí na menší skupinky a přepadne Duergary ze všech myslitelných směrů.

Skupinka zvědů postupovala temnými a vlhkými chodbami s ještě větší obezřetností, než v předcházejícím systému jeskyň. Četné stopy dávaly tušit, že Duergaři chodby pod náhorní planinou poměrně často využívají, a tak byla opatrnost na místě. Navíc velká část nynějších chodeb nevznikla přirozeným způsobem, ale byla vykutána uměle. Náhle se v tmavé chodbě před nimi ozval nějaký šramot.

Všichni přítomní okamžitě zpozorněli. Jeden z zvědů se opatrně připlížil blíž k jeskyni, ze které zvuky pocházely. Nemohl se vydat moc daleko od ostatních, nebral si s sebou louč, aby na sebe neupozornil. Nordé a Aldeřané měli oproti Duergarům nevýhodu, protože na rozdíl od nepřátel neměli schopnost vidění ve tmě.

Když se poblíž jeskyně zaposlouchal, dle kroků odhadoval počet nepřátel na desítky a patrně již Duergaři zaznamenali příchod nezvaných hostů. Opatrně se proto vrátil pro ostatní.

„Jsou tady,“ zašeptal. „Asi už o nás ví, protože slyším jak opatrně prohledávají okolí a šeptem se o čemsi baví. Měli bychom je co nejrychleji překvapit, než nás tu najdou.“

„Rozumím tomu,“ potichu mu odpověděl velitel Nardagarm. „Rozdělíme se na dvě skupiny a na můj povel tam vtrhneme. Hlavně dejte pozor ať nikdo neunikne.“

Nardagarm v čele skupiny opatrně našlapoval. S blížícím se šramotem napětí stoupalo. Věděli, že stačí jedna chyba a plán by byl v troskách. Zastavili se těsně před rozcestím. Kroky nepřátel se ozývaly bezprostředně zpoza rohu. Přítomnost nepřátel už každý cítil. Čekalo se pouze na povel.

„Útok!“ vykřikl Nardagarm a s napřáhlou sekerou vtrhl do chodby přičemž prvního Duergara na ráně sekl přímo do jeho škaredé holé hlavy. Celý oddíl okamžitě zaplnil nevelkou jeskyni, avšak Duergaři se okamžitě zformovali k obraně. Nardagarm naběhl vstříc nepřátelům a rozdával rány napravo nalevo. Okamžitě se strhla v jeskyni mela, přičemž na jedné straně stála čtyřicítka odvážných válečníků a necelá třicítka Duergarů na straně druhé. Temní trpaslíci se ve svém přirozeném prostředí ukázali jako schopný soupeř. Zprvu byly síly na obou stranách vyrovnané, ale vůdce Nardagarm ukázal svoji nebojácnost a jeho válečný pokřik dodal spolubojovníkům neuvěřitelnou odvahu. Pak už jen padal k zemi jeden Duergar za druhým pod mohutnými údery obouručních mečů a seker.

„Bacha, tamhle se snaží jeden zdrhnout!“ poukázal na útěk jednoho nepřítele starší válečník. Na jeho varování okamžitě zareagoval jeden z přítomných Aldeřanských hraničářů, natáhl tětivu s připraveným šípem a vystřelil. Šíp neomylně sledoval cíl, Duergar se snažil uniknout, ale úzká chodba mu znemožnila jakékoliv manévry. Ozvalo se mlasknutí a šíp proťal Duergarovu lebku skrz na skrz. Hraničář se zaradoval. Ostatní mezitím dobili zbytek nepřátel.

Nordé ještě narychlo prohledali okolí, zda přeci jen někdo neunikl, ale vzduch se zdál čistý. Zbytečně zde nesetřvárali a pokračovali chodbami dále k pevnosti. Během chvíle se kdesi v dáli ozvalo řinčení zbraní a pokřiky válečníků z jiného oddílu, jež zrovna plnil jinou část podzemí. Ihned se vydali svým krajanům na pomoc. Dle neustávajícího řevu a rámusu byl boj mnohem

urputnější, než jaký zažili před chvílí.

V tom se ze tmy vynořila trojice prchajících Duergarů, patrně se snažili varovat pevnost. To ale Nordé nehodlali nechat jen tak a okamžitě zakročili. Než stačili překvapení nepřátelé jakkoliv zareagovat, už se jejich těla válela v kaluži jejich tmavé krve. Nardagarm rozhodl nejprve obklíčit okolí, kdyby se snažil někdo další varovat pevnost před přicházejícím útokem.

Jeho rozhodnutí se záhy ukázalo jako správné, protože hned na to narazili na další dva prchající Duergary. Dva silné údery meči poslaly prchající nepřátele k zemi. Armáda pomalu postupovala k centru dění, aby vzápětí vtrhla do velkého sálu, kde zatím zuřila velká bitva. Do teď byly síly na obou stranách vyrovnány, ale to se vtrhnutím, doprovázené hlučným válečným pokřikem, záhy změnilo a překvapení Duergaři se zmožili jen na marnou obranu. V ten moment nastala v sále doslova nemilosrdná jatka, kdy krev nepřátel stříkala všemi směry a utáaté končetiny válely všude možně.

„Dobře, že jste dorazili,“ pravil vůdce druhé skupinky, Lundström. „Narazili jsme tu na hodně početnou skupinu nepřátel.“

Nardagarm se krátce porozhlédl po sále, aby zhruba určil počet mrtvol a odpověděl: „Pěkná práce, ale věřím, že byste to zvládli.“

„To ano, ale utrpěli bychom zbytečné ztráty, navíc jich pár uteklo varovat ostatní.“

„Ty jsme potkali. Neunikli!“ pousmál se Nardagarm.

„Výborně. Chvíli si tu odpočineme, abychom ošetřili raněné a vydáme se dále. Patrně už nejsme daleko od pevnosti. Stačí se rozhlédnout po okolí. Tento sál patrně slouží jako nějaké shromaždiště před cestami dále do podzemí.“

Nardagarm po těchto slovech zaměřil pohled na okolní sál a musel dát Lundströmovi za pravdu. Obrovská téměř sto stop dlouhá a šedesát stop široká síň uměle vytesaná ve skále poskytovala dostatečný prostor pro dobrou pětistovku Duergarů včetně vybavení. Odsud pokračovala řada menších chodeb hlouběji do podzemí. Hlavní vstup tvořilo široké kamenné schodiště stoupající kamsi vzhůru. To nasvědčovalo jedině, hlavní podzemní cestu do Duergardské pevnosti.

Po nezbytném odpočinku další cesta, nynějšího 150-ti členného oddílu, směřovala právě po těchto schodech. Deset stop široké schodiště pozvolna stoupalo výše a přitom se neustále kroutilo. Jeden ze zvěďů napočítal 285 schodů, než dosáhli rovné dlouhé chodby. Jak se dalo očekávat, oproti jeskyním zde nebylo ani o trochu více světla, a tak si museli neustále svítit na cestu pochodněmi. Dle četných dveří nebyl pochyb, že konečně dosáhli cíle. Konečně dorazili do sklepení samotné černé pevnosti. Zvědové opatrně procházeli jednotlivé zatuchlé a splašky páchnoucí místnosti, ale našli zde pouze bezcenné rezavé a shnilé harampádí.

Náhle se kdesi ve vyšších patrech ozvalo několik tlumených výbuchů, jež otřásly celou pevností a ze spár mezi kameny se odrolilo trochu písku. „Co to?“ překvapeně se zarazili, ale znamenalo to jedině. Útok na pevnost právě začal. Už bylo zbytečné se dále ukrývat, teď se naskytl jedinečná příležitost provést rychlý a zdrcující útok. Oddíl pod vedením Nardagarma a Lundströma vyrazil po dalším schodišti do vyšších pater.

Vystoupili tři patra sklepení než narazili na první odpor. Útok Nordů však byl veden s takovou vervou, že Duergary jejich přítomnost nemile zaskočila. Než se stačili vzpamatovat a vyhlásit poplach, už se jejich hlavy válely v krvi na chladné kamenné dlažbě. Oddíl pokračoval dalšími prostory až do míst, kde se nacházely jídelny a obytné komnaty Duergarů. To už se v dále ozývalo řinčení zbraní doprovázené dalšími výbuchy, tentokrát mnohem silnějšími. Před hradbami právě probíhaly těžké boje mezi Nordy a Duergary.

Zbytečně se nezdržovali v malých potyčkách, jež jim nečinily žádné potíže a spěchali přátelům venku na pomoc. Záhy dorazili na jakési malé nádvoří, kde se právě chystal jeden oddíl Duergarů k boji. Toto byla jedinečná šance, jak zastihnout část nepřátel plně nepřipravené. Lundström spolu Nardagarmem zaútočili jako první a zbytek oddílu je okamžitě následoval. Rozhostila se tuhá bitva. Nordé měli hned z počátku navrch a první nepřátelé záhy padli k zemi. Ostatní Duergaři v pevnosti záhy zjistili, že mají uvnitř nezvané návštěvníky.

Nardagarmův oddíl během chvíle zredukoval počet obránců na nádvoří na necelou polovinu, jenže brzy na to dorazily čerstvé posily a Nordé se záhy ocitli v pasti. Nepřátelé rychle zaplnili celý prostor a Nordé si uvědomili, že v této pozici nemohou zůstat dlouho. Okamžitě se přeskupili tak, aby se mohli probít zpět do vnitřku pevnosti. Boj to byl opravdu hodně tvrdý, na straně Duergarů padla minimálně stovka bojovníků, ale i Nordé utrpěli první ztráty. Lundström se bravurně oháněl svou obouruční sekerou, kterou stínal hlavu jednomu Duergarovi za druhým a dařilo se mu tak držet nepřátele od těla. Díky tomu se ostatní mohli probít k blízké bráně, jež vedla do zbrojnic.

Běželi širokou chodbou k místům, odkud se stále hlasitěji ozývalo řinčení zbraní, výbuchy a řev. Chtěli co nejdřív zjistit, jak se daří zbytku armády a pomoci jim k průniku do pevnosti. Rychle pokračovali spletitým systémem chodem a při tom neustále naráželi na menší odpor. Když v jednom sále potkali něco nečekaného. Další oddíl Nordických vojsk, který útočil na pevnost podzemím.

„Dobře, že jsme vás tu potkali,“ pravil vůdce oddílu Hegg. „Právě jsme se střetli s velkou skupinou nepřátel. Sice jsme je porazili, ale utrpěli jsme těžké ztráty. Tahle pevnost se Duergary jen hemžím. Pokud nepomůžeme zbytku prolomit bránu, nezmůžeme tu nic.“

„Máš tušení, kde by mohla být hlavní brána?“ vyzvídal Lundström.

„Mělo by to být tímhle směrem,“ ukázal do široké chodby vedoucí na východ.

Krátké zastavení někteří využili k vypití léčivých lektvarů, ale k většímu odpočinku nebyl čas. Již za blízkým rohem se ozývaly kroky blížících se nepřátel. Navíc se ve východní chodbě objevili další Duergaři. Dvoustěčlenný oddíl se rozeběhl vstříc nepřátelům v severní chodbě a doslova převálcovali vše živé i neživé jako silné beranidlo. Dřevěná brána na konci chodby neměla šanci nápor útočících válečníků vydržet a nárazem se rozštípala na 666 třísek.

Na prostranství u hlavní brány pevnosti právě zuřila krutá bitva. Útočící krajané spolu Aldeřany už pronikali přes dvacet pět stop vysoké hradby dovnitř, avšak se jim stále nedařilo otevřít bránu. Situace se přítomností oddílů válečníků pod vedením Nardagarma, Heggga a Lundströma rázem změnila. Válečníci zuřivě vtrhli na bitevní pole, přičemž se část oddílu snažila probít k bráně a uvolnit cestu ostatním.

Bojiště se rázem změnilo v krvavou lázeň, kde tekla krev proudem, uťaté končetiny a hlavy nepřátel, řev a řinčení zbraní. V tom se na hradby dostal Azanyrmuth Nejstarší a rozpoutal na dvoře hotové peklo. Sesílal mezi nepřátele účinnou kombinaci ohnivých koulí, blesků, krupobití a dalších zničujících kouzel. Současně spolubojovníky obdaroval léčivou vlnou. Právě na tuto rozhodnou chvíli si Azanyrmuth šetřil své magické síly.

Stačilo pár minut a velká zelená brána se otevřela zbytku početné armády. Válečníci Nordů a Aldeřanů rázem vtrhli do pevnosti a mlátili vše živé, co se jim dostalo pod ruku. Duergaři už jen marně drželi nádvoří u brány. Nápor stovek válečníků neměli šanci jakkoliv zastavit a nezbylo jim, než stáhnout se do útrob pevnosti.

Celá armáda záhy obsadila pevnost, každý menší či větší odpor bez milosti zlikvidovala, každé zavřené dveře prosekány, každý val proražen až nakonec stanuli v tváři tvář samotnému vůdce Duergarů. Šeredná plešatá obtloustlá postava oděna v šedých hadrech a ozbrojena obouruční sekerou byla připravena bránit poslední místo černé pevnosti. Sám vůdce válečníků Helgadarm se právě chystal na finální boj.

Oba se pustili do zuřivého souboje na život a na smrt, přičemž ostatní váleční vůdci přihlíželi a válečnými pokřiky povzbuzovali svého druha. Helgadarm se zapřísáhl, že přinese hlavu vůdce Duergarů samotnému vládci Cimmeric Thorogarovi.

Boj zpočátku připomínal drobné pošťuchování, kdy neměl nikdo z nich navrch. Helgadarm pak silným kopem Deugara rozhodil, a ten pak nebyl schopen přesného úderu, zatímco mu Helgadarm ušetřil další rány. Skoro by se řeklo, že to má Nordický vůdce vyhrané, jenže ho náhle potkala velká smůla, když mu při jednom úderu vyklouzla sekera z rukou a ta vyletěla oknem rovnou ven z paláce. Přihlízejícím zatrnulo. Záhy ho Duergar zasáhl přímo do hrudi.

Helgadarm se však nevzdal a rázem mu vytrhl sekera z rukou, jež pak odhodil strannou. Z opasku vytasil dýku a vrhl se na nepřítele. První ránu Duergar vykryl, druhou též, začala dlouhá přetahovaná o jedinou zbraň. Přihlízející Azanyrmuthovci by nejraději zasáhli a vše vyřídili pár kouzly, ale Lundström jim naznačil, že je to věcí Helgadarmovo cti.

Vůdce Duergarů byl právě zasažen dýkou do svého špinavého tlustého břicha. Silný proud tmavé krve zacákal již tak zakrvácenou a špinavou místnost. Ten se snažil vykrotit z drtivého sevření mocného Nordického vůdce, ale marně. Další bodnutí dýkou následovaly, dokud nezasáhly páteř. Helgadarm mu už jen zakroutil krkem a hlasité křupnutí dalo všem najevo, že je dobojováno. Vítězství nad vůdcem Duergarů přítomní náležitě oslavili hlasitým projevem radosti. Dnes Nordé spolu s novými přáteli zasadili dlouhodobým nepřítelům zdrcující úder.

Aby zbylí Duergaři nemohli využít černou pevnost a znovu zde seskupit síly pro další údery, rozhodli se toto místo řádně poničit. Veškerý chatrný nábytek naházely na hromady, co nešlo snadno přesunout, rozsekali na třísky, většinu dveří a bran poničili tak, aby je nebylo možno znovu použít. Ve sloupových sálech strhli pár nosných sloupů a narušili tak statiku některých částí pevnosti, na některých místech pobořili hradby a nakonec celou pevnost zapálili.

Celá armáda opouštěla dějiště velké vítězné bitvy. Zasněženou večerní krajinu ozařovalo zapadající slunce a husté tmavé mraky vystřídala červeně zabarvená polojasná obloha. Vojska se na chvíli zastavila na nedaleké pláni, aby pozorovala zkázu nepřátelské pevnosti. Jasná zář plamenů osvětlovala náhorní planinu na míle daleko. Impozantní podívaná o to víc vynikala s přicházející nocí. Praskot rozsáhlého požáru a rachot řítících se střech se ozýval ještě mnoho mil daleko na severu, kam se armáda nakonec vydala.

O deset dní později se již sám král Lianaru Ragulus, členové královské rady a vybraní Aldeřané stanuli v hlavním sídle Nordů ve městě Hammerfell. Právě zde v majestátním královském paláci pokračovala jednání o spojení mezi Nordy a Aldeřany. Úderem poledne byly v prostorném a reprezentativním sále dokončeny veškeré přípravy.

„Nyní můžeme přistoupit k dalším jednáním o spojení,“ započal řeč sám vůdce Nordů Thorogar. Aldeřané na jeho pokyn přistoupili blíže.

„Vaši bojovníci se ukázali jako velice udatní válečníci, jež jen tak nic nerozhodí. Díky vám se vyřešil letitý problém s Duergary. Máme zprávy, že po vypálení černé pevnosti se přeživší Duergaři rozutekli a jejich společenství se zmítá v chaosu. Likvidace zbývajících skupinek nám už nečiní potíže, a to díky vám.“

„Rádi jsme pomohli.“

„Po celá staletí, možná i tisíciletí se pro nás nikdo tolik neobětoval. Vaše schopnosti a činy dokazují, že společně můžeme dokázat hodně. Vyřešit mnohé problémy, porazit nepřátele, jež nám ztrpčují život odnepaměti, a také společně prozkoumat dosud neobjevené světy a skrytá místa.“

Poté sám král Lianaru Ragulus, který v současnosti zastupoval i dosud známou část Aldeneerinu, byl vyzván k podpisu smlouvy o spojenectví. Pro Aldeřany to byl dosud nevídaný úspěch. Jak málo stačilo k získání přízně mocného národa Nordů, obzvlášť v porovnání s výpravami před padesáti lety.

Když Ragulus podepsal společné listiny a spolu s Thorogardem je uložili na bezpečné místo v paláci. Poté se již chystala oslava na počest velkého spojenectví.

Ještě než se všichni stačili odebrat ke stolům, kde již královské služebnictvo připravovalo slavnostní hostinu, přiběhl do sálu posel. Nemohl popadnout dech, jak byl uříčený. V sále nastalo ticho. Z výrazu bylo patrné, že má něco vážného na srdci.

„Problém! Hrůza! Napadli nás!“

„A kdo?“ nechápavě vyřkl Nardagarm. „Snad neútočí Duergaři.“

„Goa'uldi! Napadli města na severu.“

V sále to zahučelo. Nordé nechápali, jak se mohli dávní nepřátelé dostat na Cimmerii přes Thorovo kladivo. Navíc byl teď kruh světů často využíván Aldeřany a nikdo nezpozoroval sebemenší náznak možného útoku.

„Připluli odkudsi z dalekého severu před dvěma dny. Je jich opravdu hodně. Naše města jsou obklíčena.“

2

Strážci Cimmerie

Ve městě Hammerfell pokračovaly intenzivní přípravy na nepřátelský útok. Je to už půl dne od doby, kdy dorazil posel se šokující zprávou. Dávni nepřátelé se vrátili. Další poslové nasedli na nejrychlejší koně a vydali se varovat ostatní města. Obyvatelé usedlostí a menších vesniček se stěhovali do bezpečí velkých měst, jež chránily mohutné hradby. Zpráva o útoku Goa'uldů se bleskem šířila po celé Cimmerii.

I Aldeřané nezháleli a pomáhali novým spojencům s přípravami. Král Ragulus vyslal posly na Aldeneerin, aby informovali ostatní o zdejší právě vzniklé situaci a žádostí o pomoc. Vzhledem k velkým vzdálenostem se očekával příchod dalších Aldeřanských vojsk až za dalších šest až deset dní. Naštěstí mnoho Aldeřanských válečníků zůstalo přítomno slavnostnímu obřadu, a mohli tak Nordům pomáhat.

Ještě ten večer dorazil další posel se zprávou o vývoji situaci na severu. Nordům se sice daří držet města bez větších ztrát, ale Goa'uldi se chystají do vnitrozemí, především k útoku na Hammerfell, jakožto hlavní sídlo Nordů. Cesta ze severu na hbitém koni zabere necelé tři dny, takže zprávy o vývoji situace jsou zpožděné. Cesta tak velké armády přes pohoří zabere minimálně sedm až deset dní. Dle zpráv se počty nepřátel odhadovaly na desetitisíce a další údajně připlouvali na lodích z neprobádaného severu.

Cimmerie se už dávno ponořila do tmy, ale přípravy neustávaly. Času bylo málo a města musela být připravena na dlouhé obléhání. Proti tak velké přesile se nesmělo ponechat nic náhodě. Odhadovalo se, že zásoby vydrží celé měsíce.

Ještě té noci se sešli vládci a vrchní vojevůdci Aldeřanů a Nordů, aby zhodnotili situaci a projednali další postup.

„Práce na dodatečném předsunutém opevnění probíhají zatím dobře,“ pravil vážně Nordický vojevůdce Helgadarm. „Očekávám, že ho dokončíme do pěti dnů.“

„A jak jsme na tom se zásobami?“ zajímal se vůdce Nordů Thorogard.

„Do šesti dnů by měly být veškeré zásoby z okolí přeneseny do Hammerfellským skladů,“ ujišťoval je Nardagarm, který si vzal na starost veškeré zásobování a vyzbrojování. „Těž každý obyvatel bude do té doby schopen boje.“

Nordé patří mezi udatné národy a téměř každý obyčejný obyvatel se nebojí boje. Na rozdíl od ostatních kultur Nordé berou vojenskou službu jako součást jejich cti.

„Jak dlouho myslíte, že budou trvat boje?“ zeptal se Azanyrmuth Tajemný.

„Těžko říct,“ odpověděl vážněji Helgadarm. „Když Goa'uldi nedobijí během deseti dní jedině město, třeba hned odtáhnou, o čemž však pochybují. Nebo tu budeme v obležení celé měsíce, ne-li dýl. Nemusím dodávat, že zdejší svět by tak dlouhá válka hodně zdecimovala.“

„Nebojte,“ přidal se do řeči Thorogard. „Náš lid je mocný a jen tak ho něco nerozhodí. Uvidíte, že nepřátele vyženeme, ať se vzali kdekoliv.“ Posledními slovy zdůraznil odvahu severanů.

Nardagarm se na okamžik zamyslel: „Je tu ještě jedna možnost.“

„Nemyslíš snad požádat pomoc naše bohy?“ se zájmem se na něj otočil Helgadarm.

„Ano. Sám Thor kdysi říkal, až bude hrozit Cimmerii nebezpečí, ochrání nás.“

„To by ovšem znamenalo vyslat výpravu do Thorovo štítů.“

„Thorovo štítů?“ zpozorněl Azanyrmuth.

„Velké pohoří na východ odsud. Jsou to ty vysoké hory jaké jste měli možnost vidět severně od kruhu světů. Je to místo, kde můžeme přímo kontaktovat naše bohy,“ pokračoval Helgadarm.

„Myslím, že teď nastala ta pravá chvíle,“ pravil Azanyrmuth.

„Není to tak jednoduché. Síň bohů je ukryta vysoko v onom pohoří a cesta tam vede skrz nebezpečné průsmyky a temné labyrinty. Bylo by třeba vyslat naše nejlepší válečníky.“

„V sázce je mnoho,“ vložil se do debaty Thorogard. „Souhlasím s vysláním výpravy. Do rána vyberte ty nejlepší a za úsvitu vyrážíte.“

„Řada z nás tu však musí zůstat,“ namítal Nardagarm. „Musíme dohlížet na přípravy a v následném boji musíme vést obranu.“

„To je pravda, proto je výběr omezený.“

„Půjdu s vámi do toho,“ nabídl se Azanyrmuth Tajemný. „Mé magické schopnosti jistě přijdou vhod.“

„Výborně. Bylo by dobré, kdyby se výpravy zúčastnil ještě někdo od vás.“

„Mám pár typů, půjdu je sehnat,“ pravil Azanyrmuth a ihned se odebral ze síně.

Druhý den ráno za rozbřesku se v Thorogardově královské komnatě sešli vybraní válečníci, kteří se právě připravovali na velice důležitou výpravu. Účastní se ji mocný vojevůdce Helgadarm, velice zkušený válečník Holmstein, Aldeřanský mág Azanyrmuth Tajemný, který si nenechal ujít možnost prozkoumat podzemí Cimmerie a setkat se tak s bohy Nordů a poslední Aldeřan, hraničář Galvoj.

Poslední zmiňovaný dorazil na Cimmerii teprve nedávno, protože měl ještě dost úkolů na Aldeneerinu. Galvoj patřil mezi urostlejšího, avšak menšího hraničáře. Dle kaštanových dlouhých vlasů a přátelského vzhledu by do něj málokdo řekl, že jeho živel je stín a zákeřné útoky. Za posledních patnáct let měl za sebou mnoho zkušeností, které získal při postupném průzkumu neobjevených oblastí Aldeneerinu.

„To jsme všichni?“ podivil se právě Galvoj, když právě do komnaty vešel Thorogard.

„Vypadá to tak,“ ujistil ho vládce. „Ostatní mají mnoho práce.“

„To nikdo nevěří, že by vám vaši bohové pomohli?“

„Není to myšleno špatně. Nikdo z Nordů nechce ponechat nic náhodě, obrana měst musí být dokonalá. Nesmíme dát Goa'uldům nejmenší šanci. Sám Thor do nás vkládal velké naděje a učil nás umění boje. Ač se čtyři zdají málo, jistě dokážete velké věci. Naši předkové kdysi zvládli i v malém počtu takřka nemožné, dodával jim odvahy Thorogard.“

„Před palácem máte připraveny koně a zásoby. Vaše cesta povede do města Magnor. Znáte, městečko na půli cesty mezi Freidiharmem a Hammefellem. Tam vyhledáte a setkáte se s Kendrou. Ví toho o Thorových štítech mnohem víc než kdokoliv na Cimmerii. Necht' Thor stojí při vás,“ popřál jim všeho dobrého na cestu.

Thorogar je nakonec doprovodil k osedlaným koním, a poté se již věnoval přípravám na válku. Čtveřice cestovala do Magnoru. Cestou měli možnost pozorovat místní obyvatele, jak postupně opouštějí své domovy a veškerý svůj majetek odvázejí na povozech do přilehlých měst. Cesta trvala den a půl. Nalézt Kendru nebyl problém, stačilo se zeptat v první krčmě a místní je odkázali na usedlost stojící asi míli východně od města.

Na místo dorazili ještě za světla. Červánky na západě dávaly tušit, že se již blíží noc. Prostá usedlost stála na úpatí vysokého pohoří. Na blízké pastvině se ještě pásly ovce a kozy. Čtveřice dorazila ke Kendře pracující na malém poličku. Kendra byla sice postarší, ale stále pohledná žena. Jakmile spatřila příchozí, uvítala je na svém prostém hospodářství. Když ji povyprávěli o dění na Cimmerii a jejich záměru, pozvala je k sobě dovnitř.

Kendra příchozí pohostila dobrou domácí polévkou a ovčím sýrem. Sotva se usadili, Kendra tajemným hlasem započala s vyprávěním: „Thorovo hory skrývají mnohá

tajemství. Už málokdo ví, co skrývá za tajemství.“

„Víte, kde se nachází síň bohů?“ zeptal se Holmstein.

„Do síně bohů vede dlouhá a náročná cesta, která zabere celý den. Je třeba být dobře připraven, protože v horách je chladno a též nebezpečno. Dávné pověsti vyprávějí o podivných monstrech žijící pouze v těchto horách.“

„Setkala jste se někdy s těmi bytostmi?“

„Sama přímo ne. Přesto jsem jejich přítomnost cítila už z dále. Důvěřuji své intuici, díky níž jsem se v minulosti mnohokrát vyhnula mnoha nebezpečím.“

„Zní to velmi zajímavě,“ pravil Galvoj, jemuž tajemné vyprávění Kendry velmi zaujalo. „Kdy bude nejvhodnější doba pro naši výpravu?“

„Nejlépe uděláme, když vyrazíme časně ráno. K síni bohů bychom měli dorazit ještě před setměním, proto už je vhodná doba ke spánku. Zítřka nás čeká dlouhý výstup.“

Následující den za ranního rozbřesku již skupina čtyř dobrodruhů doprovázená Kendrou stoupala po úzké horské cestě vzhůru. První paprsky slunce ozařovaly jasným světlem východní stranu obřích hor a díky němu vynikala majestátnost vysokého pohoří. Thorovy štíty dle slov Kendry patřily mezi jedny z nejvyšších na Cimmerii. Dosáhnout nejvyššího vrcholu zdejších štítů se podařilo za celou historii pouze několika málo výpravám.

„Teď následuje ta jednodušší část cesty,“ pravila Kendra, když ukázala směr další cesty. Holmstein ji vzápětí pomohl vylézt na kamenný ochoz, jež tvořil zeď čtveřici kanálům. „Toto je dílo našich bohů. Systém kanálů přivádí vodu z hor a zásobuje tak celé rozlehlé údolí už po celá tisíciletí.“ Azanyrmuth si během cesty pokračující po ochozu, pozorně prohlížel perfektní zpracování tohoto systému. Zaujal ho způsob opracování. Jednotlivé kamenné bloky byly hladké jako sklo a položeny k sobě nezvykle natěsno, takže neunikala žádná voda. Kámen byl velice podobný tomu, z něž staří Aldeřané stavěli staré pevnosti.

Další cesta ubíhala velmi rychle. Nebylo divu, po rovné římsě se šlo opravdu dobře. Okolní příroda působila velmi vlídně. Okolo vládl klid narušovaný pouze tekoucí vodou a občasným zpěvem ptáků.

Záhy však opustili kanály, které pokračovaly dál vstříc zdrojům vody v pohoří. Kamenná cesta se vinula mezi skalisky a strmými svahy. Jak se postupně odpojovaly další cesty a zřídka používané pěšiny, z kamenné cesty se stala úzká prašná pěšina, kterou ve vyšších polohách pokrývalo stále více sněhu. Během náročného výstupu se občas zastavili a zatímco nabírali síly na další výstup, kochali se nádherným výhledem na okolní krajinu. Daleko v údolí mohli spatřit města Magnor, Freidiharm a v dále se tyčily věže města Hammerfell.

Během celodenního výstupu překonali výšku dobrých tisíc dvě stě sáhů. Pohled směrem nahoru však dával tušit, že nejvyšší místo se nacházelo minimálně třikrát tak výš. Naštěstí tak vysoko nemuseli, dle slov Kendry už vstup do síně bohů nebyl daleko.

Pokračovali úzkým zalesněným údolím sevřené z obou stran vysokými skalisky. Pod nohama praskal čerstvý sníh a po další půlhodince cesty dorazili k cíli. Kendra se zastavila u nenápadně vyhlížející jeskyně. Náhodný kolemjdoucí by zřejmě stěží poznal, že právě zde se nachází vchod na tak důležité místo.

„Tohle je pouze jeden z mnoha vchodů do síně bohů,“ vyprávěla Kendra, zatímco zapálila louči a posléze opatrně vstoupila do temného a vlhkého podzemí. „Tehle patří mezi ty bezpečné. Hlavní vchod nedoporučuji, protože se tam před lety usídlili ledoví trollové. Jsou velmi nebezpeční, proto není radno si s nimi zahrávat. Už nejeden válečník skončil jako jejich potrava. Dám vám jednu dobrou radu pro případ, že byste na ně narazili. Nesnáší oheň, většího ohně se dokonce bojí.“

Azanyrmuth pouze souhlasně přikývl. V duchu si představoval jak trollové prchají před ohnivými

koulemi, jež by po nich metal.

Kendra v čele prováděla čtveřici stále hlouběji do podzemí. Po čase přírodní jeskyně nahradily precizně vytesané chodby v pevné skále. Architektura podzemí byla zcela odlišná od toho, co Aldeřané mohli doposud poznat. Ani Azanyrmuthovi se nepodařilo přirovnat styl chodeb k něčemu známému, přestože posel mnoho starých knih o architektuře.

Netradičně řešenou klenbu podíraly podobně klenuté podpěry. Modré kosočtvercové krystaly umístěné na zdích ozařovaly podzemí tlumeně modrým světlem. Přítomní zůstali na moment stát a obdivovali tu nezvyklou podívanou. Chodba se po pár stopách končila křížovatkou ve tvaru T. Dále uprostřed křížení sestupovala do hlubin další o něco užší chodba.

„Zde se musíme vydat vlevo,“ pokračovala Kendra. „Chodba vpravo vede ke hlavnímu vstupu.“

„A co tenhle menší průchod?“ poukázal Azanyrmuth na třetí možnost.

„Tudy bychom se dostali do spodního patra Thorova labyrintu. Nejstarší část. Právě tam přenesl Thorovo kladivo Goa'uldy, kteří přijdou na Cimmerii kruhem světa.“

„A co se tam z nimi děje?“

„Spodní patro je velice rozsáhlé a plné nejrůznější nástrah a pastí. Také je to domov mnoha zapomenutých bytostí, jež tam už po staletí žijí svým vlastním životem. Krom toho je spodní patro mrtvá zóna, místo kde nefunguje jakákoliv magie. Žádná kouzla, magické hole ani očarované předměty. Magické meče a zbroje se stávají na tom místě zcela obyčejnými.“

Azanyrmuth si při posledních slovech uvědomil, že by na takovém místě byl zcela zbaven své moci. Zvláště když některé předměty jsou díky magii lehčí než obvykle, a nebo činí nositele silnějším, hbitějším a odolnějším.

„A co když se někomu podaří ve spodním patře přežít a najít tak cestu ven?“ namítal Holmstein.

„Kdyby přeci jen někdo prošel labyrintem, tak na konci dojde k magickému průchodu, který zabije veškeré symbionty. Když projde Gou'ald, bude zabit, ale tělo hostitele přežije a bude tak osvobozeno. Když projde Jaffa, smrtí symbionta po chvíli zemře i on sám.“

Kendra bez jakéhokoliv zaváhání provázela výpravu rozsáhlým labyrintem. Azanyrmuth si cestu pro jistotu poznačoval do poznámek. Ticho zdejšího podzemí narušovalo pouze slabé hučení. Náhle se kdesi ozval děsivý výkřik, jehož ozvěna se nesla chodbami.

„Co to bylo?“ zarazil se Holmstein.

„Patrně jedna z bytostí,“ pravila Kendra. „Magický průchod na konci labyrintu brání v průchodu pouze Goa'uldům. Kdokoliv ostatní tudy může bez obav procházet.“

„Takže to znamená, že kdokoliv nebo cokoliv může z toho podzemí vylézt?“ Galvoj se při té myšlence na chvíli zachvěl jistou obavou z neznámého.

„Ano. Občas něco vyleze i na povrch, ale většinou se o to postarají ledoví trollové.“

„Kde se ty bytosti v tom podzemí vzaly?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Většinou je sem přeneslo Thorovo kladivo. Je nastavené tak, aby zlé bytosti přeneslo sem a chránilo tak náš svět.“

„A proč ten průchod zabijí jen Goa'uldy a ne všechny? Nebo proč už nelikviduje nepřátele samotné Thorovo kladivo?“

„Takové místo by vyžadovalo mnoho magické energie. Pokud by Thorovo kladivo vše zlé zabíjelo, po čase by se vyčerpalo. Jednodušší bylo vytvořit permanentní spojení a přenášet bytosti sem. Spodní patro je velmi nebezpečné místo a většina bytostí tam stejně brzy zahyne, vzájemně se pobije, či zemře hladem. Druhý důvod spočívá v tom, kdyby bylo třeba nějakého tvora zajmout. Co vím, to se snad nikdy nedělalo.“

„Kdo je vůbec tvůrcem kladiva a labyrintu? Bohové? Nebo snad nějaká dávno zaniklá rasa?“

„Na Cimmerii všichni věří, že řadu těchto věcí stvořili naši bohové. To je částečně pravda, ale kdysi tu žila mocná rasa Azgardů. Tyhle podzemní prostory jsou jejich dílem. Údajně tu prováděli mnoho

experimentů s magií. Traduje se, že podobných míst je na Cimmerii více, ale nikdo je nezkoušel hledat. Azgardé byli s našimi bohy velicí přátelé a společně stvořili mnoho mocných artefaktů chránící náš svět.“

„Azgardé. To mi něco říká,“ zamyslel se Azanyrmuth. „Kde jsou vůbec teď. Ve starých knihách jsem zjistil, že to byli spojenci starých Aldeřanů.“

„Už je to nějaké to tisíciletí, kdy museli náš svět opustit. Nikdo však už neví proč. Je to hodně dávno. Část Azgardů však zůstala a dosud na Cimmerii žijí. Jsou to však pouze malé komunity tvořící uzavřené komunity.“

Azanyrmuth měl na jazyku další otázku, avšak z pochodu myšlenek ho vyrušil dusot přicházející z chodby za nimi. „Bacha! Něco jde po nás!“ vykřikl Galvoj. Helgadarm a Holmstein tasili zbraně, Azanyrmuth se připravoval ke kouzlení, zatímco Galvoj se ukryl do stínu za sloup, kde vyčkával nepřátele, aby jim mohl ušetřit zákeřný útok ze zálohy. Napětí ve vzduchu by se dalo krájet. Ze tmy mohlo zaútočit prakticky cokoliv.

Z chodby se náhle vyřítila skupinka obávaných ledových trollů. Pět stop vysokí, porostlí hustou bílou srstí a na konci mohutných tlap se vyjímalý ostré drápy. Oči jim ve tmě zářily zlověstně rudou barvou a z tlam trčely dlouhé tesáky.

Azanyrmuth si okamžitě vzpomněl na slova Kendry a seslal mezi ně ohnivou kouli. Někteří trollové začali hořet a dali se na útek, zatímco zbytek tlupy najednou znejistěl. Azanyrmuth neponechal nic náhodě a mezi zbylé trolly letěla další ohnivá koule. Přeživší trollové se dali na útek. Galvoj podnikl rychlý útok ze zálohy a dvěma přehajícím podřízl krk. Helgadarm a Holmstein se dali do pronásledování zbytku. Dostihli pouze část tlupy a udělili s nimi krátký proces.

Chodbou se nesl zápach seškvařených chlupů. Na zemi se válela necelá desítka mrtvol obávaných ledových trollů. Aldeřané si mrtvoly nějakou dobu prohlíželi, protože dosud neměli tu čest setkat se těmito tvory.

Když se opět všichni sešli Kendra obdivně pravila: „Ještě jsem neviděla někoho, kdo by se tak rychle vypořádal s ledovými trolly. Pokud by tu byli pouze čtyři válečníci, boj by byl mnohem těžší.“

„Vzpomněl jsem si na vaše slova a říkal jsem si, že ohnivá koule by je mohla přesvědčit, aby nás nechali na pokoji,“ pokračoval Azanyrmuth, zatímco se díval na mrtvoly v okolí a přitom se poťouchle usmíval.

„Myslím, že se máme od vás co učit,“ uznal Helgadarm při pohledu na sežehnuté mrtvoly, a poté co si znovu v mysli zopakoval průběh předešlého boje. „Naše spojenectví bude jistě přínosem pro oba národy.“

Po úspěšném boji se pětice vydala dále. Cesta pokračovala schodištěm vzhůru. „Už to není daleko,“ pravila Kendra. Azanyrmutha fascinovalo, jak se Kendra může v tomto spleťtém podzemí plném chodeb, sálů, místností, schodišť tak snadno orientovat. A to nenavštívili bývalé knihovny, laboratoře, magické studny a další zajímavá místa.

Konečně stanuli v sále před velkou zdobnou bránou. Stejně jako podzemí i ona byla vyrobena ze šedého a tmavě modrého kamene. Nad ní byl precizně vytesán nápis v runovém písmu. Dle Kendry se jednalo o trochu rozdílný dialekt, než jaký používají Nordé. To jí však nečinilo potíže a snadno přečetla nápis: „SÍŇ BOHŮ“ To bylo přesně místo, které hledali. Po chvíli si v sále všimli ještě něčeho.

Na kamenném podstavci uprostřed sálu stála jakási iluzorní postava. Necelé čtyři stopy vysoký tvor modrofialové kůže s poměrně velkou hlavou a dominantními očními důlky a oděn v

modrém plášti zdobeným bílými pruhy a ornamenty. Dle slov Kendry se jednalo o Azgardskou iluzi, která tu má za úkol střežit síň bohů.

„Bud' pozdraven,“ započala Kendra komunikaci s iluzí Azgardského strážce.

„Těž bud'te pozdraveni,“ opětoval pozdrav Azgard příjemným tichým hlasem. „Nečekal jsem, že sem ještě někdo z vás dorazí. Už jsou to celá staletí, možná tisíciletí, kdy sem naposledy někdo dorazil. Co žádáte?“

„Potřebujeme mluvit s Thorem. Náš svět je v ohrožení.“

„To by bylo možné. Avšak nejdřív musíte projít zkouškou, aby jste dokázali, že jste hodni mluvit s naším bohem.“

„Jsme připraveni zkoušku podstoupit,“ odhodlaně pravil odvážný Helgadarm.

„Pak hodně zdaru,“ popřál Azgard a otočil se směrem k bráně. Pronesl jakési neznámé zaklínadlo a jednotlivé bloky brány se daly do pohybu.

K překvapení výpravy se však za ní nenacházel honosný sál, ale menší místnůstka na jejímž konci stála zmenšenina Thorova kladiva podobné tomu, které střežilo kruh světů.

„To je všechno?“ podivil se Galvoj.

„To hlavní nás teprve čeká. Nejdřív však musíme projít portálem.“

„Kam nás to přenese,“ zajímal se Azanyrmuth, jež se vždy rád dozvídal co nejvíce informací o navštívených místech.

„Nemám tušení. Nikdy jsem neměla možnost navštívit toto místo. Co vím, podobné portály se nacházejí i v jiných částech tohoto podzemí.“

Galvoj si ze zájmem prohlížel rudý kámen umístěný uprostřed sloupu, jež má podle Kendry aktivovat portál. Když na něj položil dlaň, ozvalo se bzučení a jasně bílý paprsek všechny přítomné v rychlosti pohltil, aby je vzápětí přenesl na jiné místo.

Prostor na druhé straně nebyl přímo velkou síní, jako spíš jeskyní předělenou širokou a velmi hlubokou propastí. Od kusu podlahy s kladivem s další plošinou je dělil pouze úzký skalní mostek. Dle všeho první zkouška.

Jako první šel Galvoj. Jako obratnému hraničářovi nečinil přechod problémy a než si ostatní dodali odvahy, už byl na druhé straně. „Mostek drží, můžete klidně přejít!“ volal na ostatní. Pokračoval Helgadarm a hned za ním Holmstein.

Sotva udělal Helgadarm pár kroků, podklouzla mu noha a jen tak se stačil pevně chytit úzkého mostku. Galvoj se nabízel, že mu přijde na pomoc, ale Holmstein mu to hned vymluvil, protože se Galvoj již dostal na druhou stranu. Holmstein opatrně pomohl svému druhovi zpět na nohy a oba se již pomalým a jistým krokem dostali na druhou stranu.

Další šla Kendra. Přecházel velmi pomalu a rozvážně. Výšky jí totiž nedělaly příliš dobře. Nakonec překonala sama sebe a bezpečně přešla na druhou stranu. Poslední na řadě byl Azanyrmuth. Ten byl zvyklý na překonávání různých překážek, a tak mu přechod nečinil potíže, přestože si mohl dopomoc magií.

Po zdolání první zkoušky pokračovali průchodem ve zdi do dalšího sálu. I zde byla hluboká propast, jenže žádný mostek. Druhá strana byla příliš daleko, než aby se dala přeskočit a žádný materiál k postavení mostu zde neměli.

„Co teď?“ bezradně se zeptal Holmstein, při pohledu na propast.

„Určitě v tom bude nějaká finta. Jen musíme na ni přijít,“ pravil Azanyrmuth, zatímco se rozhlížel po něčem, co by jim mohlo napovědět.

„Třeba je ten most neviditelný,“ napadlo Galvoje.
„Možné to je.“

Všichni na to začali nohou zkoušet, zda někde ve vzduchu nešlápnou na neviditelný most. „Něco mám!“ vykřikl Helgadarm, když došlápl na neviditelnou plochu. Galvojova domněnka se tak potvrdila. „Hlavně opatrně. Cesta nemusí vést rovně,“ varoval je Azanyrmuth před možnou nástrahou. Galvoje napadlo odhalit skrytou cestu nějakým práškem, který však neměli, a tak se museli spolehnout na opatrné našlapování.

Nato Hegadarm nemohl najít další úsek neviditelného mostu. Opatrnost byla na místě. Cesta přes propast se klikatila. Pohled dolů přes neviditelnou podlahu byl opravdu nezvyklý, protože všichni měli podvědomou snahu se něčeho chytit, a tak se často stávalo, že se jeden druhého snažil chytit. Když překonali i tuhle zkoušku, cesta přes další průchod byla volná.

V dalším sále je čekalo zrcadlové bludiště. Vedení se pro tentokrát ujal Azanyrmuth. Vzpomněl si na vyprávění svého otce, který se před lety ocitl v jakémsi paralelním světě, kde hodiny bloudil v jakémsi křišťálovém paláci. Bludiště ze zrcadel, sice malá, ale v podstatě nekonečná. V tom spočívá jejich zrádnost.

Azanyrmuth prováděl skupinu bludištěm schopně. Předpokládal, že tuto zkoušku zvládnou bez větších potíží, jenže v jednu chvíli si uvědomil další věc. Celé místo jakoby mělo ještě další rozměr, protože se dalo projít jinou cestou na to samé místo, přesto to tak nebylo. Měli si to možnost vyzkoušet u jednoho sloupu, jež se dal obejít kolem dokola, ale zbytek party na místě, kde by je očekával, nenašel. To celé hledání cesty výrazně ztížilo a Azanyrmuthův náskok byl v podstatě k ničemu.

Spolu s Galvojem spojili síly dohromady a společně hledali cestu ven. Spolu se jim to velice dobře dařilo a během chvíle vyvedli i ostatní ven. Třetí zkouška byla úspěšně vyřešena. Za dalším průchodem se nacházelo stejná zmenšenina Thorova kladiva, jako na začátku. Galvoj opět přiložil dlaň na rudý kámen a všechny znovu pohltil jasný paprsek.

Nyní se octli ve velkém honosném sále. Podle výzdoby, soch, řady runových symbolů a dalších detailů, předpokládali, že prošli zkouškami a právě stanuli v síni bohů. Celá skupinka pociťovala zvláštní napětí, protože nikdo z nich dosud neměl tu čest stanout na tomto posvátném místě a setkat se tváří v tvář s nejvyšším Cimmeřanským bohem.

V sále se na chvíli jasně zablesklo a odkudsi se vynořila postava statného severského válečníka v nádherné zdobné zbroji, na ruku měl ozdobné náramky pokryté severskými ornamenty, hlavu částečně skrývala stříbrná helmice a záda chránil černý plášť. V ruce třímal velké Thorovo kladivo. Dle všeho nebyl pochyb, že se jedná o mocného boha Thora. Helgadarm, Holmstein a Kendra poklekli, jako projev úcty. Azanyrmuth a Galvoj je také následovali. Pro všechny to bylo první osobní setkání s bohem. Jen málokdo měl podobnou příležitost.

„Jsem Thor,“ rozeznělo se hromovým hlasem po celém sále. „Jste odvážní, že jste přede mě předstoupili.“

„Ó všemocný Thore, potřebujeme tvou pomoc,“ s pokorou v hlase pravili Helgadarm a Holmstein.

„Cimmerii napadli naši nepřátelé Goa'uldi,“

„To není možné. Cimmerii chrání přece Thorovo kladivo.“

„Thorovo kladivo je stále funkční, avšak Goa'uldi zaútočili z neprozkoumaného severu. Připluli na lodích. Nemáme vůbec tušení odkud se vzali.“

„Pak se asi stalo to, čeho jsem se kdysi obával. Nebojte, dáme vše do pořádku.“

Než však stačili cokoliv dalšího říct, vše pohltila stejná záře, jako při průchodu zdejšími portály. Když se porozhlédli, zjistili, že se znovu nachází v sále se zdobnou bránou pokračující do síně bohů.

„To bychom měli. Jsem vážně zvědavý, co bude následovat,“ prohlásil poněkud dezorientovaný Holmstein.

„Nezbývá než počkat,“ reagoval Azanyrmuth. „Věřím, že budeme svědky velkolepé podívané. A teď bychom se měli vrátit zpět do Hammerfellu. Určitě nás tam budou potřebovat.“

Výpravu čekala dlouhá cesta zpět. Podzemím prošli bez větších obtíží, ledové trolly tentokrát nepotkali. Venku již vládla temná noc. Bylo třeba najít vhodné místo pro přenocování. Blízký sklaní převis poskytoval ochranu proti zdejším ledovým větrům, jež bičovaly ostré štíty pohoří. Rozdělaný oheň poskytl všem příjemné teplo a zároveň sloužil jako ochrana před možným útokem ledových trollů a dalších potvor potulujících se v těchto horách. Po pozdním jídle ulehli ke spánku.

Protože tohle místo nepatřilo zrovna k bezpečným, během noci drželi hlídky. Sněhová bouře ještě o něco zesílila, proto nebylo vidět téměř na krok. Kdyby se cokoliv přiblížilo k táboru, zahlédli by to až na poslední chvíli. Stejně tak pozorně naslouchat okolním zvukům bylo takřka nemožné. Přes neutichající vítr se pouze občas kdesi v dáli ozývalo kvílení, pískot a další zvuky pocházející od zdejších tvorů.

Po dlouhé noci se sice vítr utišil, avšak stále hustě sněžilo. Nově napadaný sníh ztěžoval návrat. Jen díky Kendře věděli kudy se vydat, protože úzká cesta byla zcela zavátá. Teprve až když sestoupili do nižších poloh, obloha se vyjasnila a cesta mohla ubíhat rychleji. Dosavadní cesta skrz vysokou sněhovou pokrývkou jim dala zabrat, a proto dorazili ke kanálům až před setměním.

K usedlosti Kendry už to nebylo daleko. Vzhledem ke zpoždění na místo dorazili až po půlnoci. Zde přišel na řadu zasloužený odpočinek v klidu a bezpečí skromné usedlosti. Další den ráno se s Kendrou rozloučili a na koních se vydali zpět do Hammerfellu podat zprávu.

Cesta mezi městy působila poněkud depresivně. Všude byl až nezvyklý klid. Usedlosti opuštěné, pole prázdná, cesty vylidněné a nad tím vším se vznášela nepříjemná mlha jejíž kapičky ulpávaly na prstech jako lepidlo. Postupovali opatrně, protože už hrozilo nebezpečí bezprostředního útoku Goa'uldů a riziko vpadnutí do pastí veliké. Během pochmurného dne nepotkali jediného živáčka, proto neměli tušení, jak se situace na Cimmerii vyvíjí.

Když padla noc, našli útočiště na jednom nedávno opuštěném statku. Jak se dalo očekávat, obyvatelé odnesli vše cenné a samozřejmě také veškeré zásoby včetně nedávno sklizené úrody. Statek však poskytoval bezpečné útočiště před případným útokem nepřátel. Pohled z půdních oken zaujímal poměrně rozlehlá pole táhnoucí se míli k nejbližším lesům. Naštěstí mlha k večeru trochu ustoupila, a tak dotyčný na hlídce měl možnost spatřit případné nepřátele včas.

Po dlouhé a únavné cestě všichni záhy usnuli. První na hlídce zůstal Azanyrmuth. Procházel se po půdě a okny kontroloval okolí. Ze zádumčivě temného hučení neměl dobrý pocit. Kdesi v dáli se občas ozvalo vytí vlků. Později měl pocit, že v dáli zaslechl troubení na rohy. To dost možná věstilo blížící se nepřátelskou armádu. To by však znamenalo, že Goa'uldi postupují mnohem rychleji, než se původně myslelo. Troubení však znělo z hodně velké dálky, kterou Azanyrmuth odhadoval na několik desítek mil. Když budou mít štěstí, stihnou to do Hammerfellu ještě před útokem.

Během noci se nic mimořádného nepříhodovalo, pouze se troubení k ránu ozývalo o něco silněji. Raději neztráceli drahocenný čas, nasedli na koně a co nejrychleji se vydali do

Hammerfellu. Stejně jako předchozí den nepotkali jediného prostého obyvatele. Až někdy po poledni potkali menší oddíl válečníků na hlídce. Dle jejich slov se Goa'uldi chystají k útoku na Hammerfell, dost možná už dnes k večeru. Troubení na rohy už bylo slyšet z mnohem menší dálky a občas kdesi v dáli to slabě zadunělo.

Když se k večeru blížili k městu, troubení na rohy znělo nebezpečně blízko. Řinčení zbraní a silné rány dávaly tušit, že Goa'uldé už útočí. To nebylo dobré, protože posily z Aldeneerinu měli dorazit až za pár dní. Rychle vyběhli na blízký kopec, z něž se naskytl pohled na celé bojiště. Obránci Hammerfellu se drželi za provizorními valy a zábranami, které během příprav vznikly před hradbami města a nedávali nepřítelům šanci i k pouhému přiblížení k hradbám. Přestože Jaffové disponovali rozličným arzenálem zbraní na blízko a tyčovými zbraněmi, nezpůsobovali obráncům znatelné potíže. Ohnivě koule stačili vykrývat ocelovými štíty.

Čtveřice po zhodnocení situace vyrazila na pomoc obrany města. Azanyrmuth hned využil svých magických schopností a odřízl část nepřátelské armády od ostatních ohnivou zdí. Mezitím se Holmstein a Helgadarm pustili do boje. Jejich válečný pokřik dodal přítomným ještě více odvahy a o to udatněji bojovali. Stejně tak se do nepřátel pustil Galvoj. Vzhledem ke svému menšímu vzrůstu se vždy ve válečné vřavě nenápadně skryl, aby vzápětí zákeřně zaútočil na nepřipraveného nepřítele.

Zatímco Azanyrmuth seslal do hloučku Jaffů ledovou bouři, na hradbách již obránci připravovali obranné katapulty k palbě. Jenže počty nepřátel neutěšeně narůstaly. Nápor ohnivých střel štíty obránců moc dlouho nevydržely, a proto byli nuceni se rychle střídat. Záhy přišla nová hrozba. V dáli na straně nepřítele se vynořily nepřátelské obléhací stroje. Jaffové připravovali katapulty k palbě, zatímco se k hradbám blížily krytá pojízdná beranidla. To však nebyla jediná hrozba. Za katapulty následovaly vysoké obléhací věže, jež poskytovaly útočnickům dobré krytí a díky nim se nepřátelé nemilosrdně blížili k městu.

Azanyrmuth zaměřil pozornost na obléhací věže a pokusil se jich pár zapálit ohnivými koulemi. Vzdálenost od něj však byla značná a pouze v jediném případě se trefil. Tím však na sebe připoutal pozornost Jaffů a Azanyrmuth byl nucen se stáhnout k hradbám. Kryl se před ohnivými střelami a rychle běžel k městu. Jakmile vběhl do města, a následně na hradby, začal sesílat na nepřátele další kouzla.

Na hradby dopadly první ohnivě střely odpálené z nepřátelských katapultů. Naštěstí zasáhly místo momentálně prázdné. Nordé palbu opětovali a poštěstilo se jim zasáhnout jeden nepřátelský katapult a část Jaffů. Oblahu zbarvily záblesky střel z katapultů a z tyčových zbraní.

Hordy nepřátel však neměly konce. Planiny okolo města zaplňovalo stále více Jaffů, odhadem mohly počty nepřátel převyšovat osm tisíc a další sále přibývali. Dle zpráv ze severu nepřátelská armáda čítala až dvacet pět tisíc bojovníků. Obránci byli nuceni se stáhnout do města a bojovat z hradeb. Brzy na cimbuří přistály první žebříky, po kterých se na hradby drápali první Jaffové. Beranidla, stejně jako obléhací věže, se nebezpečně přiblížila k městu. Obráncům se občas podařilo některé obléhací stroje zničit, avšak ne dostatečně rychle, a tak první beranidla dorazila k hlavní městské bráně.

Než stačila poprvé udeřit, obráncům se je podařilo včas zničit. To poskytlo alespoň trochu času, protože další byla na cestě. Rovněž se blížily i čtyřicet stop vysoké obléhací věže. V okolí jich bylo nejméně deset. To představovalo velkou hrozbu, protože útočnickům umožňovaly pohodlný a hlavně bezpečný způsob, jak proniknout na hradby. Nebylo divu, že se převážná většina obrany zaměřila právě na ně.

Azanyrmuth sesílal na nejbližší věže ohnivé koule. Přestože jich pár zapálil, rozsah poškození nebyl takový, aby jim znemožnil další postup. Jaffštím kněžím se však dařilo za pomoci magie plameny hasit. Obranné katapulty nepřestávaly v palbě. Jedna z věží nápor nevydržela a zřítíla se k zemi. To ale nestačilo. První věže již dosáhly hradeb. Nepomohlo ani narychlo zřízené předsunuté opevnění, kůly a další zábrany. Věže všechno rozlámaly jako sirky.

Ohnivé koule z nepřátelských katapultů dopadly přesně na některá stanoviště obránců, odkud pálily na věže z obranných mechanismů. Předtím však stačila k zemi padnout další věž. To už však na parkán pronikali první Jaffové. Aby toho nebylo málo, beranidla právě prorážely hlavní bránu. Situace se nevyvíjela vůbec příznivě. Goa'uldi pravděpodobně zaútočili na Hammerfell veškerou dostupnou armádou, dost možná chtějí co nejrychleji zlomit veškerý Nordický odpor zničením hlavního sídla. Kdyby chtěli, okolní města by neměla proti takové síle šanci.

Do bojů se zapojili všichni vojevůdci. Pomáhali na hradbách obráncům jak mohli. Jedna nepřátelská hlava padala za druhou, přesto brzy Jaffové řádili na hradbách. Dopady dalších ohnivých koulí téměř vyřadily veškeré obranné mechanismy a zapalovaly domy za hradbami. Zatímco ženy a děti unikli do bezpečí, muži neváhali popadnout zbraně a jít do boje.

Praskání ozývající se od hlavní brány nevěstilo nic dobrého. Obránci ve městě se chystali na vpád nepřátelských vojsk do města. Mezitím se na některých místech podařilo Jaffům obsadit hradby. Rada obránců tak zaujala místa v hradebních věžích a snažila se vzdorovat nepříteli co možná nejdéle.

Hrozná rána, která se právě ozvala dávala tušit, že se nepříteli podařilo prolomit bránu. V ulicích města se vzápětí rozpoutala hrozivá mela. Řinčení zbraní, záblesky z tyčových zbraní, usekané údy, galony krve, přibývající počet mrtvol na obou stranách, to vše se odehrávalo ve spletitých ulicích města. Situace se zdála být zoufalá, přesto se Nordé nevzdávali.

Tu náhle se na obloze začala stahovat bouřková mračna. Hrozivé hřmění za krátko přehlušilo válečnou vřavu. Jaffové najednou znejistěli. Jakoby se najednou čehosi báli. Obránci věděli o co se jedná a všichni vzápětí vyvolávat jméno nejmocnějšího Nordického boha Thora.

„Thor! Thor! Thor!“ znělo po celém městě. Útočníci se najednou dávali na útěk. To už však udeřily do země první blesky. Další mnohem silnější následovaly. Na bojišti před městem se rozpoutalo bouřné peklo. Jeden blesk za druhým posílal k zemi Jaffu za Jaffou. Siné blesky drtily nepřátelské katapulty a obléhací věže, které v tu dobu byly plné nepřátel.

„Thor! Thor! Thor!“ nepřestávali obránci, zatímco Goa'uldi prchali.

„Říkal jsem, že budeme svědky velkolepé podívané,“ pravil Azanyrmuth k Holmsteinovi, který byl epickou bouří naprosto ohromen a jen sledoval zkázu nepřátel.

Když poslední pozůstatky původně obrovské armády zmizely v dáli, krátký déšť pomohl uhasit požáry ve městě, a pak se obloha rozjasnila. Sluneční paprsky ozářily Hammerfell a nastal příjemný klid.

Vzápětí nastala obrovská radost z velkého vítězství nad mocným nepřítelem. Goa'uldi zásahem shůry dostali pořádnou lekci a na hodně dlouho dají pokoj. Jejich početná armáda byla zdecimována. Zbývala odpověď jen na jednu otázku. Pořád nikdo netušil odkud se na Cimmerii vzali. Král Thorogar plánoval v budoucnu vyslat na neprozkoumaný sever výpravu, která by měla tuto záhadu vyřešit.

„Dokázali jste nám svou odvahu,“ pravil Thorogar „Nebýt vás, s Cimmerií by to dopadlo špatně.“

Díky vám se podařilo zabránit příchodu doby temna. Po mnoha staletích jsme se konečně setkali s skutečně odvážným národem.“

„Byla to naše povinnost. Rádi jsme pomohli,“ skromně odpověděl Aldeřanský vojevůdce Avidin, který momentálně zastupoval Aldeřany na Cimmerii. „Naše vojska by měla ještě dorazit, jistě vám pomohou z obnovou. Ještě vám pošleme nějakou pomoc. Královská rada jistě nebude proti. Máme před sebou určitě zajímavou budoucnost.“

Ten večer se chystala velká oslava vítězství. I Aldeřané zůstali a teprve teď byla oslava spojení dokonalá. Po dnešní dnu došlo k utužení vztahů Aldeřanů a Nordů. Porážka Goa'uldů dokázala, že spolu dovedou velké věci.

3

Štít kruhu

První měsíce spojení s Nordy obývající Cimmerii se neslo v duchu pomoci a obnovy jejich světa, který byl poničen Goa'uldy. Nebylo tedy divu, že v naprosté většině se cestovalo kruhem světů právě na Cimmerii. Po čase znovu vyvstala otázka, zda by se nemohl opakovat nějaký útok zvenčí, jako před půl stoletím. Cimmerie měla tu výhodu, že byla chráněna Thorovo kladivem, akorát dosud nebyla vyřešena záhada náhlého vpádu Goa'uldů.

V období podzimu se postupně krátily dny, a tak se oba Azanyrmuthovci zajímající se převážně o kruh světů uchýlili do tajemství podzemních knihoven Lianaru. Hlavně Azanyrmuth Nejstarší byl přesvědčen, že staří Aldeřané museli mít nějak vyřešenu ochranu svých světů. Nebylo přeci možné, aby u každého kruhu světů hlídkovala početná armáda.

V dávných dobách, kdy se začalo s prvními průzkumy knihovny mapující světy, které se daly pomocí kruhu světů navštívit, už Azanyrmuth našel první indicie. Tehdy se však preferoval rychlý zisk užitečných předmětů a zapomínalo se na obranu. To se nakonec v roce 325 Aldeřanům vymstilo a Temnorození zdecimovali severní čtvrt'. Toho si byla současná rada vědoma a Azanyrmuthovci dostali hlavní úkol, přijít s návrhem obrany severní čtvrtě.

Jednoho podzimního večera Azanyrmuth Tajemný, který patřil už do třetí generace rodu, odpočíval v zahradách čtvrtě s kruhem světů a kochal se západem slunce. Měl rád nálady, jež uměl vykouzlit podzim, bylo to jeho oblíbené roční období. Na zahradu dorazil i hraničář Galvoj. Zajímalo ho především to, jak postupuje výzkum a vývoj.

„Vypadá to velmi nadějně,“ s radostí v hlase započal Azanyrmuth popisovat poslední úspěchy. „Nedávno jsme objevili v knihách zmínky o jakémsi ochranném štítu. Používali na to nějaký magický předmět, který jsme už našli ukrytý ve spodních sálech. Jen musím ještě přijít, jak ho zprovoznit. Především musíme vyřešit zdroj magické energie a také to, jak ho ovládat a přidělat na kruh světů.“

„Vy si s tím určitě poradíte,“ povzbuzoval je Galvoj. „Váš rod v minulosti vyřešil mnoho problémů tohoto světa.“

„Však jo. Mám už pár nápadů, jak si s tím poradit. Přemyslím, zda se do toho pustit ještě dneska, nebo to nechám na zítra.“

„Ale už to nech na zejtra. Mohli bychom zajít na pivo, už jsme spolu dlouho nikde nebyli,“ lákal ho Galvoj na posezení v krčmě „U kruhu světů“

„Máš pravdu. Zasloužím si trochu odpočinku,“ souhlasil s ním, vstal ze zdobné kamenné lavice a spolu se vydali do oblíbené krčmy.

Druhý den se Azanyrmuth Tajemný jako každý den setkal s ostatními badateli, aby společně pokračovali ve výzkumu. Zatímco ostatní dále překládali staré knihy, nejmladší Azanyrmuth si pečlivě prohlížel onen předmět. Při včerejším posezení dostal jeden nápad, který si chtěl co nejdříve ověřit.

„Mám pocit, že by se to mohlo umístit někam do zadávacího panelu,“ uvažoval. Řešení často přijde zcela náhodou, když se dotýčný zrovna zaobírá něčím jiným. A Azanyrmutha tohle napadlo právě včera v krčmě. K ruce si vzal staré plány a hledal nějaké indicie.

Nebyla to zrovna jednoduchá práce, protože samotné zadávací zařízení patřilo mezi ty vůbec nejsložitější předměty na Aldeneerinu, které navíc využívalo z velké části neznámou a hodně pokročilou magii. Aby toho nebylo málo, vše bylo popsáno právě ve starém Aldeřanském dialektu, jemuž bylo třeba porozumět.

Nakonec celá skupinka přítomných badatelů odložila rozdělanou práci a rozhodla se zkoumat plány. Strávili nad tím takřka celé dopoledne než Dandalus, který jim chodíval vypomáhat, objevil cosi nápadného.

„Podívejte,“ pravil. „Tohle vypadá jako místo, které by mohlo sloužit k připojení dalších zařízení a magických předmětů.“

Zbytek pohlédl na složitou zmeť čar a starého písma. Azanyrmuth Nejstarší mu po chvíli přemýšlení dal zapravdu: „Tuhle jsem také nad tím přemýšlel, ale nepřišlo mi moudré zasahovat do zařízení o jehož fungování toho víme pramálo.“

„Tak do něj můžeme zatím jen nahlédnout,“ navrhl nejmladší z Azanyrmuthovců.

Zbytek bez většího přemýšlení souhlasil s jeho návrhem a šli se podívat na zadávací panel.

Samotný panel si šestice zprvu velice pečlivě prohlížela. Na první pohled byla místa k nahlédnutí do jeho útrob velice dobře skryta. Ani na hmat se nedalo cokoli snadno nalézt. Azanyrmuth musel použít magických schopností, aby našel místa, kam sáhnout. Vzápětí se v podstavci otevřela skrytá dvířka a všem se naskytl pohled do útrob složitého zařízení.

Spousta modře zářících krystalů, kamenů, hromada drátů, dalšího magického harampádí se ukázalo v celé své kráse. Při bližším průzkumu odhalili několik otvorů různých velikostí. „Do kterého otvoru tu věc strčit,“ povzdech si Dandalus. „Asi by nebylo moudré s tím jen tak naslepo experimentovat. Zničením zadávacího panelu bychom mohli přijít o možnost cestování.“

„Neviděl bych to tak zle,“ namítal starší Azanyrmuth. „Staří Aldeřané patřili mezi velmi vyspělé kultury a určitě pamatovali na možné problémy. Uznejte sami, vždyť řada věcí se nám dosud zachovala.“

Mladší Azanyrmuth si zatím prohlížel onen zvláštní předmět a porovnával ho s příslušnými otvory. Když už si byl jist, navrhl: „Já bych to zkusit vložit sem.“

Zbytek se díval na místo, jež určil a porovnávali předmět s větším otvorem.

„Má pravdu,“ souhlasil Dandalus. „Ostatně, stačí se podívat sem,“ ukázal na nepatrný nápis ve starém jazyce na němž se psalo cosi o štítu.

Nějakou dobu trvalo, než se šestice odhodlala k činu. Sám nejstarší badatel Dandalus se chopil odpovědného úkonu a opatrně onen prapodivný předmět vkládal do otvoru. Cvaknutí značilo, že předmět do příslušného otvoru zapadl. Po chvíli se ozvalo slabé bzučení a i on se slabě rozzářil tlumeně modrou barvou.

„A vida. Jsme opět o něco dál,“ zaradoval se badatel Dirue, jehož věk se dal odhadnout na čtyřicet.

„Jak se to teď používá?“

„Doufal jsem, že k tomu bude sloužit tohle,“ ukázal Azanyrmuth Nejstarší další podivný předmět ve tvaru disku s modrým kamenem uprostřed. „Našel jsem to teprve předevěřem v tom samém sále, jako ten zdroj.“

„Tak na co čekáme? Můžeme to vyzkoušet,“ natěšeně prohlásil Dirue.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ přemýšlel Dandalus a zároveň se prohraboval ve vousech.

„Já bych to zkusil“ navrhl starší Azanyrmuth. „Ostatně mě teď ani nic jiného nenapadá.“

Azanyrmuth Nejstarší uchopil disk, který měl průměr téměř dvacet palců a přiložil ruku na modrý krystal. Při tom cítil přítomnost magické energie, která stále sílila, čím byl rukou blíže krystalu. Ten se vzápětí rozzářil a současně se v prostoru vnitřního prstence kruhu světů zjevila modrá magická bariéra. „Sláva. Povedlo se,“ radoval se v duchu Dandalus.

„Nedoufal jsem v tak brzký úspěch,“ nepřestávalo udivovat badatele.

Azanyrmuth sundal ruku z kamene a štít se rozplynul. „Aha. Takhle to funguje. Stačí, aby ho aktivoval nějaký mág, nebo alespoň někdo s dostatečnými magickými schopnostmi.“

„Stačí tak málo?“ překvapilo Dandaluse, jak snadné to bylo.

„V podstatě jo. Jenže magie štítu mi docela rychle odčerpávala síly. Nedokázal bych to udržet dlouho. Měli bychom přijít na způsob, jak mu dodat magickou energii, nejlépe z nějaké blízké magické studny.“

„A z čeho je napájena brána?“ uvažoval mladší Azanyrmuth, jemuž neunikl tento podstatný detail.

„Nešlo by získat energii přímo z jejího zdroje?“

„V tom máš pravdu. Jenže samotný kruh získává podstatnou část energie z nějakého prostoru, kterému vůbec nerozumím a zbytek ze zdroje ovládacího panelu. Samozřejmě by to šlo, ale potom by hrozilo to, že bychom magický potenciál, ze kterého získává magickou energii, rychle vyčerpali. Napadá mě pár možností, jak sem převést energii z některé okolní magické studny. My jsme to nikdy nezkoušeli, ale staří Aldeřané tohle prováděli zcela běžně.“

„Takže nezbude, než se vrátit zpět do starých knihoven a pátrat dál,“ pravil Dandalus.

„Asi tak. Důležité je, že nám to už funguje a případný útok bychom díky tomu mohli odvrátit.“

Badatel Dirue přemýšlel o funkci štítu, nedalo mu to, a tak se zeptal ostatních: „Máte tušení, jak přesně ten štít funguje? Bude je to držet v pasti na druhé straně, nebo je bariéra zranění?“

„Správný dotaz,“ souhlasil starší Azanyrmuth. „V knihách jsem vyčetl něco málo o jeho funkci. V podstatě neumožní nepříteli k nám vůbec projít. Štít je tak blízko portálu, že vše co k nám projde se ani nezhmotní. Alespoň tak jsem to pochopil. Je to neskutečně vyspělá magie a bude trvat ještě hodně dlouho než odhalíme veškeré detaily.“

Mladý Azanyrmuth na tím dále přemýšlel. Uvažoval na tím, k čemu můžou sloužit ostatní otvory v útrokách ovladače. „Když se tak dívám do útroh ovladače, tak toho máme na prozkoumávání ještě mnoho.“

„Ano máš pravdu. Ani jeden z nás se patrně nedožije doby, kdybychom věděli o kruhu světů zcela vše. Možná to bude trvat celá staletí, možná i tisíciletí,“ souhlasil s ním nejstarší Azanyrmuth.

Ještě ten večer dali o výsledku výzkumu vědět ostatním členům současné královské rady. Sám král Ragulus neskrýval radost nad úspěchem. Když se před necelým půl rokem změnilo složení rady, nechtěl opakovat chyby předků a jak se ukázalo, v nových členech se nemýlil. To co Aldeřané dokázali za poslední půl rok, to nedokázali předkové za pět let a doufal, že se cestování ponese v podobném duchu dále.

Druhý den před polednem přišel do pracovny Azanyrmutha Nejstaršího člen rady Dandalus s jedním zajímavým dotazem, na nějž přišel ráno při snídani. Azanyrmuth si právě přerovnával haldy knih, starých plánů a množství předmětů, jež vynesli v poslední době z rozsáhlého a stále málo prozkoumaného podzemí Lianaru.

„Posad' se,“ přivítal ho, zatímco přenesl hromadu starých knih pojednávající o kruhu světů na protější sekretář. „Mám tu trošku bordel. Jak teď pátráme o možnostech obrany, tak v těch knihách ležím takřka neustále.“ Bylo známo, že nejstarší Azanyrmuth nepatřil mezi pořádkumilovné Aldeřany, na druhou stranu zase nežil ve špíně.

„Když jsme tedy zprovoznili štít, napadlo tě, jak poznáme, kdo se k nám pokouší projít?“

„To je pravda. Zatím jsem nad tím neuvažoval. Určitě to staří Aldeřané nějak řešili, ale nenašel jsem o tom žádné záznamy. Alespoň prozatím. Nezbyvá než držet u brány stráž, a teprve když se sem začnou valit hordy nepřátel, tak štít aktivovat.“

„Takže to není dokonalé,“ povzdech si Dandalus.

„Zatím ne. Ale určitě je to pokrok. Kdybychom to měli k dispozici před půl stoletím, tak by sice prošlo pár nepřátel, ale zbytek bychom sem nepustili.“ Azanyrmuth se na chvíli zamyslel při vzpomínce, jak to tedy bylo a trochu sarkasticky pravil: „Kdyby se ovšem tehdejší strážníci nezlili pod obraz.“

„O tom jsem kdysi slyšel.“

„Ono se tu tehdy už nic nedělo a hlavně nikdo nepředpokládal útok zvenčí. Byl to tehdy pro nás šok. Poprvé od začátku letopočtu byl Aldeneerin v ohrožení. Nebýt odvahy zkušených bojovníků,

mohla být naše civilizace zcela zničena.“ Při těchto slovech mu přeběhl mráz po zádech a raději zašel do skříňky pro něco dobrého na odvalu.

„Jenže to riziko je tu znova. Temnorození jsou nedaleko od naší říše,“ správně uvažoval Dandalus a napil se z číše červeného vína, kterou mu právě podal Azanyrmuth. „Výborné,“ chválil a přes zlatavý paprsek slunce prohlížel jeho tmavou barvu.

„Ročník 369. Tehdy bylo opravdu hodně slunce.“

„Pamatuju.“

Společně vychutnávali víno, zatímco Azanyrmuth pokračoval v úvahách: „Jak postupně zjišťujeme, Aldeneerin obývá spoustu uzavřených kultur. Zatím jsme narazili pouze na Orky. V knihách už jsem narazil na zmínky o dalších rasách, takže by Temnorození nezplundrovali celý svět. Před naším příchodem to tu určitě fungovalo podle nějakých zákonitostí.“

„Pozoruhodné. Vyčetl jsi, kde by se ostatní rasy mohli nacházet? Spojenectví by nám přišlo vhod.“

„Zatím jsem nenašel přesné polohy, ale nějaké zmínky hovoří o společenství Dwarfů daleko na východě, Drabinové na jihu a Argoniané kdesi v mokřadech na jihovýchodě. Další rasy a kultury obývají další kontinenty.“

„Zkoušel jsi v mapě najít přesnější místa?“

„To je trochu problém,“ pokračoval Azanyrmuth. „Žádnou mapu Aldeneerinu jsme dosud nenašli.“

„Cože?“ udiveně Dandalus vyvalil oči, evidentně byl tou zprávou překvapen.

„Ano. Je to vskutku podivné. Prohledali jsme už řadu knihoven a žádnou mapu jsme nenašli. Co víc, nenašli jsme ani jedinou mapu Lianaru natož dalších měst a co se týče map ostatních světů jakbysmet.“

Dandalus nedokázal pochopit, že tak vyspělá rasa, jako staří Aldeřané po sobě nezanechali jedinou mapu.

„Taky mě to překvapilo. Mám dvě teorie. Buď byli tak vyspělí, že žádné mapy nepotřebovali, nebo je z nějakého důvodu kamsi odnesli, či schovali. Takže nemáme nejmenší představu, jak je Aldeneerin rozlehlý, kolik má kontinentů, měst, kde jsou hory, řeky, lesy, zkrátka si vše musíme najít sami.“

„Je ještě něco co bych měl vědět? Co zajímavého skrývá podzemí Lianaru.“

„Už jsme prozkoumali značnou část, nicméně jsme se nedostali do části chráněné magickými dveřmi. Nevíme, jak je otevřít. Navíc se i sami brání případným útočníkům, kteří by je chtěli prolomit hrubou silou. Dosud prozkoumaná část, která je léta vyčištěná od bytostí, jež tu ještě přežívaly.“

„Takže nezbyvá než se zaměřit na magické dveře.“

„Ne tak docela. Pořád nacházíme různé tajné chodby a skryté komnaty. Dokonce jsme zjistili, že je podzemí napojeno na městskou kanalizaci a sklepení domů. V podstatě se dá jít odkudkoliv kamkoliv. To se bude hodit v případě dalšího přepadení severní čtvrti, pokud by štít selhal. Navíc jsou jednotlivé části odděleny dveřmi, mřížemi, a nebo chráněny pastmi.“

„Navrhnu radě, abychom se zaměřili na obrané využití podzemí. Jak to poslouchám, staří Aldeřané to měli vymyšlené opravdu geniálně,“ neskrýval údiv Dandalus.

„To ano. Co teprve až přijdeme na funkci magických dveří. V tom nás sice čeká dlouhá cesta a to bych nechal mladším. Přeci jen nejsem nejmladší a nebudu tu navěky,“ v tom měl Azanyrmuth Nejstarší pravdu. Letos se dožil úctyhodného věku 72 let.

Dandalus dopil číši vína na němž si velice pochutnal, poté pravil: „Uvažoval jsi, kam bychom se mohli v následujících dnech vydat?“

„Mám pár návrhů, ale zatím bych moc nepokračoval ve výpravách, raději bych se zaměřil na obranu. Co bych ještě rád udělal, vrátil bych se na některé dávno navštívené světy a zjistil, jak se místním daří. Například v jakém stavu je sluneční štít na Avnilu, nebo co se děje na Mínoje.“

Dandalus si s Azanyrmuthem povídal téměř do večera. Už se pouze bavili o životě ve městě a okolí,

trochu o magii a trochu i nakousli oba zmíněné světy. Dandalusovi se líbilo především vyprávění o Drowech. Ne že by je obdivoval, ale chtěl vědět více o jejich děsivém světě.

Podzim se přehoupl do pozdního období a zima chladnými rány už o sobě dávala vědět. V laboratořích se stále zkoumala možnost přenášení magické energie, ale zatím bezúspěšně. Stalo se zvykem, že byl kruh světů nepřetržitě strážěn. Pro případ nenadálého útoku byl vždy poblíž někdo s magickými schopnostmi, aby mohl aktivovat energetický štít.

Jenže se dlouho dobu nedělo vůbec nic, a tak služby u kruhu patřily mezi pohodové. Pouze jednou za čas přišli na návštěvu spojenci z Cimmerie, ale časy pravidelných návštěv se vždy dopředu dohodly. Takže se nekonalo žádné překvapení. Osud světa se však neponechával náhodě a strážní byli pod dohledem. Často se připomínalo to, co se stalo před půlstoletím.

Život probíhal klidně až do jednoho chladného sychravého dne, kdy světelné zámky kruhu z ničeho nic rozzářily.

„Někdo z Cimmerie?“ podivil se strážný Bojamir.

„Nevím. Příští návštěva se koná až za patnáct dní,“ odpověděl mu Gundbald, přičemž současně tasil meč.

„Asi máme nevíтанou návštěvu,“ pocítil nervozitu velitel stráží Kaledaimon. „Poplach! Všichni na svá místa!“ rozkázal přítomným v momentě, kdy se vytvořila hladina průchodu. To už v horní komnatě, kde bylo umístěno ovládání štítu, byl připraven mág.

Šestice bojovníků napjatě čekala na nádvoří před kruhem. V duchu doufali, že je to neplánovaná návštěva z Cimmerie, nebo z nějakého dávno navštíveného světa. Naopak se hrozili dalšího útoku Temnorozenných. Každý znal jejich temné schopnosti a jejich zálibu v utrpení. Nic se nedělo. Nervózně hleděli do mihotající hladiny.

V tom prošly dvě neznámé postavy. Ještě než si strážní stačili uvědomit, kdo dorazil na návštěvu, obě postavy zahájily palbu. Obránce polil studený pot, když si uvědomili, kdo to je. Na Aldeneerin útočí Goa'uldé. Ještě než stačili obránci přejít do protiútoků, kruhem prošli další dva Jaffové. „Spusťte štít,“ vykřikl velitel. Mág v horní síni nečekal a rychle přiložil na modrý kámen ruku, jež se mu samou nervozitou rozechvěla.

Uvnitř kruhu se vytvořil bleskový štít. Teď se ukáže, jak štít funguje, protože jestli ne, má Aldeneerin ohromný problém. Zakrátko se na štítu dvakrát zablesklo a vzápětí znovu. Obráncům nečinil problém porazit čtveřici Jaffů, kteří stačili proniknout. Další záblesky na štítu nenásledovaly. Čekalo se, co bude následovat, ale to už se kruh světů uzavřel.

„Přestali útočit,“ ulevil si velitel stráží Kaledaimon.

„Možná zjistili, že jsme jim zavřeli dveře,“ pot'ouchle se usmál Gundbald.

„Přiveďte léčitele, máme tu pár zraněných!“ volal Kaledaimon na právě příchozí válečníky, kteří zaslechli řinčení zbraní.

Mezi příchozími byli i oba Azanyrmuthovci. Na vlastní oči se mohli přesvědčit, jak obranný štít funguje.

Zpráva o úspěšně překaženém útoku Goa'uldů se okamžitě rozšířila po okolí. Samozřejmě se dostala i ke královské radě. Netřeba připomínat, jaké pozdvižení tahle událost způsobila. Aldeneerin měl pro tentokrát velké štěstí. Na rozdíl od předků pomysleli na obranu a to se vyplatilo. Kdo ví jak by Lianar dopadl tentokrát. Král Ragulus nechtěl ponechat nic náhodě a pro jistotu stráž u kruhu posílil. Očekával, že Goa'uldi se jen tak nevzdají.

A měl pravdu. Ještě ten večer došlo k další aktivaci kruhu světů. To už strážní očekávali útok

a mág u ovládní štítu byl okamžitě připraven zakročít. Sotva prošli první dvě postavy, v nichž přítomní poznali další útočící Jaffy, mág aktivoval štít, a potom následovaly další záblesky na energetickém štítu. Desítky bojovníků dvojice nepřátel nečinila sebemenší problém a Jaffové se váleli na zemi v kaluži krve. Kruh světů se zakrátko uzavřel.

Další útoky již nenásledovali. Od toho dne Aldeřané věděli, že nesmí ve střežení kruhu ani na moment polevit, útok mohl přijít kdykoliv.

4

Uvěznění na druhé straně

Pětičlenná výprava procházela po skalnatém povrchu pustého světa nesoucí název Mideir. Pátrali zde po nějakých známkách života, avšak nic nenasvědčovalo tomu, že by zde mohla žít jakákoliv kultura. Až na pár malých keříků a trsů trávy, tu nenašli cokoli užitečného. Skrze zataženou oblohu sotva proniklo pár paprsků slunce a nezdálo se, že by se charakter počasí zlepšil.

„Asi bychom se měli vrátit. Tady nic nenajdeme,“ komentoval pustinu bojovník Dagerich.
„Je tu mrtvo,“ souhlasil hraničář Galvoj, když se marně rozhlížel po nějakých známkách života.
„Pošleme sem nějaké geology. Třeba tu najdeme ložiska užitečných surovin.“
Zbytek neměl nic proti návratu na Aldeneerin. Nejen že tu bylo celkem chladno, ale ještě se zvedal vítr a kdesi v dáli párkrát zahřmělo.
„Snad to stihneme, než dorazí bouře,“ s obavou prohlásil Krzesimir, mág pocházející z města Kanter.

Ke kruhu jim zbývaly dvě míle. Bouře se povážlivě přiblížila, proto přidali do kroku. Dle silného hřmění se nejednalo o nějakou běžnou bouři. Netrvalo dlouho a vítr velmi zesílil. Skalnatá pustina neposkytovala mnoho příležitostí k úkrytu před přicházející vichřicí, a tak byli nuceni spěchat ke kruhu světů.

Kýžený kruh už byl na dohled, ale v tu chvíli se spustil neskutečný liják. Okolo lítaly blesky, které každou chvíli udeřily do blízkých skal. Jedna ohlušující rána střídala druhou. Bylo krajně nebezpečné tu dále setrávat. Galvoj jako první dorazil k zadávacímu panelu a snažil se rychle zadat adresu Aldeneerinu. Silný vítr a množství dopadající vody i tak prostý úkol znesnadňoval.

Jakmile se podařilo otevřít průchod, první tři jím rychle proběhli. Už se je Dagerich a Galvoj chystali následovat, když v tom se ozvala ohlušující rána doprovázená oslepujícím zábleskem. Blesk udeřil nebezpečně blízko. Muselo to být ve vzdálenosti ne víc jak 20 sáhů. Už nečekali ani vteřinu a rychle vběhli do otevřeného portálu.

Vzápětí jejich tělo bylo přenášeno prostorem v univerzu. Sledovali mihotající světelný tunel zbarvený do odstínů světle modré dokud cestu nezakončila silná záře na konci.

Příchod na druhou stranu byl tentokrát neobvykle tvrdý. Kruh světů se uzavřel a Dagerich a Galvoj si oddechli, když dorazili do bezpečí. Jakmile se zvedli z kamenné dlažby, zjistili, že je něco špatně. Okolí vůbec nepřipomínalo nádvoří kruhu v severní Lianarské čtvrti a co víc, zůstali tu pouze oni sami dva.

Kruh světů stál uprostřed velkého náměstí, mnohem většího než v Lianaru. I okolní stavby se tyčily do výše pátého patra. Nutno podotknout, že jednotlivá patra měřila na výšku téměř tři sáhy. Okolí působilo zcela opuštěně, zanedbané záhony zarostlé plevelem a vysokou trávou, dveře shnilé, okna vysklená, cesty poničené, sochy povalené, zdi porostlé mechem a břečťanem. Kdesi ve výšinách krákali krkavci a vše pokrýval slabý poprašek nedávno spadlého sněhu. Počasí se zde podobalo tomu, jež zrovna vládlo na Aldeneerinu.

Oba se zmateně rozhlíželi po okolí. Necháпали, jak se sem dostali. Spletl si snad Galvoj adresu a místo na Aldeneerin dorazili, úplně jinam? A kam zmizel zbytek? Přeci tu někde musí být, vždyť prošli jako poslední. Schovávají se někde poblíž, nebo se snad stalo něco horšího?

Místo působilo majestátně i tajemně. Jistě by to stálo za průzkum, jenže oba byli promoklí na kost a zdejší chlad rychle zalézal pod kůži. Pokud zůstanou v mokrém oblečení a kožešinách, riskovali by nejméně pořádné nachlazení. Galvoj se proto rozhodl vrátit na Aldeneerin a spolu s Azanyrmuthy přijít na kloub této záhadě. Přistoupil k ovládacímu panelu a zadal příslušnou adresu. Když přiložil ruku na červenou kopuli, místo otevření kruhu se ozval divný bzučivý zvuk, jako když zadal neexistující adresu a světelné zámky zhasly.

„Co to?“ znovu se podivil. Možná se někde přehmátl, zkusil zadat adresu Aldeneerinu znovu, tentokrát pečlivěji. Situace se znovu opakovala. „To není možné?“ zaklel. Na potřetí zadával adresu s největší pečlivostí, byl si naprosto jist, že zadal správné symboly, jenže kruh se znovu neotevřel. Galvoj se zděsil: „Asi jsme dorazili na svět s porouchaným kruhem světů a jsme tu nuceni zůstat.“

Dagerich nemohl uvěřit slovům Galvoje a sám zkusil zadat Adresu Aldeneerinu. Výsledek byl i v tomto případě stejný. To oba postavilo do velmi nepříjemné situace. Navíc oběma začala být poměrně zima, promočené oblečení na povrchu pomalou mrzlo.

„Co budeme dělat?“ tiše pravil Galvoj, jež si ještě nestačil uvědomit vážnost celé situace. „Začíná být pěkná zima, pojďme se někam schovat,“ navrhol Dagerich přičemž si třel o sebe ruce, aby se alespoň trochu zahřál. „Podíváme se tam,“ ukázal Galvoj směrem do zadního prostoru velkého nádvoří, kde tušil hospodářské místnosti.

Otevřeli staré polorozpadlé ztrouchnivělé dveře vedoucí do tmavé předsíně. Do vnitřních prostor nepronikalo téměř žádné světlo, bylo to především kvůli zatažené obloze, ale také se již blížila noc. Opatrně pokračovali v průzkumu okolních sálů. Raději nepomýšleli, co by se zde mohlo skrývat za nebezpečné tvory.

Brzy našli místní kuchyň, které dominovalo velké obezděné ohniště, které původně sloužilo k opékání a pec na chleba. Zbytek zařízení dávno podlehlo moci času, a tak se na podlaze válelo množství shnilého haraburdí, rozpadlých stolů, židlí a beden. U samotného ohniště zbylo ještě trocha ztrouchnivělého dřeva. Oba na nic nečekali, sesbírali pár zbytků, z nich připravili na hlavním ohništi hromádku, kterou pak pomocí křesadla zapálili.

Kuchyní se zakrátko rozléhalo příjemné praskání a slabá mihotavá záře potmělou místnost učinila přívětivější. Oheň, to bylo to co oba ztracení dobrodruzi právě potřebovali. Pokud by ho nerozdělali, dost možná by do rána umrzli. Přisunuli se k němu co nejbliže a u hřejících plamenů si hřáli prochládlá těla.

Zatímco studenou kuchyni pomalu zaplňovalo teplo, venku se zcela setmělo. Dagerich a Galvoj si ohřívali část uzeného boku a chystali se se pojíst. Galvoj odhadoval, že jim zásoby jídla vystačí na tři dny, pokud budou šetřit. Pak jim nezbude, než hledat něco k snědku v okolí.

„Uvědomuješ si, že tu možná zůstaneme navždy?“ Dagerichovi postupně docházelo, do jaké situace se dostali, zatímco dojídal ohřátý kousek šťavnatého uzeného.

„To doufám ne. Možná se nás naši už vydali hledat a Azanyrmuth jistě něco vymyslí.“

„Myslíš Nejstaršího, nebo Tajemného?“

„Myslím oba.“

„Přemýšlím nad tím, jak je jejich rod už poměrně rozvětven. Kolik jich už je?“ zajímalo Dagericha.

„To ti přesně neřeknu, ale přímení Azanyrmuth nese už dobrá čtyřicítka z nich. První měl tuším pět synů a dvě dcery, no a pak se ten rod poměrně rychle rozšiřoval. Škoda, že jsem se ho nikdy na jeho příbuzné nezeptal. Doufám, že budu mít ještě příležitost,“ povzdechl si Galvoj.

Po chvíli mlčení a hledění do plamenů, Dagerich přemýšlel: „Zajímalo by mě, co je tohle za svět? Jak se jmenuje a kdo tu žil. Nebo, zda tu ještě přežívá nějaká kultura.“

„Já se nemůžu ubránit dojmu, že se jedná o nějaké významné sídlo starých Aldeřanů, mnohem důležitější než Aldeneerin. Podívej se na zdejší architekturu. Nepřipomíná ti to něco?“

Dagerich se rozhlédl po místnosti, potom popošel k oknu, aby se z něj rozhlédl po potemnělém nádvoří. Nakonec dal Galvojovi za pravdu: „Máš pravdu. Co jsem slyšel, Lianar má mnoho neprozkoumaných tajemství, co se teprv ukrývá zde?“

„Škoda, že neznáme adresu tohoto místa,“ smutně si Galvoj povzdech při myšlence, že by tak zajímavé místo ztratili.

Mezitím v Lianaru stále nemělo mnoho Aldeřanů i Azanyrmuth Nejstarší tušení, kam jejich přátelé zmizeli. Návštěva světa Midrona mnoho hodin nepřicházela v úvahu z důvodu velmi silné bouře. Pár odvážlivců se tam vydalo teprve po několika hodinách od oné návštěvy. Všichni měli zato, že jejich přátelé tragicky zemřeli úderem blesku.

Uběhla necelá hodinka a kruh světů se znovu aktivoval. To se již vracela průzkumná výprava. Přítomní napjatě očekávali, jaké zprávy přináší. Sotva prošli, už z jejich výrazu přítomní poznali, jaké zprávy nesou.

„Je nám líto. Nejsou mezi živými,“ zklamaně pravil průzkumník Mathias.

„A těla máte kde?“ rozhlížel se po trojici Dandalus.

„Žádná jsme nenašli.“

Ostatní nechápali, co tím mysleli.

„Ani žádné stopy, zbytky, či cokoliv, co by nám napovědělo.“

„Takže je nemůžeme s jistotou prohlásit za mrtvé,“ pravil Dandalus. V jeho slovech stále přetrvávala špetka naděje, že se pohřešovaní najdou.

„Zatím ne. Skoro to vypadá, jakoby se do země propadli.“

„To není možné,“ prohlásil Azanyrmuth, „já se tam raději ještě jednou podíval.“ Nato se hned vydal k ovládacímu panelu, kde zadal adresu světa Mideir.

Sotva odešel, vzápětí se už vracel. Dle výrazu musel na něco přijít, a tak byli všichni velmi zvědaví.

Jeho první slova zněla: „Ať se stalo cokoliv, oba určitě prošli kruhem světů. Na Mideiru zcela jistě nezahynuli.“

„A kam tedy šli?“ vyzvídal ještě více překvapený Dandalus.

„To nevím. Ale museli projít bezprostředně po nás. Jejich energetická linka má stejnou intenzitu jako naše. Možná to bude znít bláznivě, ale mám pocit, že prošli zároveň s námi.“

„Ale vždyť tu nejsou,“ upozornil ho Mathias.

„Třeba je něco zneviditelnilo,“ kdosi prohlásil v davu.

„To je nepravděpodobné, to by se nás určitě snažili kontaktovat,“ domníval se Azanyrmuth.

„A kde teda jsou?“ znovu se ptal Mathias.

„To nevím. Půjdu se podívat do starých knih,“ povzdech si Azanyrmuth, „snad najdu nějakou indicii, která by mi mohla napovědět.“

Na neznámém místě Dagerich a Galvoj delší dobu mlčeli a jen přemýšleli o situaci, do které se dostali. Na mysl jim přicházela celá řada otázek, které by stejně zůstaly bez odpovědi. Pouze už hleděli do plamenů skromného ohně.

„Přemýšlel jsi, co budeme dělat zejtra?“ pravil Galvoj, když přemýšlel o jejich možnostech.

„Určitě bych se porozhlédl po okolí. Hlavně musíme najít nějaké jídlo. Nepředpokládám, že tu najdeme spížírnu naplněnou až po strop. Takže bych to viděl na výlet mimo město, nebo na nějakou zdejší rozlehlou zahradu.“

„Pravda. Pokud je to tu opuštěné, tak by se tu mohla nějaká zvěř ulovit. Uvidíme, máme na to tři

dny,“ pokračoval Galvoj a ještě jednou zkontroloval zásobu jídla.

„Pak to tu prohledáme. Možná najdeme hodně užitečného, nebo taky potkáme zdejší kulturu,“ přál si Dagerich.

„No ...“ zív si Galvoj. „Zejtra je taky den. Uvidíme, jak dlouhá tu bude noc. Známe řadu světů, kde je den o dost kratší než u nás, ale i světy kde jsou dny hodně dlouhé.“ Při těchto slovech ještě přiložil shnilé prkno do ohně a chystal se ulehnout do již usušených kožešin.

„Ještě se uvidí, zda jsme tu, nebo ... nejsme sami,“ při posledních slovech povážlivě hlasem zpomalil a současně ztišil.

„Děje se něco?“ vstal Galvoj do polosedu, jakmile slyšel poslední slova společníka.

„Něco jsem slyšel?“ šeptal Dagerich a opatrně sahal po obouručním meči.

Galvoj se zaposlouchal a pozorně sledoval pootevřené dveře pokračující do temné chodby. Kdesi v jiné části obrovského domu cosi zarachotilo, jako když spadne malá stolička. Tento zvuk neunikl pozornosti bystrým smyslům hraničářovým a už jen šeptal: „Máš pravdu. Něco tu je ... a nemám z toho dobrý pocit.“ Opatrně bral do ruky krátký meč a současně si připravil obě dýky, které používal převážně k útokům ze zálohy.

Oba připraveni jen čekali, co se bude dít dál. Nemohli tušit, jaké hrůzy zdejší rozsáhlé město ukrývá a jaké mají úmysly. V tom se kdesi v dáli ozvalo podivné nelidské zavytí doprovázené chichotem. Ať to bylo cokoli, nikdy dosud podobné pazvuky nezaslechli. Avšak klidu na duši jim to rozhodně nepřidalo, ba právě naopak.

Dagerich vzal z ohně částečně hořící klacek a hodil jím pootevřenými dveřmi do chodby. Malý plamen však ozářil pouze oblast v okruhu tří stop. Záhy se z chodeb ozýval klapot znějící, jako když cosi klepe drápem do kamene. Nejprve slabě, ale klapot postupně zesiloval, jak se neznámé bytosti blížily. Galvoj už byl připraven v tmavém koutě u dveří a čekal na vhodnou příležitost k útoku ze zálohy.

Najednou cosi silným výpadem odhodilo hořící klacek kamsi pryč. Dagerich si stačil všimnout jakési šedé ruky s dlouhými drápy. Galvoj se pokoušel co možná nejvíc naslouchat zvukům vydávající zatím neznámé bytosti. Počet bytostí odhadoval nejméně na pět až šest. V duchu si říkal, že tu bude asi horko. Protože hořící klacek bytosti odhodily kamsi pryč, mohl se orientovat pouze podle zvuků.

Klapot se už ozýval zpoza dveří. Vtom jedna bytost skočila do místnosti přímo na Dagericha. Ten se rychle ohnal obouručním mečem a jen tak tak stačil zasáhnout skákající bytost ještě v letu. Teprve poté mohli pohledět do tváře děsivým monstrům, kterým čelili. Menší rohatá potvůrka jejíž tělo pokrývala hrubá a šedá pokožka a na místě kde obvykle bývají chodidla a ruce, čněly ostré dlouhé drápy.

Do kuchyně se vzápětí nahrnuly další tři stejné obludy. Galvoj využil příležitosti a první dvě okamžitě podřízl zezadu pod krkem. Třetí se vyřítila opět na Dagericha. I tentokrát čepel neminula cíl. „Za tebou!“ vykřikl Dagerich, když si vzápětí povšiml další obludy útočící zezadu na Galvoje. Ten si jí však byl vědom a rychlou otočkou vrhl po bytosti jednu ze svých dýk. „Přímý zásah,“ zaradoval se Galvoj, sotva se dýka zaryla hluboko do krku.

Další útok už nenásledoval, v okolí se pouze proháněl slabý vánek. Oba si konečně mohli oddechnout. Útok neznámých bytostí jim však dal najevo, že toto místo není pro nocování právě bezpečné. Rozhodli se kuchyň alespoň trochu opevnit. Možností moc neměli, protože většinu vybavení dávno pohltil čas. Mrtvolky potvor vytáhli ven před dveře, přičemž na kamenné dlažbě zanechaly krvavou stopu.

K zablokování oken musel postačit starý polorozpadlý kredenc, který byl rád, že držel sám sebe, natož aby zabránil bytostem vniknout do místnosti. Galvoj poté nastražil před dveře jednoduchou past, která měla spíše varovat než likvidovat. I přestože na oba padla únava, nemohli si dovolit spát současně. Chtě nechtě museli držet hlídky. Jako první strážil Dagerich. Dohodli se na střídání zhruba po třech hodinách.

Od útoku uplynulo nejméně pět hodin. Na hlídce byl zrovna Galvoj. Dlouho přemýšlel o tomto zajímavém místě a také o bytostech, které se tu kdesi po okolí potulují. Nedalo mu to a popošel k zabarikádovanému oknu. Snažil se naslouchat okolí, ale jediné co slyšel byl slabý větřík. Rozhodl se trochu se porozhlédnout po okolí. Pootevřel dveře, opatrně překročil nastraženou past a vyšel do tmavé chodby.

Jeho kroky směřovaly na velké nádvoří. Venku zrovna slabě sněžilo a krátký pohled na zataženou oblohu skrývající měsíc naznačil, že tomu do rána nebude jinak. Sněhová pokrývka poskytovala určitou výhodu v možnosti stopování bytostí po venkovních prostorách. Díky ní můžou druhý den zjistit, co všechno se tu v noci prohánělo.

Galvoj se vrátil zpět do paláce. Prošel několik potměných komnat. Díky jeho smyslům se tu mohl pohybovat bez větších problémů. Kromě slabého vánku prohánějícího se rozbitými okny, nic nevěstilo další útok. Už se chtěl vracet, když v sále, jež kdysi sloužil jako jídelna pro služebnictvo zaslech slabý šramot. Opatrně a se do něj vplížil. Bližší průzkum odhalil pouze pár hlodavců, jak v rohu cosi okusovali. Galvojovi se ulevilo a rozhodl se vrátit zpět do kuchyně.

Noc proběhla bez dalších incidentů. Slabé světlo pronikající škvírou mezi kredencem a rámem okna už věstil přicházející den. Po probuzení posnídali krajíc chleba namazaný sádlem. Potom si přichystali výbavu a vydali se na průzkum okolí. Galvojovi to nedalo a ještě jednou přistoupil ke kruhu a zkusil zadat adresu Aldeneerinu. „Zase nic,“ zklamaně prohlásil Galvoj.

Zimního dopoledne se na Aldeneerinu procházel Azanyrmuth Tajemný po zahradách severní čtvrtě, kde si užíval vzácných slunečních paprsků a přemýšlel o tom, kam mohli oba nešťastníci zmizet. Jeho kroky nakonec vedly na nádvoří, kde se zahleděl na majestátní kruh. Mnoho minut vydržel nepřítomným pohledem zírat na kruh, jak byl zamyšlený.

V tom se stalo něco, co ho náhle vyrušilo z myšlenek. Světelné zámky se zničehonic rozsvítily a země se slabě zachvěla. Vzápětí zámky pohasly stejně náhle, jako se před malou chvílí rozzářily. O to divnější bylo, že tento záhadný úkaz nedoprovázel žádný charakteristický zvuk. Kdyby se tu nezastavil, možná by si toho nikdo ani nevšiml.

Azanyrmuth vyběhl do patra za čarodějem Ludimírem. Ten momentálně procházel jakousi kouzelnickou knihu.

„Viděl jsi to?“ rychle se ho Azanyrmuth zeptal.

„A co?“

„Před chvílí se na moment všechny zámky rozsvítily?“

„Aha. Toho jsem si teď nevšim, ale měl jsem pocit, že se země zatřásla.“

„Obojí se stalo najednou. Takže jsi to neviděl?“ zklamaně pravil Azanyrmuth.

„Když o tom přemýšlím. Tak včera krátce po tom co jste se vrátili, jsem měl pocit, že se stalo něco podobného. Myslel jsem, že mě pouze šálí smysly. Byl jsem už docela unavený, protože den před tím jsem špatně spal.“

„A nedoprovázelo to stejné chvění, jako před chvílí.“

Ludimír se zamyslel: „Mám pocit, že ano.“

„Stalo se to někdy před tím?“

„Nevím o tom. Ale nejspíš ne,“ pravil s jistotou.

Galvoj a Dagerich procházeli širokými ulicemi majestátního města a obdivovali zdejší vysoké stavby. Řada domů se tyčila do výše čtyř až šesti pater, věže ještě o mnoho víc. Cíl dalšího průzkumu byl jasný. Z věže mnohem snáze zjistí velikost města a se štěstím i polohu nejbližšího lesa.

Dorazili k patě jedné věže. Polorozpadlé a shnilé dveře nepředstavovaly překážku, a tak mohli vystoupat na vrchol věže vysoké nejméně 30 sáhů. Galvoj počítal schody, jež je dělily od vytouženého výhledu. Napočítal jich 268. Na vrcholu potřebovali trochu času, než nabrali dech. S velkým očekáváním otevřeli staré rezavé dveře vedoucí na ochoz, a pak se už jen kochali.

To co uviděli, jim vyrazilo dech. Město se táhlo, kam oko dohlédlo, pouze v jednom směru zahlédli větve vzrostlých stromů. Vzdálenost odpovídala nejméně jedné a půl míle. O něco blíž, patrně v samém centru, se do oblak tyčil obrovský palác s neskutečně vysokou věží. Za jasného počasí by z ní jistě dohlédli mnoho desítek mil do dále. Kromě paláce bylo město bohaté na chrámy, katedrály, věže, velká sídla, magické věže, kláštery a spousty dalších významných staveb.

Na ochozu věže oba vydrželi téměř hodinu. Galvoj si vzal malý zápisník, jež s sebou brávil na cesty a kam si zapisoval vše důležité. Procházel se po ochozu a snažil si načrtnout zjednodušenou mapu okolí, aby se poté měli podle čeho orientovat. Tohle město bylo nejméně dva až třikrát větší než Lianar, a tak nebezpečí zde zabloudit bylo takřka jisté. Další cesta směřovala k blízkému lesu. Díky Galvojovo mapě se neztratili a takřka najisto se vydali správným směrem.

Když dorazili do jedné z mnoha zarostlých zahrad, Galvoj spatřil ve sněhové pokrývce cosi nápadného. Přistoupil proto blíž. Vzápětí zjistil, že se jedná o stopy po okovaných botách.

„Podívej,“ skoro ze zatajeným dechem pravil Galvoj a ukazoval na čtveřici stop vedoucí kamsi do centra města. „Víš co to znamená?“

„Někdo tu žije, zaradoval se Dagerich, „takže tu nejsme sami.

„Stopy jsou čerstvé. Museli tu projít před malou chvílí. Dobře, že napadl čerstvý sníh, takhle bychom se mohli minout. Pojd'me je najít.“

„Doufejme, že budou přátelští.“

„Asi nemáme moc na výběr. Avšak opatrnosti není nikdy nazbyt.“

Oba se tak vydali po stopách. Přidali do kroku, aby neznámé dohnali, podle Galvoje nemohli být daleko.

Jak se záhy ukázalo, od druhé výpravy byli vzdáleni sotva čtyři sta stop. Uprostřed menšího volného prostranství odpočívala čtveřice lidí v nezvyklých zbrojích samurajského stylu. Od Aldeřanů se lišili menším vzrůstem a světlejší pletí. Všichni měli černé dlouhé rovné vlasy svázané do copu. Při pozornějším pohledu si mohli všimnout šikmých černých očí. Dagerich si vzpomněl na jakousi knihu, kde podobnou rasu spatřil, jenže si tehdy nic o nich nepřečetl.

Čtveřice samurajských válečníků se naštěstí netvářila nijak nepřátelsky, dokonce zaslechli několik jejich slov. K velkému překvapení hovořili takřka stejnou řečí jako Aldeřané. Galvoj následovaný Dagerichem se rozhodl s nimi navázat kontakt. Opatrně vystoupili zpoza rohu.

„Buďte pozdraveni,“ pravil Galvoj ke čtveřici.

Válečníci jejich přítomností neskrývali překvapení. „Též vítejte,“ pomalu opětoval pozdrav jeden z nich.

„Co tu vůbec děláte?“ pokračoval další. Který se představil jako Tsuyoshi. „Copak nevíte, jak je to tu nebezpečné?“

„Dostali jsme se sem náhodou,“ začal Galvoj popisovat jejich nemilý osud, „Vraceli jsme se kruhem světů domů, ale z naší pětičlenné výpravy to nás dva hodilo sem. Jenže se nemůžeme vrátit, protože je kruh asi nějak pokažen.“

„Vy ovládáte cestování kruhem světů?“ podivili se.
„Ano. Rozluštili jsme to zhruba před padesáti lety našeho letopočtu. A co vy? Cestovali jste také?“
„Kdysi ano,“ odpověděl Naoto, „ale vzhledem k množství nebezpečí jsme toho zanechali, tuším před dvěma, možná třemi staletími.“
„Zmínili jste se, že je kruh světů porouchán?“ vstoupil zpět do řeči Tsuyoshi.
„Ano. Zkoušeli jsme párkrát zadat adresu našeho světa, ale neotevřel se. Zámky se sice rozzářily, ale pak místo aktivace pohasly.“
„To je divné. Nevzpomínám si, že by se někdo zmínil o nefunkčnosti kruhu. Pokud vím, pár dobrodruhů se občas vydalo na průzkum jiných světů.“
„Zeptáme se Tomoka. Ten o tom jistě bude vědět více,“ navrhol Kenshin.
„Dobrá. Pojďte s námi,“ nabídl Tsuyoshi ztraceným cestovatelům pomoc. „Náš kočár máme schován před městskými hradbami.“
„Myslíš, že se tam vejdem?“ namítal Shichiro, jež si byl vědom omezené velikosti jejich kočáru a obával se poněkud těsného a nepohodlného cestování.
„Když se zmáčkne, tak jo.“

Čtveřice válečníků poté vedla Galvoje a Dagericha z města. Vraceli po vlastních stopách, díky čemuž se nemohli ztratit ve spleť ulicích. Ani ne za půl hodiny prošli jednou z mnoha poničených bran do hustého dubového lesa. Nedaleko již čekal zmíněný kočár hlídáný dalším válečníkem, velmi podobný ostatním, jehož jméno znělo Chiko.

„Koho pak to vedete?“ otázal se kočí a se zájmem si oba prohlížel.
„Přišli sem kruhem světů, ale tvrdí, že je pokazený a nemůžou se tak vrátit,“ vysvětloval mu Tsuyoshi. „Myslím, že by Tomoko o tom mohl vědět více. Vezmeme je do tábora na severu.“
„Dobrá. Nastupte si,“ pobídl je Chiko. „Vyrážíme.“

Chvilku to trvalo, než se do kočáru šestice nasoukala jakž takž pohodlně. Poté již kočí pobídl koně a kočár se dal do pohybu po zarostlé dlážděné cestě. Samotný kočár zdobený mnoha vyřezávanými dřevěnými prvky byl až překvapivě pohodlný. Čalouněná sedadla a pár červených polštářů se zlatými dekory činilo cestu po rozbité cestě mnohem snesitelnější.

„Náš tábor je vzdálen dvanáct mil. Měli bychom do něj dorazit k večeru,“ pravil Tsuyoshi a vzápětí prozradil něco málo o jejich světě. „Je to takový předsunutý tábor, který stráží pohraničí naší říše. Do hlavního města Okatar Shing je to pak 130 mil. To je cesta skoro na sedm dní.“

„Takže máme dost času,“ pokračoval Shichiro. „Smím-li se zeptat, jak se váš svět jmenuje?“

„Pocházíme z Aldeneerinu,“ odpověděl Dagerich

Sotva to dořekl, na tvářích válečníků spatřil údiv: „Aldeneerinu? Ale vždyť se náš svět přeci tak jmenuje.“

Tentokrát se překvapeně tvářil Galvoj s Dagerichem. „Cože? To není možné,“ nechápal Dagerich.

Galvoj se po těch slovech zamyslel: „Asi to bude pravda, protože délka dne i roční období je stejné jako u nás v Lianaru. Jak se jmenuje město, jež jsme právě opustili.“

„Podle starých záznamů se jmenovalo Ma'at. V dávných dobách patřilo mezi největší na Aldeneerinu. Poté co staří Aldeřané odešli, začal celý svět chátrat a naše říše zůstala osamocena uprostřed kontinentu obklopena neprostupnými lesy. To co kolem nás vidíte, bývaly kdysi obrovské a přenádherné zahrady.“

„Jak je to dávno, co odešli?“ zajímal se Galvoj.

„Přesně nevím, snad sedm set let. To už nikdo nepamatuje. Ještě před osmdesáti lety v Okataru žil Elf, který to pamatoval jako dítě. Díky němu víme, jak vypadalo okolí před zpusnutím.“

„Kolik mu bylo?“ zeptal se Dagerich, který si uvědomil, jak šíleného věku se musel onen Elf dožít.

„634.“

Galvoj a Dagerich jen nechápavě zírali s otevřenou pusou.

„Patřil mezi nejstarší vůbec žijící myslící tvory, pomíneme-li nějaké staré bytosti ukryvané ve

starých Aldeřanských laboratořích. Elfové se běžně dožívají věku tří set let, někdy čtyř set. Mají to dobré, my jsme rádi, když se někdo z nás dožije stovky.“

„O Elfech nevíme takřka nic, snad jen to, že existují. My jsme zatím narazili na Orky, ale s těmi není tak snadné pořízení, navazování vztahů jde velmi pomalu. Kdo tam ještě s vámi žije?“

„Pokud vím, Orci žili kdesi daleko na jihu. Naši říši sdílí kromě Elfů i mnoho dalších ras, namátkou Gnómové, Argoniané. Jedná se však jen o malé komunity čítající nejvýše stovky jedinců.“

„Zapomněl jsi ještě na jednu celkem významnou rasu,“ vstoupil do vyprávění Kenshin. „Jak se vůbec jmenuje,“ marně přemýšlel.

„Jo. Víš, které myslíš, ale také si nevzpomenu. Taková ta rasa ochránců přírody a života. Přitom mají tak krátký název. Museli bychom se zeptat ostatních.“

Cestou pozorovali z kočáru ubíhající krajinu. Občasné ruiny altánů a menších staveb dávaly tušit, že tohle místo sloužilo k příjemnému odpočinku snad půlce světa. Zcela zarostlé zahrady se postupně halily do tmy. To už kočí naznačil, že cíl jejich cesty není daleko.

Do tábora dorazili už za šera. Nejednalo se o ledajaký tábor, ale o dobře vybavenou hraniční pevnost. Otevřel se jim nádherný pohled na řadu staveb východního japonského stylu, paláce, chrámy, pagody, kasárny, jež byly obehnané bytelnou částečně kamennou hradbou s věžemi. Kočár poté zamířil přímo k jižní bráně.

„Koho to pak vedete?“ dvojice strážných překvapeně pohlížela na nečekané osazenstvo.

„Našli jsme je v opuštěném městě,“ objasňoval situaci Tsuyoshi, „ztratili se a tvrdí, že pochází také z našeho světa, ale z nějaké úplně jiné části. Neříká ti něco město Lianar?“

„To mi nic neříká,“ odvětil strážný. „Klidně pojed'te dál, ale mějte je na očích. Nevíme, zda nechystají něco nekalého.“

„Nebál bych se tak, chtějí se pouze vrátit domů. Snad jim poradí Tomoko.“

Kočár zastavil u blízkých stájí. Kočí Chiko odstrojil koně, a pak je odvedl do stájí. Galvoj a Dagerich doprovázení čtveřicí válečníků posléze pokračovali táborem. Večerní ulice osvětlovaly bohatě zdobené lucerny. V podvečer už tu panoval celkový klid, většina zdejších se věnovala večeři a odpočinku po tréninku. Dle slov Kenshina dochází k častým útokům bytostí, jež pobíhají po okolních lesích. Většina je pozůstatek po starých experimentech.

Kenshin dovedl návštěvníky a zbytek válečníků ke svému skromnému příbytku. Nevelký dřevěný dům ve stejném stylu jako ostatní stavby v sobě ukrýval dva pokoje a společný prostor. Kenshin rozdělal v krbu oheň a šel do sklepa pro něco k jídlu. Hosty i válečníky usadil k velmi nízkému stolku. Na výšku měl sotva stopu, proto dle místních zvyklostí usedli na zem.

„Jistě máte hlad, říkáme tomu suši,“ nabídl hostům na podnose malé kousky ryb na kousku rýže a trochu octa. Galvoj a Dagerich měli příležitost ochutnat něco z místní kuchyně a pomalu se učili jíst dřevěnými hůlkami, zatímco Kenshin pokračoval ve vyprávění.

Galvoj se zájmem naslouchal a jedna věc ho stále zajímala: „Stalo se někdy, že přišlo kruhem světů něco zlého? Třeba nějaká zlá rasa?“

Shichiro si vybavil vyprávění rodičů: „Před pár lety sem přišla jedna moc zlá rasa. Je to asi padesát let. To jsem ještě nežil, znám to pouze z vyprávění. Tuším, že se jim říká Temnorození.“

Dagerich se zarazil, když si uvědomil, že popisované období souhlasí přibližně s dobou, kdy na Aldeneerin zaútočili.

„To bylo něco hrozného,“ pokračoval Tsuyoshi. „Mě bylo sotva pět let, když jedné deštivé jarní noci dorazila k hradbám tábora početná armáda. Nikdo z nás neočekával útok takové armády, zvláště, když dávné říše zcela zanikly. Navíc útok Temnorozených přišel úplně z opačné strany.“

„Oni tady také někde žijí?“

„Ano, ale hodně daleko na severovýchodě v zemi temnot za lávovou řekou. Jejich hlavní sídlo se

nachází v pevnosti chaosu. Podle legend by cesta z Okataru trvala více jak měsíc. Mluvílo se nejméně o čtyři stech možná pěti stech mílích. To nikdo neví přesně. Málokdo se odtamtud vrátil živ. V naší nové éře se na to místo takřka zapomnělo a historiky o bubácích, jak se někdy Temnorozeným přezdívalo, se používali ke strašení zlobivých dětí. Tedy až do nedávna.“

„Na nás v tu dobu zaútočili také, jen tak tak jsme je porazili. Jak jste vy zvítězili?“ zajímal se Dagerich.

„Přišlo to velmi nečekaně. Temnorození měli spoustu času zpusťit takřka celé jižní pohraničí. Pak jsme však zformovali početnou armádu a nemilosrdně je zahnali,“ popisoval Tsuyoshi dávné vítězství. „Co však bylo podivné. Temnorození se nakonec vydali kamsi na západ. Tím směrem kdysi bývalo město dračích lidí. Tuším, že se to jmenovalo Golidragan. Proč se vydali zrovna tím směrem, vůbec netušíme. Od té doby se tu našťestí nikdy více neukázali. A kdyby, jsme na ně připraveni.“

„Vidím, že vám chutnalo a nyní se můžeme přesunout za Tomokem.“

Na hraniční tábor už padla tma a jediné světlo pocházelo z mihotajících plamének luceren a oken domů. Na rozdíl od Aldeřanských měst a vesnic tu nehučeli opilci a pobudové, a tak si Galvoj a Dagerich mohli vychutnávat příjemnou zimní noc. Tomok bydlel v menším nenápadném domě v místní zahradě, které dominovalo zamrzlé jezero a dřevěný mostek. S Aldeřany pokračoval už pouze Kenshir, zbytek válečníků se rozloučil a každý z nich se vydal do svého domova.

Kenshir zaklepal na dřevěné dveře bohatě zdobené malbami. „Pojďte dále,“ ozvalo se za dveřmi. Staré dveře při otevírání hlasitě vrzaly. V malé svatyni spoře osvětlené svíčkami právě meditoval stařík, jehož dlouhé bílé vlasy sahaly po pás.

„Posad'te se,“ nabídl hostům místo u nízkého stolku stejného jako u Kenshina. „Už od včerejška cítím vaši přítomnost. Údajně pocházíte také z Aldeneerinu.“

„Pocházíme,“ odpověděl tiše Dagerich, aby nenarušil klidnou atmosféru tohoto místa. „Zaskočilo nás to, když nám řekli, kam jsme se to dostali. Abych pravdu řekl, pořád nemůžu uvěřit. Jsme také na Aldeneerinu.“

„To je pravda. Tento svět nese název Aldeneerin po tisíce let. Ale patrně pocházíte z jiného kontinentu. Staří Aldeřané obývaly mnoho míst tohoto světa. Některé záznamy hovoří o pěti hlavních kontinentech. Dost možná to bylo víc, ale přesnější zmínky nemáme. Odchodem starých Aldeřanů prakticky zaniklo cestování kruhem světů a naši předkové se tomu věnovali pouze krátké období. Zapomnělo se, že kruhů světů bylo na Aldeneerinu více. A nejen na něm. Jak určovali cílový kruh, je pro nás záhadou.“

„Aha,“ pochopil Galvoj, „tak takhle to je. Nejdřív jsem si myslel, že jsem se spletl a omylem zadal jinou adresu. Pak jsem se dozvěděl, že jsme na Aldeneerinu, ale asi někde jinde. Nechápal jsem, proč nás to hodilo sem, když jsme do té doby vždy spolehlivě dorazili do našeho domovského města Lianar. Mohl mít poruchu?“

„Nikdy jsem od nikoho neslyšel, aby se něco takového stalo. Na druhou stranu naši předkové tolik nenacestovali. V záznamech jsem našel pár zmínek o určitých pokusech. Například je možné ho aktivovat i bez ovládacího pultu. Chce to jen dost magie a síly.“

„Mám tady něco, co by vás mohlo zajímat,“ pomalu se Tomoko zvedl od stolku a popošel ke skříni. Z tajné přihrádky pod spodním šuplíkem vyndal malou krabičku potaženou modrým sametem, kterou posléze donesl na stolek. „Vezměte si to. Jedna z věcí, co nám tu zůstala po starých Aldeřanech. Až se vám podaří dostat domů, určitě přijdete na to, jak to používat. Údajně to má co do činění s kruhem světů.“

Galvoj nahlédl do krabičky, kde zahlédl poměrně mohutný zlatý prsten. Při podrobnějším pohledu na něm spatřil ještě vnitřní prstenec s čísly od jedničky do osmičky. Sám netušil, co ony čísla znamenají. Naději však vkládal do Azanyrmutha a Dandaluse, ti o kruhu světů vědí mnoho.

„To by bylo ode mě asi vše.“ zakončil povídání Tomoko. „Je načase jít spát.“

„Děkujeme vám za vyprávění, bylo to pro nás velmi poučné,“ loučil se Dagerich, přičemž se dle místních zvyklostí uklonil. To samé učinil i Galvoj.

Kenshir odvedl hosty zpět k sobě domů, kde jim poskytl nocleh. Oba tu možnost náležitě uvítali, protože po dlouhém dni a předchozí probdělé noci únava na sebe nenechala dlouho čekat. Sotva ulehli do skromných lůžek, už se ponořili do říše snů.

Paprsky ranního slunce pronikající východním oknem vytáhly Galvoje z postele. Záhy se probudil i Dagerich. Galvoj sebou najednou prudce trhl, když si uvědomil velice důležitou věc: „Už vím, jak se dostaneme domů.“

Dagerich jen promnul ulepené oči a pravil: „A jak? Vymyslel jsi něco?“

„Vždyť je to tak jednoduché. Nechápu, proč mě to nenapadlo už dřív. Prostě zadáme adresu jiného světa a z něj se pak vydáme domů.“

„Máš pravdu. Pořád jsme zkoušeli za každou cenu Aldeneerin.“

„Pojďme za Kenshirem, ať se můžeme co nejrychleji vydat na cestu.“

Ve společné síni Kenshir právě chystal ranní čaj.

„Dobré jitro,“ pravil, když zahlédl návštěvníky ve dveřích do pokoje. „Vyspáno?“

„Ano. Takhle dobře jsme se už dlouho nevyspali,“ pochvaloval si noc Dagerich.

„Rádi bychom tu zůstali i dál, ale budeme se muset vydat na cestu domů, asi jsem přišel na to, kde jsme dělali chybu.“

„Takže nás opouštíte,“ pravil trochu zklamaný Kenshir.

„Musíme, doma se o nás už určitě strachují. Jestli zjistíme, jak volit cílový kruh, určitě se vrátíme a mohli navázat hlubší spolupráci našich kultur.“

„Máte pravdu. Asi bych ve vašem případě nevolil jinak. Skočím pro Chika.“

Krátce na to již oba seděli v kočáře na cestě zpět do opuštěného města Ma'at. Dle slov kočářiho měli do města dorazit krátce po poledni. To je dostatečně včas, aby se mohli vrátit zpět ještě za světla v případě neúspěchu. Les a především město patří v noci mezi velmi nebezpečné místa, ostatně se o tom mohli přesvědčit sami. Chiko jim vyprávěl dalších tajemství, jež zdi opuštěného města ukrývala. Galvoj s Dagerichem měli štěstí, že si tu noc pro ně nepřišlo něco jiného.

Po hodinách cesty se blížili k cíli. Záhy se v hustém zimním lese zjevila silueta majestátního města. Okolní les byl velmi tichý, jakoby bez života, i koně lehce zneklidněli. Chiko proto zastavil kočár ještě před bránou do města.

„Dál už budete muset sami. Koně nemají tohle místo rádi, a také cesta dál je už obtížně sjízdná. Počkám tu hodinu. A dejte na sebe pozor, v tomhle prokletém městě si nikdo nemůže být jist ani za dne.“

„Děkujeme za odvoz a pohoštění. Snad se někdy znovu uvidíme,“ loučili se s kočím.

„Byla to pro nás čest, se s vámi setkat,“ loučil se s odcházejícími hosty kočí. Dle dohody tu počká ještě hodinu, kdyby se jim ani tentokrát nepodařilo otevřít kruh a museli se tak vrátit s nepořízenou.

Oba ostřejší chůzí směřovali přímo na hlavní nádvoří s kruhem. Byli vědomi nebezpečími, jež zde číhají jak v noci, tak i za dne. Naštěstí přes noc už nesněžilo a mohli tak sledovat ještě dobře patrné včerejší stopy.

Bez potíží dorazili na kýžené nádvoří. Galvoj přistoupil k ovládacímu panelu. Zprvu se rozhodoval, jakou adresu zkusí zadat. Mideir zavrhl, protože tam může znovu zuřit ničivá bouře. Pak se nabízel mnoho dříve navštívených světů, jenže kdo ví, co se tam mohlo po padesáti letech stát. Nakonec volil jistotu a domů to vezmou přes Cimmerii.

Pomalou mačkal jeden symbol po druhém, jakoby se bál dalšího neúspěchu. Dobře si byl vědom jejich situace. Pokud by se mýlil, už by se nikdy nevrátili zpět do Lianaru. Jak se počet zadaných symbolů blížil k sedmi, cítil, jak mu zrychluje tep. Když už zadal poslední, vydechl. Přecházel rozhodující moment. Položil ruku na červenou polokouli a v duchu se modlil.

V tom následoval známý zvuk, jež mu v té chvíli přišel jako rajska hudba. Z vnitřního prstence vytryskla energetická vlna a kýžený průchod byl volný. „Sláva!“ s neskonalou radostí vykřikl Galvoj a vzápětí i Dagerich. Oba se instinktivně vydali ostřejší chůzí vstříc kruhu.

Tentokrát se vše vydařilo. Vysoká pohoří, mráz, vysoká sněhová pokrývka, jehličnaté lesy a pár opodál hlídkujících Cimméranů ujistilo oba, že jsou tu správně. Prohodili pár slov o tom, co je potkalo a hned se Galvoj pustil do zadávání další adresy, tentokrát Aldeneerinu. I pro tentokrát otevření nečinilo potíže. Skrz energetickou hladinu prošli zpět na Aldeneerin doufaje, že dorazí na správné místo.

Na druhé straně s jistou obavou rozhlédli. Když spatřili věže a známé rozlehlé paláce, spadl jim kámen ze srdce. Jsou doma. V bezpečí Lianaru.

„Vrátili jste se! Živí a zdraví!“ radoval se čaroděj Ludimír, jež byl zrovna na stráži u štítu. Stejnou radost sdíleli i přítomní strážníci. Hned nato přivolali i Dandaluse a další přítomné členy rady.

„Kde jste vůbec byli?“ nedočkavě vyzvídal válečník Theobald.

„To je na delší vyprávění,“ s úsměvem pravil Galvoj, jež neskrýval radost s návratu stejně jako ostatní. „Pojďme si na to radši někam sednout.“

Za chvíli už seděli v síni, kde probíhaly porady před každou výpravou a řešili se zde věci ohledně cestování. Brzy dorazil Dandalus, oba Azanyrmuthové, Hordan a spousta cestovatelů. Galvoj a Dagerich si poručili pivo a dali se do dlouhého a velmi zajímavého vyprávění. Pro většinu přítomných bylo zjištění, že i někde jinde na Aldeneerinu je vyspělá kultura, která přežila odchod starých Aldeřanů, hodně nečekané. Ještě větší pozdvižení vyvolala zmínka o existenci více kruhů světů.

„Přemýšlel jsem, zda nemůže být na jednotlivých světech i více kruhů světů než jeden,“ přednesl svoji úvahu Azanyrmuth Nejstarší. „Ostatně tak pokročilá civilizace by asi sotva vystačila pouze s jednou možností cestování v rámci každého světa. Na jisté zmínky jsem už narazil. Je tu však jeden problém. Netuším, jak určovat cílové kruhy. Jistě to mělo co do činění s tou silnou bouří, která panovala na Mideiru. Patrně tam došlo k nějakému silnému výboji, nebo blesk přímo udeřil do kruhu v momentě, kdy jste prošli.“

„Je vidět, že máme na objevování stále více a více,“ konstatoval Dagerich.

„Budu se tomu muset víc věnovat,“ zamyšleně prohlásil Azanyrmuth. „Kdyby se nám podařilo navázat spojení s kulturou z Okataru, už by Temnorození nepředstavovali nebezpečí. Obzvláště se mi líbila ta zmínka o jejich vyhnání.“

„Je zajímavé, že Temnorození vtrhli i do města Ma'at ve stejné době, jako na nás, přemýšlel Dandalus.“

„Patrně vědí, jak volit mezi cílovými kruhy. Přeci jen obývají univerzum dost dlouhou dobu,“ pravil Azanyrmuth. „Jedna věc mě děsí. Ma'at a Lianar určitě nepatřily mezi jediné cíle na Aldeneerinu. Kdo ví, co se jinde odehrálo. Možná útok Temnorozených napáchal mnohem větší škody, než si dovedeme představit.“

„To jsou jen úvahy. Neviděl bych to tak černě,“ přerušil Danadalus Azanyrmuthovo chmurné myšlenky. „Dnes jsme se díky náhodě dozvěděli o Aldeneerinu a kruhu světů mnoho. A teď si běžte odpočinout. Určitě jste po tak dobrodružné cestě znavení.“

5

V zajetí

Průzkumník Gundbald se pomalu probíral. Vůbec neměl tušení o tom, kde se právě nachází. Kolem byla tma a ticho občas narušené kápnutím. Když přicházel k sobě, pociťoval chlad, žízeň a hlad. Neměl tušení kdy naposledy jedl, ale určitě to bylo už před několika dny. Až po chvíli byl schopen pohnout rukou. Okolí bylo slizké a lepkavé. Stále nechápal, kde se jeho bezmocné tělo povaluje. Je snad ve zlém snu, z nějž se snad už konečně probere? Zkoušel se probudit, tak jak to dělával vždy, když se mu zdály zlé sny. Marně.

Po dalších několika minutách si oči přivykly tmě, jež místy narušovalo slabé světlo podzemních zářících hub. Pomalu rozhýbával ztuhlý krk a rozhlížel se po okolí. Teprve teď si uvědomil, že se nachází v jakési jeskyni. Jenže v jaké. Nemohl si vzpomenout na cokoli z předchozích dnů. Je někde na Aldeneerinu, nebo se na průzkumné výpravě cosi zlého přihodilo? A byl s ním také někdo jiný?

Uplynuly další dlouhé minuty, zatímco jeho tělo přicházelo k sobě jen velmi pozvolna. Mohl se pohnout na tolik, aby prohledal nejbližší okolí. Záhy zjistil, že jeho tělo svazuje jakýsi sliz, stejně tak jako mnoho neidentifikovatelného v okolí. To že mohl s největší pravděpodobností ležet na hromadě mrtvých tvorů, kteří sem byli zavlčeni stejně jako on, si raději nepřipouštěl. Snaha vyprostit se ze sevření jakéhosi lepivého slizu ho unavilo, a tak si musel na chvíli odpočinout.

Až po delší době se pokusil zkontrolovat výbavu. Ač se snažil sebevíc, stále nenacházel nic. Jeho meč, krátký luk, ale i jeho zásoby jídla byly pryč. A co víc. Na sobě měl pouze tkané kalhoty a prostou plátěnou košili. I jeho kožená zbroj zmizela. To bylo nemilé. Pokud by na něj cokoli zaútočilo, neměl by se jak bránit.

Rozhodl se s tím něco udělat. Podařilo se mu uvolnit levou ruku ze slizu. Jak postupně přicházelo tělo k sobě, dařilo se mu uvolňovat i další části. Vyprošťování ho však znovu unavilo, a proto na chvíli zavřel oči.

Netušil, zda spal či pouze bděl. Ani kolik uplynulo času. Minuty? Hodiny? Temné podzemí vypadalo stále stejně. Bezprostředně po probuzení byl znovu zmaten. Opět si musel uvědomit, kde pořád leží.

Po delším váhání se rozhodl vstát a pomalu se pustit do průzkumu okolí. Tělo měl stále ještě ztuhlé, ale už se mohl alespoň pohybovat po čtyřech. Té příležitosti hned využil, aby se podíval na místo, kde celou tu dobu ležel. V hromadě pokryté lepkavým slizem spatřil řadu zakonzervovaných bizarních tvorečků a řadu rostlin. Uvědomil si, kde se s největší pravděpodobností nacházel. Jeskyně sloužila patrně jako zásobárna potravy. Ale pro koho? V duchu si říkal, že by to raději nevěděl.

Gundbalda fascinovaly malé houby podobné muchomůrkám, jež vydávaly slabé světlo. Nebýt jich, byl by ztracen v naprosté tmě a možná by nikdy nezjistil, komu má posloužit jako potrava. Pečlivě si houby prohlédl. Čtveřice menších hub v rohu nevelké jeskyně měla oranžový klobouk s velkými bílými puntíky. Vzhledem připomínaly spíše houby z pohádkových knížek pro děti. V skromném světle hub si prohlédl své tělo. Nezdálo se, že by měl nějaké viditelné zranění, ale stále se cítil, jako po několikadenní chlastačce.

Zády se opřel o stěnu jeskyně poblíž hub a nabíral další síly. S pomocí rukou se pokoušel

postavit na nohy. Šlo to ztěžka, protože tělo bylo stále ztuhlé. Když se mu to s využitím opory podařilo, znovu chvíli počkal. Až po několika minutách se odhodlal udělat první kroky. Tělo stále nechtělo příliš poslouchat, a tak se musel několikrát vrátit zpět ke zdi.

Gundbald udělal první nejisté krůčky. S každým dalším to šlo mnohem lépe a konečně, možná po mnoha hodinách, začal trochu fungovat. Než se však vydal na průzkum okolí, párkrát se prošel po jeskyni, a tělo tak co možná nejméně rozhýbal.

Opatrně se přiblížil k východu na chodbu. Než vykoukl ze zásobárny, pečlivě naslouchal okolí. Kromě zvuku pár kapek se nezdálo, že by něco obcházelo po okolí, přesto se pohyboval co nejtíšeji.

Zdejší úzké chodby kruhového průřezu byly tak akorát velké, aby se jimi dalo projít. Naštěstí i v nich rostlo spoustu světélkujících hub. Záhy zjistil, že systém chodeb je mnohem spletitější, než se zprvu domníval. Kromě toho si všiml přibližně stejného průměru všech chodeb, což ho vedlo k myšlence, že tohle podzemní bylo vytvořeno uměle. Stále si nedovedl představit, co mohlo v hlíně vyhloubit tak rozsáhlou spleť chodeb.

Cestou našel několik dalších jeskyní sloužících jako zásobárna potravy. Každou pečlivě prohledal v naději, zda tu nepřežil někdo jiný. V tom nedaleko zaslechl ostražitě kroky. Gundbald se zalekl. Vyuřil snad někoho? Přitiskl se k chladné hliněné zdi krátké chodby spojující zásobárnu a koutkem oka nahlížel za roh.

Kroky se pomalu blížili jeho směrem. V dáli zahlédl pomalu jdoucí postavu. Spadl mu kámen ze srdce, když poznal, o koho se jednalo. Byl to válečník Helmuth, jeden z nejsilnějších. Snadno ho poznal podle jeho mohutné postavy a dlouhých blond vlasů. Stejně jako Gundbald, byl i on bez výbavy. Helmuth na sobě neměl dokonce ani plátěnou košili.

„To jsi ty?“ šeptem pravil Gundbald.

„Rád tě vidím.“ stejně potichu Helmuth opětoval pozdrav.

„Nevzpomínáš si to, jak si se sem dostal?“

„Vůbec. Probral jsem se v jakési spižárně, dá-li se to tak nazvat. Chvilku mi trvalo, než jsem se z toho slizu vyhrabal. Tělo jsem měl úplně ztuhlé.“

„To jsme na tom byli stejně. Možná je nás tu víc, ale nemůžu si vzpomenout na to, zda jsme se nezúčasnili nějaké výpravy, nebo nespádli do nějaké díry na Aldeneerinu.“

„Řekl bych, že jsme na jiném světě. Pokud vím, za poslední měsíce jsi nevytáhl paty z Lianaru. I já se v poslední době věnuju výhradně výpravám kruhem světů.“

„V tom máš asi pravdu. Kdo ví, kam jsme se to dostali,“ povzdechl si. „Raději půjdeme najít ostatní.“

Nyní už pospolu pokračovali v dalším prohledávání okolních zásobáren potravy. V jedné prázdné jeskyni se na okamžik zastavili. Gundbald stále ještě cítil únavu, tudíž potřeboval občas odpočinek. Hlavně by potřeboval něco sníst, protože takhle zesláblý by v případném boji dlouho nevydržel.

„Neslyšel jsi něco?“ zarazil se Helmuth.

„Počkej chvíli,“ zašeptal Gundbald, když se zaposlouchal do okolí.

Helmuth měl pravdu. Cosi se tu někde procházelo. Podle zvuků klapání a mlaskání to zcela jistě nebyla humanoidní bytost. Oba se raději ukryli do tmavého kouta, do míst, kam nedolehlo světlo z hub. Zvuky se stále blížily. Chvillemi měli pocit, že se kroky ozývají z přilehlé chodby. „Ještě tak, aby to sem vlezlo a našlo si nás to,“ strachoval se Gundbald. Naštěstí se záhy ukázalo, že neznámá bytost pouze procházela. Oba si oddechli. Počkali, než zvuky zcela utichly a až teprve pak se vydali

dál.

„Někoho tu mám,“ s radostí v hlase zavolal Gundbald na Helmutha.

„Kdo mě to budí,“ zamumlal kdosi v oslzlé haldě těl tvorů a rostlin. Byl to hraničář Galvoj.

„Tak i on je tu s námi,“ konstatoval Helmuth.

Hraničář se jen pozvolna zvedal. Byl stejně zesláblý jako prvně Gundbald. Nebylo tedy divu, že i jemu trvalo, než mohl po svých vykročit do chodby. Tentokrát mu však byly nápomocní ostatní.

Během dalšího průzkumu znovu zaslechli kroky. Trojce se proto ukryla do jedné ze zásobáren potravy. Nemohli si být jistí, zda to není někdo další ze ztracených Aldeřanů, nebo místní obyvatel. Galvoj však záhy poznal, že i tentokrát se nejednalo o místního. Vykouk zpoza spížirny a tam spatřil známou postavu. Byl to druid Eowin. Dobrodruzi mu proto vyšli vstříc.

„Konečně jsem vás našel,“ radoval se Eowin.

„Jsme rádi, že jsi to ty,“ oddechl si Galvoj.

„Už jsme čtyři,“ konstatoval Helmuth.

„To už bychom mohli být všichni. Nevzpomínáte si, zda s námi nebyl ještě někdo?“

„Našel jsem ještě jednoho. Lučičník Manuel, ale ten byl už mrtev,“ povzdechl si druid.

„Kdo nás sakra zatáhl do téhle díry,“ zaklel Helmuth. „A co to je vůbec za místo?“

„Z toho, co jsem zatím viděl, bych to tipoval na jakési mraveniště,“ vysvětloval Eowin. „Zahlédl jsem tu pár podivných tvorů, kteří se podobali obřím mravencům. Na rozdíl do běžných mravenců, pochodovali vzpřímeně a v ruce drželi nejspíš kopí.“

„Víš co je tohle za svět?“

„Nemám tušení, kde můžeme být. Rozhodně to není Aldeneerin.“

„Úvahami na nic nepřijdeme. Musíme to tu pořádně prohledat,“ rázně rozhodl Helmuth a rozhodl se tak k činům. „Každopádně bych rád našel naše věci.“

Čtveřice se vydala na průzkum. Brzy opustili sklady zásob a chodbami pokračovali do vyšších pater. Mezitím jim druid vyprávěl o společenstvích mravenců. Tedy alespoň o jejich menších příbuzných žijících na Aldeneerinu. Dle jeho slov by měla královna obývat nejspodnější patra. Všichni se proto shodli, že by nebylo moudré po ní pátrat a veškerá snaha by měla spočívat v nepozorovaném úniku ven.

„Podobná místa ke skladování potravy tu jistě bude víc,“ pokračoval druid. „Hlavně bychom se měli vyhnout kasárnám a cvičišti. Rovněž by nebylo moudré se zdržovat v líhních, kde nocují dělnice, samci a další ochránci. Uspořádání mraveniště se určitě zásadně liší od společenství známých na Aldeneerinu. Nemusím snad připomínat, že existují tisíce druhů mravenců a ne všichni žijí jen v podzemí, ale i ve stromech, pod kameny, zkrátka všude možně.“

„To znám,“ připojil se Gundbald, „stačí když v lese nebo na louce odhrnu kámen, tak pod každým druhým najdu jejich chodbičky.“

„Já tuhle měl problém s mravenci ve spížirně. Trvalo mě dost dlouho, než jsem se jich zbavil,“ zmínil Galvoj nedávnou příhodu s mravenci.

„Stejně by bylo zajímavé si představit, co by se stalo, kdyby všichni mravenci najednou vylezli na povrch a zaútočili na nás,“ představoval si Gundbald možný scénář.

„Myslím, že Aldeřané by nedožili druhého dne,“ pravil vážně Eowin. „A myslím, že by proti nim nic nezabili ani naši nepřátelé Temnorození či Goa'uldi. Je jich zkrátka neskutečně moc. V tom tkví jejich síla. Naštěstí je příroda morálně neutrální a nemá zapotřebí vést obrovské války a hubit vše živé.“

Gundbald a Galvoj se při těch slovech zachvěli hrůzou při pomýšlení na to, co se skrývá takřka pod celým světem.

Druid náhle zastavil. „Pozor,“ zašeptal. „Před námi jsou líhně. Zůstaňte tady, půjdu se podívat blíž.“ Ve větší jeskyni leželo při jedné stěně stovky velkých larev. Eowin zpoza rohu pozoroval líheň. Zpozoroval tu trojici dělnic starající se o potomstvo. Sledoval jejich pečlivé počínání a čekal na chvíli, kdy se dělnice odebraly do jiné líhně.

„Vzduch je čistý,“ pravil druid.

„Máš ponětí, jak se dostaneme ven?“ ptal se Gundbald.

„Určitý plán mám, ale čím víc se budeme blížit k povrchu, počty zdejších obyvatel budou přibývat. Dříve či později se můžeme dostat do problému. Pak nezbude, než se dát na rychlý únik. Pokud mě smysly neklamou, zdejší mravenci se patrně domlouvají telepaticky a jsem se jist, že jsou tak spojeni i se samotnou královnou.“

„Rozumím tomu. Zůstat skryti co to půjde, a pak to budou jatka,“ pousmál se Helmuth.

Líhněmi pronikli bez větších problémů. Mravenci stále netušili, že jejich nedávno ulovená potrava se dala na útěk.

Druid Eowin nahlédl do větší jeskyně, kde jeho pozornosti neunikla velká hromada čehosi, která i v tmě byla nepřehlédnutelná.

„Co to je?“ ptal se Galvoj při pohledu na hromadu všemožného harampádí, zatímco Gundbald vstoupil dovnitř prozkoumávat hromadu.

„To jsou přece naše věci,“ radoval se, jakmile poznal několik známých předmětů.

„Tedy alespoň nějaké,“ konstatoval Helmuth, když prohraboval haldu. „Naházeli to sem jako bezcenný odpad.“

Čtveřice následně prohrabávala velkou hromadu odpadu a pokoušela se zde najít ztracenou výbavu. Do hledání se pustili s takovou vervou, že ani nepostřehli blížící se kroky nepřátel. Teprve až Galvoj postřehl přicházející obří mravence, ale to už bylo pozdě. Ti okamžitě tasili kopí a bez váhání útočili.

Helmuth na nic nečekal a mrštil po nich první věc, co mu přišla pod ruku. Těžké rezavé kladivo zasáhlo útočníka. Zasáhlo ho pouze do trupu, přesto ho rána rozhodila dostatečně dlouho, aby po něm stačil Helmuth skočit a udeřit ho několika pěstmi do hlavy. Hlasité zakřupání značilo, že jeho údery vykonaly své. Ostatní měli to štěstí, že našli alespoň nějaké ztracené zbraně, a tak měli čím bojovat.

Pětici nepřátel přemohli bez větších potíží, avšak okolními průchody zněly další kroky. „Rychle odsud pryč, než to tu začne být horký,“ v rychlosti zahlásil Gundbald, popadl pár zachráněných věcí a spolu s ostatními se dal na útěk. Prchali spletitým systémem chodeb a jeskyň. Neohlíželi se nalevo, napravo, takže ani netušili, kudy právě proběhli. Vedení se ujal druid Eowin, který se zde díky jeho přírodním dovednostem jako jediný dokázal alespoň trochu orientovat.

Zastavili se v prázdné síni, až když si byli jisti, že za sebou neslyší žádné kroky. Eowin na moment napnul své smysly, díky nimž zachytil telepatický rozhovor mravenců.

„V líhních nejsou a v kasárnách taky ne.“

„Někde tu musí být,“

„Nebojte. Najdeme je.“

Druid se po těchto slovech zamračil: „Hledají nás a jak předpokládám, asi hned tak nepoleví ve svém úsilí.“

Neztráceli drahocenný čas a pokračovali v útěku. Proběhli jídelnou, malým shromaždištěm a dalšími sklady, než se zastavili v prázdné dílně. „Už bychom neměli být daleko od povrchu,“ pravil druid, který měl cit pro určení správné cesty a polohy v přírodě. Charakter mraveniště jeho schopnostem našťestí napomáhal.

Eowin se musel poněkud více soustředit, aby znovu zachytil něco z telepatické komunikace.

„Co jsou to zač.“

„Nevím.“

„Mohli sem přijít tím divným kruhem na jetelové louce.“

„Možná.“

„Co tu hledali?“

„Taky by mě to zajímalo.“

„Naštěstí vlezli do naší laboratoře a vypustili uspávací plyn.“

„Už vím, jak to bylo,“ přetlumočil druid zachycený rozhovor.

„Co říkáš?“ zamyslel se Galvoj. V mysli se mu na okamžik zjevil krátký záblesk vzpomínek.

„Vzpomínám se na jakousi laboratoř. Snad jsme tu měli najít nové ingredience do lektvarů.“

„A našli jsme trochu víc, než bychom si přáli,“ sarkasticky pronesl mezi zuby Helmuth.

„Tak to se nám moc nepovedlo,“ okomentoval jejich chybu Gundbald. „Co se dá dělat, už se stalo. No pokračujme, ať jsme co nejrychleji pryč.“

Další místo, které navštívili, byla jakási zásobárna sladkého nápoje zvaného medovice, kterou vylučovaly zpravidla mšice. Na Aldeneerinu některé druhy žijí v symbióze se mravenci, ovšem, kdo ví, jak to funguje na tomto světě. Do více osvětlené místnosti, občas dorazily dělnice s průzračnou lepkavou sladkou pochutinou a uskladňovaly ji do velkých kádí. Chvíli pozorovali pilnou práci, dokud druid nezpozoroval přicházející strážce. „Pozor!“ tiše upozornil zbytek na blížící se nebezpečí a v rychlosti využili k úkrytu jakýsi tmavý výklenek v sousední chodbě.

V naprosté tichosti a přitisknutí zády k vlhké zdi jeskyně čekali, než strážce opustí zásobárnu medovice. V tichém podzemí, kromě kroků dělnic a stráží slyšeli i tlukot vlastního srdce. To jim na klidu rozhodně nepřidávalo, protože se obávali, že by tlukot mohli strážce zaslechnout.

Druid opět zachytil telepatický rozhovor pětice strážných.

„Tady taky nejsou.“

„Možná nám stačili upláchnout. Povrch není daleko.“

„Nebo můžou být ještě ve spodních patrech.“

„Ti divní tvorové nemůžou znát naše mraveniště. Určitě tu někde bloudí.“

„Kde byla poslední stopa?“

V tu chvíli jim Eowin podstrčil falešnou informaci: „Dole v jídelně.“

„Dobrá. Asi dostali hlad. Vydáme se tam.“

Ztraceným dobrodruhům spadl kámen ze srdce, když strážce opustili zásobárnu a zmizeli v dolních patrech. Dle slov mravenců už nebyl východ daleko. I druid předpokládal, že dělnice nenosí medovici z velké dálky. Stačilo, aby se vydali cestou, jež používaly dělnice. Eowin dokázal vycítit jejich přítomnost, a tak se čtveřice vždy stačila ukrýt do bezpečí.

„Vidím světlo,“ zaradoval se Galvoj.

Uprchlíci opatrně vystoupali k tolik vytouženému východu z místa, jež bylo dosud pro ně vězením. Dle slunečního světla, které si jen obtížně dralo cestu skrz hustý porost tohoto světa, druid dokázal poznat přicházející poledne.

Sotva vykoukli na denní světlo, učarovala je jedna věc. Všechny rostliny tu byly neskutečně obrovské. Běžná tráva rostla do závratných výšin. Některé rostliny, kvítí, bylinky dosáhly výšky dobrých padesáti sáhů. Když pohlédli za sebe, spatřili vskutku obrovitánskou kupku jehličí, suché trávy a dalšího materiálu, z něhož bylo mraveniště postavené.

Pozorně se rozhlédli po okolí. Záhy zjistili, že je okolí mraveniště bedlivě střeženo a takřka nikdo nemohl proniknout dovnitř, ani ven. „Co teď,“ zklamaně pravil průzkumník Gundbald, „už jsme tak blízko. Přes ty stráže se jen tak nedostaneme.“ Druid měl však nápad, který hodlal využít. Když telepatická komunikace fungovala prve, měla by i nyní.

„Pojďte nám pomoci. Vězni se zabarikádovali v zásobárně medovice,“ vyslal Eowin mylnou zprávu a vzápětí se dobrodruzi ukryli do další tmavé chodby. Pak už jen sledovali zástupy strážných, jak se po desítkách hrnou do útrob mraveniště. „Vyšlo to,“ hlasitě si oddechl druid. Byl si vědom rizika, že mohl kdokoliv jeho lest odhalit, a pak by zřejmě nastaly horké chvíle.

Venku zbyla jen minimální hrstka stráží, a tak už jim nečinilo potíže, využít chvilkové nepozornosti strážných a rychle proběhnout do přílehlého porostu. Galvoj se rychle ohlédl, a když si byl jist, že jejich únik nikdo nezpозoroval, pokračoval za ostatními.

Eowin zcela neomylně vedl celou patru hlubokým lesem, jako by ho znal už od malička. Sám by se lesem mohl pohybovat ještě rychleji, ale musel brát ohled na ostatní a hledat schůdnou cestu. Kvůli únavě, hladu a zesláblosti, se museli často zastavovat. Až po dvou hodinách Galvoj využil krátkou pauzu k ulovení drobné zvěře připomínající jakéhosi zajíce lehce zbarveného do červena. Nemohli riskovat delší zastavení v blízkosti mraveniště.

Obloha se velmi rychle zatáhla a vzápětí se spustil vydatný déšť. V hustém porostu zavládlo šero. V dáli občas slabě zahřmělo, stejně tak v porostu se občas ozývaly bizarní zvuky. Různé pískání, chroptění, kvákání znělo ze všech stran. Mohli si jen velmi vzdáleně tipovat, jací tvorové je vydávají. Dokonce ani Eowin neměl šanci určit, komu patří. Teprve v tomto nečase si uvědomili, jak jsou tu ztraceni. S minimem zásob, výzbroje, zbraní, sami uprostřed cizího světa gigantických rostlin a obřích tvorů. Kdykoliv se mohli stát potravou místního tvora, proto se pohybovali co možná nejtíšeji.

Po hodinách vyčerpávajícího pochodu spatřili konečně kruh světů. Nebýt druidových schopností, bloudili by hustým lesem dlouhé hodiny, možná dny a kruh by ani nenašli. Od mraveniště museli ujít snad patnáct mil. Radost na okamžik dala zapomenout na vlhko, hlad a únavu. Již mnoho dní se pořádně nenajedli, a tak nebylo divu, že už se těšili na pohostinnost Lianarských krčem.

Galvoj a Eowin se ještě pro jistotu porozhlédli po bezprostředním okolí. Nemohli si být jistí, zda někdo nestřeží bránu, protože by v případě střetu neměli dost sil na to, aby se zmohli na obranu.

„Čistý vzduch,“ s úlevou ve tváři pravil Eowin.

„Dobrá jdeme!“ zavelel Gundbald. „Ať to máme za sebou, jistě se už o nás bojí.“

Galvoj pak už jen zadal adresu Aldeneerinu a už jim nic nebránilo v návratu domů. Zvláště po této nemilé příhodě se domů těšili mnohem víc, než jindy.

„Sláva! Vrátili jste se!“ zaradoval se strážný Bojamir, když spatřil vracející se čtveřici pohřešovaných.

„Počkat,“ zarazil se válečník Dagerich, „nebylo vás víc? Ještě jednou si navrátilce přepočítal, aby se ujistil.“

„Lučičník Manuel a mág Elemér to nepřežili,“ smutně sdělil Galvoj špatnou zprávu.

„To nám scházelo,“ povzdech si Hordan, člen rady. „Dandalus bude zuřit. To se nemělo stát.“

„Co se děje?“

„Dandalus vás původně nechtěl na Formisiu vůbec pustit. Považoval to za nebezpečné. Ale nechal se přesvědčit a nakonec s výpravou souhlasil. Ostatně, jak můžou takoví mravenci uškodit.“

„Docela dost,“ rozlobeně pravil Helmuth. „Dva se nevrátili a hlavně vůbec netušíme, co všechno se

tam stalo. Vzpomínky se nám stále nemůžou zcela vybavit.“

„Mohu mít dotaz?“ přerušil ostatní Eowin.

„Samozřejmě,“ souhlasil Hordan.

„Jak dlouho jsme byli pryč?“

„Šest dnů.“

Přeživší čtveřice byla tímto sdělením zaskočena. Znamenalo to, že jejich těla ležela mezi potravou celých pět dní. Proto se cítili tak zesláblí.

Až několik dní po útěku ze světa obřích rostlin a hmyzu zvaném jako Formisia, se setkal hraničář Galvoj s Azanyrmuthem Nejstarším. Deštivý jarní den byl jako stvořený ke klidnému posezení v Azanyrmuthovo komnatě u příjemně hřejícího krbu. U dobrého vína, kousku uzeného, sýra, oliv a dalších pochutin spolu probírali dění na Formisie.

„Neuniklo mi po našem návratu, jak Hordan zmínil něco ve smyslu, že nás tam Dandalus nechtěl pustit,“ pokračoval Galvoj.

„Moc se o tom nemluví, ale jsou tu znovu snahy více riskovat. To víš, v posledním roce se nám hodně dařilo. Získali jsme cenné spojení, odhalili jsme mnohé o samotném kruhu světů a zjistili, že Aldeneerin je obýván i jinde.“

„A jak to pak dopadlo?“

„Hodně se to řešilo. Poměrně bouřlivá diskuze. Ale nakonec jsme došli k názoru, že bude nejlepší když v nejbližší době znovu navštívíme kdysi objevené světy.“

„Myslíš tím Avnil, Mínoju ...“

„Přesně tak,“ skočil mu do řeči Azanyrmuth.

„O těch světech jsem četl. Zařízení štítu, tajemná pevnost Goa'uldů a mnoho dalšího. Akorát na Mínoju mě to nějak neláká, především temná strana světa. Jak se jmenovaly ty zlé rasy?“

„Drowové a Ilithidé. Hodně nebezpeční, možná ještě víc než Temnorození. Není radno tam chodit. Proti tomu byla Formisia procházka růžovým sadem.“

„Ohledně Formisie jsi mi chtěl ještě něco povědět,“ pravil Galvoj.

„Když jsme před padesáti lety podnikli první výpravy, potkal jsem jednoho zajímavého čaroděje. Už si nevzpomenu jak se jmenoval. Zabýval se jistou technikou cestování. Dokázal opustit hmotné tělo a putovat po světě jen za pomoci mysli. Tím dokázal proniknout do jiných sfér existence a dalších podivných podsvětů. Jednou jsme zkusili i cestu kruhem a fungovalo to i na tak velkou vzdálenost.“

„A tím světem byla právě Formisia,“ domníval se hraničář.

„Ano. Cítil tam zvláštní sílu. Jednou jsme společně podnikli experiment, díky němuž se má mysl na chvíli ocitla na tom světě.“

„Zajímavé,“ neskrýval Galvoj překvapení. Nikdy se o tom Azanyrmuth nezmiňoval.

„Má mysl byla v těle velké včelky, která spolu s trubcem se zrovna rozhodla prozkoumávat podzemní chodby. Dokonce si s sebou vzali světlušku, aby si mohli posvítit. Jak jistě víš, včely běžně neprolézají podzemí, a tak ve tmě mnoho nevidí.“

„A co se tam všechno stalo?“

„Na to, že už to je téměř 50 let, si to pořád živě pamatuju. Stalo se tohle:“

„něco se mi nezdá, neměli jsme sem lézt,“ s obavou pravil trubec doprovázející včelku a světlušku, jež jim poskytovala nezbytné světlo.

„A ty si pořád něco vymýšlíš, ty jsi opravdu strašpytel.“

V tom se kdesi z chodby cosi ozvalo.

„Teď jsem slyšel hlas.“

„Mě se pořád zdá, jakoby za námi někdo šel,“ snažil se trubec přesvědčit zbytek. „Vážně,“ odmlčel

se, zatímco se z chodby za nimi ozývalo sice slabé, ale pravidelné klapání. „Ty nic neslyšíš? Někdo se za námi plíží.“

„Neplíží. To slyšíme jenom naše kroky, neboj se.“

„Tak a kudy teď, tady jsou dvě chodby.“

„To je jedno,“ pravila světluška, „měli bychom si udělat značku, kvůli zpáteční cestě.“

„Správně, to je nápad,“ pravila včelka a rukou nakreslila na zdi tunelu šipku. „To snad stačí.“

Následně se vydali levým tunelem.

Pokračovali dále, než došli k místu, kde dalšímu postupu bránil silný kořen.

„Tady to už dál nejde,“ zklamaně pravila včelka.

„A proč by to nešlo?“ namítla světluška, a nato ukázala ostatním opak a podlezla kořen. Včelka s trubcem dále nečekali, následovali světlo světlušky, jež se schovávalo pod kořenem a stejně snadno kořen podlezli.

„No prosím a můžeme jít dál,“ pravila světluška.

Když dorazili na další rozcestí, včelce se zdálo velice povědomé, nicméně tu nikde nezahlédla žádnou šipku: „To je divné, nebyli jsme tu už jednou? Ale to by tu musela být ta značka co jsme nakreslila. Asi jsme jinde,“ a nakreslila na zeď další značku.

Trojce se zastavila před dalším kořenem: „Tady už taky není cesta dál.“

„Ale vždyť jsme touhle škvírou už jednou lezli,“ poznala světluška naprosto stejný kořen, který jim už jednou zatarasil cestu.

„Jsme už podruhé na stejném místě.“

„Zdá se, že ano.“

„Ale jak to, že jsme nikde neviděli tu šipku?“ divil se trubec „Není to divné?“

„Tak se radši hned vrátíme.“

Přidali do kroku, aby se co nejrychleji vrátili na rozcestí. Včelka si prohlédla stěnu chodby v místě, kam namalovala šipku, jenže žádnou zde nenašla: „Vím určitě, že jsem tady namalovala šipku.“

„Možná, že si měl předtím pravdu a celou dobu za námi chodbou někdo šel,“ strachovala se světluška, přičemž byla na ni znát nervozita.

„A naschvál nám smazával naše značky,“ pokračoval trubec v děsivých úvahách, „a my teď zabloudíme a už se nikdy nedostaneme na světlo.“

„Nevíme, jestli je to přítel nebo nepřítel,“ přemýšlela včelka.

„Maže nám značky, tak to bude určitě nepřítel,“ pravila světluška, která měla o přesvědčení neznámé bytosti jasno.“

„Radši se vraťme, když nevíme, jestli je to přítel nebo nepřítel,“ naposledy navrhl včelka, když se rozhlíželi po ponurých tmavých chodbách. Skromné světlo osvětlovalo pouze malý kousek na rozcestí. Věděli, že tam té tmě něco je a patrně má spadeno na ně.

„Úplně mi z toho běhal mráz po zádech,“ otrásl se Galvoj.

„Asi si dovedeš představit, jak to působilo na mě. Dlouho jsem si zkoušel představit, co je sledovalo a jak to celé dopadlo.“

„Abych ti pravdu řekl, teď o tom špekuluju taky. Přitom je to 50 let stará událost.“

Galvoj se nechal unášet představami, ale radši toho nechal, protože po podobných úvahách by nemohl usnout. Ten večer už nechali Formisiu být a bavili se o příjemnějších věcech.

6

Mezi vodou a mrazem

Oddíl dvanácti válečníků, doprovázený čtveřicí hraničářů a jedním čarodějem putoval dosud neprozkoumanou oblastí daleko na jihu od přístavního města Kanter. Ačkoliv pozvolna přicházelo léto, momentální počasí tomu příliš nenasvědčovalo. Za poslední dny vykouklo slunce sotva na pár hodin, a potom se obloha vždy zatáhla a deštivé počasí panovalo víc než často.

Dva dny na jih od Kanteru navštívili Blaviss., menší právě osidlované město. Zde doplnili potřebné zásoby, a pak už nic nebránilo k další cestě, jež vedla tentokrát přes pohoří Kaan. Jeho překročení zabralo den a noc, aby dopoledne druhého dne na druhé straně, na samé hranici Kanterského království, dorazili do pohraničního města Talag. Toto město bylo ještě řádně schátralé, protože první obyvatelé dorazili teprve nedávno, když se díky početným hraničním hlídkám podařilo udržet tyto odlehlé končiny v relativním bezpečí.

Další cesta už byla náročnější. Zdejší bujná vegetace dávno pohltila všechna bývalá města a vesnice, včetně cest, které zde kdysi vybudovali dávní předkové. Dál už museli po svých, povozy a kočáry by pralesem stěží projely. Cesta vnitrozemím by trvala celé dny a týdny, proto průzkumný oddíl zvolil schůdnější cestu kolem mořského pobřeží. Z města se vydali nejprve podél řeky Grinn až k nedalekému moři, nebo možná spíš oceánu. To nikdo nevěděl jistě, nikdo ještě neměl dost odvahy plavit se do neznáma vstříc neznámým vodám.

Podél pobřeží už cestovali devět dní a urazili vzdálenost přesahující sto mil. Cestu znepříjemňovalo nejen mizerné počasí, ale i občasné útoky zdejší monster. Naštěstí se většinou jednalo jen o malé tlupy, a ty nedělaly zkušeným válečníkům problémy. Za celou dobu nenašli jediné město, přístav ani zříceninu hradu. Pouze ve třech případech si průzkumníci všimli nenápadných pozůstatků. To je ujistilo, že i v této oblasti kdysi žili staří Aldeřané. Dávno zaniklých vesniček podél pobřeží mohlo být víc, avšak čas vše dávno pohltil. Řada přímořských pevností už mohla být skryta pod nánosy písku.

Když se desátého dne konečně trochu rozjasnilo, naskytl se jim pohled na další velmi vysoké pohoří, mnohem větší, než jaké překročili za Kanterem. Když se pozorněji zahleděli, mohli sledovat vysoko v okolí ostrých štítů, nořících se do oblak, dravce. Na to, aby poznali, o jaký druh se jedná, to bylo neskutečně vysoko.

Z těch pár knih popisujících Aldeneerin, jež se takřka zázrakem dochovaly do těchto dnů, se daly vyčíst názvy pohoří, řek i starých měst. Rada knih zmiňuje vysoké hory na jihozápadě známé pod názvem Orlí štítu, a které jsou domovem rasy Drabinů. Jejich hlavní sídlo, ukryté kdesi uprostřed těchto hor, je údajně dostupné pouze vzduchem. Svět se v průběhu staletí a tisíciletí hodně změnil, a proto dnes mohlo být vše jinak.

Co jsou zač oni Drabinové, však dosud zůstávalo záhadou. Zjistit o nich více, je právě cíl této výpravy. Pohled na strmé skály Orlich štítu, dával najevo, že to nebude vůbec lehký úkol. Přítomní hraničáři předpokládali, že pohoří by mohlo být protkáno sítí jeskyň, dolů, starých katakomb a dalších prostorů, které by mohly vést do hlavního sídla.

Během dne dorazili až k úpatí skalních stěn a dál pokračovali úzkým pruhem kamenité pláže oddělující moře od pohoří. Když se přiblížil večer, oddíl se poohlédl po vhodném místě k utáboření. Noci v takových místech bývají zvláště chladné a nebezpečné. Kromě větru a mořského příboje hrozil i útok neznámých bytostí z hlubin.

Ještě před setměním hraničáři našli jeskyni vhodnou ke zřízení dočasného tábora. Rozlehlá jeskyně poskytovala vynikající ochranu před povětrnostními vlivy a také zde nebyli zbytečně na očích.

O zásobu dřeva se už léta staraly mořské vlny, které naplavily do jeskyně spoustu spadlých kmenů, větví a roští. Ze skály také vytékal proud sladké vody. Zatímco se tu pozvolna zabydlovali, hraničář rozdělával oheň. Po rozbalení dek a postavení stanů, které nebylo zrovna jednoduché, protože do skály se těžko ukotvují kolíky. Když stavbu provizorního obydlí zdárně dokončili, nastal čas večeře. K jídlu posloužilo divoké prase, které v noci na včerejšek ulovili a jež poskytlo sedmnáctičlennému oddílu dostatek jídla na tři dny.

Další průzkum jeskyně odhalil další chodby ústící do útroby pohoří. Možná by se jimi dalo dostat i do samotného srdce země Drabinů. Nicméně, podzemí může být neskutečně rozsáhlé a kdo ví, jaká nebezpečí zde můžou číhat.

Hlídky během první noci nezaznamenali nic mimořádného, skoro se zdálo, že došli až na samotný konec světa. Po vydatné snídani se pustili do pozvolného průzkumu podzemí a každou chodbu pečlivě zaznamenávali do mapy. Chodby a dómy byly téměř prosty bytostí, občas sice potkali místní faunu, ale všechny ty drobné bytosti se dali okamžitě na útěk, sotva se průzkumný oddíl přiblížil.

V podobném duchu se nesly i následující dva dny. Teprve čtvrtého dne od příchodu, kdy se už odvážili mnohem dále do útroby pohoří, zažili zajímavé setkání. To už se dostali do oblasti, která zcela jistě nevznikla přirozenou činností, nýbrž charakterem připomínala opuštěné důlní chodby. Ve vzduchu byla cítit zatuchlina a plísně, jež se zde za staletí uchytily. Dle stavu mohly být štoly staré i tisíc let. Zdejší žulový masiv a tektonicky klidné podloží zajistilo, že i po tolika letech nedošlo v podzemí k výraznějším změnám. Možná právě proto se zde Drabinové usídlili.

Podrobnějšímu průzkumu dolů napomáhalo i slabé denní světlo, jež sem pronikalo přes občasné větrací šachty. Také si všimli mnoha šachet vedoucích kamsi do výšky. Jejich průměr činil více jak deset stop, tudíž jimi mohla proletět i větší stvoření. Vůbec celé podzemí bylo protkáno sítí komínů a šachet. Průzkumníci se museli často vracet, protože létat opravdu neuměli.

Když procházeli doly, hraničář Ferenc spatřil ve vysoké důlní chodbě jakýsi stín. Patřil bytosti, která trochu připomínala křížence dravce a člověka. Neměl možnost si ji důkladněji prohlédnout, protože záhy odletěla jednou z mnoha šachet. To je utvrdilo v myšlence, že to co tu žije, se neobejde bez schopnosti létat. Pokud by se je to pokusilo napadnout, mohli by snadno skončit zahnáni v pasti.

Během dalšího průzkumu se poštěstilo potkat zdejší bytosti ještě jednou. V jednom větším dómu mohli spatřit dalšího, který právě roztáhl velká černá křídla a stejně jako jeho předchůdce prolétl velkou jeskyní a zmizel ve stropním otvoru. Tentokrát však měli možnost pohlédnout bytosti přímo do tváře. Pod černým peřím se skrývala upravená lidská tvář ostrých rysů. Nikdo ze sedmnáctičlenného oddílu nepochyboval, že se jednalo o hledanou rasu Drabinů. V jisté knize pověstí byli Drabinové popisováni jako orlí lidé. Po rase Orků a Temnorozených je to další rasa, která zcela jistě zůstala na Aldeneerinu.

Tímto by bylo jejich poslání splněno. Případné seznámení už bude na jiných. Zatím vůbec netuší, zda jsou přátelští či ne. Pro tentokrát bude důležité zprávu o existenci této rasy předat do Lianaru. Protože se již blížil večer, další cesta vedla zpět do provizorního tábořiště.

Cestou hojně diskutovali o Drabinech a jakou by mohli v budoucnu plnit roli ve světě, odvážnější se nechali unášet myšlenkou jejich možného zapojení do cest prostřednictvím kruhu světů. To byla opravdu hodně vzdálená budoucnost.

V jeskyni, kde tábořili, válečníci pozvolna ulehali ke spánku. Na dlouhé ponocování ani nepomysleli, protože celodenní průzkum jeskyní všechny utahal. První hlídku si vzali válečníci Marat a Oleg.

Stejně jako předchozí dny byla hlídka klidná. Oleg občas vyšel z jeskyně, usedl na nejbližší balvan a kochal se pohledem na klidnou vodní hladinu. Zcela jasná obloha odhalila pohled na hvězdnou oblohu i oba měsíce. Jeden zrovna dorůstal a druhý byl krátce po úplňku. Když tak pozoroval odraz hvězd na klidné mořské hladině, která byla rovná jako zrcadlo, uvědomil si, že se nezvykle ochladilo. Protože se již blížilo střídání, dál tomu nevěnoval pozornost a vrátil se zpět do jeskyně.

Další dvojice již vystřídal oba válečníky. Hraničář Ferenc dal na doporučení válečníka Olega a šel se též na chvíli pokochat neobvykle klidnou nocí. Udivilo ho, že se na počátek léta citelně ochladilo. Raději se vrátil zpět do jeskyně, kde přihodil na oheň pár suchých klacků a hrál se v příjemném teple. Válečník Hekaleté nechtěl uvěřit slovům Ference a sám se šel přesvědčit.

Netrvalo dlouho, než se vrátil se slovy: „Brrr ... tam je najednou chladno,“ úplně se otrásl zimou. „To je divné, že je tu najednou taková zima. Jak si odešel, zakrátko sem zavál skutečně studený vzduch,“ souhlasil hraničář.

„Možná hříčka přírody, nebo místní specifické podnebí.“

„Kdo ví třeba máš pravdu, ale nezdá se mi to. V tuhle roční dobu jsou už noci o mnoho teplejší a to co se děje venku, jakoby věstilo příchod zimy.“

V tom se venku ozvalo žblunknutí.

„Co to bylo?“ otočil se hraničář k ústí jeskyně a instinktivně sáhl po meči.

„Nevím,“ odmlčel se, „ale asi bychom to měli rychle zjistit.“

Oba na to opatrně vyšli z jeskyně a pozorně se rozhlíželi po vodní hladině. Na pohled to venku vypadalo klidně, až na to, že zavládl neobvyklý chlad. Jasná noční obloha a záře obou měsíců umožňovala venku rozhled skoro jako za dne.

Náhle se znovu ozvalo další žblunknutí, tentokrát hlasitěji. Oba okamžitě pohlédli směrem, odkud vyšlo. Hned následovalo další a ještě jedno. V oněch místech zahlédli podivné tvory vycházející z moře na pevninu. Jejich kůže byla namodralá, lehce pogumovaná a trochu se leskla slizem. Místo nosu měly jakési žábry jimiž dýchali bez problému jak pod vodou, tak i na suchu a od nosu poté pokračovaly jakési výstupky. Z tváří vystupovaly v různých obměnách u každého zhruba deset palců dlouhé chapadla. Vzhledem částečně připomínali Ilithidy, kteří obývají temnou stranu Mínoji, proto se Hekaleté s Ferencem tak vyděsili.

Už chtěli doběhnout pro ostatní, ale zničehonic se najednou nemohli pohnout. Jakoby je něco paralyzovalo. To už se z moře vynořila pětice podivných bytostí. Jeden z nich přistoupil přímo před ně a se zájmem si je prohlížel. Hraničář vůbec nechápal, odkud se ty bizarní bytosti vzaly. Třeba se mohlo jednat o nějakou dávno zapomenutou vodní rasu, která tu možná přežívá tisíce let. Staré knihy o podobné rase mlčely, nebo je Aldeřané dosud neobjevili.

„Divné. Netušili jsme, že tu někdo z vás ještě žije.“

Ferenc a Hekaleté se nezmohli na odpověď. Pak se stalo cosi podivného, z čehož si pamatovali pouze nejasné záblesky ve tmě.

Hekaletého našli až nad ránem prochládlého na pláži. Cosi vyprávěl o mrazivém moři a tragické smrti Ference. Také vyprávěl o hrozícím nebezpečí. Nepamatoval si, co se dnešní noc stalo, jisté bylo akorát to, že všichni ostatní v té noci tvrdě spali a následující hlídka postřehla jejich zmizení až k ránu, protože je neměl, kdo vzbudit. Ve slovech Hekaletého byl cítit strach z čehosi neznámého. Snažil se zahřát u ohně, ale stále se nemohl přestat třást.

Velitel ještě ten den rozhodl o návratu. Během dopoledne sbalili veškeré vybavení a po obědě se vydali zpět na sever. První dny nebylo válečníkům příliš do řeči. Jednak přišli o dobrého hraničáře a hlavně vůbec netušili, co se osudnou noc stalo.

Zpáteční cesta do Kanteru trvala necelých dvanáct dní. Po chladném začátku léta se nakonec oteplilo a cesta zpět byla o něco příjemnější. Hekaletě se sice dal dohromady, však nemohl dostat z hlavy traumatizující myšlenky a podivné představy. Často se mu stávalo, že když se na delší dobu zahleděl na moře, vracela se mu v představách událost osudné noci. Viděl v ní, jak se rozbourené moře náhle změnilo v led a vytvořilo fascinující scénérii. Také tam viděl vyděšeného Ference, kterého pohltila vlna a zamrzající moře.

Když předali výsledky průzkumné výpravy do Kanteru, spočinuli pár dní a část z nich se pak vydala dál. Výprava dorazila až do Lianaru, kde podrobně popsali průběh výpravy. Hekaletě šel pozdravit své přátele z rodu Azanyrmuthovců a také se jim svěřit s tím, co před necelým měsícem zažil a ještě dosud se s tím nedokázal plně vyrovnat.

Komnaty Azanyrmuthovců patřily zde v paláci mezi největší. Momentálně jich tu sílilo osm. Nejstarší, z druhé generace Mocný, Moudrý a Vládce ohně a z třetí, Tajemný, Mrazivec, Bojovný, Pološílený a Muzikant. Rádi ho tu po dlouhé době viděli. Ihned ho pohostili a vzápětí se pustil do vyprávění.

„Pozoruhodné,“ neubráníl se Mrazivec, „jaká mocná magie to způsobila.“

„Možná to mohl být i zásah bohů,“ uvažoval Mocný.

„Ale proč má dosud tak živé vzpomínky?“ pokračoval Moudrý. „Běžné traumatizující vzpomínky postupně mizí. Alespoň ve většině případů. Podle mě za tím stojí něco jiného. Co když to mělo něco zamaskovat. Kdo ví, co všechno ukrývá daleký jih. Drabinové tam jistě nebudou sami.“

„Kde je vůbec Nejstarší?“ optal se Hekaletě, když neviděl prvního z rodu.

„Odpočívá ve vedlejším pokoji. Už mu není nejlépe. Stáří se už začíná projevovat.“

„Teď jsem si na něco vzpomněl, vydržte chvíli,“ pravil Mocný a odešel do vedlejšího pokoje, kde odpočíval Nejstarší. Hekaletě se při čekání procházel po komnatě, přičemž se stále bavil s ostatními a mezitím si prohlížel obrazy na stěnách. Zastavil se u jednoho, kde byla zachycena ledovcová krajina. Když se na něj zadíval, znovu se mu vrátila scéna, kdy Ference pohltilo moře a led.

„Jsi v pořádku?“ ptal se Mrazivec, který zpozoroval, jak Hekaletě náhle přestal vnímat a tvářil se vyděšeně.

„Už je to dobré. Zase ty představy.“

Po pár minutách se vrátil Mocný, přičemž v ruce nesl starou knihu: „Nedávno jsme v této knize našli pár zmínek o jakési vodní rase,“ nalistoval na stranu, kde byla vyobrazena postava s žábami místo nosu a menšími chapadly vystupující z brady.

„Nejsou to Ilithidé?“ s obavou vyřkl Tajemný.

„Jsou jim sice trochu podobní, ale nejsou to oni,“ ujistil přítomné Mocný. „Říkalo se jim Oannesové, přečetl-li jsem to správně. Podle toho, co se zde píše, jsou to mistři iluzí a dokážou ovládat některé živly, především oheň a vodu.“

„To by mohlo být ono,“ pohlédl Hekalete na vyobrazení bytosti a zamyslel se. „Cosi mi říká, že už jsem je někdy viděl, ale nemůžu si vůbec vzpomenout na to kde. Co je to za knihu?“

„Jedna z mnoha, jež popisují světy a rasy, faunu, floru, civilizace a další věci na nich,“ pravil Mocný.

„Myslíš ty světy, co navštěvujeme prostřednictvím kruhu světů?“

„Přesně tak.“

„Chápu tedy dobře, že obývají některý z nich.“

„Ano. Přesněji nás to celkem zaujalo a na Oann jsme se už dokonce chystali, avšak to pozastavil ten incident na Formisii.“

„Podle toho, co jsi nám před chvílí vyprávěl,“ vstoupil do hovoru Mrazivec, „můžou obývat i Aldeneerin. To by mohl být vhodný argument, aby rada svolila k průzkumu Oannu.“

„Myslíš, že by to pomohlo?“ argumentoval Tajemný. „Co kdyby rozhodli o další výpravě na jih.“

„To si nemyslím,“ nesouhlasil Mocný. „Je to nebezpečné a hlavně příliš daleko. Nevíme a ani netušíme, kde mají sídlo, podle knihy většinu života tráví pod vodou a na souši zůstávají pouze nezbytnou dobu, jinak jim hrozí dehydratace.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Tajemný. „Ostatně, rozhodnutí závisí na radě, která zasedá za dva dny.“

Za dva dny rada vyslechla Hekaleteho, který jim znovu podrobně převyprávěl události, k nimž došlo už téměř před měsícem a jaké pocity to v něm zanechalo. Azanyrmuth Moudrý, který zastupoval Nejstaršího, ukázal radě knihu s popisem té vodní rasy. Dle jeho slov by stálo Oann prozkoumat, a zjistit tak o nich více a třeba i navázat přátelské vztahy.

Následovala krátká debata, kde se zvažovaly především možné přínosy a rizika, ale nakonec se rada rozhodla přeci jen výpravu vyslat. Trojice, která se výpravy na Oann měla zúčastnit už před měsícem, byla vzápětí o rozhodnutí rady patřičně informována a do tří dnů se mají přichystat.

Prosluněné voňavé ráno letního dne vytáhlo dobrodruhy z postelí. Zpěv ptáků vycházející ze zahrady už věstil přicházející den. Právě probouzející trojici, čekala výprava. Byli jimi válečník Dagerich, průzkumník Mathias a hraničář Labdakos. Kromě nich se chystal na Oann i válečník Hekalete. Všichni tři se nasnídali, naposledy zkontrolovali výzbroj, a potom jim už nic nebránilo k cestě na nádvoří kruhu světů. Za krátko tam dorazil také Hekalete.

Dandalus a přítomní strážní jim popřáli mnoho dobrého a Azanyrmuth Moudrý na ovládacím panelu zadal příslušnou adresu. Čtyři členové výpravy sledovali postupně rozsvěčující se symboly, a když se rozzářilo potřebných sedm, kruh se otevřel. Přistoupili k otevřenému portálu, kde se na okamžik zastavili a fascinovaně hleděli na efekt stojaté vody. To Hekalete neměl dělat, protože znovu zahlédl rozbouřenou mořskou hladinu pohlcovanou ledem.

„Děje se něco?“ zpozoroval Mathias jeho bledou tvář a vyděšený výraz.

„To bude dobré. Pojdme rychle, ať to máme za sebou.“

Naposledy se ohlédli zpět na rozkvetlé nádvoří prosluněné dopoledním letním sluncem a vkročili vstříc světu Oann.

Svět na druhé straně zdaleka nepůsobil tak přívětivě, jako Aldeneerin. Ba naopak, krajina byla pustá a prosta jakékoliv vegetace. Planinu občas narušovaly malé vulkány, vroucí jezírka, bahenní sopky a bizarní skulptury ztuhlé lávy. Bylo tu chladno a zároveň horko. Vzduch páchl po síře, ze země se ozývalo slabé dunivé hučení a občas se i trochu zachvěla. Občas z některých trhlin a vulkánů vytryskly gejzíry horké vody. Museli být na pozoru, protože v této nehostinné krajině mohli snadno přijít k úhoně.

„Tady nemůže nic žít,“ pravil hraničář Labdakos, když se rozhlížel po nestabilní krajině.

„Zatím bych nedělal ukvapené závěry,“ oponoval Dagerich, „zdání mnohdy klame. Ostatně mají Oannesové žít pod vodou. Pojdme se podívat, zda v blízkosti není jezero či moře.“

Charakter krajiny se takřka neměnil, pouze se střídaly oblasti s větší četností bahenních sopek, gejzírů nebo už dávno ztuhlé lávy. Oblohu zahalovala temná mračna mísící se s černým dýmem stoupající od aktivních vulkánů. Po dvouhodinové cestě na západ ucítili svěží vzduch, který konečně vystřídal štiplavý sirnatý zápach. Vydali se směrem, odkud vanul čerstvý vzduch, až dorazili k moři.

Pobřeží vůbec nepatřilo k místům, kde by se dal strávit příjemný den. Hrubý písek zbarvený do odstínů šedé a černé, hrozivě vyhlížející ostré útesy a nekonečné moře tvořilo v odrazu temné oblohy, na niž se za mraky a dýmem ukrýval velký žluto modrý měsíc a zapadající slunce, bizarní prazvláštní scenérii.

Průzkumník Mathias došel až k vodě, kde nabral do dlaní trochu kupodivu průzračné vody a ochutnal ji. Na rozdíl od Aldeneerinu nebyla vůbec slaná, připomínala spíš běžnou říční vodu a přirozeně chutnala trochu po síře.

„A co teď?“ rozpačitě se rozhlédl Dagerich po okolí. Pobaveně sledoval ostatní, jak se už hezkou chvílí rozhlížejí po okolí a vyhlíží cokoli živého.

„Nebude, než čekat,“ odpověděl mu hraničář Labdakos.

„Co když nikdo nepřijde?“

„Trochu se projdeme po pobřeží a uvidíme. Když nikoho nepotkáme, vrátíme se domů. V tom případě by to byl takový krátký výlet.“

Po jeho slovech se vydali volnou chůzí podél pobřeží a doufali v nějaký objev. Procházeli se tak celou hodinu, přičemž to už čtveřice chtěla vzdát a vrátit se zpět ke kruhu světů. Po celou tu dobu měl Hekaleté nevysvětlitelné pocity úzkosti, často se zastavoval a uklidňoval se. Z moře neměl dobrý pocit, a raději se držel dál od vody.

V tom se náhle začalo ochlazovat. Hekaletému se vybavila vzpomínka na osudnou noc, kdy zmizel Ferenc. Najednou se jeho mysl rozjasnila a věděl, co bude následovat. Snažil se ostatní přesvědčovat, aby raději rychle odešli od pobřeží, nebo to s nimi zle dopadne. Ostatní se ho pokoušeli uklidnit a vysvětlovali mu, že právě kvůli tomu sem přišli.

Než se nadáli, vynořily se z moře tři postavy. Hekaleté okamžitě poznal o koho se jedná. Popis z knihy přesně seděl. Oannesové, tvorové s pogumovanou namodralou pokožkou pokrytou slizem, místo nosu žábry a z brady čněla krátká tenká chapadla. Oannesové si Aldeřany pozorně prohlíželi, jejich pohled jim byl až nepříjemný. To už pocítili, že se vůbec nemohou hnout. „Vaše civilizace ještě pořád existuje?“ promluvil Oannes vpředu. Nic dalšího si už ovšem nepamatovali.

Po nějaké době, možná po pár hodinách se Dagerich probral. Nacházel se ve skromně vybavené prostorné klenuté komnatě, do které dvěma vysokými okny, sahající od podlahy až téměř ke stropu, pronikalo mihotavé tmavě modré světlo. Opatrně přistoupil k nejbližšímu oknu, aby zjistil více o místě, kde se náhle octnul.

Až těsně u něj si všiml, že okno je tvořeno jednolitou skleněnou tabulí. Nedokázal pochopit, jak je vůbec možné tak velkou, a tak dokonale zpracovanou tabuli skla vyrobit. Když přestal obdivovat samotné okno, zarazila ho další věc. Stavba, kde byl patrně uvězněn nestála někde na povrchu, ale nacházela se kdesi hluboko v oceánu.

Po pošel k oknu, a pak se už jen kochal fascinujícím podmořským světem. Z temných hlubin

do světlých výšin se tyčily obrovité věžovité stavby starodávné architektury. Paláce spojovaly mnohé arkády, klenuté mosty, či kryté částečně prosklené chodby. Navzdory hloubce, tohle místo překypovalo životem. Kromě samotných Oannesů, kteří plavali kolem staveb a čas od času někdo z nich vstoupil do některé z obrovských staveb. Kromě nich obývaly hlubiny i další tvorové. Namátkou, velké dračí želvy, vodní víly a v jednu chvíli měl pocit, že zahlédl i jakousi mořskou podrasu Elfů.

Přitisknut na okně, kochal se nádherou podmořského světa. Poprvé měl možnost poznat svět pod vodou, o němž dosud slyšel pouze ve starých legendách. Téměř zapomněl na čas. Až hlad ho přiměl zapřemýšlet, jak dlouho tu mohl být uvězněn. Pár hodin, den, dva, nebo i více? Těžko hádat. A co se stalo se zbytkem? Jsou tu někde okolo? A co s nimi Oannesové zamýšlí? Raději zapudil zlé myšlenky.

Popošel k vysokým klenutým dveřím v naději, že vymyslí způsob, jak odsud najít cestu. Jenže jak otevřít dveře, na kterých nenašel kliku, nebo nějaké podobné zařízení? Sotva si prohlédl chladné modrozluté ocelové dveře, uvědomil si, že se nachází kdo ví jak hluboko pod hladinou oceánu, tudíž jeho myšlenky na svobodu se krátce na to rozplynuly.

Pokusil se alespoň zachytit nějaké hlasy, nicméně marně. Jediný zvuk, který měl možnost slyšet, bylo slabé temné hučení hlubin oceánu a občasné kvílivé zvuky patřící vodním živočichům. Odevzdaně se posadil k oknu, zády se opřel o chladnou kamennou zeď a pozoroval dění venku.

Jak sledoval podmořský svět, přemýšlel, zda je den či noc. Podmořské město osvětlovalo množství modrých krystalů umístěných na fasádách věžovitých domů. Fascinující podívanou umocňovaly malé barevné vodní světlušky nahodile plující městem. Do toho i někteří vodní tvorové přispívali svou měrou barevně zářícími tykadly.

Najednou se otevřely železné dveře a do místnosti vstoupil jeden z Oannesů. Položil na zem nevelkou plechovou nádobu a beze slova odešel zpět na chodbu, kde mezitím hlídali další dva strážní. Velké dveře se nato opět uzavřely. Během té krátké chvíle měl Dagerich příležitost nahlédnout do chodby, jenže příliš toho nezahlédl, pouze stejné dveře naproti přes chodbu.

V tuto chvíli se jeho pozornost zaměřila na kulovitou plechovou nádobu. Přistoupil k ní a nejprve si ji pořádně prohlédl. Odklopil vrchní díl a opatrně nahlédl dovnitř. K jeho překvapení tam našel prapodivné tvory, které zřejmě před chvílí prošly kuchyňskou úpravou a hromadu jakýchsi chaluhy. Nejdřív se ostýchal ochutnat nabízené plody moře, ale kručení v žaludku mu jasně dávalo na vědomí, že už dlouho dobu nic nepojedl.

Jako první okusil chaluhy, pomalu s nedůvěrou malý kousek vzal do úst. K jeho překvapení chutnaly celkem dobře. Těžko to mohl přirovnat k něčemu známému, ale zeleninově houbová chuť mu přišla k duhu. Potom vyzkoušel malé mořské tvory. Nejdřív se zakousl do malého tvorečka připomínající kraba. I ten nebyl vůbec špatný. Nyní už z větší důvěrou ochutnal i další dva vodní tvory.

Potom, co se poměrně dobře najedl, znovu usedl oknu a oddával se různým myšlenkám, zatímco pozoroval život venku. Nejvíce ho ovšem trápilo, co s ním bude a kde jsou ostatní. Asi po půl hodině znovu vstoupil do místnosti Oannes, který prve přinesl nádobu s jídlem a sebral ji ze země. Když nahlédl dovnitř, Dagerich spatřil na okamžik v jeho tváři cosi jako úsměv. Patně Oannesovi udělalo radost, že mu u nich chutnalo.

Po jejich odchodu Dagerich zaujal obvyklou pozici a po čase na něj dolehla únava. Zavřel oči a vstoupil do říše snů. Ve spánku měl nezvykle živý sen. Viděl jak plave oceánem stále hlouběji.

V nekonečné temnotě hlubokého oceánu spatřil namodralou záři podmořského Oanneského města. Viděl tu úžasnou podívanou a bohatý vodní život. O chvíli později už se procházel po chodbách vysokých věžovitých paláců. Potkával mnoho zdejších obyvatel, ale z žádným z nich neprohodil ani slovo. Sen končil v momentě, kdy vstoupil do jakési laboratoře plné neskutečně komplikovaných přístrojů, o jejichž fungování neměl vůbec ponětí. Sen končil pohledem na polohovatelné křeslo, kolem kterého bylo mnoho divných zařízení.

Probudil ho až zvuk právě zavírajících se dveří. Když si promnul zalepené oči, na zemi už na něj čekalo jídlo v plechové nádobě. Tentokrát tam našel jiné vodní tvory a jakési rostliny. I dnešní jídelníček byl obdobně chutný jako před spánkem, až ho to udivilo, že zcela cizí jídlo může tak dobře chutnat.

Po necelé půl hodině stráž znovu dorazila pro nádobu a Dagerich dál přemýšlel o jeho osudu. Krátce nato však dorazila do komnaty početnější hlídka. Jeden z nich vstoupil do komnaty a vyzval ho: „Půjdeš s námi, ostatní jsou připraveni.“ Potom už do komnaty vstoupili další dva strážní a chystali se odvést Dagericha. Ten se ani nesnažil klást odpor a poslušně se vydal s pěticí ven, dobře věděl, že sám beze zbraně by uprostřed cizí civilizace neměl žádnou šanci uniknout.

Chodby, kterými ho vedli, měly na výšku deset sáhů, klenbu a modrošedé zdi zdobily prazvláštní ornamenty. Cesta pokračovala přes velkou několikapatrovou síň, jež v této stavbě plnila funkci rozcestí. Dagerich nakrátko nahlédl přes žluté kovové zábradlí. Spousta pater se ztrácela jak dole, tak i nahoře v slabé namodralé mlze. Neměl vůbec ponětí, jak vysoká byla tahle stavba.

Cesta dál pokračovala jednou částečně prosklenou chodbou spojující stavby. V další stavbě se propletli spleťtým systémem chodeb, gravitačních a vodních výtahů. S výtahy se Dagerich setkal prvně v životě. Cosi od mágů zaslechl o teleportech a podobných přemístřovacích zařizení, ale dosud na žádné nenarazil. Gravitační výtahy fungovaly na principu modifikované gravitace, buď byla snížena a dotčný pozvolna klesal, nebo v opačném případě byl tlačěn vzhůru. Druhá varianta, vodní. Tam už musel dotčný sice plavat, ale proud tyto snahu znatelně ulehčoval. Akorát měl pro Dagericha malou nevýhodu v tom, že byl po jeho použití zcela promočen.

Místnost, kam dorazili, mu byla velice povědomá. Když se pořádně porozhlédl, poznal laboratoř, jež se mu posledně zjevila ve snu. Nyní měl příležitost si mnohem lépe prohlédnout roztodivné vynálezy. Tu ležely baňky propojené skleněnými hadičkami, tu různě zakroucené kovové trubičky, rourky, plechy, prosklené bizarní výtahy a to vše často zářilo barvami. Zkoušel odhadovat, k čemu jednotlivá zařizení mohla sloužit, ale brzo to vzdal. Smysl předmětů mu asi navždy zůstane zahalen. Sám příliš nerozuměl magii na Aldeneerinu, natož ještě zcela cizí. Stejně jako ve snu cesta skončila u sedadla, kam se dalo celkem pohodlně posadit. I zde bylo okolí sedadla obloženo podivnými předměty.

„Posaď se,“ vyzval ho vedoucí v čele skupiny. Dagerich neměl nejmenší tušení, co s nim hodlají Oannesové provádět. Dostal strach. Krátký pohled na pěticí Oannesů mu nedávalo příliš na výběr. Ještě než usedl, koutkem oka spatřil další podobné křesla, ve kterých seděly další postavy. Podíval se pozorněji. Částečně se mu ulevilo, když spatřil přátele. V sousedních křeslech s podivnou helmou na hlavě tiše seděl hraničář Labdakos, válečník Hekaleté i průzkumník Mathias.

Když se pohodlně usadil do křesla, přítomní Oannesové mu též na hlavu nasadili onu podivnou helmu, ke které bylo připojeno pár trubiček a drátů. Nato jeden z Oannesů přistoupil k jakémusi pultu plný hejblátek, zářících kamenů a tlačítek, něco poznamenal v cizí řeči a cosi na pultu nastavoval.

Nad hlavou uslyšel slabé bzučení a zčistajasna si dokázal vzpomenout na mnoho dávných

myšlenek. Najednou měl před očima velmi živé představy z doby dospívání, pak i dětství. To, co už si vybavoval pouze v útržcích, najednou zničehonic ožilo. Přítomní Oannesové mu a i jeho přátelům začali klást otázky.

„Odkud pocházíte?“

Všichni čtyři zcela bez prodlení odpověděli: „Z Aldeneerinu.“

„Jak dlouho tam žijete?“

„Téměř čtyři století,“ odpověděl Hekaleté.

„Konkrétně už máme rok 376, takže asi tolik let,“ doplnil ho Dagerich.

„A co bylo před tím?“

„To nevíme. Nepamatujeme si. Z doby počátku nemáme žádné záznamy,“ shodně čtveřice odpovídala.

„Něco snad zůstalo? Neobjevili jste se na Aldeneerinu jen tak z ničeho.“

„Říká se, že naši předkové přišli z jiného světa. Ale stalo se tam něco moc zlého. Proto se snažili zapomenout.“

Všem mysl putovala v dávných vzpomínkách. Ve vyprávění rodičů, staré pověsti, historky a dávné legendy. Ještě bylo živé vyprávění z dob, kdy Aldeřané obývali jen malé okolí města Lianar. Dál se báli. Oannesové poslouchali dávné historky, kdy se Aldeřané znovu učili používat kruh světů. To Hekaleté odkudsi získal jistotu, že na Aldeneerinu určitě přicestovali kruhem. Ta věc na hlavě mu mnohem zlepšila vzpomínání a vyhrabal v mysli nepatrný záblesk z jakéhosi vyprávění, které se v jedné rodině předávalo z generace na generaci už od počátku věku. Bylo tam toho ještě mnohem víc.

Nebylo to jediné přesídlení v jejich rodu. Osídlení Aldeneerinu předcházelo ještě jedno stěhování. Byl to útek před obří zkázou. To si na něco vzpomněl i Labdakos. Kdosi se jednou v hospodě při podzimních hodech rozpovídal o věcech, o nichž se na veřejnosti prakticky vůbec nemluví, aniž by kdokoliv věděl proč.

„Pokračuj dál, zajdi hlouběji do svých vzpomínek,“ vyzýval ho Oannes za ovládacím pultem.

Labdakos v paměti nacházel mnohem víc, než si do té doby dokázal připustit. Do té doby malé bezvýznamné střípky, kterým nepřikládal žádnou důležitost, a tak je záhy vypustil z paměti, najednou díky sofistickovanému zařízení snadno vypluly na povrch. Po čase si vybavil i záležitosti zahalené v alkoholovém opojení, jež poměrně často zpestřovalo život válečníků na Aldeneerinu. Sám se i divil, co všechno se za život dozvěděl, aniž by o to jakkoliv usiloval.

Přestože se Aldeřané snažili vehementně zapomenout svou temnou minulost a začít znovu, něco mezi nimi přetrvalo. Kolem roku nula jejich kalendáře opustilo necelých 20 000 z mnoha milionů předchozí svět, kde měla být vybudována nová civilizace. Radost z nově budované civilizace zhatila vzájemná nejednotnost, touha po moci a bohatství, a když došlo na lámání chleba, zaútočil zvenčí nový nepřítel.

Rozhádaná civilizace velmi rychle prohrála svůj boj. Dávno zapomenuté legendy popisovaly krvavé peklo, neskutečné utrpení, zkázu, zmar a beznaděj. Pouze jedna oddělená skupinka schopných dokázala spolupracovat, a díky tomu po staré civilizaci alespoň něco zbylo.

„Odtud se vzal ten podvědomý strach z minulosti,“ uvědomil si Dagerich nemilosrdnou pravdu. „Proto se nikdo nechtěl příliš zmiňovat o dávných časech. Proto se po osídlení Lianaru rozhodlo navždy pomlčet o nejtemnější době.“

„Je tam ještě něco,“ pokračoval ve vzpomínkách Hekaleté.

To, co se mu vybavilo, ho neskutečně vyděsilo. Něco děsivého, co zničilo dávný svět. Něco mnohem horšího a zároveň těžko popsatelného. Jakési bytosti ze sfér, proti nimž se Temnorození jeví jako docela přátelská rasa. Co to bylo zač, a proč to na dávno zapomenutý svět zaútočilo, na to i jejich hluboké vzpomínky byly krátké.

Víc už z nich Oannesové nedostali. Už se ani o víc nesnažili, protože viděli, jaké pocity zapomenutá minulost vyvolala ve čtveřici nedobrovolníků. I oni sami neskrývali překvapení. Chtěli se dozvědět něco o starých Aldeřanech, a odkud se ztracená rasa znovu vynořila. Místo toho vyslechli příběh plný zkázy a zoufalého útěku, který naštěstí dopadl vcelku dobře. Alespoň prozatím.

Mezitím vstoupil do laboratoře další Oannes a cosi sdělil v jejich jazyce Oannesovi, který obsluhoval zařízení na čtení myšlenek. Chvilku se spolu o něčem bavili a z jejich výrazu byla znát spokojenost a zároveň jakási obava.

Když onen Oannes opustil laboratoř, zbytek pomohl čtveřici dobrodruhům z křesel.

„To je všechno, co jste nám mohli říct,“ pravil jeden z Oannesů. „Skutečnost nás však znepokojila. Cosi se před mnoha staletími stalo v málo známé oblasti univerza a nikdo neví, jaké to může mít následky. Možná nám hrozí nepředstavitelné nebezpečí.“

„Mohli bychom vám pomoci?“ nabídl se Dagerich.

„To asi nebude tak snadné. O těch bytostech už téměř nic nevíte a navíc se zdají být velmi mocní, na to, že stačili zničit vaši pradávnu civilizaci. Samozřejmě jste na Oannu vždy vítáni.“

„A ještě jedna věc. Váš ztracený hraničář Ferenc je v bezpečí. Pojd'te s námi.“

Hekalete nepřestával vycházet z údivu. Dobře si byl vědom faktu, že se Ferenc ztratil na Aldeneerinu a oni jsou teď na zcela jiném světě. Jak se sem mohl dostat? Později si však vzpomněl na nedávný nedobrovolný pobyt válečníka Dagericha a hraničáře Galvoje, když je kruh světů poslal jinam a jak se později dozvěděli o existenci více kruhů.

Oannesové je dovedli zpět do sousední stavby, kde nedobrovolně strávili pár dní. Tentokrát je neodvedli do strohých komnat, ale do útulné místnosti s výhledem na velkou část obřího města skrze tři obdobně velká okna, jako v celách. Usadili se do zdobných žlutozlatých křesel k podobně vyvedenému stolku a na pokyn Oannesů zde počkali na příchod Ference. Sami tomu pořád nemohli uvěřit, že ztracený společník, kterého už někteří považovali za mrtvého, je stále naživu.

„Rád vás vidím, už jsem myslel, že tu zůstanu navždy,“ radoval se hraničář a hned jim běžel naproti.

Pro obě strany to bylo radostné i trochu zázračné setkání. Hlavně nikdo z nich netušil, že se setkají zrovna tady.

„Co jsme od vás potřebovali, už víme. A teď vás odvedeme na povrch,“ pravil Oannes.

„Co s tebou prováděli?“ nedočkavě ho zpovídal Hekalete.

„Napojili mě na nějaký šílený přístroj, jak z nějaké prastaré děsivé laboratoře a vyprávěl jsem jim o historii našeho rodu.“

„To my jsme dělali to samé,“ poznamenal Dagerich.

„Naše minulost nebyla zrovna klidná a idylická, ale pěkně drsná a temná. Povíme si to později.“

„Potřebovali jsme si ověřit, co se právě děje na Aldeneerinu,“ pokračoval Oannes. „Když jste přišli na Oann, měli jsme jedinečnou příležitost ověřit si historii vaší rasy na větším počtu.“

„Určitě se ještě uvidíme,“ pokračoval Oannes po boku. „Nebojte se, už to nebude probíhat takto, nevěděli jsme, jak byste se při prvním setkání zachovali. Pro příště stačí přijít na břeh oceánu a tam počkat. Dřív nebo později vaši přítomnost odhalíme. A nyní se připravte na přesun.“

„Počkejte ještě chvíli,“ naposledy vstoupil do řeči Ferenc. „Kde sídlíte na Aldeneerinu? Tam jsme

se přeci poprvé setkali.“

„Ano. Máme tam menší město, ale to byste nenašli. Vaše fyzické tělo neumožňuje se ponořit do tak velké hloubky a pokud budete někde na břehu tamějšího oceánu, tak je velmi malá pravděpodobnost, že si vás někdo všimne. Víte na Aldeneerinu takřka vůbec nevyplouváme na povrch, v horách sídlí jedna rasa, která se nazývá Drabiné a ti z nás mají strach. Popisují nás jako mořské démony. To je asi všechno. Nyní se připravte na přenos.“

Ani nestačili říci jak se mají připravit, až po chvíli opět ztratili na okamžik vědomí. Probrali se na břehu v místě, kde se s Oannesy setkali. Zdejší slunce zrovna vycházelo, jeho paprsky si draly cestu skrze šedomodrou oblohu a dopadaly na nehostinnou skalnatou a pustou krajinu. Sledovali příjemnou ranní atmosféru a jen dlouze přemýšleli o tom, co se v hlubinách oceánu stalo. Bylo to skutečné, nebo jen sen. Hraničář Ferenc byl s nimi. Ten s nimi na Oann zcela jistě nepřišel, to bylo nepochybné.

„Co řekneme doma?“ přerušil ticho Hekalete.

„Já bych o vzpomínkách na minulost raději pomlčel,“ tiše odpověděl Labdakos, jakoby se bál, že by jeho myšlenky mohl přečíst ještě někdo cizí. „Nerad bych, aby se opakovala temná historie našeho lidu. Ty vzpomínky na stará vyprávění mě děsily. Už chápu, proč se snažíme zapomenout.“

„Taky bych si to nechal raději pro sebe,“ souhlasil Dagerich. „Bude to tak lepší. Pojdme domů. Už na nás jistě netrpělivě čekají. Kdo ví, jak jsme dlouho pryč.“

„Troufám si s jistotou tvrdit, že už nás hledali. Pohleďte,“ ukázal Ferenc na stopy v tmavém šterkovitém písku, jež patřily průzkumníkům z Aldeneerinu.

Pětice se následně vydala po stopách směřující na jihovýchod. Znovu obdivovali skalnatou krajinu plnou horkých jezírek, bahenních sopek a gejzírů. Oproti chladnému oceánu a Oanneského města, byl vzduch místy horký a páchnoucí po síře. Přestože nehostinná krajina jen stěží mohla být vhodná pro život, ve světle vycházejícího slunce působila fantasticky. Pro nejednoho malíře by byla ideálním zdrojem inspirace.

Ke kruhu světů přišli krátce před polednem. Dagerich bez zaváhání přistoupil k zadávacímu panelu, aby konečně mohl zadat adresu Aldeneerinu. Po tomto neobvyklém dobrodružství nějakou dobu zůstane v bezpečí a pohodlí domova.

„Jste zpátky! Vrátili jste se!“ neskrýval radost strážný Bojamir. „Co se stalo? Byli jste pryč téměř čtyři dny. Včera jsme vyslali průzkumnou výpravu, ale našli pouze vaše stopy na plážích.“

„Neklame mě zrak?“ divil se válečník Helmut, který se zrovna nachomýtl na nádvoří kruhu, když spatřil ztraceného Hraničáře. „Jsi to opravdu ty? Vždyť jsi zmizel už před více jak třiceti dny daleko na jih od Kanteru. Kde si se vzal na Oannu?“

„To je na dlouhé vyprávění,“ pravil Ferenc. „Ale nejdřív si musíme odpočinout. To co jsme prožili, se vymyká všemu, co jsme doposud objevili.“

Když procházeli chodbou z nádvoří, Dagerich přistoupil blíž k Ferencovi: „A pamatuj,“ tiše pravil tak, aby jejich rozhovor nezaslechl někdo z okolí, „řekneme pouze to, že vyčetli z našich myšlenek jen to, že jsme na Aldeneerinu přišli budovat novou civilizaci. Žádné podrobnosti, obzvláště o té neznámé hrozbě ze sfér, myslím, že těch hrozeb už máme dost.“

7

Zatmění

„Zdravím tě,“ přivítal čaroděj Sanderas, jež zrovna strážil štít kruhu, příchozího válečníka Nestora. „Celkem dlouho jsme se neviděli. Jak to vypadá v pohraničí?“

„Těž tě rád vidím,“ opětoval přivítání „nedávno jsme se střetli s jednou hlídkou Temnorozených. Poslední dobou se dost často pouštějí za hranice Lianarské říše. Bývalo to klidnější, ale pořád to zvládneme. Není třeba se příliš obávat.“

„My jsme tu taky nedávno měli jeden střet s nimi. Je to asi jedenáct dní, kdy to Temnorození zkusili znovu. Naštěstí jsme byli připraveni a útok jsme překazili. Asi občas zkoušejí, zda kruh i nadále hlídáme. Když jsem štít aktivoval, okamžitě přestali s útokem a kruh se zakrátko uzavřel. Musejí nějak vycítit, že jim cestu blokujeme. Nicméně je důležité, nepolevovat v obraně.“

Příjemný a teplý letní den se pomalu chýlil ke svému konci. Oba ještě probírali současné dění okolo cestování kruhem. Nebylo toho tolik, avšak výpravy byly častější než před půl rokem. Válečník Nestor se nakonec rozloučil a vydal se za příbuznými sídlící v nedaleko.

Slunce už pomalu zalezlo za obzor, když všechny strážné zalarmovala náhlá aktivace kruhu. „Co se děje?“ vyzvídal strážný, jakmile spatřil ruch na nádvoří.

„Máme návštěvu,“ odpověděl strážný Bojamir.

„Někdo z našich?“

„Nemáme nikoho venku. Doufejme, že to nejsou Goa'uldi nebo zase Temnorození.“

Kruh světů se konečně otevřel. Dvanáct strážných ve střehu očekávalo příchod neznámých návštěvníků, zatímco čaroděj Sanderas měl připravenou ruku na ovládání štítu. Dlouho se nic nedělo. Příchozí si patrně dávali na čas.

Ze stojaté vody, jak se někdy efektu otevřeného průchodu někdy přezdívalo, se vynořily tři postavy. Tentokrát to však nebyli Temnorození, dokonce ani Goa'uldi, kteří nechávali Aldeneerin na pokoji. Strážní na nádvoří s úlevou sklonili zbraně, zatímco se velitel stráží Kaledaimon jal slova.

„Vítejte na Aldeneerinu. Omluvte to přivítání, ale musíme být ve střehu, náš svět už byl několikrát pod nepřátelským útokem zvenčí.“

„Chápeme. Mé jméno je Faissós,“ představil se muž oděn do světlemodré róby, která byla okolo pasu zdobena širokým žlutohnědým pasem a na hlavě mu tkvěla hnědozlatá koruna. „Naše civilizace se setkaly již před mnoha lety. Dřívější vládce Tuplo o vás vyprávěl.“

„Ano. Na to si vzpomínám,“ pravil Azanyrmuth Mrazivec, který se šel, podobně jako ostatní, podívat, co se právě děje na nádvoří. „Nejstarší o vašem světě vyprávěl. Jak se daří vaší kultuře?“

„Prozatím dobře, ale máme jeden problém.“

„Povídejte,“ pravil Kaledaimon.

„Jak si někteří možná vzpomínají, Mínoja je rozdělena na dva světy, na zemi světla a zemi stínů. Zemi stínů obývají velice zlé rasy a bytosti, zatímco země světla nám poskytuje dostatek úrodné země a bezpečí. Je tu ovšem jeden problém. Jednou za tisíc Mínojských let, což odpovídá zhruba době 260 Aldeřanských let, dochází k zatmění slunce.“

Mrazivec při těchto slovech zvažoval. Dobře si uvědomoval, co to pro ně znamená. Nejstarší jim v dětství i mládí místo pohádek vyprávěl o cestách kruhem a o civilizacích, jaké potkali včetně jejich problémů.

„Zatmění trvá sice necelý den, ale i tak krátká doba stačí na to, aby ji Drowové a Ilithidé využili k získání nových otroků pro své zvrácené záležitosti,“ Faissós se při těch slovech hrůzou zachvěl.

„Nemusím připomínat, že se náš svět po útoku dlouze vzpamatovává.“

„A kdy má nastat?“ zeptal se Lianarský král Ragulus, který se právě šel přivítat s návštěvníky, sotva se k němu ta zpráva donesla.

„Za dvacet dní,“ odmlčel se, „našeho kalendáře,“ vážně dodal.

„A kolik to je našich dní?“ polohlasně se zeptal Mrazivce strážný Bojamir.

„Něco málo přes patnáct. Není to moc.“

„Co po nás žádáte?“ zeptal se Mínojského vládce Ragulus, jež také dorazil na nádvoří.

„Váš lid už jednou dokázal nad Drowy zvítězit. Nebáli jste se pro záchranu vašich přátel vstoupit přímo do nitra velmi nepřátelského města Drowů Chalithar-Mith. Už hodně dlouho jsme se nesetkali s takovou odvahou, proto do vás vkládáme naději, že vaši mocní válečníci a mágové by dokázali naše pohraniční město Knóssos Aloidés ubránit před nepřáteli.“

Král Ragulus právě stál před velmi důležitým rozhodnutím. Uvědomil si, že ačkoliv Lianar nemá příliš mnoho volných bojovníků, pomocí by Aldeneerin získal přízeň další civilizace a díky tomu by se Mínoja z útoků nemusela vzpamatovávat tak dlouho. Předpokládal ještě dlouhá jednání, proto hostům nabídl: „Máme jistě mnoho k probrání, bude lepší, když to probereme na klidnějším místě. Naši lidé se o vás dobře postarají.“

Faissós doprovázený jeho osobní stráží přijal nabídku. Spolu s králem Ragulesem je také doprovázel Azanyrmuth Mrazivec, Dandalus a Hordan. Zasedli v prostorném sále s vynikajícím výhledem na celé nádvoří kruhu. Tato klenutá a honosně zařízená komnata se dosud používala především k plánování výprav a cestovatelé se zde často setkávali bezprostředně před odchodem, aby doladili poslední důležité záležitosti.

Král už byl vnitřně takřka rozhodnut, přesto potřeboval další informace, a proto se zeptal: „Jak je na tom vaše armáda?“

„Máme sice bojeschopné válečníky, ale ohledně výzbroje to není žádná výhra. Naše civilizace se pořád učí jak zpracovávat kovy a kout lepší zbraně, ale proti výzbroji našich nepřátel máme jen malou šanci. Jejich zbroje jsou pevné a naše zbraně se při zásahu často lámou nebo ohýbají.“

„Království Lianar má sice značnou část vojsk u severovýchodních hranic, kde nám současně hrozí nebezpečí, ale takových tři sta,“ král chvíli přemýšlel o tom, kde se právě jednotlivé oddíly nachází, a které je možné uvolnit, „možná i pět set válečníků bychom mohli sehnat. Lepší to je v případě výzbroje. Můžeme vám poskytnout zbraně, zbroje a další užitečnou výbavu.“

„Byli bychom vám za to vděční. Už jenom lepší výzbroj nám v mnohém pomůže,“ uctivě děkoval Faissós. „Mohl bych vědět více o vašich zbraních.“

„Můžeme vám nabídnout meče, sekery, palcáty, luky, oštěpy,“ pokračoval ve výčtu arzenálu Hordan, starší urostlý válečník, člen rady, „dále pak lehké, kožené, kroužkové zbroje. Plátové zbroje jsou poměrně nedostatkové zboží.“

„To by nemělo vadit.“

„Dále vás můžeme naučit bojové techniky a hlavně jak lépe zpracovávat kovy. To by však byla až pozdější záležitost. Teď je nejdůležitější ubránit vaši zemi před Drowy.“

„Mohu se zeptat, kolik toho vaše generace ví o Drowech?“ zeptal se Mínojský vládce.

„O té zlé rase víme poměrně dost. Azanyrmuth Nejstarší nám toho hodně vyprávěl, ostatně sám se první výpravy účastnil. Kromě toho jsme za těch 50 let našli ve starých knihách další popis. Bude-li třeba, můžu se postarat o to, aby válečníci, kteří se vydají na Mínoju, věděli co možná nejvíc, především jaké mají Drowové a další nepřátelské rasy slabiny.“

Celkem rychle bylo rozhodnuto o vyslání pomoci. Ještě ten den se probíraly detaily a k večeru byl znám podrobnější plán.

Dny v Lianaru po odchodu Mínojců znovu připomínaly období, kdy Aldeneerin pomáhal Cimerii. Opět do severní čtvrti přicestovalo mnoho bojovníků, a tak tu bylo velice rušno. Místní krčmy po tři čtvrtě roce zažívaly žně, příchozí válečníci vždy k večeru a takřka na celý den zabrali

všechny stoly a několikrát se povedlo některé krčmy doslova vypít, což hostinští dlouho nepamatovali.

Samozřejmě cílem nebylo pouze večerní veselí, ale především se připravovali do boje. Válečníky doplňovaly také solidní počty lučištníků, hraničářů, průzkumníků a nově i mágů, jejichž počty od založení magické univerzity v Lianaru utěšeně narůstaly. Magie za posledních 50 let také pokročila. Už to nebyly pouze slabá a jednoduchá kouzla, ale mnohem více mágů už pronikalo do tajů mocnější magie, jakou tehdy ovládal pouze Azanyrmuth Nejstarší.

První oddíl se vydal na Mínoju už pět dní po uzavření dohody. Armáda přivezla na povozech především vybavení a výzbroj. Ještě ten den se měla část armády vrátit pro další zásilku. Problém však spočíval v tom, že kruh světů se nacházel v nebezpečné zemi stínů. Proto už první oddíl nesměl ponechat nic náhodě, protože kdo ví, co se v temném hvozdu skrývalo. Sám vládce Mínojců vyprávěl, jak velké riziko podstupovali, když se rozhodli kontaktovat Aldeneerin.

Z těchto důvodů byla armáda vybavena větším množstvím loučí, které při zatmění poslouží k osvětlení bojiště. Kromě toho oddíl doprovázeli čtyři mágové ovládající některá světelná kouzla. Drowové totiž ovládají magii temnoty, díky níž během chvilky zahálí bojiště nepropustná temnota. Jedině magie ze školy světla této hrozbě dokázala úspěšně čelit.

Cesta tam proběhla bez komplikací. Někteří bojovníci neměli při cestě temným hvozdem příjemné pocity, na druhou stranu si uvědomovali, že na stohlavý oddíl si jen tak někdo netroufne. Zlověstné ticho sem tam narušovalo vrzání a praskání starých pokroucených větví hrozivě se krčících nad starou mechou zarostlou stezkou. Kdesi mezi stromy se ozvalo občas zavítí, kvílení, pískání a další podivné zvuky zdejších bytostí.

Naproti tomu země světla působila jako ztracený ráj. Vzrostlé zelenající stromy, často listnaté nebo dokonce ovocné, rozkvetlé louky a pastviny obklopující stále zachovalou dlážděnou cestu, ovce pasoucí se na protější kopci jemuž dominoval vrstlý starý dub, potůčky, tůňky a příjemný ptačí zpěv, který za krátko dal zapomenout na temný hvozd.

Do města Knóssos Aloides dorazili během odpoledne Aldeřanského času. Zde však neměli tušení zda Mínojci spí, vstávají, obědvají nebo večeří. Až z rozhovoru s místními obývající usedlosti se dozvěděli, že právě nastává čas oběda. Už z dále zahlédli chrámy, paláce a domy ze světlého kamene a červenými zdobnými prvky, jako sloupy a římsy. Domy často zdobily motivy zobrazující historii Mínojské kultury a také řada soch s býčí hlavou.

Místní s otevřenou náručí uvítali příchozí armádu s množstvím výbavy. Mínojský vládce Faissós, sotva zpozoroval venkovní ruch, spěchal z paláce, aby se přesvědčil, zda jsou to Aldeřané a zda dodrželi slib. Nemýlil se, na Velkém náměstí již z osmi povozů za pomoci prvních Mínojských obyvatel vykládali výzbroj a zásoby.

„Přijeli jste a máte, co jste slíbili, výborně,“ radostně Faissós přivítal Aldeřany.

„První naši válečníci dorazili a také jsme přivezli první část slíbeného nákladu,“ pravil válečník Helmuth.

„Podívám se, co jste přivezli.“

„Bezevšeho,“ popošel k povozům, kde vládci postupně vše ukazoval. „Zde jsou meče. Klidně si ho potěžkejte.“

„Je mnohem těžší než naše bronzové zbraně,“ poznamenal Faissós, přičemž se trochu obával, aby s ním jeho lid dokázal zacházet.

„Na to si zvyknete. Nebojte, máme ještě pár dní, abychom vás naučili s nimi bojovat. Dále tu máme sekery, palcáty, válečná kladiva,“ pokračoval ve výčtu zbraní. „S tímhle opatrně, tomu říkáme

řemdih, je trochu obtížnější na ovládnání, ale i to vás naučíme.“

„Myslím, že zůstanu u meče. A co tu máte dál? Mluvili jste o zbrojích.“

„Ty jsou zde,“ zavedl Helmuth vládce k dalším povozům.

„Potom tu máme zbroje,“ popošli k dalším vozům.

„Vyztužené kožené zbroje,“ ukazoval Helmuth další části výzbroje. „Kožené sice tolik neochrání, zato se pohodlně nosí a moc neváží. Ještě vám dovezeme pár plátových zbrojí. Ty jsou sice o hodně těžší, ale poskytují dobrou ochranu.“

Jakmile si Faissós prohlédl zásilku, Helmuth mu poté nastínil další průběh příprav: „Pro další se ještě část vojska vrátí. Zůstane tu čtyřicítka bojovníků, která vás bude učit bojovou taktiku a zacházení se zbraněmi a zbytek odveze povozy pro další zásilku. Máme toho ještě dost. Zhruba za dva tři dny by měli dorazit další válečníci a zbytek armády zhruba do sedmi dní.“

„Výborně. To akorát vyjde. Ani netušíte, jak jsme vám vděční za pomoc.“

„Ještě není všemu konec,“ zastavil Faissóse v nadšení, „nejprve musíme vyhrát bitvu. A cesta hvozdem není zrovna bezpečná. Nechci být zlým prorokem, ale kdo ví co se tam může ještě přihodit.“

„Umístění kruhu je nešťastné. Je to pro nás dost velká nevýhoda. Kdo ví, kam bychom cestovali a kde bychom teď byli,“ povzdech si vládce.

Helmuth se prsty prohrábl ve vousech jako gesto přemýšlení: „To by se dalo zařídit. Kruh by se dal přemístit do země světla. Pokud jsem to od Azanyho pochopil správně, tak jeho umístění v rámci světa neovlivňuje jeho funkčnost. Ale na to momentálně nemáme čas. Přemístění je náročné vzhledem k obrovské váze, a to se musí pečlivě připravit.“

„To by jistě hodně pomohlo našim národům. Mohli bychom obchodovat a leccos se od vás přiučit.“

„Jsme připravení na návrat,“ prohlásil mezitím válečník vracející se k prvnímu povozu.

„Jistě. Není času nazbyt,“ souhlasil Helmuth. „Vy se tady o to postarejte a další den jsme zpátky,“ vybídl oddíl zůstávající na Mínoje, zatímco nasedl na koně a zavelel k odjezdu.

Cesta zpět přes zemi světla byla takřka identická. Slunce svítlo nad horizontem pohoří stejně po celý den, který tu měl věčného trvání. Už samotné přechody mezi odlišnými denními dobami vládnoucí na různých světech mátl cestovatele a válečníky, natož věčný den. Na druhou stranu raději věčný den, než věčnou noc ve hvozdu.

Vstup do hvozdu tvořily dva ohromné hodně staré stromy, které se starými stromy tvořily ponurý tunel nořící se kamsi do tmy. Tma zvláště vynikala při přechodu ze země světla. Museli se na okraji zastavit, než jejich oči přivykly tmě, a teprve pak mohli pokračovat v cestě. Přesto pak nedohlédli dále než pár stop od staré stezky. Válečníci doprovázející osm povozů znovu rozzáli pochodně a s velkou opatrností pokračovali dál. Ve hvozdu vládlo tentokrát hluboké ticho. Měli pocit, že jejich kroky hlasitě dusají, zatímco stromy se nad nimi hrozivě nakláněly a naslouchaly.

Měli za sebou už polovinu cesty, přičemž se už někteří těšili na pohostinnost a bezpečí Lianaru. Pomyšlení, že vybraní budou doprovázet povozy tímto hrozivým a nebezpečným místem ještě několikrát, jim zrovna optimismu nepřidávalo.

„Zatraceně! Tohle tu předtím nebylo,“ zaklel válečník Faramund, když se mu do tváře přilepilo pár pavoučích nití. Hraničář Miguel mezitím vytasil meč, kterým pak přeťal pavoučí sítě přehrazující cestu.

Sotva udělali pár kroků hraničář polohlasně nařídil oddílu: „Zastavte!“

„Děje se něco?“ vyzvídal Helmuth, který cestoval též v čele.

„Něco jsem zaslechl.“

Celý oddíl zcela ztichl. Každý raději ani nedýchal, aby zbytečně nenarušoval snahu zachytit

jakýkoliv podezřelý zvuk.

„Tam vpravo,“ zašeptal Miguel a ukázal rukou směrem odkud se ozvalo zapraskání, „něco se tam hejbe.“

Záhy se chrastění a praskot větví ozval i na několika místech vlevo. To už válečníci tasili meče a chystali se na boj. Rachot přicházel se všech směrů, oddíl byl obklíčen zatím neznámými nepřáteli.

Nato se z temnot hvozdu přiřítily obří pavouci. Rozměry se mohli rovnat dospělému válečníku. Stejně tak jejich hbitost byla pozoruhodná, válečníci museli hodně uhýbat před jejich jedovatými kusadly. Černých pavouků mohly být nejméně dva tucty, přesto se válečníci nevzdávali. Kromě padesátky odvážných bojovníků oddíl doprovázeli dva mágové, kteří do shluku pavouků poslaly dvě ohnivé koule a vzápětí ohnivou zdí část odporných nepřátel odřízli od oddílu.

Boj trval sotva pár minut, když se zbytek přeživších pavouků dal na útěk. Když se pozorněji porozhlédli po bojišti, aby se přesvědčili, že nezůstal žádný pavouk na živu, napočítali čtrnáct jejich těl.

„Všichni v pořádku?“ spěšně kontroloval stav Helmuth.

„U mě dobré,“ ozvalo se ze zadních řad.

„U mě taky.“

„To není dobré,“ povzdechl si Miguel a obavou se rozhlížel po temném lese.

„Víte co to znamená?“ pravil starší válečník.

„Raději ani nechci pomyslet. Ale máme asi problém.“

„Azanyrmuth mi vyprávěl, že Drowové a pavouci jsou v podstatě jedna rodina. Asi něco tuší,“ pokračoval Miguel.

„Raději pojďme, nemáme času nazbyt.“

Po zbylou cestu ke kruhu už další pavouky nepotkali, nicméně na některých místech spatřili další pavoučí sítě. Così zlého se ve hvozdu dělo. Jakoby nepřátelé Mínojců tušili Aldeřanský plán a chystali se ho překazit. Aldeřané si moc dobře uvědomovali, že nesmí cokoliv podcenit.

Na Aldeneerin se vrátili pozdě odpoledne. Na nádvoří už byly připraveny další plně naložené povozy a také už zde čekali další válečníci.

„Všechno v pořádku?“ zpovídal přichozí oddíl Dandalus, který dohlížel na přípravné práce.

„Vcelku jo,“ podal mu hlášení válečník Helmuth. „Nebýt toho, že nás na zpáteční cestě napadli velcí pavouci. Ale zvládli jsme to.“

„Ještě bych dodal, že se v temném hvozdu objevily pavučiny, které tam předtím nebyly,“ pravil Miguel. „Mám obavu, že to jsou první náznaky útoku na Mínojce. Měli bychom si pospíšet a hlavně se dobře připravit na všechno.“

„Dobrá,“ poznamenal Dandalus. „Postarám se o to, aby se další oddíl připravil na možný boj. Zatím si běžte odpočinout, něco pojíst a do setmění vyrážíte.“

Během dvou hodin, během nichž někteří odpočívali, jedli, či se připravovali na návrat, dorazili do Lianaru další válečníci. Povozy už byly zapřaženy, válečníci na svých místech, a tak už nic nebránilo druhému oddílu se vydat na cestu. Dandalus zadal příslušnou adresu a armáda čítající 130 válečníků, lučištníků, hraničářů, mágů a dalších povolání, spolu s tuctem naložených povozů postupně procházela kruhem světů na nebezpečnou část světa Mínoja.

Na druhé straně zprvu vládlo mrtvolné ticho. Až s příchodem armády se vše změnilo. Přestože mnohým nebylo příliš do řeči, zlověstnou atmosféru narušovaly, kroky válečníků ve zbrojích, klapot kopyt, rachotění povozů po hrubých pozůstatcích dlažby a občasné ržání koní.

Mnoha pochodněmi si svítili na cestu, nicméně dál než tři sáhy sotva spatřily obrysy pokroucených stromů.

Neurazili ani míli, spatřili v korunách stromů další nové pavoučí sítě. Řada válečníků byla ve střehu a mnoho hraničářů s obavou sledovalo koruny stromů a vyhlíželo hrozící nebezpečí. V případě útoku by neváhali i zapálit sítě, přestože by tím ve hvozdu způsobili pozdvižení. Hraničář Miguel si však dobře uvědomoval, že každá další cesta bude nebezpečnější.

Z Miguelových úvah ho vyrušilo zastavení povozů a zvolání z předních řad: „Do zbraně! Obří pavouci nalevo před námi.“

Následně se už ozývalo řinčení zbraní, svist šípů, silné rány po kouzlech mágů a válečný pokřik. „Pozor! Nahoře ve stromech!“ kdosi varoval zbytek oddílu.

Nato už se lučištníci zaměřili na nebezpečí přicházející seshora. Za krátko byli obří pavouci takřka všude. Bojoval každý, kdo mohl. Válečník Helmuth rozdával rány kolem sebe. Jeho obouruční meč co chvíli proťal tělo jednoho pavouka za druhým, někteří přišli o hlavu, nebo v zápalu boje i o nějakou končetinu. I Miguel nezhálel a svou magickou dýkou zapichoval jednoho pavouka za druhým.

Vypadalo to na pořádnou bitvu ještě před vypuknutím rozhodujícího boje, který má nastat za devět dní. Mág Telamon nechtěl cokoliv podcenit a spolu s dalšími dvěma mágy několikrát na pavouky seslal plamenný úder. Teprve až několik těchto silných kouzel donutilo pavouky k ústupu.

Když v temnotách zmizel poslední pavouk, všem se naskytl pohled na bojiště pokryté desítkami, možná i stovkami mrtvých pavouků různých velikostí.

„To nám to začíná,“ povzdechl si Miguel. „Nejsme ani v půli cesty do země světla a hned takový přepadení. Co teprve může potkat další výpravy. Ještě budou nejméně dvě nebo spíše tři,“ ustaraně povídal dál.

Helmuth mezitím zjišťoval stav armády, kterou měl i tentokrát na starosti: „Jak jsou na tom ostatní?“

„Máme tu nějaké zraněné, snad nic vážného. Naši léčitelé se o to snad postarají,“ kdosi v davu mu odpovídal.

„Dobrá, udělejte co musíme, a pak rychle pokračujeme dál. Nemůžeme si dovolit zbytečné ztráty.“

Léčitelé, a mágové ošetřili raněné, přičemž jim mnozí pomáhali. Ti, jež na tom byli nejhůř, naložili na povozy, a poté nic nebránilo v další cestě. Putovali necelou další hodinu, když si náhle mnozí uvědomili, že hvozd už není tak tichý, nýbrž se opět z okolí ozývaly podivné zvuky jako různé kvílení, pískání a houkání. Chvillemi měli pocit, že nejsou v okolí sami. Naštěstí se v takovém počtu cítili o mnoho bezpečněji, než kdyby procházeli v pěti, nebo dokonce zcela sami.

Najednou jeden z hraničářů zaslechl šramot občas přicházející z lesa. Po chvíli se z konce oddílu ozvalo varování: „Něco na nás útočí!“ Pak už jen následovalo řinčení zbraní. To samé následovalo i v přední části. Zdálo se, že mají další nechtěnou společnost. Jakmile mág Telamon zjistil, co jsou zač, seslal do okolí kouzlo, které okolo něj do vzdálenosti dvaceti stop vytvořilo kouli jasně bílé zářícího světla.

Potom v ustupujících temnotách zavládl zmatek a daly se jen zahlédnout siluety prchajících bytostí. Boj ustal. Stejně tak utichly zbraně i v zadní části oddílu.

„Co to bylo?“ vyzvídal jeden z válečníků, jež neměl možnost útočnický spatřit během tak krátkého boje.

„Ale, jen nějaké chodící mrtvoly,“ odvětil mu válečník Faramund. „Nic co by stálo za řeč.“

„Konečně jsem měl možnost vyzkoušet tohle nové kouzlo.“ pochvaloval si Telamon. „Hodiny

strávené učením a zkoumáním nových kouzel se konečně zúročily.“

„Vzadu je vše v pořádku?“ kontroloval situaci Helmuth.

„Tady jsme většinu pobili a zbytek prchl před světlem,“ ozvalo se zezadu.

„Tak tedy jdeme dál. Už jsme skoro u hranice.“

Helmuthova slova se vzápětí potvrdila, když početnou armádu přivítala nádherná zelená země prohrátá paprsky věčného slunce. Dál se cestovalo mnohem klidněji, protože zde už žádné nebezpečí nehrozilo.

Do města dorazili podle Mínojského časostroje nad začátkem dne, a tak se právě většina místních právě probouzela. Faramund při pohledu na časostroj poznamenal: „Aha, takhle vypadá ... noc ... v zemi světla. Věčný den, na to bych si nikdy nezvykl.“

Aldeřané se po nebezpečné cestě dočkali zaslouženého odpočinku. Mínojci v doprovodu Faissóse nabídli přátelům jídlo a vodu a zatímco válečníci nabírali nové síly, Mínojci ošetřovali raněné. Zakrátko dorazili válečníci s prvního oddílu, jež vytáhl z postelí ruch na náměstí.

„Bud' zdrav,“ pozdravil Helmutha válečník Semion, který měl na starosti přípravu.

„I ty bud' pozdraven.“

„Vypadáte, jako by jste někde bojovali?“

„Dvakrát nás napadli velcí pavouci a později i nějaké nemrtvé bytosti,“ popisoval Helmuth s vážnou tváří jejich strasti. „Poprvé při naší cestě zpět, a potom s mnohem větší intenzitou dnes. Mám podezření, že bytosti v zemi stínu něco tuší. Na stezce přibýlo několik pavoučích sítí. Pro tentokrát jsme to zvládli celkem dobře, přesto máme pár zraněných. Trochu se obávám, že další cesty budou jen obtížnější.“

„To nezní moc dobře,“ zamyslel se Semion. Bude lepší, když se další výpravy sjednotí alespoň do dvou, nejlépe jednoho oddílu.

„Pokud bychom čekali až na všechny, mohlo by se něco přihodit, a tak nedorazili včas.“

„Máš pravdu. Ale přesto bude lepší mít dva větší oddíly místo tří nebo čtyř menších, které sem mají ještě dorazit.“

„Tomu rozumím. Doma to proberu s Dandalusem a teď se pustíme do vykládání výzbroje, ať můžeme co nejdříve pro další,“ zakončil rozhovor Helmuth a šel vydávat rozkazy.

Vykládáním zbraní a výstroje strávili celé dopoledne. Jakmile vyprázdnili poslední povoz, Helmuth nechtěl zbytečně marnit čas a spolu se čtyřicítkou statečných se vydal na zpáteční cestu. Na Mínoji pro tentokrát zůstalo už více jak 150 bojovníků a do zatmění se měl jejich počet ztrojnásobit.

Jakmile Helmuthův oddíl zmizel v dáli, přítomní Aldeřané pomáhali Mínojcům uskladnit veškerou výbavu. Mezi další úkoly patřilo vybudování provizorního opevnění. Město Knóssos mělo tu nevýhodu, že bylo prosto jakýchkoliv hradeb, či jen ochranného valu. Měli před sebou hodně práce, protože do zatmění zbývalo osm dní.

V blízkém lese pokáceli několik stromů, které následně posloužily k vybudování palisádové hradby. Město však bylo velice rozlehlé, a tak nebylo možno opevnit kompletně celé město. Hradba se budovala pouze v místě, které patřilo mezi nejohroženější a odkud vždy před tím nepřátelé zaútočili. S budováním příkopu a valu kolem celého města pomáhalo i tisíce obyvatel města, pomáhal, kdo měl ruce a nohy. Součástí provizorního opevnění bylo i několik strážných věží, které měly sloužit obráncům k lepšímu přehledu o dění na bojišti. Práce to byla těžká, ale vidina vítězství nad Drowy všem dodávala sil.

Válečník Faramund se posadil na chrámové schody, aby si na chvíli odpočinul a trochu

pojedl. Vládce Mínojců procházející zrovna okolo si všiml válečníka doplňující síly a přisedl na slovo.

„Musím ocenit odhodlání vašeho lidu. Tohle pro nás ještě nikdo neudělal. Respektive už jsme neměli návštěvu mnoho generací. Bude to poprvé, kdy náš lid nezůstane napospas Drowům a dalšímu zlu číhající v zemi stínů.“

„Proč jsou útoky vedeny hlavně na Knóssos Aloides?“ zajímal se Faramund.

„Je to jediné větší město ležící tak blízko hranice. Další města jsou už v bezpečné vzdálenosti. Než by se temní přísluhovači stačili vrátit, už by je zastihlo slunce.“

„Mají štěstí,“ poznamenal Faramund. „A je to výhoda i pro nás, nemusíme bránit stovky mil dlouhou hranici, na to bychom neměli síly. Tak mě napadá, proč během zatmění neodejdete do bezpečnější vzdálenosti.“

„Není to tak jednoduché. Město Knóssos Aloides patří mezi největší města na Mínoji a není snadné přestěhovat 15000 obyvatel. Navíc, pokud bychom to udělali, Drowové by zaútočili na všechna malá města a osady v pohraničí, které jinak zůstávají bez povšimnutí. Za další, nechtěl bych vědět, jak by Knóssos dopadl, kdyby tu měli Drowové volné pole působnosti. Myslím, že by město lehlo popelem.“

„Jistě máte pravdu,“ souhlasil s Faissósem, naposledy se napil vody a vstal. „Máme ještě mnoho práce“

Práce probíhali po celé následující tři dny. Čtvrtého dne už Aldeřané netrpělivě vyhlíželi příhod dalšího oddílu s posilami a další výbavou. Byli si vědomi nebezpečí, jež číhalo ve hvozdu. Uplynul téměř celý den a posily stále nikde. Když ručička Mínojského časostroje ukázala 15, válečník Semion znervózněl. Říkal si: „Snad se jim nestalo nic zlého.“ a stále doufal, že se pouze zdrželi.

Ubíhaly hodiny a třetí oddíl nepřicházel. Práce na opevnění zvolnily, protože mnozí se potřebovali prospat. Aldeřané však pracovali dále, protože byli zvyklí na svůj denní režim. Vzhledem tomu, jak tvrdě pracovali, jim i přes věčný den nedělalo potíže usnout.

„Vojsko na obzoru!“ ohlásil Mínojec na hlídce. Semion okamžitě vyběhl z paláce do ulic a pohlédl na blízké louky. Ulevilo se mu, jakmile spatřil další posily přivázející další výbavu. Oddíl tentokrát čítal více jak 200 válečníků, mágů, hraničářů, lučištníků a léčitelů.

Za nedlouho již stanuli na hlavním náměstí a Semion chtěl slyšet o dění ve hvozdu.

„Zdrželi jsme se v Lianaru,“ podával hlášení Helmuth. „Několik válečníků dorazilo později, prý nějaké problémy na severovýchodě. Temnorození dělají stále větší problémy.“

„Temnorození. Budeme s nimi něco muset jednou provždy udělat,“ poznamenal Samion. „A jaká byla cesta?“

„Tentokrát to docela šlo. A cestě tam jsme se dvakrát střetli s menšími skupinkami nemrtvých a dnes jsme prošli zemi stínů bez povšimnutí.“

„To rád slyším. I my jsme dost pokročili. Stavba provizorního opevnění probíhá dle plánu a Mínojce učíme lépe bojovat.“

„Výborně. Tak vyložíme výbavu a vzhůru pro poslední výzbroj,“ Popošel Helmuth k prvnímu povozu a začal zbroje skládat na zem. „Už toho moc nezbývá, snažili jsme sem toho přivést co nejvíce.“

„Vidím, že jste povozy naložili až po střechu a kolik zbývá válečníků?“

„Do Lianaru jich má ještě dorazit téměř dvě stovky, možná i více. Ale nedá se to přesně odhadnout, kdo ví jak se bude situace v pohraničí vyvíjet. Může se stát, že dorazí pouhá stovka. To Dandalus také připustil.“

Vykládání proběhlo opravdu velice rychle a do půl hodiny byl Helmuthův oddíl připraven na zpáteční cestu. Na Aldeneerin se opět vracela necelá padesátka válečníků a tucet prázdných povozů. V této době už na Mínoji zůstaly tři stovky Aldeřanských válečníků. Mezi nimi už bylo 15 mágů, 50

lučištníků, 30 hraničářů, 20 léčitelů a 15 průzkumníků.

S třetím oddílem dorazil i Azanyrmuth Mrazivec, jediný z jejich rodu.

„Kde jsou ostatní?“ vyzvídala hraničář Galvoj.

„Zbytek rodu nedorazí. Momentálně se všichni účastní hlídání pohraničí. Asi jsi nepřeslechl Helmuthova slova o silicích útocích v pohraničích.“

„Nakolik je to vážné?“

„Docela dost. Pokud to takhle půjde dál, nebudeme mít vojska na průzkumné výpravy. Jen doufám, že tento boj zvládneme a Mínojci nám pak naši pomoc oplátí.“

„I já v to doufám,“ povzdechl si Galvoj. „Mínojci v boji nemají příliš zkušeností. Bojují pouze v nejnútnejších případech. Vzájemné konflikty jsou ojedinělé.“

„Koukám, že se je snažíte něco přiučit,“ pravil Azanyrmuth při pohledu na skupinku trénujících Mínojců.

„Učíme je základům. Celkem to jde, ale deset dnů na výcvik je opravdu málo,“ pravil Galvoj. „Jak je vůbec nejstaršímu?“

„Je to stále horší. Leží doma ve svém pokoji a téměř nevychází ven,“ smutně odpověděl Mrazivec.

„Když si vzpomenu, že ještě před půl rokem s námi cestoval a pomáhal nám v bojích a najednou se mu tak rychle podlomilo zdraví,“ povzdechl si Galvoj a vzpomínal na dobu, kdy se mu vedlo skvěle.

„Obávám se, že nedožije konce roku. Nechme toho, máme tu hodně práce,“ poznamenal Mrazivec a vydal se za ostatními.

Stavba valů, příkopů a palisád probíhala ještě další dny, stejně jako rychlý výcvik místních. Den a půl před zatměním už bylo opevnění dokončeno. Osm stop hluboký příkop s pět stop vysokým valem obepínal celé město v délce přesahující osm mil. Jižní část, odkud se předpokládal útok nepřátel, byla v délce půl míle zesílena palisádou. Opevnění v jižní části doplňovaly zhruba po dvou stech sázích hlídkové věže. V severní části byly rozmístěny po téměř půl milích.

Zatím co Aldeřané učili Mínojce zacházet s novými zbraněmi. Galvoj spolu s dalšími hraničáři v nedalekém lese na jihu nastražoval pasti. Během dvou dní zaplnili rozlehlý les před hranicí se zemí stínů řadou skrytých jam, smyček, nastražených ostnů a klád. Ani mágové nezháleli a též přiložili ruku k dílu, takže hromadu nástrah doplňovala řada magických pastí.

Poslední den před zatměním se pomalu přehoupl do druhé poloviny. Kdy přesně měla nastat noc, jediná za tisíc Mínojských, 260 Aldeřanských let, to se přesně nevědělo. Proto už byli obránci přichystaní k boji. Stovky a tisíce Mínojců už čekalo za valem, nebo na ochozu palisády. Mezi nimi už byli připravení k boji Aldeřané. Už se jen čekalo na nepřátelský útok.

Jedna věc Aldeřany hodně trápila. Poslední čtvrtý oddíl tu už dávno měl být. Semion vyslal posla k hranicím, ale ten se vrátil s nepořízenou. Nastala obava, zda se něco vážného nestalo na Aldeneerinu, nebo spíš v samotném hvozdu. Oddíl dvou set dalších bojovníků by byl velice přínosný v nadcházející bitvě. Samion neztrácel naději a ještě jednou vyslal posla k hranicím.

Ručička časostroje právě minula číslo 16 a z věčného slunce na obloze začal měsíc postupně ukrajovat. „Už je to tady,“ potichu si Faissós zamumlal s obavou pro sebe. To Semion už více zneklidněl, zatmění právě nastalo a poslední oddíl nikde. Dosud se nevrátil ani posel. Třeba byl právě na cestě a oddíl hned za ním, ale to byly pouze úvahy. Mezitím už válečníci zapalovali pochodně rozmístěné v širokém pásu kolem města.

Během necelé půlhodiny dorazil posel. Jeho zpráva přítomné nepotěšila, ještě před počátkem stmívání u hvozdu nic nevěstilo příchod Aldeřanů, do země stínů se sám neodvážil i při čekání u hranice neměl dobré pocity.

Na město padla definitivní tma a obránci už vyčkávali nepřátelský útok. V dále se ozvalo několik výbuchů a ran. „Ha! Naše pasti už vykonávají své!“ radostně vykřikl Azanyrmuth Mrazivec. Pro ostatní to znamenalo jediné. Nepřátelé už přicházejí.

Uplynula necelé hodina a nepřátelé stále nikde, ba i výbuchy a rány v lese před časem ustaly. Planou naději, že pasti nepřátele odradily, záhy rozptýlil hluk přicházející z jihu. Krátce nato se už blížila početná armáda. Vzhledem k tmě, jež zde panovala, bylo těžké odhadnout celkovou velikost nepřátelské armády. „Lučičníci! Připravit šípy!“ rozkázal Samion. Ti uposlechli jeho rozkazu a napjali tětivy luků s připravenými šípy a zamířili.

Sotva se nepřátelé přiblížili na dostřel, na velitelovo rozkaz vystřelili. Na nepřátelský oddíl čítající dobré čtyři stovky Drowských válečníků se sesypalo pět desítek šípů. Drowové se okamžitě kryli velkými černými štíty na niž bylo vyobrazení pavouka, a tak jen málo šípů nalezlo svůj cíl. To už Aldeřanští mágové na několika místech před hradbou vytvořili jasné magické světlo. Temní elfové se tohoto světla zalekli, bylo jim velice nepříjemné. Snažili si krýt zrak, jak jen bylo možné a pomalu ustupovali zpět. Aldeřanští a Mínojšťi lučičníci využili nastalého zmatku v řadách nepřátel a vypálili několik dalších salv. Šípy pro tentokrát nalezly mnoho cílů, a tak Drowští válečníci padali po desítkách.

„Jde to dobře,“ pochvaloval si Samion.

„Ještě se neradujme,“ pravil Faissós, „naši nepřátelé ovládají magii temnoty a ta dle pověstí dokázala celé části města uvrhnout do neprostupné temnoty.“

Jeho slova se vzápětí potvrdila, když na místě nepřátelské armády se začala formovat temná mlhovina. I magická světla začala pomalu slábnout, Aldeřanští mágové museli vynaložit hodně sil, aby je udrželi. Lučičníci tak měli ztíženou roli. Neměli tušení, kam létali šípy a zda zasáhly nějaké cíle. To mágové na tom byli trochu lépe, protože jejich ohnivě koule sesílané do nepřátelských řad skrytých černou mlhovou, páchaly mnohem větší škody.

Nepřátelská armáda se téměř přiblížila k hradbě. Temná mlha se částečně rozptýlila a obránci před sebou mohli spatřit téměř tisícíhlavou armádu. Mínojce i Aldeřany dnes čekala náročná bitva.

Lučičníci bez ustání pokračovali v zasypávání nepřátel šípy, zatímco mágové sesílali jedno kouzlo za druhým. Přestože ztráty nepřátel šly do desítek až stovek, jejich počty se nesnižovaly. Drowové se nevzdávali, naopak své úsilí stupňovali. První útočníci již udeřili na provizorní hradbu. Jejich počínání okamžitě zabránilo mnoho Aldeřanských válečníků, kteří ani na chvíli nepustili nepřátele blíž.

S Mínojskou pomocí se obráncům dařilo bez problému držet obrannou linii téměř půl hodiny. Pak se objevil první větší problém. Drowští čarodějové, kteří dosud podporovali své válečníky pouze obrannými kouzly, přešli do protiútoků. Sotva dorazili kněžky, boj se zásadně změnil v neprospěch obránců.

Na obrannou linii dopadlo mnoho temných magických střel. Následovaly Melfhovy kyselinové šípy, vlny strachu, pozvolné vysávání života na dálku, zahalování obránců do temnoty a tomu všemu napomáhala horda povoláných nemrtvých bytostí. Tyto a mnoho dalších děsivých kouzel vneslo mezi Mínojce hrůzu a chystali se stáhnout do relativního bezpečí měst. Aldeřanští mágové měli hodně práce, aby nepřátelská kouzla nenapáchala v obraně ještě větší škody.

Azanyrmuth Mrazivec nechtěl nepřátele podcenit a nad hlavy nepřátel přivolal zničující

ledovou bouří, jeho nejmocnější kouzlo, jaké se dosud naučil. Ledové, ostré, malé i velké krystaly dopadaly mezi nepřátele a mnohé zasáhly i obávané Drowské kněžky. Díky tomu útočníci na čas polevili v útoku a mágové Aldeřanů mohli vystrašené a demoralizované Mínojcce podpořit povzbuzujícími kouzly. To jim dodalo nové odvahy a naděje a znovu se vrátila do bitvy.

Mrazivec nedal Drowům ani na chvíli vydechnout a mrazivou bouří dále podporoval mrazícími střelami. Obráncům se tak podařilo zvrátit průběh bitvy ve svůj prospěch.

Drsná bitva pokračovala další hodinu. Dosud v bitvě padlo nejméně osm set nepřátelských válečníků, nespočet vyvolaných nemrtvých bytostí, též mnoho čarodějů a dokonce se boj stal osudným pro některé kněžky. Obránci hrdě drželi obrannou linii, přestože sami utrpěli nemalé ztráty, mnoho Mínojců v boji padlo, přesto se nevzdávali. I provizorní opevnění mnoho vytrpělo a na mnohých místech bylo takřka zničeno.

To už Aldeřanští mágové pociťovali únavu. Samionovi bylo jasné, že pokud se přísun čerstvých nepřátelských sil nezastaví, nemuseli by Knóssos Aloides ubránit. Ještě stále doufal v příchod posledního oddílu, jež by mohl obráncům výrazně pomoci.

Po další půl hodině litého boje se podařilo útočníkům dostat až k palisádové hradbě, která už mnoho vytrpěla pod neustávajícími údery nepřátelských kouzel a v poslední chvíli i údery zbraní. Mnoho Aldeřanů nepolevovalo a stále se snažilo držet obrannou linii za každou cenu. Únava už byla značná. Sotva se stíhali střídát, aby v krátkých pauzách nabrali nových sil, popřípadě vypili léčivý lektvar.

Najednou v řadách zavládlo zděšení. Provizorní hradba padla a Drowové tlačili obránce k městu. „Do ulic!“ zvolal Samion. „Držte město, nesmí se dostat dál!“ Obrana se na jeho rozkaz rychle zformovala u prvních domů, kde Aldeřanští a Mínojští válečníci se všech sil bránili samotné město. Obránci strážící provizorní valy okolo města, kde nedocházelo k velkým bojům, své pozice nemohli opustit, protože i tam se útoky Drowů stupňovaly.

Během dalších nekonečných minut bylo celé město v obležení. Obránci i obyvatelé tu byli v pasti. Jedna z nadějí spočívala v setrvání do doby, než pomine zatmění. Nikdo však neměl tušení, jak dlouho ještě potrvá.

Na bojišti poblíž zničené palisády zazněla válečná vřava, řinčení zbraní a silné rány. „To jsou naši!“ zaradoval se lučištník na nedaleké strážní věži. „Helmuthův oddíl dorazil!“ V řadách nepřátel zavládl zmatek. Zpráva o příchodu posil dodala obráncům novou naději a jejich odhodlání zvítězit výrazně vzrostlo.

Oddíl asi sto osmdesáti Aldeřanských bojovníků s neuvěřitelnou odvahou vpadl do zad nepřátelské armády a bez milosti si probíjel cestu k městu. Sám Helmuth v čele oddílu zabíjel jednoho Drowského válečníka za druhým. Jeho magický obouruční meč ťal hlavy nepřátel po dvou někdy i po třech jedním sekem.

Nepřátelé, zaskočení tímto náhlým úderem, měli problém zformovat síly do nějakého vhodného postavení. Obránci města využili překvapení, díky němuž se podařilo získat zpět provizorní opevnění a tlačit nepřátele dále.

Drowové se však nevzdávali. Zlé kněžky stále znepříjemňovaly život obráncům svými zlými kouzly. Aldeřanští mágové, jež dorazili s posledním oddílem, měli dost sil, aby dopadům kouzel kněžek zdárně čelili. I na nepřátelské straně byla již znát únava, přesto boj trval ještě dlouhou dobu.

Uplynula další hodina, když se podařilo Helmuthovo oddílu probít skrze hordy Drowů a jimi vyvolaných nemrtvých a výrazně posílit vyčerpanou obranu města. Během více jak tříhodinového boje padlo na nepřátelské straně přes dva tisíc Drowů a mnoho set Mínojských válečníků na straně druhé.

Během další půl hodiny obránci už nepustili nepřátele blíž k městu a Drowy postupně vytlačovali dál do polí. Přesto útočníci pod hrozbou krutých trestů svých kněžek nepolevovali v útočení.

Tma na bojišti začala zčistajasna ustupovat. Věčné slunce přestala halit malá planetka a jasné denní světlo se vrátilo do země světla. Mezi Mínojci zavládla radost z vítězství, zatímco mezi Drowy nastala nepředstavitelná panika. V zápalu boje se nestihli včas vrátit do zemi stínů a kvůli slunci se stali bezbrannými. Vládnoucí kněžky chtěly za každou cenu získat nové otroky, a tak nutily své poddané nepolevit i za cenu velkých ztrát na životech. V Drowském matriarchálním společenství neměl život mužů příliš vysokou cenu.

Aldeřané s Mínojci se pustili za prchajícími nepřáteli. Ani na útěku jim nedali nejmenší šanci, ostatně Drowové by se zachovali stejně. Jejich společenství neznalo žádné slitování, jen bolest, zradu, mučení a krutost. Z obránců se stali štvanci, kteří bez milosti hnali Temné Elfy až na samotnou hranici, přičemž bez milosti pobíjeli jednoho Drowa za druhým. Ušetřeny nezůstaly ani kněžky, které rovněž nesnášely denní světlo.

Dlouhá a vyčerpávající bitva trvala téměř čtyři a půl hodiny a ještě další půl hodinu trvala štvance až na samotnou hranici. Zatmění v zemi světla trvalo dlouhých šest hodin. Teprve až když se všichni vyčerpání vrátili k městu, naskytl se jim pohled na hrůzostrašně vypadající bojiště.

Tisíce mrtvol Drowů a nemrtvých se válelo kam až oko dohlédlo. Bylo takřka nemožné udělat pár kroků a nešlápnout při tom do kaluže krve nebo na mrtvolu. Opevnění v jižní části bylo takřka zničeno. Poškozeno bylo rovněž mnoho domů na okraji města. Spálenou louku od spousty kouzel, které na ni během zatmění dopadly, pokrývalo neuvěřitelné množství poničené výzbroje. Proražené brnění, potrhání zbroje, zlámané meče, sekery, kopí, hromady šípů a dosud doutnající pahýly osamělých stromů.

Po boji léčitelé pomáhali raněným, zatímco válečníci, jež na tom byli ještě dobře, pátrali po těžce raněných. Současně se také počítali padlí. Nebylo jich zrovna málo. Na Mínojské straně padlo necelých osm set válečníků, Aldeřanů v boji padla necelá padesátka a nepřátelských bojovníků padlo téměř pět tisíc nepočítaje ještě další dva tisíce nemrtvých bytostí. Příznivou statistiku značně vylepšila závěrečná štvance.

Když se podařilo ošetřit nejzávažněji raněné, sešel se Faissós, Helmut, Samion a Azanyrmuth v hlavním městském paláci.

„Jsme vám nesmírně zavázáni,“ s povděkem pravil vládce Faissós. „Bez vás by padlo mnoho Mínojců do otroctví, mnoho lidí zabito a město zničeno.“

„Jsme rádi, že jsme nakonec bitvu vyhráli,“ neskrýval radost z vítězství válečník Helmut, „Drowové zjistili, že už nebude tak snadné získávat nové otroky v zemi světla.“

„A co příští zamění?“ namítal Samion. „Co když zaútočí na jiná sídla, lépe se připraví a provedou masivnější frontální útok?“

„To je pravda. Temní Elfové se jen tak nevzdají,“ zamyslel se Faissós.

„Nebojte,“ uklidnil přítomné Azanyrmuth Mrazivec, „do dalšího zatmění máme dost času. Přesněji 260 našich let a do té doby naučíme váš lid bojovat, kout zbraně a možná i kouzlit.“

„Je to dost času na vybudování stabilního opevnění,“ pokračoval Helmut. „Pevné kamenné hradby

můžete postavit u všech hraničních měst a to nepřítelům značně ztíží obléhání. Předpokládám, že nechcete opustit pohraničí, což nemusí být tak dobré řešení, jak se zpočátku může zdát.“

„To nemáme v úmyslu, zrovna v těchto oblastech je velice úrodná půda,“ vysvětloval Faissós jejich snahu setrvat v pohraničí.

„Spolu jistě zvládneme všechny nástrahy, jež našim národům hrozí,“ hrdě prohlásil Samion.

„Zní to velice dobře, ale je tu ještě jeden problém,“ poznamenal Mrazivec.

„A to jaký?“ jednohlasně se ho zeptali.

„Kruh světů. Ten se nachází přímo v nitru zemi stínů. Nemusím poznamenávat, kolikrát jsme byli napadeni cestou sem.“

„To je pravda,“ souhlasil s jeho názorem Helmuth. „I při poslední cestě jsme byli napadeni dalšími podivnými bytostmi obývající ten prokletý les.“

„Je možné kruh přemístit?“ napadlo Mínojského vládce.

Azanyrmuth se na moment zamyslel. Rukou si prohrábl plnovous a pokračoval v úvahách: „Teoreticky by to neměl být problém. Nejstarší se už dříve zabýval myšlenkou přesunout kruh ze země stínů. Akorát je potřeba dost silných mužů a dost obránců, kteří by odrazili dotěrné útoky nepřátel. Mohli bychom to udělat klidně za, řekněme deset, dvacet dní.“

„Raději bych chvíli počkal, než se situace uklidní,“ navrhoval Samion. „Ty naše časté cesty a následný boj určitě způsobily v zemi stínů pořádné pozdvižení.“

„Probereme to později,“ pravil Faissós. „Teď se musíme postarat o padlé. Pro padlé bojovníky máme místo ve starých hrobkách za městem.“

„Jak tu pohřbíváte?“ zajímal se Samion.

„U každého většího města máme rozsáhlé podzemní hrobky, kam ukládáme ostatky zemřelých. Asi čtyři míle cesty severně od tohoto města se právě jedna taková nachází. Za mnohá tisíciletí jsme tam pohřbili už sta tisíce mrtvých.“

Jak bylo řečeno, tak se také učinilo. Po nezbytném odpočinku začaly práce na vyklízení bojiště. Práce to byla na mnoho dní a těl spousta. Navíc bylo nutné spěchat, protože mrtvolny na slunci poměrně rychle začaly hnit a mrtvolný zápach se tak rychle začal šířit na míle kolem. Těla padlých Mínojců byla ukládána do hrobky, zatímco těla Aldeřanů nakládána na povozy. K jejich pohřbení dojde až doma na Aldeneerinu, jejich blízcí by určitě nechtěli mít své druhy na jiném světě.

Jakmile bylo postaráno o těla padlých obránců, začalo se s těly nepřátel. Ty se však nedočkali příliš přívětivého zacházení. Většinu z nich Mínojci a Aldeřané odvezli na zbylých povozech až k hranici, kde se naházely na několik velkých hromad a následně zapálily. Vítr zrovna váł příznivě, a tak se pach spáleného masa nesl daleko do země stínů.

Následujících deset dní se neslo v duchu péče o raněné, odklizení bojiště a odstraňování škod. Konec čtrnáctého dne od konce bitvy padlo definitivní rozhodnutí o přemístění kruhu světů přímo na nádvoří města Knóssos Aloides. Současná situace přesunu nahrávala, stále tu byla k dispozici velká Aldeřanská armáda, která měla dost sil na odrazení případného útoku v zemi stínů a dostatek silných mužů k samotnému přemístění těžkého kruhu.

Pro tento účel Mínojci vyrobili velký povoz, dostatečně silný, aby unesl váhu mnohatunového kolosu.

„Myslím, že pevnější už to být nemůže,“ prohlásil Helmuth během zběžné kontroly velkého a pevného povozu vyrobeného s bytelných trámů.

„Odvedli jste pěkný kus práce,“ chválil výsledek snažení Azanyrmuth, a poté chtěl upozornit na jednu maličkost. „Zbývá jen jeden problém.“

„Jaký?“ zeptali se přítomní.

„Stará cesta je příliš úzká nato, aby jí projel povoz a následně i samotná brána. Cestou se

neobejdeme bez kácení stromů a to nás zdrží.“

„Aha tohle,“ pravil Helmuth. „O tom problému už jsem přemýšlel a mám řešení. Vezmeme s sebou tak šedesát válečníků, kteří budou cestou kácet překážející stromy. Sice tím způsobíme rozruch, ale toho se nebojím. Když jsme zlé bytosti zemi stínů několikrát porazili, porazíme je znovu,“ odvážně dodal.

Během hodiny Helmuth sehnal šedesátku těch nejodvážnějších a již nic nebránilo v cestě. Bojovníci ke své tradiční výzbroji přibrali sekery a pily. Kromě toho se k oddílu ještě přidala pětice mágů, jejichž magie se v boji osvědčila jako zásadní.

Cesta k hvozdu s těžkým povozem tentokrát zabrala o něco více času než jindy, ale to nevadilo, protože v zemi světla nehrozil soumrak a v zemi stínu byla stejně věčná noc. Když stanuli před vstupem do hvozdu, jež byl tvořen dvěma ohromnými prastarými stromy, připadal jim temnější než kdy předtím. Už mnoho dní nespátřili noc, a tak nebylo divu, že v hustém porostu nedohlédli dál než pár stop.

Helmuth a pár válečníků udělal pár kroků. V temnotách vládlo mrtvolné ticho, že slyšeli i tlukot vlastního srdce. Les se zdál být pustější než kdy jindy. Udělali krátký průzkum okolí a když si byli jistí, že nehrozí bezprostřední nebezpečí, dali zbytek signál.

Povoz tak tak prošel mezi starými stromy tvořící vstup. Avšak po pár krocích už museli kácet první strom. Část válečníků postupovala před povozem a odstraňovala překážky v cestě. Duté rány seker a svištění pil zanikalo ve vlhkém a těžkém vzduchu. Práce dřevorubce bývala běžně těžká a zdejší vzduch ji ještě stěžoval. Únava přicházela nezvykle brzo. Skoro se chvílemi zdálo, jako by se hvozď bránil. Každým úderem ubývalo sil, proto postupovali mnohem pomaleji, než plánovali.

Stará, zarostlá a hrbolatá pěšina nesla známky častého používání. Nebylo divu. Průchod několika početných oddílů bojovníků a povozů s výbavou musely být znát. Podupaná tráva, polámané větvičky, rozježděné roští a k tomu mnoho rozkládajících mrtvol tvorů, které se pokusili zaútočit a procházející armády.

Urazili dlouhé dvě hodiny a válečníci si museli na chvíli odpočinout. Zabodli louče do okolní hlíny a pojedli jídla ze zásob na cestu. Odpočívali téměř celou hodinu než se vydali na další cestu. Před sebou měli ještě dlouhou cestu.

Brzy dorazili k místu, kde se v minulých opakovaně střetli s obřími pavouky. Každou chvíli čekali jejich další útok, a proto měli zbraně připravené. Dřevorubci přerušovali práci, aby mohli naslouchat a včas odhalit blížící se nebezpečí. Jenže nic se neozývalo. Hustý temný les se zdál zcela pustý. Žádné zvuky, kvílení, či alespoň vrzání pokroucených větví. Prostě nic. Takové ticho na přítomné působilo snad ještě děsivěji než kdy jindy. Slyšeli jen vlastní dech, tlukot srdce a dokonce velmi jasně i vlastní myšlenky.

Cestou odpočívali ještě jednou, takže ke kruhu dorazili až po šesti hodinách namáhavé cesty. Vytoužený kruh světů stál uprostřed nevelké planinky chráněné větvemi vysokých stromů, které tvořily mohutnou klenbu.

„A co teď,“ pohlížel jeden z válečníků na kruh a přemýšlel, jak jej naloží.

„Jednoduše,“ pokračoval Azanyrmuth Mrazivec. „Rozebereme podstavec a za pomoci lan a kladek ho položíme na zem. Však už jsme to jednou dělali, když jsme znovu obnovili výpravu.“

„Tak do práce. Až jsme odsud pryč.“

Na Helmuthův rozkaz popadli motyky a krumpáče a pustili se do práce. Podstavec byl

rychle rozebrán a další dvacítká válečníků se chystala k položení kruhu. Povož už byl připraven v jeho blízkosti a nebránilo nic k naložení. Práce jim šla pěkně od ruky. Spodek byl už zcela rozebrán a kruh mohl být spuštěn. Válečníci se do věci vložili s vervou a kruh pomalu klesal. Ozvalo se hlasité zavržení, když kruh dolehl na připravené místo.

„Drží,“ oddych si Mrazivec. „Ještě ovládací panel, a pak rychle pryč.“

„Uvědomujete se, že je to naposled, co musíme přes hvozdu? Přes zemi stínů?“ pravil jeden z válečníků.

„Taky mám radost, že tohle místo vidíme snad naposled,“ neskrýval Azanyrmuth malou vnitřní euforii, zatímco už byl ovladač na povozu. „Ještě nás čeká poslední cesta. Snad bude tak klidná, jako sem. Nelíbí se mi to ticho, které tu zavládlo. Nikdy jsem se s ničím takovým nesetkal. Jakoby tu neexistoval zvuk. Netroufám si odhadovat, co se tu děje, ale něco se změnilo.“

„Máš pravdu,“ tiše s ním souhlasil Helmuth, „taky mám ten pocit. Les je divný. Nedokážu si to vysvětlit, ale cosi ve své mysli cítím. Spoustu podivných myšlenek, hněv, strach, pomstu. Jakoby na naši mysl cosi neviditelného útočilo.“

Když byl kruh naložen a upevněn včetně zadávacího pultu, oddíl se vydal na zpáteční cestu. Dvacítká válečníků zatáhla za lana uvázané k vozu a celý náklad se dal pozvolna do pohybu. Po staré stezce se zpět šlo mnohem lépe. Už nebylo třeba kácet další vzrostlé stromy. Protože celý náklad vážil mnoho tun, válečníci se museli často střídát nebo odpočívat. Čím se blížili k hranici země světla, tím je touha po bezpečné sluncem zalité zemi popoháněla vpřed.

Během mnohahodinové cesty se ve hvozdu zcela nic nezměnilo. Absolutní ticho po celou dobu nenarušil jediný zvuk. Často přemýšleli o tom, co se v lese stalo. Když však před sebou spatřili dlouho očekávané denní světlo, věděli, že z nejhorsího jsou venku a již se asi nedozví pravdu. „Konečně venku,“ vesele prohlásil Azanyrmuth a pohlédl k blankytně modré obloze, „a už nikdy více cesty do země stínů.“

Kontrast mezi oběma světy po téměř desetihodinovém putování tentokrát vyzněl mnohem silněji než jindy. Celý oddíl zastavil, mnozí odpočívali ve vzrostlé trávě a vychutnávali příjemný den plný života. Sledovali kvetoucí stromy, zpívající ptáky a dovádějící kůzлата opodál.

Do města Knóssos Aloides dorazili po necelých dvou hodinách. Zatímco Helmuthův oddíl si šel dopřát velice zaslouženého odpočinku, ostatní se pustili do vztyčení kruhu přímo na hlavním nádvoří.

„Tak to vyzkoušíme,“ natěšeně pravil Mrazivec před ovládacím panelem. Rukou stlačil první symbol adresy Aldeneerinu. Přihlížející nedočkavě vzhlíželi na majestátní kruh, většina Mínojců prvně v životě. „Funguje to,“ tiše se zaradoval, když se rozsvítil první červený zámek. Pokračoval v zadávání a po sedmém symbolu na chvíli zaváhal, než se dlaní dotkl červené kopule uprostřed. Nastal očekávaný okamžik. Z vnitřního prstence vytrysklo množství energie až se mnozí přítomní polekali a uskočili o několik kroků zpět.

„Cesta na Aldeneerin je volná!“ vítězně prohlásil Semion. „Konec nebezpečné cesty přes zemi stínů.“

„Nikdy bych nevěřil, že se toho kdokoliv z nás dožije,“ stále ještě nemohl Faissós uvěřit svým očím. „Konečně můžeme cestovat, vzájemně se navštěvovat a také obchodovat.“

„Jste u nás kdykoliv vítáni,“ potvrdil slova Mínojského vládce Mrazivec. „I na dále vám budeme pomáhat v boji proti temným tvorům země stínů.“

„A my se musíme vydat domů,“ poznamenal válečník Helmuth a spolu s prvními Aldeřany zamířil do otevřeného portálu, „poslední zprávy z našeho světa hovořily o zvětšující hrozbě ze severu. Bude nás tam potřeba.“

První Aldeřané se rozloučili a vstoupili do průchodu.

První část Aldeřanské armády se vrátila domů po měsíci. Byla to vůbec nejdelší výprava v dějinách. Sotva se rozkoukali, už sledovali rozruch, jež jejich návrat způsobil. Na rozdíl od Mínoji a země věčného světla byla obloha v Lianaru zatažená a hustě přítom pršelo. Kdesi v dáli temně zahřmělo.

„Vítáme vás doma,“ pozdravil přicházející strážný Kaledaimon. „Než si půjdete odpočinout, zajděte za Dandalusem, bude vás chtít co nejdříve vidět,“ dále pravil k Helmuthovi a Azanyrmuthovi. Z jeho tváře vycítili něco zlého. Uposlechli jeho doporučení a hned se vydali do Dandalusovo konat.

Rozlehlou potmělou komnatu osvětloval praskající oheň v krbu. V pohodlném křesle pospával Dandalus. Ani nepostřehl příchod Helmutha a Mrazivce.

„Kdo?“ probudil se Dandalus. „To jste vy? Konečně. Pověďte, jak to dopadlo na Mínoji.“

„Máme dobré zprávy,“ začal vyprávět Helmuth. „Uspěli jsme. Drowové byli zahnáni a město ubráněno.“

„Konečně dobré zprávy. Měl jsme o vás trochu strach, byli jste pryč hodně dlouho.“

„Podařila se nám ještě jedna velice užitečná věc,“ pokračoval Azanyrmuth. „Využili jsme našich vojsk a přemístili jsme kruh světů do země světla, konkrétně do města Knóssos Aloides.“

„Opravdu?“ nevěřil jich slovům. Přišlo mu to příliš krásné nato, aby to byla pravda.

„Je to tak. Nyní můžeme chodit na Mínoju bez rizika a oni k nám. Věřím, že jsme získali dalšího spojence. Je třeba je ještě mnoho naučit, ale naše země už může těžit z obchodu.“

„Musím uznat, že jste mě příjemně překvapili. Poslat tam právě vás byla ta nejlepší volba. Jen tak dál.“

„Kaledaimon nás za vámi poslal,“ zeptal se ho Helmuth na dění, zatímco byli pryč. „Děje se něco? Strážní vypadli ustaraně.“

„Temnorození stupňují své útoky na severní hranici. Magická ochrana hranice asi definitivně padla. Nezbyvá, než tam soustředit většinu našich vojsk, omezit výpravy a další průzkum Aldeneerinu. Musíme najít způsob, jak zastavit ty útoky. Pomoc už přislíbili Cimméřané.“

„Uvidíme, zda nám pomůžou i Mínojci,“ prohlásil Helmuth. „Nemají zatím moc zkušeností, ale pořád lepší něco než nic.“

„Dám to vědět královské radě. A teď si běžte odpočinout, určitě toho máte dost.“

8

Odcházení

Jednoho podzimního večera roku 376 přišel navštívit hraničář Galvoj přátele Azanyrmuthovce přímo v jejich sídle. Teď v době, kdy se cestovalo kruhem světa jen minimálně a všechna obrana se soustřeďovala k severní hranici, se Azanyrmuthovci zdržovali více doma. Toho Galvoj využil a během návštěvy chtěl dořešit některé věci, na které se pozapomnělo ve víru posledních událostí.

„Á. To jsi ty?“ s radostí ho přivítal Azanyrmuth Tajemný, jeden z nejmladších. „Pojď dál, rádi tě vidíme.“

Galvoj vstoupil do prostorné vstupní haly poměrně rozsáhlého panství a následoval Tajemného do druhého patra. Cestou obdivoval obrazy na stěnách, které vyobrazovaly ty nejkrásnější místa Aldeneerinu i některých cizích světů. Když dorazili do jednoho z pokojů, usedli do pohodlných čalouněných křesel před krbem v němž dohořival oheň. Azanyrmuth přiložil pár jasanových polen, a pak ze skříně donesl láhev vína a dvě sklenky.

„To je paráda takhle sedět u krbu,“ lebedil si hraničář. „Venku už je znát blížící se podzim, letos přijde zima asi o něco dřív.“

„Vypadá to tak. Posledně tu pršelo šest dní v kuse. Větru a dešti se nedá moc poroučet,“ poznamenal Azanyrmuth. Jedině druidi to částečně dokáží, ale využívají toho pouze v případě nouze a nebezpečí.“

„Kde jsou ostatní? Přijde mi to tu nějak prázdné.“

„Někteří bojují v pohraničí. Mrazivec, Vládce ohně, Bojovný a Mocný jsou v současnosti na severu. Manželky se věnují dětem ve východním křídle a zbytek lítá někde kolem. Tak ochutnáme tohle víno,“ pobídl Galvoje a potom si společně přitukli.

Když si vychutnávali výborné červené víno, najednou venku zahřmělo. Galvoj následovaný Tajemným popošel k oknu, z něž byl výhled na blízký dubový les. Teď si všiml, jak se obloha zatáhla a těžkých černých mraku se spustily provazy vody. Nevlídné počasí jakoby reflektovalo současnou situaci. Hraničář zavřel okno a oba se vrátili zpět do křesel u krbu.

„A jak to vypadá v Lianaru?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Je tam teď živo. Před pár dny dorazili Cimmeřané a také Mínojci. S jejich pomocí bychom měli hranici bez problému udržet a posléze zahnat Temnorozené zpátky odkud přišli.“

„Spojení se nám teď vyplácí. Škoda, že se naši předkové zajímali hlavně na získávání zbraní a magických předmětů. Kdyby se zaměřili k průzkumu světů, jejichž obyvatelé spolupracovali se starými Aldeřany, mohlo by to dnes vypadat jinak. Dost možná bychom ani neválčili s Temnorozenými.“

„Co se dá dělat. Když se tehdy takhle rozhodli, to my byli ještě na houbách,“ pousmál se Galvoj.

„Jedna věc, proč jsem tady. Netušíš, kde by mohl být ten prsten, co jsme donesli z Okataru?“ ptal se na něj Dagerich. Uvědomil si, že celé měsíce o něm neslyšel ani slovo.“

„Naposledy ho měl někde schovaný Nejstarší. Taky jsme si na něj vzpomněli, ale nemůžeme ho najít. Hledali jsme snad po celém domě. Asi bude někde v Lianaru. Podívej se po něm, až se tam vrátíš.“

„To už jsme udělali. Prohledali jsme s Moudrým, snad všechny komnaty a studovny, kde jste se pohybovali a nic.“

„Hmm ...“ zamyslel se Tajemný. „Kam ho jen kdo zašantročil? Už jen ty možnosti, jaké nám mohl poskytnout. Probírali jsme to tehdy s Moudrým, navrhoval, abychom vyzkoušeli všechny dostupné kruhy světů v našem světě. Věřil, že Aldeneerin má více než dva.“

„Časem se snad objeví.“

Po odmlčení, při němž se znovu napili vína Galvoj pokračoval: „Jak je vůbec nejstaršímu?“

„Azanyrmuth Nejstarší už na tom není zdravotně nejlépe,“ smutně pravil Tajemný „Leží ve svém pokoji. Holt věk 74 už něco znamená. Kdo má takové štěstí, aby se dožil více než šedesátí.“

„Udivilo mě, jak rychle zestárl. Ještě před necelým rokem jsme společně cestovali po Aldeneerinu a po dalších světech za kruhem světů.“

„To se ti zdálo. Už měl pár let nějaké zdravotní problémy, jen to nedával moc najevo. Měl už bolesti a paměť mu také plně nesloužila. Moc se o tom před jinými nezmiňoval.“

„A nemohl by se uzdravit magií?“

„Mohl, a to také dělal, akorát každé tělo má své hranice, které nelze posouvat donekonečna. A ten okamžik, kdy ani magie nepomáhala, nastal před půl rokem.“

„To je pravda,“ soustrastně prohlásil Galvoj, „každý tu má určen svůj čas.“

Potom oba zmlkli. Pomalu upíjeli víno, sledovali hořící oheň v krbu, zatímco venku už silně lilo. Tiše vzpomínali na mnohá dobrodružství, která společně s Nejstarším zažili, mnoho veselí, návštěv krčem a spousty dalších veselých zážitků. Doslova legendární se stalo vyprávění o nepovedené zabijačce u Vyžrálků. Nato, že to je to půl století starý příběh, dodnes mnohé bavil.

„Vzpomněl jsem si na jednu věc,“ přerušil mlčení Galvoj, „nedávno jsme se bavili s Nejstarším o Temorozených. Zmínil se o tom, že využívají temnou magii k prodlužování věků.“

„O tom jsem se taky s Nejstarším občas bavil. Nedávno jsem našel pod Lianarem starou knihu, kde bylo jejich společenství a život celkem dobře popsán. Samozřejmě jsem také přemýšlel o tom, jaké by to bylo, dožívat se stovky let, ale je to vykoupeno obětmi.“

„Obětmi?“

„Když chceš život přijmout, musíš ho odněkud vzít. Nestačí jen magická energie, ale skutečné lidské oběti. Ruce pryč od takové magie. Na druhou stranu žít tu 500 let není žádná výhra.“

„Proč myslíš?“

„Je sice hezké pokušení zažít kus dlouhé historie, ale na druhou stranu tví přátelé, známí, rodina. Ti všichni časem zemřou a ty tu zůstaneš sám.“

„To je fakt,“ souhlasil Galvoj s jeho slovy. „Ale jak musí žít další rasy? Máme pár zmínek o tom, že existují rasy dožívající se i tří set let a někdy i víc. Například, když jsem byl koncem minulého roku v Okataru, místní se zmiňovali o Elfech, kteří žijí až 300 a více let.“

„To je něco jiného. Jejich společnost je na to zvyklá. Když žijí mezi sebou, berou to stejně jako my. Akorát se dožívají více a my jen 60 let a někdy ani to ne. A teď si vem, že existují i rasy žijící jen zlomek toho, co my.“

Po těchto slovech znovu utichli. Galvoj popošel k oknu a sledoval nehostinné počasí, jež zrovna vládlo venku. Jen tiše prohlásil: „To je nečas. Tam by ani psa nevyhnal.“

„Ani psa nevyhnal. Proč se to vůbec říká?“ zeptal se Tajemného.

„Víš, že ani nevím. Kdybychom věděli, kdo nebo co je to pes, tak bych ti to pověděl. Řekl bych, že je to jakýsi pozůstatek z mluvy ze starého světa, odkud jsme čtyřmi stoletími přišli. Ona je naše řeč plná různých pořekadel, slovních hříček, přirovnání a dalších slov, o nichž nikdo nedokáže říct, proč se stále používají.“

„Náš jazyk je vůbec celkem zvláštní,“ dále uvažoval Tajemný, „když si uvědomíš jak různorodě mnozí mluví. Kolikrát je problém vytušit, o čem to ten druhý mluví. Nejstarší má jistou teorii.“

„Skutečně? Nikdy jsme na tohle téma nenarazili.“

„Přestože o tom, co se stalo před čtyřmi stoletími, víme velmi málo, nebo spíš nic, Nejstarší se domníval, že náš lid je společenstvo mnoha odlišných národů. Jen se podívej na určité rozdíly mezi mnoha Aldeřany, tvar obličeje, temperament, stal života. Je tu obrovské množství rozdílů, vem si třeba jména.“

„To je pravda, už jsem si toho kdysi všiml. Nejvíc je to znát při našich cestách kruhem. Řada jmen jakoby patřila spíš národům nepocházející z Aldeneerinu.“ Po těchto slovech se oba znovu odmlčeli. Galvoj dopil sklenku a zamyšleně pohlédl k oknu. Jak sledoval provazy vody stékající po okenních tabulkách, byl rád, že ho liják nezastihl ještě na cestě.

Potom si dál vyprávěli historiky z cest a dobrodružství, jež ve svém životě zažili. Došlo i na dávné výpravy. Nejstarší často vyprávěl o prvních cestách kruhem, a tak i Tajemný mohl dávné příběhy vyprávět i Galvojovi.

„Na Darendaar si dobře pamatuju,“ pravil Galvoj. „Čistili jsme okolí od nějakých přízraků. Téměř rok trvalo, než jsme dokončili, co započali naši předkové. Za padesát let obnovená tvrz znovu zchátrala. Teď už je to dobré. V dolech pracují první havíři a první ruda konečně dorazila do Lianaru.“

„To rád slyším,“ pokračoval Tajemný, „povedlo se celkem dost věcí. Získali jsme dobré spojení, takže bychom měli situaci na severu zvládnout.“

Galvoj v duchu přemýšlel o dávno navštívených světech a jedna věc ho hodně zajímala: „Zmínil jsi nějaké zařízení na Avnilu. Můžeš mi povědět víc?“

„Moc toho nevím, jen to, že tamní lid je chráněn štítem proti silnému slunci a k tomu sloužila nějaká zařízení. Nejstarší se zmínil o jejich dalším využití. V poslední době na tom hodně pracoval. V pracovně má nějaké staré knihy, které našli v opuštěném chrámu. Co si vzpomínám, byly psány ve starém jazyce.“

„Škoda, že to už nedokončí,“ povzdechl si Galvoj. „Má nějaké záznamy?“

„Dělal si poznámky. Říkal, že ta zařízení byla už tehdy poškozena a obával se, aby se jednoho dne štít nezhroutil.“

„Možná by stálo za to, abychom Avnil znovu navštívili.“

„Co vím, Nejstarší to navrhoval radě a mám pocit, že se taková výprava plánovala. Tamní obyvatelé by nám mohli také pomoci s obranou před Temnorozenými, ale co vím, s bojovými dovednostmi jsou na tom ještě hůř než Mínojci.“

„To zjistíme na místě.“

„Co kdybychom se podívali na Nejstaršího,“ navrhl Galvoj po krátké odmlce.

„Mohli bychom, ale jen na chvíli,“ oba po těchto slovech vstali z křesel.

Azanyrmuth Tajemný vedl Galvoje potměným domem. Slyšeli, jak venku silný déšť bubnuje na střechu a okenní parapety, občas se ozývalo kvílení a hučení větru a do toho se venku občas zablesklo. Na Galvoje působil rozsáhlý dům v tuhle dobu děsivě, až mu to nedalo a musel se Tajemného zeptat: „Nepřijde ti ten dům poněkud strašidelný?“

„To si zvykneš,“ uklidňoval ho, „však víš, že během dne je to příjemný prosvětlený zámeček. Vždyť už jsi tu byl hodně krát.“

„Asi to bude tím, že jsou téměř všichni pryč, nebo se už chystají ke spánku.“

„Jsme tady,“ ukázal Tajemný na dveře pokoje Azanyrmutha Nejstaršího.

Galvoj před dveřmi váhal, zda má vstoupit. Nevěděl, jestli pohled na umírajícího, kdysi mocného mága, snese. Napřed vstoupil Tajemný a teprve pak vešel i Galvoj. Komnatu Nejstaršího slabě ozařovalo světlo z pár svíček na stole. Teprve když se venku silně zablesklo a následně zahřmělo, měl možnost na chvíli zablédnout pokoj v celé své kráse.

„Tady ho máš,“ smutně pravil Tajemný, „spí. V posledních dnech už moc nevnímá.“

Galvoj v posteli viděl hodně zestárlého muže, prošeďavé vlasy, vyschlá pokožka a nepřítomný výraz ve tváři. Jeho stav ho šokoval, za poslední rok se Nejstarší hodně změnil. Zkoušel ho pozdravit, ale odezva téměř žádná, pouze cosi nezřetelného zamumlal, a pak opět nic.

„Sám vidíš, že je to velmi zlé. Raději už pojďme,“ tiše Galvoje vyzval Tajemný.

Galvoj se s Nejstarším rozloučil. Byl si vědom, že je to dost možná naposledy, co nejstaršího vidí.

Na chodbě před pokojem Tajemný Galvojovi pověděl: „Už je dost pozdě. Pojd', ukážu ti tvůj pokoj.“ Vrátili se zpět do části domu, kde si před tím povídali. Došli až na konec chodby, kde zabočili do pokoje vlevo. Tajemný zapálil svíčku a ukázal mu postel. „Pěknou noc, ať se ti u nás dobře spí. Uvidíme se zítra.“

Když Galvoj zůstal sám, odložil oblečení, opláchl v plechové nádobě na stolku, a pak se už zachumlal do peřin. Jakmile zhasl svíčku, zaposlouchal se do uspávajících zvuků deště. Spánek přišel záhy. Ještě před usnutím, měl dojem, že hřmění pozvolna ustávalo.

Netušil jak dlouho spal, ani co ho tak náhle vyrušilo ze spánku, ale stále vládla temná noc a déšť venku neustával. Podíval se z okna, z něž viděl na dvorek a stodolu, a doufal, že zahlédne příčinu náhlého probuzení. V šeru však mnoho neviděl, ačkoliv už tak silně nepršelo. Vzápětí se vrátil zpět do postele a dál naslouchal zvukům okolí. Kromě deště a slabého hučení větru na chodbě se nic nezvyklého už neozvalo a Galvoj se chystal ke spánku.

V tom se kdesi v domě ozvalo zašramocení. Galvoj hned vyskočil z postele, spěšně na sebe hodil oblečení a popadl krátký meč, protože chrastění a kroky se dál ozývaly z půdy. Opatrně se vyplížil z pokoje a potichu prozkoumával potmělou chodbu. Díky jeho zraku i v takové tmě dokázal spolehlivě rozeznat případný pohyb. Pokračoval směrem do vstupní haly, protože právě z těch míst se znovu ozval šramot.

Pozorně se rozhlédl po velké hale, ale ta se zdála být zcela prázdná. V tom ucítil závan chladného vzduchu přicházející z protější chodby. Pomyslel si: „Aha. Okno bylo asi špatně zavřené a silnější závan větru ho otevřel, proto ten šramot.“ Už se chtěl vydat chodbou k otevřenému oknu, když před sebou spatřil malou vyzáblou několikarukou potvůrku připomínající znetvořeného člověka, jak pobíhala po domě. Než stihl jakkoliv zakročít, dala se chodbou na útěk.

Galvoj se jí pokusil pronásledovat, ale ta běžela přímo k otevřenému oknu, kterým opustila panství. Ještě než vyskočila, všiml si na prstu jedné ruky něčeho blyštivého, možná prsten, či jiný šperk.

Když doběhl k oknu, už jeho oči jen marně pátraly po nezvaném návštěvníkovi. Vyběhnout z domu a pátrat po podivné bytosti v noci za deště v lese, bylo předem odsouzeno k nezdaru. Raději okno pořádně zavřel a pro jistotu zkontroloval i ostatní.

Tu noc ulehal do postele se spoustou myšlenek. Přemýšlel o podivné bytosti. Nikdy podobnou neviděl, ani v bestiářích, jež dosud letmo prošel, na ni nenarazil. Vzpomínal i blyštivou věc na prstu, až později mu došlo, že by to mohl být právě postrádaný prsten z Okataru. Pak ještě rozmýšlel na tím, že nebude prsten jednoduché dostat zpět. Než cokoliv vymyslel, už ho zmohl spánek.

Druhý den ráno se Galvoj probudil. Potom co provedl ranní hygienu, vykoukl z okna. Už sice pršelo jen slabě, ale obloha byla stále zatažena. Jakmile se oblékl, vydal se najít Azanyrmutha Tajemného, nebo alespoň někoho dalšího z rodu.

„Dobré ráno,“ přivítal Tajemný Galvoje, když se potkali na schodech. „Vyspal jses dobře?“

„Celkem vzato, jo. Až na jednu událost.“

„Stalo se něco?“ se zeptal Tajemný neskřívaje překvapení.

„Uprostřed noci mě vzbudil nějaký šramot. Tak jsem se šel na to podívat blíže a tamhle,“ ukázal směrem do chodby, kde zažil neočekávané setkání, „bylo otevřené okno. Šel jsem ho zavřít, když v tom se na chodbě odkudsi vynořila podivná příšerka. Hned se dala na útěk, ale než utekla

otevřeným oknem, všiml jsem si něčeho blyštivého na prstu jedné ruky.“

„Příšera? Můžeš mi ji popsat blíže?“

„Něco takového jsem viděl prvně a bestiáře jsem tolik neprocházel, takže ti to nedokážu popsat blíže. Ale napadla mě jedna věc, co když tahle bytost ukradla prsten z Okataru.“

„To je docela možné. Jak jsme se bavili včera, nemohli jsme ho vůbec najít, a to takové neobyčejné předměty dobře schováváme.“

„Jak ho teď získáme zpět?“ ptal se Galvoj.

„Občas jsem míval pocit, že se po domě cosi pohybuje,“ zamyšleně pravil Tajemný. „Zřejmě se sem vrací opakovaně. Toho by se dalo využít,“ uvažoval dále a v hlavě se mu rodil plán, „pomůžeš mi?“

„Jasně. Co máš na mysli? Nějakou past?“

„Přesně tak, ale nejdřív bychom se měli podívat do bestiářů, které tu mám, možná najdeme něco užitečného“

Odebrali se do knihovny v druhém patře. Byla to jedna z největších a neokázalejších komnat v domě. Spousta dřevěných bohatě zdobených knihoven a polic kolem zdí po celém obvodu, uprostřed několik velkých i menších stolů, pohodlné čalouněné židle a velký krb mezi oběma okny.

Tajemný zamířil k polici a chvíli v ní hledal. „Tady,“ tiše poznamenal, „snad v těchto knihách najdeme nějakou zmínku.“ Donesl čtrnáct knih k většímu dubovému stolu a společně jimi oba listovali. Bestiáře procházeli celkem rychle, ale žádnou podobnou bytost zatím neobjevili. Po hodině prošli už polovinu knih, už dvakrát si Galvoj myslel, že ji našel, ale podrobnějším studiem usoudil, že to ani v jednom případě nebyla ta správná bytost.

Bestiáře na stole pozvolna ubývaly, když konečně Tajemný našel bytost nápadně podobnou té, kterou Galvoj v noci potkal. „To je přesně ono,“ radostně prohlásil Galvoj, když si prohlédl obrázek, na němž byla vyobrazena světle šedá potvůrka vzdáleně podobná shrbenému a vyzáblému člověku. Z trupu vyrůstaly čtyři delší ruce a dvě nohy byly krátké a hubené. Už z obrázku bylo patrné, že se pohybuje hlavně za pomoci rukou, na což si Galvoj dobře vzpomínal.

Lezoucí zloděj

Tito tři stopy vysocí tvorové jsou známí svou vášní po tretkách. Přitahují ho cenné věci, především drahokamy, cenné kovy a vybrané magické předměty, proto jeho častou kořistí bývají magické amulety, prsteny a další velmi cenné šperky. Cennosti zpravidla nosívá u sebe, aby se mohl těšit jejich krásou. Dává přednost odlehkým a nepřístupným místům, jako jsou například jeskyně, dna studní, opuštěné domy. Jsou známy i případy kdy přebýval v dlouhodobě prázdných částech obydlených domů. Pohybuje se zpravidla za tmy, nebo v temných prostorách.

Díky jeho čtyřem obratným rukám dokáže snadno zdolat vysoké překážky, nebo vyšplhat do vyšších pater domů. Lezoucí zloděj patří mezi velmi plaché tvory, když je odhalen nebo zraněn, dává se okamžitě na útěk. Díky jeho obratnosti je velmi těžké ho dostihnout, ale je ho možné vlákat do pastí, ideální jsou tmavá a tichá místa.

„Tohle jsem přesně potřeboval vědět,“ pravil Tajemný po přečtení popisu.

„Co tedy navrhuješ?“

„Nastražíme na půdě past a jako návnadu použijeme nějakou cennost. Myslím, že amulet ochrany před mrazem by ji mohl přilákat.“

Oba vylezli po malém točitém schodišti přímo na půdu. Rozlehlé prostory většinou zely prázdnotou, dle slov Tajemného jsou tu plánovány další pokoje. Protože zatím nejsou třeba, s jejich stavbou se zatím nepočítalo. Došli až k místu, kde kromě všudypřítomných trámů, stálo několik dřevěných zdí. Jedna malá místnůstka, která měla sloužit jako komora, byla podle slov Tajemného

vhodná k nalíčení pasti. Místo si Galvoj se zájmem prohlížel, zatímco se mu v hlavě rodila představa léčky.

Jakmile měl vymyšleno, oba se poohlédli po vhodném materiálu. Záhy se Galvoj pustil do práce a Azanyrmuth hledal poslední vhodné části. Stavba nezabrala příliš času a po hodině práce už bylo téměř hotovo. Past fungovala na jednoduchém principu nášlapné desky, která měla za úkol spustit mříž bránící úniku z komory. Dole od desky vedlo lano přes kladku do prostoru nad dveřmi, kam už jen stačilo zavěsit něco těžkého.

„Už to nesu,“ volal Tajemný u výlezu na půdu.

„Aha, tak tohle neseš,“ poťouchle se Galvoj usmál, když viděl Tajemného, jak vláčí těžkou sto librovou kovadlinu.

„Jistota je jistota,“ pravil Azanyrmuth, když ji položil na podlahu a mohl si po náročném výkonu oddechnout. „Jenom vydechnu a nastražíme to. A tady je návnada,“ vytáhl z kapsy stříbrný amulet ve tvaru sněhové vločky.

Tajemný umístil amulet na přichystané místo, zatímco Galvoj připravil lano, které uvázal na kovadlinu, a pak ji společnými silami vytáhli ke stropu. Tím byla past nalíčena.

Galvoj jen zopakoval funkci nastražené léčky: „A teď když zlodějíček spatří blyštivý amulet, vleze dovnitř, tam šlápne na desku a v tu ránu se mříž za ním zaklapne. Než se stačí rozkoukat, mlask! Už bude mít na hlavě kovadlinu,“ šibalsky se usmál samou radostí z dobře odvedené práce. „Ten prostor je našťestí tak malý, že nebude moc uhnout.“

„A co teď?“

„Nezbývá, než čekat. Může to trvat pár dní, než sem znovu vleze. Doporučuju teď na půdu nechodit, nebo co nejméně.“

Opustili půdu schodištěm do knihovny. Vrátili se zpět do komnaty, kde si včera povídali. Najednou kdosi v domě vykřikl: „Oběť!“

„Cože? Slyšel jsem správně?“ udiveně Galvoj pohlédl na Tajemného.

„Je čas k jídlu. To byl Pološílený. Vždycky říká místo oběd, oběť. Na to si zvykneš, často předělává slova, vymýšlí novotvary a dělá další šílenosti. A to si ještě neviděl jeho poznámky ze studií na magické univerzitě. V tom se nikdo nemá šanci vyznat.“

„Jako bych ho neznal, ale posledně jsme se tak často nevidali. Tuhle se o něm zmiňoval Telamon. Říkal, že má velmi zvláštní smysl pro humor.“

„Půjdeme na jídlo, ostatní na nás už čekají.“

Odebrali se do velké jídelny ve druhém patře, odkud byl vynikající výhled na cestu k panství a přilehlá pole. U stolu seděli ostatní přítomní Azanyrmuthovci: Moudrý, Pološílený a Muzikant. Kromě nich u stolu seděly manželky a čtyři děcka. Bohatý oběd začal polévkou, následovalo pečené hovězí maso, pak následoval příkrm v podobě řepy a na konec sladká kaše. Nechybělo ani pivo a medovina.

Galvoj měl po dlouhé době možnost vidět, jak si žije rod Azanyrmuthoců. Za poslední léta získal velký vliv, a tak nebylo divu, že měli hojnost jako samotní králové a nejvyšší královská rada. Vsoučasnosti ani obyčejní lidé z nižší vrstev nijak nestrádali, krajina byla úrodná a lidí málo, nebýt hrozby Temnorozených, mohli by se Aldeřané i nadále bez obav rozvíjet.

Když všichni dojedli, někteří se odebrali z jídelny, zatímco Galvoj, Tajemný, Muzikant a Pološílený zůstali a bavili se spolu. Dojídali zbytky oběda a při tom popíjeli pivo. V jídelně zůstali ještě celé dvě hodiny, zatímco venku stále pršelo. Galvoj v duchu přemýšlel, kolik dní tu bude muset zůstat, než se vyčásí. Pokud by se teď vydal do Lianaru, promokl by až na kost. Z myšlenek

ho vyrušil příchod Moudrého.

„Obávám se, že nesu špatnou zprávu,“ pravil, přičemž v jeho tváři byl znát smutek. Ještě než to Moudrý dořekl, bylo Galvojovi jasné, co se stalo. Azanyrmuth Nejstarší už není mezi živými.

9

Šance pro další národ

Od pohřbu Nejstaršího uplynulo sedm dní. Zúčastnilo se ho mnoho jeho přátel, od samotného krále Raguluse, přes královskou radu, válečníky, mágy, hraničáře, až po známé a místní obyvatele. Dorazili i všichni ostatní Azanyrmuthovci, některé zastihla smutná zpráva na válečné frontě a chtě nechtě ji na čas opustili, aby se naposledy rozloučili. Pohřeb patřil mezi velké události v kraji. Skon Nejstaršího přišel velmi rychle, ale mnoho přítomných si uvědomovalo, že se dožil úctyhodného věku 74 let.

Nejbližší přátelé Nejstaršího ještě pár dní pobýli v záměčku Azanyrmuthovců, ale i ti nakonec sídlo opustili a zůstal jen hraničář Galvoj, který tu posledně strávil mnoho času. Nocoval v pokoji s výhledem na dvorek, který mu před časem Tajemný vyhradil.

Toho klidného večera se opět bavil Galvoj s Azanyrmuthem Tajemným. Po sedmi rušných dnech, měli konečně klidný večer.

„Jak to bylo s tím zařízením slunečního štítu na Avnilu?“ zeptal se Galvoj. „Minule jsi zmínil, že to byla poslední věc, na níž Nejstarší pracoval.“

„Ano. Včera jsem si prošel jeho poznámky. Co jsem vyčetl, na Avnilu byla poslední dvě funkční zařízení, přičemž jedno bylo poškozeno. Obával se, že jedno zařízení nedokáže udržet štít a povrch světa se stane pro obyvatele nevhodným pro další život.“

„To není zrovna potěšující zpráva,“ zklamaně poznamenal Galvoj. „Měl Nejstarší plán?“

„Zkoumal staré knihy, které před padesáti lety přinesli z nějakého Avnilského chrámu. Přeložil je ze starého Aldeřanského dialektu a pronikal do tajemství fungování toho zařízení. Když jsem včera koukal do těch knih a prohlížel si staré plány a mnoho poznámek, měli bychom zvládnout opravu poškozeného zařízení, nebo dokonce i výrobu nového. Je to však komplikované magie a nejsem si zcela jist, zda to naši mágové zvládnou. A co víc, Nejstarší přišel i na další velmi zajímavé věci. Například, že by bylo možné vytvořit i jiný štít než sluneční. Například proti ohni, bleskům, ...“

„Temnotě?“ přerušil ho Galvoj.

„To si nejsem tak jistý. I když by to mělo jít, je tu jeden problém. Zařízení vyžaduje neustálý přísun energie a z poznámek jsem vyčetl, že pro jiné formy štítů by ji bylo třeba mnohem více a nevím, zda někde v našich městech máme tak silné magické studny. Jinými slovy, jiné formy štítů bychom mohli zapínat jen na omezenou dobu a to pouze v případě hrozícího nebezpečí. Každopádně má další průzkum smysl, už jen kvůli Nejstaršímu. Nestihl to dokončit, tak je to na nás, na potomcích.“

„Minule jsi říkal, že se plánovala výprava na Avnil.“

„To ano. Připomenu to na dalším zasedání, snad radu přesvědčíme,“ zamyslel se Tajemný.

„Neměl by to být problém. Avnil je veden jako relativně bezpečný svět a rád bych se tam také podíval.“

Toho večera se dál o Avnilu nebavili, naopak padla řeč na život Nejstaršího a mnoho veselého, které s ním zažili. Když noc pokročila, Galvojovi se pomalu zavíraly oči, a tak si popřáli dobrou noc. Ještě před spánkem Galvoj přemýšlel o pasti, kterou před pár dny na půdě nastražili. Při dnešní poslední kontrole, bylo vše stále na svém místě. Lezoucí zloděj dům od té doby nenavštívil. „To chce čas,“ uklidňoval se, než usnul.

Druhý den Galvoj vyrazil do Lianaru spolu s Tajemným, Moudrým a Pološilným. Cesta do města Lianar netrvala ani den a již k večeru se rozhodovalo o vyslání druhé výpravy na Avnil, který byl předky navštíven mezi prvními. Ačkoliv měla celá říše mnoho starostí s Temnorozenými, Dandalus souhlasil s vysláním malé skupinky. Byl vybrán hraničář Galvoj, průzkumník Gundbald a

mág Azanyrmuth Tajemný.

Než slunce zašlo za obzor, Dandalus sezval trojici vybraných do jednacího sálu, kde spolu řešili podrobnost a shrnuli celé jejich posláni: „A nezapomeňte, kdyby slunce příliš pálilo, raději se vraťte a vyčkejte na příchod noci. Nevíme, v jakém stavu se nachází druhé zařízení štítu. Existuje reálná hrozba, že přestalo fungovat. Vaším hlavním úkolem bude zjistit tamější situaci, především jak jsou na tom Avnilané a jak to vypadá v druhém chrámu. Pokud bude situace vážná mohli bychom jim navrhnout dočasný azyl, dokud nezjistíme, jak opravit štít, či vytvořit nová zařízení. Zatímco budete pryč, se zbývajícími Azanyrmuthy probereme poznámky Nejstaršího. A teď si běžte odpočinout, zítra vás čeká cesta.“

Galvoj, Gundbald a Tajemný se následně odebrali do připravených komnat, kde si připravili výstroj a dostatek zásob jídla. Nebrali toho s sebou příliš, jednalo se pouze o krátkou výpravu trvající maximálně tři dny. Před spaním společně zašli do blízké krčmy: „U kruhu světů“ kde dali pár piv, a pak už šli na kutě.

Druhého dne zlatavé paprsky vycházejícího slunce podzimního rána vytáhly dobrodruhy z postelí. Opláchli se, posnídali a po půl hodině byli již připraveni na nádvoří. Tam už na ně čekal Dandalus, který zadal příslušnou adresu, popřál bezpečnou cestu a už nic nebránilo v cestě na Avnil.

Trojice prošla otevřeným portálem. Následovala cesta nekonečným prostorem a záhy se ocitli na Avnilu, který všichni dosud znali pouze z vyprávění. Sotva se rozkoukali, zjistili, že věci kolem nejsou takové, jak jim byly popsány. Kolem kruhu světa se měl nacházet příjemný les, jenže místo toho stáli uprostřed polomrtvého lesa. To nevěstilo nic dobrého. Oblohu naštěstí halila hustá mračna, která bránila prostupu spalujícího slunce.

Neztráceli drahocenný čas a vydali se po staré kamenné cestě do Avnilské říše. Cestou míjeli z větší části suché pahýly, kde před padesáti lety byl příjemný vlhký jehličnatý les. Po travnatých loukách a úrodných polích zůstaly jen suché porosty. Z okolních usedlostí a statků zbyly někde jen obvodové zdi.

„To není dobré,“ zklamaně poznamenal Gundbald.

„Vypadá to, že jsme přišli pozdě,“ konstatoval Azanyrmuth Tajemný. „Kdybychom přišli o pár let dřív, mohlo být vše jinak,“ povzdechl si.

„Nevzdávejme to, pokračujme,“ povzbudil zbytek Galvoj, jež se nechtěl snadno vzdát.

Cestou na sever pokračovali dále do míst, které se dřív nazývalo: „Údolí hojnosti.“ Pohled ze skalnatého kopce, kolem kterého vedla cesta dlážděná z narůžovělého kamene, dával tušit, že už je mnohé jinak. Jistou naději dával oranžový paprsek směřující z hlavního chrámu do oblohy. Stále jedno zařízení fungovalo, ale jeho síla nestačila k vytvoření ochranného pole.

V údolí prošli několika menšími opuštěnými, ale stále ještě zachovalými městy, než dorazili do největšího města s chrámem. Když zběžně prozkoumali okolí, všimli si několika obdělávaných políček.

„Někdo tu ještě žije,“ zaradoval se Gundbald. „Pojďme je najít.“

„Nějaké nápady kde začít?“ pohlédl na ostatní Galvoj.

„Co si pamatuju z vyprávění Nejstaršího,“ odpovídal Tajemný, „řikal cosi o tom, že by místní byli nuceni žít v jeskyních. Co se zkusit po nějakých poohlédnout, avšak bych nejdříve navštívil palác,“ pohlédl k velké stavbě uprostřed města. „Jak se tak dívám, štít chrání bezprostřední okolí paláce, tak by tu mohl někdo žít.“

Pokračovali tichými a liduprázdnými ulicemi kdysi rušného a živého města. Dorazili k

velkému chrámu, jež se nacházel na velkém náměstí. To vypadalo ještě udržovaně. I okolní domy nesly známky občasného užívání.

„Je tu někdo?“ zavolal Azanyrmuth.

Jeho hlas však brzy zanikl v tichu narušovaném slabým vánkem. Rozhodli se vstoupit do hlavního chrámu. Galvoj pomalu otevřel staré, ale stále bytelné dřevěné dveře a vstoupili dovnitř.

„Je tu někdo?“ znovu zavolal Azanyrmuth. Ozvěna hlasu se díky dobré akustice předsíně nesla chodbami a sály snad po celém rozlehlém chrámu.

Po chvíli se ozvaly něčí kroky. Nato z dveří po levé straně dorazil kdosi z místní rady.

„Kdo to?“ zarazil se příchozí. Jeho výraz neskrýval překvapení, když uviděl Aldeřany. „Jste to opravdu vy?“

„Dorazili jsme z Aldeneerinu. Azanyrmuth Tajemný,“ představil se.

„Jmenuji se Sologn. O Azanyrmuthovi jsem slyšel z vyprávění rodičů.“

„Jsem z třetí generace našeho rodu. Nejstarší mi o vaší civilizaci vyprávěl.“

„Pak asi víte, jak to u nás funguje,“ krátce se odmlčel, „Nebo alespoň fungovalo.“

„Můžete nám říct, kdy přestal fungovat štít?“ zeptal se Galvoj.

„Je to delší historie, pojďme se na to posadit do vedlejšího sálu.“

Sologn vedl trojici liduprázdným chrámem, než došli do prostornější komnaty, v jejímž středu stál velký kulatý stůl z dubového dřeva. „Počkejte tu. Dojdu pro ostatní,“ pravil Sologn. Dobrodruzi se uvelebili do dřevěných křesel a vyčkávali příchod Avnilanů. Jak seděli sami v sále, uvědomili si, jak je ten svět ponurý. V potměšilém sále bylo takové ticho, že by bylo slyšet upadnout špendlík. Tajemný si představoval, jak tohle místo mohlo dřív překypovat životem, jak si tu místní v klidu žili, obdělávali pole, rozvíjeli řemesla, po večerech se bavili v krčmách a teď je všechno pryč.

Z myšlenek ho vytrhl až příchod Avnilanů. Osmice příchozích měla na sobě skromně zdobené pláště převážně teplých barev. Jakmile se všichni usadili, Sologn se jal slova. Azanyrmuth si Avnilany pozorně prohlédl a mohl si všimnout překvapení v jejich tvářích.

„Ještě jednou vás zde vítám,“ začal. Nato následovalo představení jednotlivých členů současné rady a Aldeřanů, pak už nic nebránilo ve vyprávění.

„Už v dobách vašeho prvního příchodu sluneční štít pomalu slábl. Dělo se tak velmi pomalu. Zlom nastal teprve vřed pár lety, kdy se chráněná oblast začala velmi rychle zmenšovat. Rada vymyslela jistý plán. Byla vyslána průzkumná výprava, aby zjistila, co se stalo se štítem. Vaši předkové nám tu zanechali podrobnější mapu, a kromě toho Adresu Aldeneerinu.“

„Co vaši lidé zjistili?“ zeptal se Gundbald.

„Druhé zařízení zcela přestalo fungovat. Bylo vážně poničené a s opravou jsme si nevěděli rady. To znamenalo jediné. Plocha chráněného území se do roka výrazně zredukovala a my jsme se museli uchýlit do podzemí. Nemusím připomínat, jak je těžké zajistit pro náš lid obživu, silné slunce většinu úrody zničí. Sice jsme se naučili pěstovat některé plodiny v jeskyních, nebo v polostínu, ale je toho málo. Avnilané jsou slabí a podvyživení. V posledních letech naše populace klesla na šedesát tisíc a stále klesá. Obávám se, že bez pomoci nás zbude sotva pár tisíc.“

„Jistou naději nám dával váš svět,“ pokračoval Galitin ve vyprávění. „Když jsme zadali adresu vašeho světa, dostali jsme se do nějakého obrovského a zcela opuštěného města. Nejprve jsme si mysleli, že jsme popletli symboly, ale další pokusy nás přesvědčily o opaku. Zklamaně jsme konstatovali, že byl váš svět něčím zničen. Nakonec padlo rozhodnutí, přesunout se tam, jenže záhy přišla další pohroma. Ukázalo se, že město bylo plné děsivých a nebezpečných tvorů, kterým jsme nedokázali čelit.“

„Aha,“ pronesl tiše Galvoj, jemuž bylo hned jasné, co se stalo, pak vstoupil do řeči. „Dovolím si vnést více světla do této záležitosti. Svět, kam jste se dostali byl správný, pouze místo bylo špatné. V době, kdy jste se pokoušeli s námi spojit, jsme měli kruh trvale uzavřen, protože našemu lidu

hrozila zkáza z jiných světů, teprve před rokem a půl jsme ho znovu zprovoznili.“

„Podle nás,“ přerušil ho Azanyrmuth, „existuje na Aldeneerinu více kruhů světů a po jedné nehodě, jsme se dostali na to samé místo, které popisujete. Zatím jsme však nezjistili, jak se mezi nimi pohybovat. Víme pouze to, že v každém světě je určen hlavní kruh a na ty ostatní se dá dostat pouze když je hlavní nefunkční.“

„Tak je to tedy,“ poznamenal Galitin. „Je vidět, že o fungování kruhu se máme hodně co učit.“

„Kruh světů ještě nějaký čas počká,“ přerušil ho Sologn, „ted' musíme vyřešit naši nemilou situaci. Máme štěstí, že jste dorazili, máte nějaké návrhy?“ pravil k Aldeřanům.

„Máme pár nápadů,“ navrhoval Tajemný. „Mohli bychom se vydat na jih a podívat se, co tam stalo, popřípadě znovu zprovoznit zařízení. Pokud by se to nepovedlo, zkusili bychom ho blíže prozkoumat a na základě našich zjištění vyrobit nové.“

„A co kdyby se to nepodařilo ani to?“ obával se Sologn. „Je to dost složitá záležitost, poslední léta jsme se pokoušeli poodhalit trochu tajemství této staré Aldeřanské magie, ale nezjistili takřka nic.“

„Pak by přišla na řadu poslední možnost,“ vážně prohlásil Azanyrmuth, jakoby to ani nechtěl navrhnout. „Přestěhovat váš lid na Aldeneerin. Alespoň dočasně, než najdeme řešení, nebo jiný vhodný obyvatelný svět.“

V sále nastalo ticho. Členové místní rady se na sebe podívali, a teprve potom se pustili do dlouhé debaty. Jedni se strachovali, jak to obyvatelé přijmou, byl to jejich rodný svět a přestože je doba zlá, raději by zůstali. Jiní v tom viděli velkou příležitost k novému rozvoji, ty nové možnosti a takřka neomezené možnosti cestování a průzkumu. Z bouřlivé debaty je vyrušil až Azanyrmuth, které ještě jednou zdůraznil, že se jedná opravdu o poslední nouzovou možnost, a že nejprve půjdou prozkoumat pobořený chrám na jihu. Po těchto slovech se situace trochu uklidnila a Galitin, člen rady, jim nabídl zázemí a vše, co bude k výpravě do pustého kraje třeba.

Azanyrmuth Tajemný, hraničář Galvoj a průzkumník Gundbald se nakonec odebrali do připravených pokojů ve zdejší chrámu a probírali další postup. Rozhodli se vyrazit až k večeru, kdy už se krajina začne halit do tmy, protože za dobu pobytu se oblačnost venku protrhla a nechtělo se jim riskovat úplné vyjasnění na tomto světě.

Odpoledne si pár hodin pospali a jak se slunce přiblížilo k obzoru, vydali se na cestu. Bývalé hojně osídlené údolí prošli ještě za šera. Opuštěné domy a usedlosti místních, kteří je obývali sotva před pár lety, vrhaly v posledních paprscích zapadajícího slunce dlouhé a ponuré stíny. Celá oblast působila, jako po nějaké katastrofě. Všude vládlo jen ticho, pouze slabý větřík šelestil v napůl suché trávě.

Když zavládla noc, Gundbald zapálil louč a pokračovali po staré kamenné cestě už dávno opuštěnou krajinou. Ve tmě rozeznávali pozůstatky starých vesnic a menších opuštěných měst. Postupovali poměrně rychle, během tří hodin urazili většinu z deseti mílové cesty. Teprve poslední úsek cesty pokrývala spousta spadáných stromů, starého klestí a chroští, i samotná cesta už měla svá nejlepší léta za sebou.

Na chvíli se zastavili, aby se posilnili na poslední úsek cesty a odpočinuli si po dlouhém pochodu. Když Galvoj zvedal batoh se zásobami, v nedalekém křoví uslyšel praskání větví. Zprvu se divil, že v takto nehostinné krajině, mohlo něco žít. Pak mu došlo, že mnoho tvorů žije v noci, nebo pod zemí a za ta léta se zdejší příroda přizpůsobila zdejším tvrdým podmínkám.

Gundbald opatrně nahlížel do okolních keřů, ve snaze najít původce hluku. Dlouho nemohl cokoliv najít. Kdyby se občas znovu praskání a chrastění větví neozývalo, byl by to vzdal. Až teprve po chvíli marného hledání spatřil nedaleko v křoví pohyb. Skupina dobrodruhů se na to místo zaměřila, když zahlédli něco hodně podivného. Nepohybovalo se něco v křoví, nýbrž samotné křoví. Směsice šípku a břechťanu tvořila téměř deset stop velkou bytost, přičemž šlahouny pokryté ostrými trny sahaly nejméně do dvojnásobné dáli. Zdálo se, že je trnová bytost nevítrala přátelsky a

pomalou se hrnula přímo na ně.

Galvoj zapálil ještě další louč, kterou mrštil přímo doprostřed žijícího křoví. Vypadlo to, jakoby neměla oheň zrovna v oblíbě. To samozřejmě neuniklo pozornosti Azanyrmutha a seslal do bytosti několik slabších ohnivých koulí. Bytost, kterou střely na několika místech popálily, se dala na pomalý ústup, přesto však váhala, zda se má pokusit k rychlému útoku. Tajemný však nehodlal ponechat cokoliv náhodě a seslal na ni silnější verzi ohnivé koule. Jasný záblesk ohně částečně bytost zapálil. Hořící trnový keř se dal na útěk. Ještě několik minut mohli sledovat vzdalující se plamen.

V tuhle chvíli si trojice uvědomila, že Avnil není až tak bezpečné místo, jak dosud předpokládali. Marne si lámali hlavu, kde se tu něco takového vzalo.

Azanyrmuth ještě nějakou dobu přemýšlel: „Tohle nevzniklo přirozenou cestou,“ náhle prohlásil.

„Jak to myslíš?“ obrátil se na jeho vážný výraz Gundbald.

„Cítil jsem z toho magii. Nějakou hodně dávnou. Něco na ten způsob jsem občas cítil v podzemí Lianaru, kde jsme na nějaké divné tvory čas od času narazili.“

„Chceš říct, že by se mohlo jednat o nějaký starý experiment?“

„Je to dost možné. Staří Aldeřané byli známí svými pokusy se vším možným. Nejstarší mi vyprávěl o mnohých světech, jež navštívili a samozřejmě i o tomto. Když došla řeč na chrám, kde bylo druhé zařízení štítu, zmínil se o jeho dalším málo známém účelu. Kromě štítu chrám sloužil i jako malá laboratoř. Našli tu vesměs prázdné knihovny a pár malých pokojů s podivnými nápisy nade dveřmi.“

„Co tam stálo?“ zajímal se Galvoj.

„To už si nevzpomínal, prošli to tu rychle a z nápisů si moc nezapamatoval. To je teď druhořadé, až budeme na místě, můžeme si je znovu přečíst a tentokrát bude lepší, když si nápisy poznamenám. A teď pojďme dál,“ vyzval zbytek družiny Tajemný, „v chrámu bude snad bezpečněji.“

Pokračovali dál temnou nocí po staré zarostlé a rozbité cestě. Putovali ještě necelou hodinu, když před sebou spatřili trosky velké stavby uprostřed lesů. Podle tvarů věží to byl nepochybně hledaný chrám. Postaven v prastarém stavebním slohu připomínající khmerskou architekturu. Chrám tvořilo malé nádvoří s galeriemi, čtyři pobožené věže a dvě chodby směřující do nedalekých malých staveb. Uprostřed nádvoří se nacházel cíl jejich cesty, zařízení pro generování slunečního štítu.

Azanyrmuth Tajemný hned k němu přiběhl a zběžně ho prohlédl. Jeho obavy se hned naplnily. Zařízení už vůbec nefungovalo, ani z něj necítil přítomnost magie charakteristické pro ochranný štít.

„Je to špatné,“ prohlásil, „to zařízení je zničené víc, než jsem si myslel. Počkal bych do rozbřesku. Ráno bych mohl určit, zda se to dá ještě zprovoznit. Prozatím bychom připravili tábor a trochu si odpočinuli.“

„Dobrá,“ souhlasil s nápadem Gundbald. „Už také cítím únavu, ale ještě před tím bych se podíval do podzemí, zda se tu neskřívá další potvora.“

„Souhlasím,“ přitakal Galvoj. „Prozkoumejte podzemí, zatímco připravím tábor.“

Tajemný s Gundbaldem sestoupili po točitém schodišti v postranní stavbě do podzemí. Slabé mihotavé světlo loučí ozářilo pouze bezprostřední okolí. Co ukrývala neprostupná temnota vlhkého a tichého podzemí si dosud mohli jen představovat. Pomalu a se vši opatrností procházeli dávno opuštěné sály, knihovny a laboratoře. S vědomím, že tu dosud mohlo přežívat mnoho zapomenutých bytostí, naslouchali každému zvuku. Slyšeli jen občasné šramot drobných hlodavců, kteří si vybrali opuštěné podzemí za svůj úkryt, a nepřestávající ozvěnu kapek. Podzemí nebylo nijak rozlehlé, přesto pořád velmi zachovalé, oba se divili, jak to přečkalo tolik století bez úhony. Kromě pár

zrezavělých pák u dveří, sem tam vypadlého kamene a zašlých nápisů se nikde nesetkali se závalem, či větší destrukcí.

Azanyrmuth četl nápisy nad dveřmi psaném ve staré Aldenerštině a u jednoho se zastavil. Gundbald, když viděl jeho úsměv na tváři, se zeptal, co ho tak rozveselilo.

„Nejstarší jednou zmínil takovou jazykovou hříčku, nebo spíš, že část jednoho nápisu chyběla. A to je přímo tady, však se můžeš přesvědčit sám,“ ukázal na částečně poškozený nápis.

Gundbald přečetl i pro něj srozumitelný nápis a hlasitě se zasmál. Stálo tam: „HOVNA“

„Dobrá náhoda. Předpokládám, že staří Aldeřané tak neoznačovali záchod.“

„Má tam být knihovna, klidně se podívej dovnitř. Tady prý předchozí výprava našla pár knih a v záchodě opravdu nebyly,“ pousmál se Tajemný.

Když si Gundbald prohlédl starou knihovnu, kde se dosud dochovaly staré kamenné police, bohatě zdobené stoly a lavice, vydali se do části s malými pokoji. Tajemný podle nápisů poznal, že stojí před místnostmi, kde byly kdysi uzavřeny nejrůznější stvůry a bytosti, s největší pravděpodobností staré experimenty. Postupně četl jednotlivé nápisy a zapisoval si je do svého deníku.

„OHNIVÝ ELEMENTÁL“ stálo u prvních dveří. „Celkem běžná bytost,“ poznamenal Azanyrmuth, zatímco Gundbald nahlédl do prázdné komnaty. „LEPIVÝ SLIZ SMŮLY“ pohlédl Tajemný na další nápis a snažil si představit alespoň přibližnou podobu bizarní bytosti s ještě bizarnějším názvem. Nápis nad dalšími dveřmi zněl: „SLUNEČNÍ BESTIE“ Azanyrmuth se znovu zamyslel. Tento svět byl pro bytost s tímto názvem více než příhodný, dost možná se tu mohla ještě potulovat. Ve čtvrté místnosti žilo cosi s názvem: „ŽHNOUCÍ POPELAVÁ JEŠTĚRKA.“ „Čím dál tím zajímavější,“ poznamenal Gundbald. „Zajímalo by mě, jak byla velká. Doufám, že tu dávno není. Co tam máme dál?“ Azanyrmuth u dalších dveří přečetl: „TRNOVÁ HRŮZA“ Oba se na sebe zahleděli. Věděli, že bytost žijící původně v tomto sále se dosud potuluje po povrchu a dost možná se po tolika letech přizpůsobila zdejšímu prostředí a mohla se zde pohybovat i ve více exemplářích.

„Myslím, že to by stačilo,“ pravil Gundbald. „Nějak už nechci vědět, co tu staří Aldeřané tvořili za podivnosti.“

„Dobrá, vrátíme se za Galvojem. Už by měl mít připraven tábor.“

Při cestě z této části starého podzemí ještě padl jejich pohled na jeden z dalších nápisů. Stálo tam: „BUBÁK“ přičemž část nápisu byla nečitelná.

„Myslíš na to, co já?“ tiše řekl Gundbald a obrátil se na Tajemného.

„Obávám se, že ano. Ve starých knihách se Temnorozeným posměšně říkalo bubáci. Podle tohoto nápisu, tu staří Aldeřané na nich museli dělat pokusy. Kdo ví, co tu všechno vzniklo.“

Oba se vrátili na povrch, kde již byly postaveny dva stany a rozdělán oheň. Pověděli Galvojovi o věcech odhalené v podzemí.

„Ten svět není tak bezpečný, jak se na první pohled zdálo,“ konstatoval Galvoj. „Budeme muset držet hlídky. Co kdyby znovu zaútočila Trnová hrůza, nebo cokoliv jiného. Mám pocit, že to není jediná přeživší bytost.“

První hlídku si vzal Galvoj. Temná noc byla chladná, ale suchá. Občas měl hraničář pocit, že kdesi v dále slyší jakýsi šramot. Mohla to být znovu Trnová hrůza, proto raději přiložil na oheň další suché dříví. Po dvou hodinách ho vystřídal Gundbald a nakonec hlídkoval Tajemný. Během čekání v temné noci se naštěstí nic zlého nepříhodilo.

Když noc na východě ustupovala a nádvoří již nehalila tma ani šero, Tajemný si znovu prohlížel již nefunkční zařízení, zatímco zbytek ještě spal. Dostatek světla mu umožňoval zjistit příčinu poškození a možnosti případné opravy. Musel si pospíšet, protože až sluneční paprsky plnou silou ozáří nádvoří, jejich spalující síla znemožní další činnost.

Nemusel příliš dlouho pátrat, než zjistil něco, co ho nemile zaskočilo. Zařízení neslo stopy úmyslného poškození. Několik rýh a stop po úderu sekery napovídalo mnohé. Poškození dávno zřícenou částí staré stavby vedle toho vypadlo jako nepodstatné.

„To není vůbec dobré,“ pronesl neklidně až vzbudil i ostatní.

„Co se stalo?“ rozespale vyzvídal Gundbald.

„Pojďte se sami podívat.“

Zbytek výpravy si promnul rozespale oči a šel se podívat na zjištění Tajemného. „Stopy po sekeře?“ podivil se průzkumník.

„Ano. Je to divné. Proč by někdo ničil štít. Navíc sami Avnilané do zhroucení štítu o tomto místě věděli pramálo a pokud tu žijí nějaké bytosti se zlými úmysly, už dávno by štít zničily.“

„Leda, že by sem přišlo něco z jiného světa,“ napadlo Galvoje.

„Je to dost možné,“ pokračoval v úvahách Azanyrmuth, „ale to sotva zjistíme. Stopy po sekeře jsou už staré. Teď můžeme udělat jen jediné. Zkusím zjistit, zda se mi to alespoň částečně nepodaří zprovoznit. A když to nevyjde, alespoň se na to pořádně podívám a mohli tak vyrobit zařízení nové.“

Azanyrmuth Tajemný strávil bádáním další dvě hodiny. Hraničář s průzkumníkem mu v mnohém pomáhali, přesto práce šla jen velmi pomalu. Mezitím se ostré slunce vyhouplo na oblohu a jeho paprsky začaly velice nepříjemně pálit. Galvoj upozorňoval ostatní, že by bylo dobré se schovat a počkat do večera, nebo do příchodu mraků, jež vítr přinášel od západu.

Trojice se tedy odebrala do příjemného stínu staré stavby. Zatímco Azanyrmuth a Galvoj odpočívali, Gundbald se vydal do podzemí k dalšímu průzkumu. Dole obdivoval um a schopnosti dávné civilizace. Pamatoval na slova Azanyrmutha, kde se zmínil o schopnosti chránit stavby mocnou magií, před přirozeným rozpadem. Díky tomu mnohé stavby přetrvaly stovky a tisíce let.

Za krátko prolez obě podzemní podlaží, pouze místu s bestiářem se vyhýbal. Cosi ho od vstupu do těch míst odrazovalo. Během pobytu dole míval dost často pocit, že tu nebyl sám. Občas kromě šramocení hlodavců a dalšího hmyzu, zaslechl i kroky. Zprvu si myslel, že se jednalo pouze o ozvěnu. Vždy když se zastavil, kroky se kdesi ozývaly, a pak vždycky po chvíli ustaly. Nechtěl riskovat setkání s čímsi neznámým, když bloumal v podzemí sám. Z tohoto důvodu se vrátil k ostatním, kde jim vyličil své pocity.

Zanedlouho přicházející mraky zahalily slunce, a tak se dále mohli věnovat slunečnímu štítu. Rozhodl se rozebrat celé zařízení do poslední části, které záhy porovnával s kopií nákresu ze staré knihy donesené ze zdejší knihovny. Při tom si dělal spoustu poznámek a často souhlasně pokyvoval hlavou. Pomalu získával přehled o podstatě fungování.

„Myslím, že už asi vím, jak by se dalo vytvořit nové zařízení. Je k tomu potřeba pár věcí z Lianaru,“ zamyšleně Tajemný hleděl na nákres a poznámky.

„Je tedy možné obnovit štít?“ ujišťoval se Gundbald.

„Přesně tak. Jen to bude nějakou dobu trvat.“ Potom Azanyrmuth pohlédl na zataženou oblohu a konstatoval: „Brzy se bude stmívat, měli bychom se vydat na cestu.“

Když balili tábor, Galvoj si povšiml kradmého pohybu ve stínu chodby vedoucí do podzemí. Tichými gesty dal ostatním na vědomí, že se v okolí pohybuje nezvaný host a sám nenápadně vytasil krátký meč. Průzkumník Gundbald pátral zrakem po temných koutech. Záhy rozeznal ve stínu obrys neznámé postavy, dle velikosti lidské. Divil se, kdo mohl vážít tak dalekou a riskantní cestu.

Opatrně trojce vyrazila směrem kde Gundbald spatřil skrývající bytost. Sotva louče posvítili na neznámého, ten okamžitě tasil velkou obouruční sekeru a zaútočil na ně. Galvoj se útoku obratně vyhl, zatímco si zbytek všiml, o koho se jednalo. Ve světle loučí poznali Temnorozeného. Toto zjištění je překvapilo. Úhlavní nepřátelé Aldeneerinu a mnohých dalších světů, tady na Avnilu.

Než stačili zauvažovat na tím, co tu mohl pohledávat, Azanyrmuth pronesl magickou formuli a z jeho prstů vyšlehly zářící sítě. Temnorozený však stačil uskočit. Galvoj a Gundbald se na nepřítel vrhli. Vykryli další výpad nepřítel, zatímco si Tajemný připravoval další kouzlo. Potemnělé nádvoří najednou ozářilo jasné bílé světlo, které Temnorozeného na chvíli oslepilo, což stačilo na to, aby ho povalili na zem a rychle svázali.

Když přišel k sobě, Galvoj výhruzně vykřikl na znehybněného nepřítel: „A teď nám povíš, co tu pohledáváš.“

Temnorozený se zatvářil pohrdavě a vyštěkl ze sebe: „Do toho vám nic není.“

„Mám takový pocit, že ty rýhy od sekery na zařízení štítu, nějak souvisí s tvou přítomností,“ pokračoval Tajemný a ukázal na poničený štít.

„Mohli bychom ho umučit,“ pousmál se Gundbald, když si pohrával s mečem..

„To by nebylo moc platné. Bolest rozhodně není to, co by jim rozvázalo jazyk,“ upozornil ho Azanyrmuth.

„A co navrhuješ?“ zeptal se hraničář Tajemného. „Nevypadá, že by chtěl mluvit.“

„Nápad mám,“ pravil a obrátil se výhružným pohledem na Temnorozeného. „Co kdybychom tě přivázali ke stromu a ráno až se rozední, okusíš zdejší ostré slunce. Co jsem slyšel, nemáte zrovna denní světlo v oblíbené.“

Po těchto slovech se daly rozpoznat určité rozpaky ve tváři zajatce. Dobře si uvědomoval, že zdejší slunce mu na zdraví nepřidá. Bylo všeobecně známo, že Temnorození jsou za denního světla téměř slepí a mnohem slabší, zvláště za jasného letního dne. Pár dní strávených na Avnilském slunci by stěží přežil, přesto ze sebe nevydal ani hlásku. Trojice se rozhodla vzít zajatce s sebou a nechat ho k ránu na nějakém místě, kam by dopadaly paprsky slunce po co nejdelší část dne.

V rychlosti dokončili balení tábora a vydali se na noční cestu. Temnorozený se však vzdouval. Z počátku ho občas donutili k další chůzi úderem nějakého předmětu. To pomohlo vždy jen na krátkou dobu a cesta se tak neúměrně prodlužovala. To už Azanyrmutha unavovalo, tak ho párkrát oslepil kouzlem jasného světla. Když tak učinil po páté, zajatec přestal dělat problémy a konečně mohli pokračovat v cestě.

Putovali téměř celou noc a únava na sebe nenechala čekat. Rozhodli se tedy pro krátký odpočinek. Nedaleko zpuštělého stavení rozdělali oheň a připravili spacáky. Rozdělili si hlídky v pořadí Galvoj, Gundbald a Azanyrmuth. Zvláštní pozornost věnovali zajatci, jež se za noci neměl ke spánku. Obecně Temnorození žili převážně v noci a den využívali ke spánku a odpočinku, alespoň v místech, kde se střídal den s nocí. Světy obývané Temnorozenými však byly většinou zahaleny v temnotách, mlze, popelu a dýmu, a jen málokdy tyto světy okusily paprsky slunce.

Zanedlouho přišlo ráno. Na vkus Aldeřanů příliš brzy, protože dny na Avnilu byly kratší téměř o čtyři hodiny. Po probuzení chvatně sbalili věci a šli hledat vhodné místo k přečkání dne a zároveň místo, kam by mohli uvázat zajatce. Pohled na oblohu jim však plány zhatil. Stejně jako večer halila oblohu hustá mračna.

„Co tedy uděláme?“ komentoval situaci Gundbald.

„Co můžeme dělat,“ pohlédl Tajemný na zatažené nebe a pravil: „Nezbývá, než jít dál.“

Po krátké poradě se rozhodli pokračovat přímo ke kruhu světů, přičemž se průzkumník Gundbald po čase oddělí od výpravy a informuje o situaci místní obyvatele.

Během tříhodinového pochodu jim Temnorozený znovu začal ztrpčovat cestu častým zastavením. V tu dobu se naštěstí začalo vyjasňovat, a tak vyhledali úkryt před sluncem. Nedaleko našli ještě zachovaný statek, který byl ještě před nedávnem obýván. Blízké pusté pole se jevilo jako výborné místo k uskutečnění plánu. Pracně dovlékli vzpouzejícího nepřítele k uschlému stromu uprostřed pole a tam ho uvázali. Pak už nezbyvalo, než čekat. Netrvalo dlouho a obloha se takřka vyjasnila.

Silné slunce zakrátko rozpálilo vzduch. Trojice dobrodruhů pak už jen sledovala z příjemného chládku muka a útrapy Temnorozeného. Vždy jeden z Aldeřanů k němu přiběhl a snažil se ho donutit promluvit. Zajatec však stále vzdoroval, přestože slunce snášel mnohem hůř než kdokoliv v okolí. Uplynulo celé odpoledne a večer na sebe ještě nechával čekat. To už však Temnorozený konečně promluvil.

„Pátral jsem to po staré Aldeřanské laboratoři. Zjistil jsem, že tu dělali nějaké pokusy, vytvářeli zde další monstra a též tu experimentovali i s tvory existujícími. Mezi nimi bylo i pár mých předků. Unesli je, a pak mučili, nutili pít různé pokusné lektvary a měnit je v cosi děsivého. Chtěl jsem zjistit víc, ale našel jsem jen prázdnou knihovnu. Alespoň jsem pomstil své druhy a před lety sebral zdejší obyvatelům sluneční ochranu.“

„Ale to jsi uškodil nevinným,“ přerušil ho Azanyrmuth. „Avnilané neměli s pokusy Starých Aldeřanů nic společného. O podzemní laboratoři vůbec nevěděli, pouze tu žili pod jejich ochranou. Když staří Aldeřané odešli, Avnilané tu zůstali na pospas osudu. Sluneční štít se pomalu zmenšoval a obývaná část světa také. Jelikož jsi jim zcela zničil štít, je jejich civilizace vážně ohrožená.“

„To jsem nemohl tušit. Aldeřané páchali hrozné věci. Zkoušeli tvořit spoustu divných tvorů, experimentovali s magií, jež měla zůstat ukryta, války, muka a další zřůdnosti.“

„A co děláte vy?“ zarazil ho Galvoj, jež si s Gundbaldem před chvílí přišel vyslechnout zpověď zajatce. „Také mučíte, libujete si v morbidnostech, temných rituálech a černé magii.“

„Co je špatného na černé magii. Je to magie jako každá jiná. Z čeho usuzujete, že právě vaše magie je ta dobrá. Také je určena k zabíjení, ničení, či ochraně a uzdravování.“

„Co temné rituály, obětování, mučení,“ pokračoval Galvoj.

„Patří to k naší rase. Podobné věci dělá mnoho jiných civilizací a Aldeřané nejsou výjimka.“

„Nenecháme to na později,“ přerušil jejich dlouhou debatu Gundbald. „Nad tím bychom mohli strávit hodiny a nikam bychom se neposunuli. Navíc slunce začíná nepříjemně pálit.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Tajemný, „pojďme se schovat do stínu. To nejdůležitější jsme se už dozvěděli.“

Temnorozeného odvázáli od stromu a v poutech vzali do starého statku. Před setměním se řešilo, co dál. Gundbald podle plánu se po setmění vydá k místním předat zprávu o situaci a zbytek se i se zajatcem vrátí na Aldeneerin. Ke kruhu už zbývalo jen pár mil, tudíž by to mohli stihnout v půli noci. Čas do setmění využili k odpočinku a jídlu. Temnorozený opět mlčel, dnes toho řekl až dost.

Když přišla noc, každý se vydal svou cestou. Gundbald se spěšně vydal na sever, zatímco Azanyrmuth, Galvoj vedli zajatce západně. Cesta ubíhala o něco rychleji, stačilo Temnorozenému pohrozit světlem a hned je následoval.

Během cesty se nic nepříhodilo, a tak kolem půlnoci dorazili do lesa s kruhem světů. Tajemný hned zadal adresu a už se chystali k odchodu. To se však Temnorozený začal vzpouzet. Do jistého zajetí, z něž by neměl úniku, se mu velmi nechtělo. Až Azanyrmuth ho musel oslepit světelným kouzlem a spolu s Galvojem odvléct na Aldeneerin.

Všichni tři vystoupili z kruhu. Na Aldenerinu zrovna vládla noc.

„Paráda. Už jste doma,“ pozdravil je strážný Bojamir. Pak se zarazil, když viděl, koho to přivedli:

„Co to? Temnorozený? Kde jste ho sebrali?“

„Potkali jsme ho na Avnilu,“ pravil Tajemný. „Hod'te ho pod zámek. Může nám toho ještě mnoho říct.“

„Strážě!“ zvolal. „Chopte se ho. Dejte ho zatím do zdejších cel.“

Tři strážní stojící opodál popadli Temnorozeného a odvedli pryč.

„A my se konečně pořádně vyspíme,“ pravil Tajemný. „Gundbald dorazí později. Šel vše oznámit Avnilanům, takže by mohl dorazit nad ránem.“

Po zaslouženém spánku je probraly až paprsky podzimního ranního slunce. Opláchli se, ustrojili a po snídani se vydali za Dandalusem předat zprávu o výpravě. V jednací komnatě už někteří z rady očekávali jejich příchod. Byl tu také Gundbald, který dorazil před dvěma hodinami. Společně probrali dopodrobna vše, co se na Avnilu událo. Azanyrmuth přednesl svůj návrh týkající se výroby nového zařízení. Protože tamní obyvatelé nemohli nechat napospas osudu, král Ragulus rozhodl vyčlenit pár mágů, kteří na tom budou pracovat.

10

Temnota se šíří

S nastalou zimou teplota povážlivě klesla, a tak nebylo divu, že obyvatelé Lianaru trávili stále více času v pohodlí a teple svých domovů. Podobně tomu bylo i v severní čtvrti, kde byl umístěn kruh světů. Samozřejmě ten i nadále hlídala stráž a mág, který měl na starosti ovládní štítu.

V této době mágové a badatelé soustředili své síly na vytvoření nového zařízení štítu proti slunci. Nutno podotknout, že v této činnosti hodně pokročili. Azanyrmuth Tajemný pokračoval v díle Nejstaršího. Nedávno se mu podařilo najít způsob, jak využít zařízení pro vytvoření dalších druhů ochrany, akorát měl starosti s dostatkem magické energie.

Další chladný den se zrovna po nádvoří procházel válečník Dagerich, který šel pozdravit strážné. Když s nimi plánoval večerní návštěvu oblíbené krčmy: „U kruhu světů,“ ozvalo se cvaknutí a bzučení charakteristické pro aktivování kruhu na nádvoří. Přítomní rychle zaujali svá místa, mág Ludimír na stráž u ovládní štítu vyskočil z pohodlného křesla jako nikdy jindy a napjatě očekávali příchozí. Nevěděli, kdo se je chystá kontaktovat. Nikdo z Aldeřanů nebyl zrovna na výpravě, Cimměřané se měli dostavit až za dvanáct dní a ostatní spřátelené národy v dohledné době také neměli naplánovanou návštěvu.

Vteřiny se dlouze vlekly a příchozí stále nikde. Až po necelé půl minutě vyšly z kruhu dvě neznámé postavy. Nikdo z přítomných neměl tušení o koho se jednalo. Někteří váhali, zda zakročit a jestli hrozí nebezpečí. Vzhled návštěvníků však nenaznačoval možnou hrozbu. Ve skutečnosti jejich vzhled působil mírumilovně. Oděni byli do prostých pláštíků přírodních barev s kombinací fialové a růžové. Dlouhé přírodně rostlé šedozelené vlasy zdobily ptačí pera a další předměty.

Neplánované otevření kruhu přilákalo i několik Aldeřanů, kteří se zrovna pohybovali poblíž. Mezi nimi byl i Dandalus a Azanyrmuth Tajemný. Návštěvníci se představili slovy: „Zdravíme vás. Jmenuji se Nafreas a já Mifper,“ představil se druhý. „Pocházíme z rasy Noxů. Naše národy se již před padesáti lety setkaly.“ „Vítejte na Aldeneerinu,“ chopil se slova Dandalus. „Co pro vás můžeme udělat?“ „Přicházíme s žádostí o pomoc. Jeden z našich světů byl napaden stínem. Lesy se staly nepřátelské, zvířata se chová divně a místní tvorové napadají pocestné. Máme jisté podezření, kdo za tím stojí.“ „I my poslední dobou sledujeme vzrůstající moc temných sil,“ pokračoval Tajemný. „Je možné, že stojí za tím Temnorození?“ „Mnohé indicie tomu napovídají. Už po mnoho let sledujeme v universu jisté změny a to nás celkem děsí.“ „To zní dost vážně,“ zamyšleně prohlásil Dandalus a naznačil hostům, že ho mají následovat do jednacího sálu. „Pojďme si o tom podrobněji promluvit.“

Po deseti minutách se s Noxi v sále setkali Dandalus, Azanyrmuth Tajemný, válečník Dagerich, členové rady Hordan, Malemarn a král Ragulus. Aldeřané příchozí náležitě pohostili, jak se slušelo a patřilo, ale Noxové si vzali pouze trochu ovoce. Jako první se jal slova Ragulus: „Vaše slova o postupující temnotě nás zneklidnila. Nejste první, kteří nás žádali o pomoc. Už dvěma civilizacím jsme pomáhali bojovat proti silám temnot a nedávno jeden z rasy Temnorozených způsobil na Avnilu vážný problém, který málem zahubil místní obyvatele.“ „Zmínili jste se o nějakém stínu,“ pokračoval ve vyptávání Dagerich, „co se na vašem světě stalo?“ Nafreas si v duchu prošel poslední události než začal vyprávět: „Noxové obývají mnoho světů.

Naprostou většinu z nich tvoří přívětivá příroda, husté lesy bohaté na rostliny a živočichy zpravidla pokrývají veškerou zem. Některé jsou obydlené pouze námi, jiné obývají mnohé další spřízněné rasy. Žijeme v harmonii s přírodou stejně jako s obyvateli našich světů. Už po tisíce let je chráníme před temnými silami. To platilo až do nedávna. Stín a temnota napadá naše světy stále intenzivněji a někde jsme jim už nestačili čelit.“

„To se týká i světa Nimbeas,“ pokračoval Mifper. „Do nedávna zdravý svět. Jenže od jisté doby se z ničeho nic změnil. Lesy onemocněly, voda je otrávená a zvěř divoká a nebezpečná. Nevíme přesně, co to způsobilo, ale máme jisté podezření, že příčina pochází právě od vámi zmiňovaných Temnorozených.“

„Vy jste se tam nebyli podívat?“ podivil se člen rady Hordan,

„Jistě, že ano. Ale moc daleko jsme se nedostali. V lesích bylo příliš nebezpečno. Nepomohli nám ani naše schopnosti. Jako by stín o nás věděl, i přestože jsme se zneviditelnili. Podivné bytosti, které jsme dosud nespatriili, nás zahnali.“

„Ještě bych dodal,“ přerušil Mifpera Nafreas, „Noxové nepatřili mezi válečné národy. Popravdě jsme se otevřenému konfliktu vyhýbali a bránili se jen pomocí iluzí a našeho důvtipu. To však přestalo platit. Mnohé události posledních století nás donutily přehodnotit náš pohled na univerzum. V podstatě vznikly dva odlišné pohledy na svět. Jeden říká, abychom zůstávali i nadále skryti, protože válka plodí jen další zlo a náš druhý říká, že v nouzi je třeba bojovat, i přestože se nám to příliš nelíbí.“

„Jinými slovy,“ vyprávěl nyní Mifper, „všichni Noxové už nejsou takoví pacifisti, jako po celé dřívější věky. Někteří z nás začali využívat dovednosti aktivněji. Avšak jsme narazili na závažný problém. Nikdy jsme nerozvíjeli útočné dovednosti, stejně tak nevíme jak bojovat. Hodně nám pomáhá sama příroda, avšak tenhle způsob nelze uplatnit v prokletých lesích Nimberasu. A proto jsme přišli za vámi. Váš národ nám nedávno prokázal velmi cennou službu, když jste dokázali uzdravit nemocného ducha lesa na Mímbaru.“

„O tom mi Nejstarší vyprávěl?“ skočil mu do řeči Azanyrmuth Tajemný.

„Už nepamatujeme, kdo nám tak pomohl, aniž bychom kohokoliv žádali o pomoc. Dnes je situace jiná. Neznáme nikoho odvážnějšího, kdo by nám mohl pomoc. Naši přátelé lesní Elfové sice nabídli pomoc, ale také bojovali jen v nejnútnejších případech.“

„Co tedy navrhuje?“ zeptal se jich Dandalus.

„Rádi bychom co nejdříve vyslali průzkumnou výpravu do nitra prokletého lesa a zjistili, co se tam stalo. Potom bychom hledali způsob, jak kletbu zlomit.“

„To zní celkem nebezpečně, ale určitě najdu pár vhodných dobrodruhů, kteří by vám mohli pomoc. V současné době máme k dispozici jen málo dobrých válečníků a mágů, protože i náš svět je ve válce,“ Dandalus se na chvíli odmlčel, přičemž pohlédl do překvapených tváří Noxů. „Ve válce s Temnorozenými. Ale nebojte, najdeme pár dobrých válečníků.“

Poté naznačil Malemarnovi, aby urychleně šel vyhledat vhodné dobrodruhy, kteří se zrovna v Lianaru nacházeli. Potom s Noxy probírali podrobnosti a došlo i na jejich způsob života.

Protože hledání vhodných válečníků pro nebezpečnou výpravu zabralo dost času, nabídli Aldeřané Noxům pokoje pro hosty. Ti však s díky odmítli a vystačili si s provizorním přístřeškem v rozlehlých zahradách severní čtvrti. Noxové natolik splynuli s prostředím, že o nich takřka nikdo nevěděl.

Druhý den ráno probíhalo další setkání v jednacím sále. Kromě krále a několika členů rady dorazili další tři Aldeřané. Azanyrmuth Vládce ohně, jež se zabýval především ohnivou magií, jak bylo už z jména patrné. Dále dorazil válečník Dagerich, který v poslední době hodně cestoval a vybojoval mnoho bitev jak na hranicích tak na mnohých výpravách. Jako poslední dorazil druid Eowin. Jako jediný dokázal naslouchat moci přírody a ještě z nikoho necítil tak příjemné pocity jako z Noxů.

Hlavní badatel Dandalus představil trojici, která se vydá na nebezpečnou výpravu a

Azanyrmutha Tajemného, který je bude také následovat.

Ve tváři Noxů bylo znát zklamání: „Jenom čtyři? Mysleli jsme, že vás půjde více,“ překvapeně pravil Mifper.

„Nepodařilo se nám sehnat více dobrých dobrodruhů,“ vysvětloval Dandalus. „Jak jsem se včera zmínil, většina bojuje na hranicích. Náš nepřítel už více jak rok nepolevuje v útocích na naši říši. Získání další bojovníků by zabralo dost času, který teď nemáme. Nebojte, tihle jsou jedni z nejlepších. Uvidíte, že vydají za malou armádu.“

„Dobrá. Myslím, že nemáme zrovna na výběr,“ souhlasil Nafreas.

„Neztrácejme čas. Je na čase se vydat, my už jsme připraveni,“ prohlásil válečník Dagerich.

Jak bylo řečeno, zbytečně se neotálelo a po pár minutách se výprava sešla s Noxy na nádvoří před kruhem světů. Tajemný se zastavil před ovládacím pultem a už se chystal zadat adresu, když si uvědomil, že ji nezná: „Teď byste nám měli ukázat adresu Nimerasu.“

Nafreas nato rozepjal ruce a pronesl jakési zaklínadlo v neznámém jazyce. K úžasu všech se kruh otevřel, aniž by se kdokoliv dotkl zadávacího pultu. Dokonce vytvoření průchodu nedoprovázel výtrysk energie. V tu chvíli si mnozí uvědomili, že Noxové jsou mnohem mocnější, než se na první pohled zdálo. Z němého úžasu Aldeřany vytrhla až slova Noxů, že je nejvyšší čas vyrazit.

Dva Noxové doprovázení čtveřicí Aldeřanů prošli otevřeným průchodem na svět Nimeras. Na druhé straně se octli přímo v hlubokém lese. Když se kruh uzavřel a v okolí nastalo ticho, rozhlédli se po okolí. Malý palouk porostlý vysokou trávou pokrytý ranní rosou kolem dokola obepínal hluboký les, hustá křoviska a vysoké statné sekvoje tyčící se desítky sáhů do výšin. Na první pohled nic nenasvědčovalo, že by tento svět byl někým obydlen.

Sotva se Aldeřané rozkoukali a vychutnali krásy zdejší přírody, Noxové jim vzápětí ukázali nenápadnou pěšinku vinoucí se hustým porostem. Po ní se šestičlenná výprava vydala směrem, kde se dle slov Noxů nacházely jejich vesnice.

Cesta ubíhala poklidně. Aldeřané se rozhlíželi po hlubokých, příjemných a vlhkých lesích. Tu zaslechli pískot, krákání, či zpěv zdejší fauny. V korunách nad hlavami občas zahlédli podivná létající stvoření, které se daly přirovnat k obřím kolibříkům s křídly. O těchto stvořeních, kteří se nazývali Fenri, Azanyrmuth Tajemný četl v knihách popisující různé světy. Právě o nich koloval mýtus, jež tvrdil, že se Fenri dokáží zneviditelnit. Z tohoto důvodu mnozí pořádali na ně hony. Až později se zjistilo, že touto schopností neoplyvají, ale kdosi neznámý je skrývá před lovci. Když Tajemný procházel lesy a sledoval zdejší přírodu, přemýšlel o Noxech. Uvědomil si, že právě oni je chrání před lovci a dalšími vládci toužící po schopnosti zneviditelnění.

Putovali necelé dvě hodiny. Příjemné chladné lesy, rosa ulpívající na listech stromů a ve vysoké trávě, lesní zvěř pasoucí se mezi stromy a spousta zvláštních zvuků nenasvědčovalo, že tento svět zasáhla smrt. Dle slov Noxů má být postižený les až o několik mil dále. Před tím se však ještě staví v jedné z vesnic.

Urazili ještě míli, než dorazili na místo. Záhy se Aldeřanům otevřel pohled na skromně vypadající vesnici tvořenou prostými příbytky z větví a suché trávy. Naprostou většinu chatrčí tvořila pouze jedna či dvě místnosti kromě pár větších, jež byly vystavěny i do patra, a které sloužily patrně místní radě. Ve vesnici žila odhadem necelá stovka Noxů.

Příchod Aldeřanů hned zpozorovali místní, kteří jim šli naproti. Nafreas všem podal zprávu o jejich výpravě na Aldeneerin. Za krátko dorazil i místní vůdce, jež se představil jako Anteaus.

„Jenom čtyři?“ zaznělo z davu.

„Sami Aldeřané jsou ve válce s temným nepřítelem, proto nemohli poslat více bojovníků,“ vysvětloval Nafreas. „Kdyby mohli, neváhali by poslat více bojovníků. Nicméně nás ujišťovali, že

tito čtyři patří mezi nejlepší.“

„Zřejmě nemáme na výběr,“ pravil Anteaus. „Následujte mě.“

Čtveřice Aldeřanů, stejně tak oba doprovázející Noxové ho následovali do jednoho z větších domů. Interiér působil příjemně a útulně, přesto si ponechával přírodní ráz. Všechny místnosti zdobily roztočivé květiny, rostliny a malé stromky, zem tvořilo převážně listí a tráva. Usadili se do větší místnosti, kde se nacházel prostý hrubě opracovaný stůl a několik proutěných židlí. Na stole byla připravena proutěná mísa plná místního ovoce. Na výzvu Anteause se všichni usadili ke stolu.

Druid Eowin se nemohl nabažit zdejšího prostředí. Cítil, jak tu vše překypuje životem i samotný dům jakoby žil. Tak nějak by si představoval soužití s přírodou. Po chvíli vstoupila Noxská žena a přinesla v hliněné nádobě jakýsi nápoj, který nalila do připravených nádobek. „Nektar z listů Anmarantu,“ nabízela, „dodá vám sílu a uzdraví vaše těla.“ Aldeřané se napili sladkého nápoje, během chvíle pocítili, jak únava náhle ustoupila a všichni se najednou cítili svěže, že by ten den urazili další desítky mil.

„Než dorazí zbytek, probereme vaší další cestu,“ pravil Anteaus.

„Kdo s námi půjde?“ zajímal se Azanyrmuth Tajemný.

„Půjde s vámi tady Nafreas a Mifper,“ ukázal na oba Noxy. „Dále půjde Omterau a Fembias, kteří už jsou na cestě a ještě Lesní Elf.“

„Elfové?“ podivili se Aldeřané, kteří o rase Elfů doposud zaslechli jen pověsti. Pouze Tajemnému se vybavilo vyprávění Nejstaršího o sněžné kouli, kde byli zástupci mnoha ras uzavřeni.

„Neslyšeli jste o nich? Na Aldeneerinu přece žije početná komunita Elfů? Nebo ne?“

„Doposud jsme na ně nenarazili,“ vysvětloval Tajemný. „Prozkoumali jsme jen malou část našeho světa, ale já doufám, že ještě potkáme mnoho zapomenutých ras.“

„Ale jo. Narazili,“ skočil mu do řeči Dagerich. „Když jsme se před necelým rokem s Galvojem omylem dostali do Města Ma'at, tak se Okatarští zmínili o nějakém Elfovi, který pamatoval ještě doby starých Aldeřanů. Takže určitě ještě u nás žijí.“

Z jejich rozhovoru je vyrušil až příchod očekávaných Noxů.

Anteaus uvítal právě příchozí: „Vítejte v mém domě. Omterau a Fembias,“ představil je Aldeřanům. Ti rovněž opětovali zdvořilost a též se představili.

„Ještě schází Elf Morcotulcon a budeme všichni,“ poznamenal Anteaus. „Prozatím využijte čas k nabrání sil.“

V domě místní rady strávili půlhodinku, když konečně dorazil poslední člen výpravy. Byl jím vysoký Elf pravidelných rysů ve tváři, oděn do zelené róby z přírodního materiálu, jež jakoby splýval s okolím. Na zádech měl připraven dlouhý luk a toulec speciálních šípů.

Poté, co se představili a popovídali si o svém poslání, již nic nebránilo vyrazit. Na cestu dostali mnoho zásob jídla a měch naplněný životodárné šťávy z rostliny Anmarantu. Celá výprava čítala celkem devět členů. Konkrétně čtyři Noxové: Nafreas, Mifper, Omterau, Fembias. Lesní Elf Morcotulcon a čtyři Aldeřané: mágové Azanyrmuth Vládce Ohně, Azanyrmuth Tajemný, druid Eowin a válečník Dagerich.

Cesta pokračovala východním směrem. První míle za sebou zanechávali, přičemž mýjeli ještě další usedlosti a malé osady. Čím se však blížili k prokleté části světa, osídlení řídlo, až nakonec nepotkali jediného Noxe. Jak putovali dále, les se začal náhle měnit. Už to nebyl ten přívětivý a přátelský les překypující životem, ale tichý, smutný bez života. Tráva byla najednou suchá, stromy rozpraskané a nepřírozně pokroucené, keře suché a samý trn až se občas zdálo, jak se větve natahují po cestovatelích.

S každým dalším krokem vše kolem temnělo, až bylo beze světla nebezpečné pokračovat. Aldeřané už sahalí pro louče, když je Elf zarazil a sám se postaral o vhodné osvětlení. Pronesl zaklínadlo v řeči Lesních Elfů a záhy okolo družiny poletovala bludička osvětlující nejbližší okolí tlumeně nazelenalou barvou a současně vydávala slabý cinkavý zvuk, jež přímo lahodil uchu a dával pocit příjemného klidu.

„Pozoruhodné,“ pravil Azanyrmuth Vládce Ohně, jemuž se velmi líbil Elfi způsob tvorby magického světla. „Oproti loučím je to docela praktické.“

„Oheň nemáme moc v oblibě,“ vysvětloval Morcotulcon jejich vztah k ohni. „Je příliš zničující. Oheň mnohé rasy považují za dobrého sluhu, ale ve skutečnosti je to zlý pán, jež při neopatrnosti dokáže napáchat značné škody a dokáže strávit obrovské plochy lesů.“

„Něco na tom bude, ale myslím si, že některé vyhrocené a zoufalé situace vyžadují drastické řešení. Náš přítel se nebude zdráhat využít všechno možné, aby nás zastavil.“

Od jejich odchodu z vesnice Noxů, uběhly čtyři hodiny, během kterých urazili téměř dvanáct mil. Posilnění šťávou z listu Anmarantu se stále cítili svěží a únava se ani na chvíli nedostavila, dokonce ani zdejší zlověstná atmosféra na ně ještě nedolehla.

Na krátkou chvíli se zastavili, aby se porozhlédli po okolí. Prokletý hvozd byl nepřírodně temný, jakoby jediné existující světlo poskytovala pouze zářící bludička. Zlověstné ticho jen občas narušil zvuk podivných tvorů, jež se skrývaly kdesi v okolí. Tu zaslechli vytí, jindy podivné pískání nebo kvílení. Z mnohých zvuků neměli Aldeřané dobrý pocit, protože některé zvuky zněly až příliš zlověstně. Už cestou sem jim Noxové popisovali, s čím se na předchozích cestách setkali.

Se stále větší opatrností pokračovali dále. Pěšina, kterou putovali, se stávala stále více neschůdnější. Některými místy se museli prosekávat meči, aby bez újmy prošli. Tak cestovali ještě další hodinu, během níž urazili sotva dvě míle, než jim cestu zkrátil široký a temný potok. Noxové z protékajícího toku necítili vůbec nic dobrého. Nox Mifer přistoupil blíže, aby se podíval na podivnou vodu pořádně: „Tento potok je otrávený. Netroufám si odhadnout, co by se stalo, kdyby se z něj někdo napil.“

„Ale nezbyvá nám nic jiného, než jej nějak překročit,“ namítal Dagerich.

„Zkusil bych se poohlédnout po nějakém spadlém stromu,“ navrhl Eowin. „Tento les je nemocný a mnoho stromů svůj boj vzdalo. Cestou jsem viděl mnoho vyvrácených stromů a jistě některý z nich spadl před potok. Měli bychom se po nějakém podívat.“

Zbytku výpravě se druidův návrh zamlouval, a tak se vydali na obhlídku okolí. Museli překonat několik neprostupných míst, než objevili jeden vhodný kmen natolik silný, aby po něm výprava bezpečně přešla. Dagerich nechtěl nic riskovat, a proto připravil lano, pomocí něhož se mohli jistit před případným zaváháním při přecházení.

Jako první přešel válečník Dagerich, až když byl bezpečně na druhé straně, přešli Noxové, Lesní Elf Morcotulcon a nakonec druid Eowin a oba Azanyrmuthovci. Tajemný, který šel jako poslední, se z ničeho nic zadíval do temných vod a najednou se mu v mysli zjevila podivnost, pro niž neměl vysvětlení. „Proč se mi najednou vybavil spící Trpaslík,“ zamumlal si pod vousy Tajemný. Ostatní už v tu dobu byli na odchodu, a tak brzy na tento výjev zapomněl.

Když našli pěšinu a chystali se pokračovat v cestě, najednou za sebou Tajemný zaslech žblunknutí. „Počkejte!“ tichým hlasem promluvil k ostatním.

„Děje se něco?“ zajímal se Dagerich, přičemž si všiml, jak Tajemný napíná uši ve snaze zachytit další zvuk.

„Něco jsem slyšel. Mám pocit, že v té vodě něco je.“

Aldeřané nato naslouchali zvukům okolí, ale ve směsici podivných zvuků přicházející ze všech stran stěží rozeznali možnou hrozbu.

Jejich snahu přerušil až Morcotulcon: „Tajemný má pravdu. Před chvílí jsem slyšel nějaké žbluňknutí.“ Aldeřané se divili, jak ve všech těch roztodivných zvucích mohl něco rozeznat. Ale záhy si vzpomněli na vyprávění Noxů o Lesních Elfech, kteří mají hodně vyvinutý sluch a dokáží rozeznat i to, co mnozí stěží mohou zachytit.

„Už při přecházení jsem cítil přítomnost něčeho zlého.“

Jeho slova potvrdil jak druid Eowin, který zrovna tak cítil přítomnost něčeho, co sem rozhodně nepatřilo, tak i samotní Noxové.

Záhy se ozvalo další žbluňknutí. Tentokrát mnohem hlasitější, jež už všichni s přehledem uslyšeli. Nato se z od říčky ozývaly další zvuky připomínající mlaskání, které se blížily přímo k nim. Aldeřané se připravili k boji, zatímco Lesní Elf napnul luk s připraveným šípem.

Ještě než se neznámá bytost přiblížila, Noxové zamaskovali celou výpravu kouzlem neviditelnosti včetně Elfí zářící bludičky. Potom už tiše sledovali velká slizká chapadla, jak se pomalu plazí křovinami a marně hledala zamaskovanou skupinu. Výprava se potichu snažila odplížit mimo dosah chapadlovitého monstra, jenže to jejich přítomnost tušilo. Mnoho desítek chapadel se plazilo okolím a postupně skupinu dostávalo do pastí.

Najednou jedno z chapadel velmi mrštně zachytilo nohu Tajemného. Ten pohotově zareagoval a vrazil do něj svou dýku. To že je něco v nepořádku okamžitě zjistili i ostatní. Dagerich ihned přiskočil k Azanyrmuthovcům a obouručním mečem přesekl chapadlo. Hned nato se ohnal po dalším chapadle plazící se k nim. Přestože výpravu maskovalo kouzlo neviditelnosti, bytost už tušila, kde je hledat a chapadla si to nasměřovala přímo k nim.

Elf vypálil z luku několik střel, jež několik chapadel silně zranily a donutily je stáhnout zpět. Válečník zasazoval jednu ránu za druhou a Tajemný po nich vypálil bleskové kouzlo. To už se Vládce Ohně plně připravil a ohnivá koule zamířila přímo do míst, odkud se plazila další nová a nová chapadla. Ozvala se silná rána a následné plameny spálili takřka vše kolem. Tohle kouzlo však mezi Noxy vyvolalo tichou hrůzu. Už v Anteousově usedlosti se Aldeřané dozvěděli, jaký mají z ohnivé magie strach.

„Raději odsud rychle zmizme, než se to vzpamatuje!“ zvolal Vládce Ohně.

Ostatní ho hned poslechli, při tom si Dagerich neodpustil poznámku: „Vždyť jsme zmizeli.“

Uběhli dvě stě yardů, než se přesvědčili, že je chapadlovitá potvora nesleduje. Po tomto nečekaném boji si na chvíli odpočli, než se vydali po pěšině dále. Nechtěli riskovat, že by se je potvora rozhodla pronásledovat.

Cestovali mnoho dalších hodin. V místě kde cesta vstoupila na nevelký palouk, se rozhodli pro krátký odpočinek. Po celodenním pochodu jim vyhládlo, proto pojedli něco ze zásob a k tomu si dopřáli doušek povzbudivé šťávy. Palouk porostlým vysokou trávou přímo lákal k odpočinku. Jenže druid Eowin neměl z tohoto místa dobrý pocit. Na chvíli se natáhnout do trávy nepovažoval za dobrý nápad, cítil tu totiž něco zlého. Opět to byla jakási velmi nepřírozená změna přírody. Podobné pocity pociťovali i Noxové a Lesní Elf, kteří se drželi stranou.

Válečník Dagerich po jeho upozornění šel pátrat po skrytém nebezpečí. Sotva ušel pár kroků, nohy se mu zamotaly do nějakého křoví skryté v trávě. Zprvu to považoval za běžné větve popínavých rostlin, jakých tu rostlo nepřeberné množství. Chtěl se ze sevření popínavé rostliny vymotat, ale z nějakého důvodu se mu to nedařilo, ba naopak ho drželo stále silněji. Tu najednou se z trávy vynořily další šlahouny a válečníka takřka znehybněly.

„Bacha. To je nějaká vražedná réva!“ vykřikl Azanyrmuth Tajemný a opatrně se snažil přiblížit, přičemž se dýkou oháněl po dalších šlahounech.

„To je nebezpečné,“ varoval ho Vládce Ohně, když sledoval počínání Tajemného. „Takhle můžeme skočit všichni v pasti a moje magie by v této situaci nadělala víc škody než užítku.“

„Počkejte! Něco zkusím,“ přerušil je druid Eowin. Nato pronesl zaklínadlo v druidí řeči a snažil se popínavou révu přimět k ústupu. Na rozdíl od zdravého lesa jen těžce navazoval komunikaci, sotva se mu to povedlo, ucítil silnou zlobu, nenávist a temnotu. Přítomní Noxové hned pochopili, co má druid v úmyslu a začali mu pomáhat v úsilí. Ani Lesní Elf nezůstal pozadu. Jeho magie byla sice rozdílná oproti schopnostem Noxů či druidů, ale jako příslušník rasy žijící v přátelství s přírodou věděl, co by v této situaci pomohlo.

Vražedná réva neměla proti přesile šanci a pod silným tlakem byla nucena ustoupit. Válečník se tak dostal na svobodu, ještě než mu stihla nějak vážně ublížit. Nox Omterau se postaral o jeho lehké zranění. Nepoužil při tom nějaké masti a lektvary, stačilo, aby jen přiložil ruce a životodárná síla doprovázená jasnou bílomodrou září dalo během chvilky zapomenout, co válečník prožil.

„To bylo těsné,“ oddech si válečník.

„Raději pojďme dál,“ pravil Eowin. „Zkusíme najít bezpečnější místo pro odpočinek.“

Po ujití dalších tří mil na výpravu pomalu začala doléhat únava. Cestovali takřka celý den a v nohách měli více jak 25 mil. V temném lese se nedalo určit zda vládne den či noc, přesto však Noxové bezpečně věděli, že na Nimberasu vládne hluboká noc.

Konečně objevili vhodný palouk k přenocování. Tentokrát ho pokrývala nízká tráva a staré spadané větve. Druid ani Noxové zde neměli pocit bezprostředního nebezpečí. I když v tomto prokletém hvozdu cítili přítomnost zla prakticky nepřetržitě. Během dne si dokázali částečně zvyknout a s větší jistotou včas rozeznat blížící se nebezpečí.

Aldeřané připravili dříví na oheň, ačkoliv Noxové, Eowin i Morcotulcon nikdy nerozdělávali na noc oheň. Teď však byli v docela jiné situaci, jakou nikdy nikdo z nich dosud nezažil. Nakonec se nechali přesvědčit, že oheň jim poskytne ochranu, a že mnoho zlých bytostí se drží od mihotajícího světla plamenů v uctivé vzdálenosti. Ještě než si připravili nocleh, pro jistotu prohlédli okolí, aby měli jistotu, že je něco skrytého nenapadne.

Když se ujistili, že nehrozilo nebezpečí, rozdělali oheň, připravili si pelech a nakonec pojedli ovoce ze zásob. Před spaním Noxové seslali na oblast kouzlo útočiště, které jim na noc poskytlo ochranu. Jinými slovy se palouk myšlenkově jevil jako prázdný a celá výprava tak zůstala skryta před zlou myslí hvozdu. Potom si rozdělili nezbytné hlídky a konečně se přichystali ke spánku. Protože Morcotulcon ulehl také ke spánku, musel zhasnout bludičku, která jim po celý den dodávala alespoň nějaké světlo. Všichni si byli vědomí, že usnout uprostřed zlého hvozdu, kde se v tu dobu pohybovalo spoustu nebezpečných bytostí, nebylo zrovna příjemné. Kolikrát si nemohli být jistí ani zemí na níž právě leželi. Nepříjemné zkušenosti jim přetrvávali v myšlenkách, temné vody, popínavé rostliny, podivné bytosti a to nemluvě o spoustě strašidelných zvuků neustále se ozývající kolem.

Jako první hlídali oba Azanyrmuthové. První hodiny se nestalo nic mimořádného. Les si jich vůbec nevšiml, Noxské kouzlo fungovalo bezchybně. Dále hlídkovali Noxové vždy po dvou a pak je vystřídal druid Eowin a Lesní Elf.

Druid a Morcotulcon posedávali u ohně a povídali si. Jak jinak než o přírodě, vztahů lidí či jiných ras k ní a také o tomto prokletém lese. Padla i řeč na Temnorozené, kteří se v posledních letech začali nebezpečně rozpínat a devastovat svět. Jak se tak spolu bavili, druid si najednou něco uvědomil. Pociťoval neklid, měl dojem, že ochranné kouzlo najednou přestalo účinkovat. Cítil tu přítomnost něčeho, pro co neměl pojmenování.

„Taky to cítíš?“ tiše pravil.

„Co myslíš?“

„Takový nepříjemný pocit. Něco se změnilo. Jakoby ochrana Noxů přestala účinkovat.“

Lesní Elf se po těchto slovech soustředil na okolní prostředí. „Máš pravdu,“ souhlasil s druidem.

„Zdá se, že něco nás odhalilo i přes ochranu a pak nám ji navíc zrušil.“

Potom se Eowin povšiml v lese dvou chladně světélkujících bodů. Podíval se pořádně a až pak si uvědomil, že hledí do čichsi očí. Vyčkávaly v hlubokém a temném lese, občas mrkly a dále je pozorovaly. Po čase se zčistajasna zjevil další pár nedaleko od prvních. Pak třetí, čtvrtý, pátý a tak to pokračovalo, než zaplnily les kolem palouku kolem dokola. Oba na hlídce tušili nějaké velké nebezpečí a rychle probudili zbytek.

„Co to je?“ vyděšeně pravil Nox Mifper.

„Nevíme,“ odpověděl mu Elf „Objevily se tu před chvílí. Zdá se, že byla naše ochrana něčím zlomena. Zlo tohoto lesa o nás ví.“

„Chystají se k útoku?“ tiše poznamenal Azanyrmuth Tajemný, který se tak jako ostatní, připravoval k možnému boji. Oči však setrvaly na svých místech, pouze občas některé z nich mrklo. V tom se odkudsi ozval bestiální výkřik, ze kterého neskutečně tuhla krev v žilách, a jež se nesl celým hvozdem.

„Co to bylo?“ vyskočil Dagerich připraven k okamžitému boji. Stejně tak učinili i ostatní. Už si mysleli, že to byl signál k útoku a očekávali příchod hord nepřátel, ale nic se nedělo. Podivné oči zůstávaly dál na svých místech.

„Taky by mě to zajímalo,“ pravil Vládce Ohně, sotva se družina uklidnila. „Každopádně to přišlo odsud,“ ukázal k jihu.

„To zjistíme až ráno,“ prohlásil Tajemný. „Teď bych raději neriskoval a neprovokoval to, co nás neustále pozoruje. Snad s příchodem dne oči zase zmizí a my budeme moct pokračovat dále.“

„Ještě mě napadla jedna věc,“ sehnul se Vládce Ohně pro pochodeň, kterou následně zapálil v ohništi a popošel s ním blíž k lesu. Sotva oranžová záře dopadla k prvním stromům, oči poblíž najednou zmizely. Když udělal pár kroků zpět zase se vrátily.

„Morcotulcone. Můžeš znovu vykouzlit tu bludičku?“

„Samozřejmě,“ hned na to pronesl pár slov v Elfštině a slabě zářící bludička lehce osvětlovala okolí nazelenalou září. Se září blízkého ohně mohla jen těžko soupeřit, ale dále od něj už poskytovala ono příjemné světlo.

„Skus jí ozářit les.“ Elf na to nasměřoval bludičku do míst, kde se nacházely podivné oči. Jak se pomalu blížila, oči však setrvaly na svých místech. Nepohasly, jako předtím před světlem pochodně. Najednou se stalo něco, co Noxy vyděsilo. V temnotě na moment zahlédli děsivý výjev jakýchsi temných polostínů a polotvorů, než se ozvaly zvuky běsnění a náhle silná rána. Ještě si mohli všimnout, jak černočerná temnota pohltila bludičku, kterou jakési temné kouzlo zcela zničilo.

„Toho jsem se obával,“ okomentoval Vládce Ohně reakci bytostí. „Bez ohně bychom byli asi mrtví.“

Rozruch v lese ustal a mnoho párů očí je dál pozorovalo, jakoby se nic nestalo. Pak si jeden z Noxů všiml Elfa, jak ležel omráčen na zemi. Celá družina se ihned k němu seběhla. Noxové hned zjišťovali jeho stav. „Bude v pořádku. Za chvíli se probere,“ uklidnil ostatní Fembias. Nato přiložil ruku k hlavě Lesního Elfa, pronesl pár slov a slabá namodralá záře do něj pronikla. Po tomto uzdravovacím kouzlu se Morcotulcon probral.

„Co to bylo?“

„Už je to dobré. Jen tě omráčilo zničení bludičky temnými silami,“ popsal mu Fembias to, co následovalo, sotva bludička ozářila neznámé bytosti.

„Vzpomínám si na silnou ránu a mnoho temných sil útočících na mou mysl. Už je to dobré. Díky ti

za pomoc.“

„To nestojí za řeč. Negativní síla by tak jako tak brzy odezněla. Pouze jsem tomu pomohl pryč.“

„A co uděláme teď?“ narušil mlčení válečník Dagerich.

„Nezbývá než čekat,“ odpověděl Vládce Ohně. „Magické světlo nám nepomůže a pochodně nedosvítí dostatečně daleko.“

„Ano kdybychom jich zapálili víc,“ namítl Tajemný.

„To by sice pomohlo, ale existuje riziko, že bychom je rychle spotřebovali, a pak někde zůstali uvěznění. Zatím navrhuji počkat. Využijme čas k odpočinku.“

Nakonec všichni souhlasili s jeho návrhem a ještě na krátkou chvíli ulehli. Na hlídce zůstal druid Eowin a Lesní Elf Morcotulcon. „Měl by sis odpočinout. Budu hlídat sám,“ navrhol druid. „Zůstanu vzhůru. Po tom co jsem teď zažil, bych stejně neusnul.“ Potom oba jen mlčky sledovali okolí a dumali na podstatou bytostí, jež na ně hleděly už více jak hodinu. Celou dobu už nepronesli jediné slovo a nechali noc, která se jevila jako nekonečná, ubíhat.

Později, možná po další hodině si najednou všimli, že oči je o mnoho méně. Ani nepostřehli, kdy začaly mizet. „Konečně dobrá zpráva,“ oddychli si. Nedočkavě sledovali okolí a sledovali mizějící páry očí. Nakonec nezůstal jediný a temný hvozd se též nezdál tak temný, než před třemi hodinami, kdy se oči poprvé zjevily.

Eowin neváhal ani minutu a hned celou spící skupinu probudil. Ráno se jevilo mnohem přívětivější, když už je nic nesledovalo. Uhasili oheň, pobrali všechny věci a pokračovali v cestě. Plán na den byl jasný, urazit co největší vzdálenost.

Pokračovali úzkou a zarostlou pěšinou vstříc dalšímu nebezpečí. Raději se neodvažovali pomyslet, co je po cestě čeká, natož v cíli. Tak nějak tušili, že jsou správným směrem, protože právě z tohoto směru se v noci ozval ten hrůzu nahánějící výkřik. Putovali takřka celé dopoledne. Kolik hodin uběhlo, mohli jen odhadovat, protože do toho temného hvozdu nepronikalo žádné sluneční světlo, a že je den, napovídalo lehce světlejší šero v korunách pokroucených stromů.

Tu kohosi napadlo, zda by nemohl vyšplhat na některý strom, aby se rozhlédl po okolí a mohli zjistit, kde se vůbec nachází a kde je cíl jejich cesty. Vybírali někoho vhodného, ale nikdo zkušený ve šplhání mezi nimi zrovna nebyl. Galvoj patřil mezi výborné lezce, ale ten na této výpravě zrovna chyběl. Nakonec se rozhodl Azanyrmuth Tajemný. Vyhlédl si vhodný strom a postupně začal šplhat. Docela se mu dařilo. Jako mladý často lezl na stromy, skály, prolézal staré zříceniny a další zajímavá těžko dostupná místa. Jak stoupal do korun stromů, každým krokem přibývalo slunečních paprsků, jež si draly cestu skrze hustý porost.

Konečně vystoupal na nejvyšší větvi dostatečně silné, aby ho bezpečně unesly. Pád z výšky třiceti sáhů je to poslední, co by si Tajemný zrovna přál. Ještě než se rozhlédl, vychutnával si blahodárný pocit hřejivých paprsků a svěžího vánku. Les tady nahoře vůbec nevypadal nějak zlověstně. Koruny působily zcela zdravě, ba i ptáci tu bezstarostně poletovali a hnízдили, aniž by si uvědomovali zlo ukrývající se dole.

Když se Azanyrmuth otočil, naskytl se mu zcela jiný pohled. Necelé dvě míle jižním směrem se tyčila na skále obrovská zlověstná pevnost v podivné démonické architektuře, jakou nikde dosud nespátřil. Její černá a temnota úplně zahalovala bezprostřední okolí tak mocně, že ani slunce ji nedokázalo proniknout. Celá scenerie působila v kontrastu s okolím o to děsivěji. Tajemnému bylo hned jasné, že to je cíl jejich cesty. Potom naposledy pohlédl k severozápadu, odkud přišli, vychutnal si blahodárné paprsky slunce, a pak už sestoupil dolů.

Celý výstup a sestup mu dohromady zabral téměř půl hodiny, a tak nebylo divů, že přátelé dole byli nedočkaví. Tajemný jim povyprávěl vše, co nahoře viděl a samozřejmě zmínil onu zlověstnou pevnost. Podle jeho slov k ní měli dorazit už zanedlouho. Dále postupovali co nejopatrněji, protože se dalo očekávat vzrůstající nebezpečí, jak se budou blížit.

Konečně se hvozď zcela rozestoupil a naskytl pohled na černou pevnost umístěnou na strmé skále obehnané hlubokým příkopem plným trní a temné vody. Odsud pevnost vypadala mnohem děsivěji, než z korun nedalekých stromů. Nyní stáli před důležitým problémem. Museli vyřešit, jak se dostat do nitra pevnosti.

„Co tu bývalo dříve?“ zeptal se Noxů Azanyrmuth Tajemný, jemuž vrtalo hlavou, proč si něčeho tak obrovského dosud nevšimli.

„Co si pamatuji z dávných dob,“ vyprávěl Nafreas, „stávala tu velká skála. Už si přesně nevzpomínám, zda se tyčila tak vysoko, ale určitě tu nesídlilo žádné zlo. Skála vznikla přirozeným působením přírodních sil.“

„A nezpозorovali jste v posledních letech něco podezřelého?“

„Léta jsme tuhle část Nimbeasu neobývali, pouze sem čas od času někdo zavítal. Teprve v posledních letech tu pár cestovatelů pocítilo temné síly. Nejdříve jsme vůbec netušili odkud to zlo pochází. Až po letech, kdy se hora začala měnit, odhalili jsme místo, ale původ nám neustále unikal. Rozhodli jsem se vytvořit magickou bariéru, která by zabránila dalšímu rozpínání temných sil. To také po mnoho let fungovalo. Teprve před dvěma lety se tu stalo něco, co způsobilo prolomení ochrany a od té doby se okolní les začal rychle měnit. Protože se stín rychle přibližuje k našim vesnicím a veškeré naše pokusy o obrát k lepšímu, selhaly, rozhodli jsme se vás kontaktovat.“

Zatímco jim Nafreas vyprávěl příběh tohoto místa, ostatní Aldeřané si prohlíželi pevnost a vymýšleli způsob, jak vniknout nepozorovaně dovnitř. Ať se dívali pozorněji, jiný vstup než hlavní kamenný most nenašli. Chvilí probírali různé možnosti, ale většina z nich byla už předem odsouzena k nezdaru. Příkop byl hluboký a strmý, stejně tak dno plné černé vody, zlověstných rostlin a bytostí, jež podle křiku, vrčení, dalších zvuků a občasných bublin na hladině vodu obývaly. Nakonec sami Noxové navrhli celou výpravu skrýt pomocí zneviditelňujícího kouzla a ještě ji ochránit kouzlem Útočiště, ačkoliv si byli jisti, že tato ochrana nebude všespásná.

Protože nikoho už nic lepšího nenapadlo, byl návrh Noxů jednohlasně přijat, a tak si to nasměřovali rovnou k mostu z černého čediče, který tvořil jedinou spojnici mezi světem a pevností. Od této chvíle se snažili nemluvit hlasitě, maximálně šeptat a v co možná nejmenší míře. Jak se postupně blížili k mostu, cítili ve vzduchu temné síly. Jejich přítomnost byla v okolí doslova hmatatelná.

Když stanuli na prahu mostu, teprve teď si uvědomili, jak celou pevnost halí zvláštní mlžný opar. Do toho podvědomě cítili neslyšný nářek a vité, jakoby tu bylo vězněno mnoho ztracených duší. Lesní Elf měl neblahý pocit, že vcházejí rovnou do pasti. Vědomím, že je snad nepřítel dosud neodhalil, vykročili vstříc k hlavní bráně.

Pomalou přecházeli po dvě stě stop dlouhém mostě přímo k hlavní bráně, která připomínala tlamu obrovského netvora ústící do černočerné tmy. Ještě než vkročili do útrob pevnosti, zastavili jejím prahu, jakoby váhali, zda mají pokračovat. „Přece to nevzdáme, když už jsme došli až sem,“ povzbuzoval je Vládce Ohně. Po jeho slovech učinili onen odvážný krok a celá družina zmizela v temných útrokách pevnosti.

Trvalo to nějakou dobu než jejich oči přivykly tmě. Věděli, že zde mohou zapomenout na kouzla tvořící světlo, stejně tak i na louče, či jakýkoliv oheň. V šeru se pohybovali jen velmi pomalu, místy se museli spoléhat pouze na hmat. Orientovat ve změní křivolakých chodeb, četných

schodištích, nebo na různých římsách, plošinách, bylo téměř nad síly většiny. Jediný druid Eowin i přes působení sil zla, dokázal odhadnout, kde se v rámci pevnosti nacházejí, a kterým směrem leží sever.

Jak se dalo čekat, procházení po pevnosti nebylo bez rizika. Nejednou chodba končila hlubokou propastí. Jindy se museli vyhýbat nástrahám, nastraženým kopím, padacím mřížím, propadlům a mnoho dalším pastem. Zde si mohl Azanyrmuth Tajemný vyzkoušet jedno nové kouzlo, které v dávných dobách používali spíše průzkumníci a hraničáři. Jednalo se o schopnost detekce pastí, jež sesilateli propůjčovalo dovednost podvědomě vycítit přítomnost nástrah a v některých případech i jejich funkci. Byla je zatím jeho první zkušenost s tímto kouzlem, a proto ho ještě dokonale neovládal.

Nedlouho po vstupu do pevnosti uslyšeli kroky těžkých okovaných bot. Celá skupina urychleně vyhledala vhodné výklenky a další vhodná místa k úkrytu. Sice na ně neustále účinkovalo kouzlo neviditelnosti, ale u temných sil si nemohli být ani v tuto chvíli jistí. Potichu vyčkávali a čekali na příchod nepřátelských bytostí o nichž dosud věděli málo.

Sotva se zpoza rohu vynořila početná skupinka přicházejících, okamžitě přítomní věděli, o koho se jednalo. Byl to desetičlenný oddíl Temnorozených, obávané rasy a nepřátel mnohých světů. Ukrytí dobrodruzi jen mlčky čekali až nepřátelští válečníci projdou. Než celý oddíl prošel, poslední z Temnorozených se najednou otočil a hleděl do chodby, jakoby vycítil přítomnost někoho, kdo sem rozhodně nepatřil. Aldeřané trnuli hrůzou a doufali, aby Temnorozený nepřivolal ostatní. Po chvíli se však otočil a dohnal své druhy.

V chodbě nastalo opět temné a zádumčivé ticho občas narušované tlumenými výkřiky, sténání a podivných zařikání v dáli. Jejich kroky je zavedly do velkých komnat. Po prvním rychlém průzkumu nenarazili na nikoho, a tak je mohli v klidu prozkoumat. Nalezli zde mnohá podivná zařízení, předměty, hole, dále spoustu baněk, kotlíků a spousty alchymistických soustav, vybavení a předmětů. Řada věcí byla nasáklá zlem, a proto se od nich Noxové drželi dál. Celou pevnost vnímali jako něco velmi nepřátelského k přírodě.

Oba Azanyrmuthovci se zájmem si prohlíželi různé předměty a spolu vášnivě debatovali o jejich účelu. V mnohých případech jim smysl zůstal utajen. Raději si žádný s předmětů neponechávali, protože se obávali toho, že by je pak mohli Temnorození snadno odhalit, nebo dokonce jim nějak uškodit. Především by s tím Noxové v žádném případě nesouhlasili, už jen na samotné prozkoumávání reagovali nesouhlasně.

„Máte pravdu,“ pravil Vládce Ohně, „tyhle předměty nám akorát uškodí. Měli bychom se vydat dál a zjistit, jak porazit tohle zlo, které ničí okolní lesy.“

Laboratoř opustili jiným východem. Opatrně pokračovali v průzkumu rozsáhlé pevnosti, přičemž postupovali do vyšších pater, kde tušili hlavní vládčův sál. Čím výše se nacházeli, tím častěji potkávali hlídky Temnorozených. Dosud se jim zdárně vyhýbali, přesto Noxové vyřkli obavu, že jejich schopnosti na tomto místě slábnou. Netušili, jak dlouho dokáží udržet družinu skrytou před nepřáteli.

V pevnosti narazili ještě na několik podobných laboratoří jako v dolních patrech. Nacházely se v nich pouze samé zlé věci od nichž se Noxové a Lesní Elf Morcotulcon drželi v uctivé vzdálenosti. Potom tu narazili na mnoho obytných komnat, jídelen, cvičišť, zbrojnic a dalších prostor. Sami žasli nad tím, jak je to tu obrovské. Vnitřní prostory mohly poskytnout solidní zázemí pro stovky možná i tisíce Temnorozených. Ta představa, že by vyrazili plenit okolní lesy a osídlení Noxů je nenechávala klidným. O to více byli odhodlaní zničit toto místo i kdyby se odsud neměli

vrátit živí.

Z myšlenek je vytrhl příchod další hlídky. Rychle se ukryli za sloupy a do výklenků. Tentokrát je mījela mnohem početnější hlídka než dosud. Oddíl měl přes dva tucty. Najednou se z ničeho nic zarazili, jakoby tušili přítomnost nezvaných hostů. Temnorození začali mezi sebou o čemsi vášnivě debatovat. Nerozuměli ji, protože mezi sebou mluvili Černou řečí, kterou tato temná rasa nejčastěji používala. Azanyrmuth Tajemný, jež se občas zabýval studiem starých jazyků, pochytil pár slov.

Ze zlomku, čemu dokázal porozumět, věděl, že je zle. Temnorození už o jejich přítomnosti nějakou dobu vědí. Nenápadně naznačil ostatním, aby si připravili k boji. Tajemný a Vládce Ohně chtěl využít momentu překvapení a rozhodli se nepřátelům zatopit. Vládce ohně v tichosti pozvedl mocnou hůl ohně a Tajemný si připravil kouzlo řetězového blesku, které bylo velmi vhodné do podobných skupinek.

Ještě než velitel hlídky Temnorozených stačil seslat odhalující kouzlo, přímo uprostřed oddílu vzplanul obrovitý oheň. Ještě než se plameny rozplynuly, Tajemný mezi ně poslal přichystaný řetězový blesk a hned na to další obyčejný. Temnorození se rozutekli z dosahu plamenu a snažili se zorientovat. Válečník Dagerich využil zmatku v řadách nepřátel, vrhl se přímo mezi ně a rozdával jednu ránu za druhou. Jedním sekem sťal hlavu prvnímu na ráně a hned nato dalším dvěma.

Nepřátelský čaroděj stačil kouzlem zrušit neviditelnost družiny. Jenže než se stačil oddíl rozumně zformovat, Lesní Elf stačil po nich vystřelit osm šípů z nichž většina nalezla neochvějně svůj cíl. I druid Eowin nezahálel a ukázal jeho dovednosti. Mezi nepřátele seslal chapadla vinné révy, jež většině omotala nohy, díky tomu pak neměli spolubojovníci problém dorazit zbytek.

Boj trval sotva minutu. Noxové žasli na bojovými schopnostmi Aldeřanů a nakonec byli rádi, že s nimi vyrazili do nebezpečí jedni z nejschopnějších Aldeřanů než obrovité armády. Nedokázali si představit, jak by se sem museli složitě probíjet.

„A teď honem pryč, než to tu začne být horký,“ zavelel Dagerich, jež si uvědomoval závažnost situace. Hluk z boje musel být slyšet široko daleko a tušil, že sem za chvíli dorazí ještě početnější oddíl.

Dobrodruzi poslechli Dagericha a bez otálení opustili chodbu plnou čerstvých mrtvol. Spěchali chodbami a schodišti do vyšších pater. Celou pevností se už ozývalo poplašné troubení na rohy. Ze všech směrů se ozývalo množství kroků. Tu a tam zaslechli výkřiky. Temnorození byli na nohou a za každou cenu se snažili lapit nezvané návštěvníky.

Několikrát se družina stačila včas vyhnout blížící se hlídce, ale ne vždy se to povedlo. Stále častěji naráželi na skupinky nepřátel. Malé oddíly do šesti členů jim nečinily potíže a vždy během chvílky bylo po boji. Ovšem problém nastal, když vběhli do síně, kde se právě vyzbrojovala čtyřicítka bojovníků. Azanyrmuth Vládce Ohně rychle zhodnotil situaci a většinu nepřátel odřízl ohnivou zdí. Pobít Temnorozené, jež se octli mezi ohněm a dobrodruhy, nebyl problém a už si to hnali pryč z tohoto místa. Pro Aldeřany by sice nečinil problém porazit i tento početný oddíl, ale než by dobojovali, už by se sem mohl nahrnout dvojnásobný počet.

Vyběhli další podlaží, jejichž počet odhadovali na dobré tři desítky a to si netroufali hádat kolik pater má pevnost v podzemí. V tomto patře narazili na obří točité schodiště, které prolínalo celou pevností patrně od nejnižších pater až po nejvyšší. Už na něj narazili vícekrát, ale vyhýbali se mu, protože po něm často chodily početné hlídky. Teď už to bylo vcelku jedno. Stačil jeden pohled to temných hlubin vysokého prostoru a mohli zahlédnout početné zástupy nepřátel jak si to šinou po

točitém schodišti bez zábradlí přímo k nim. Dobrodruzi se museli hned nato přikrčit před sprškou nepřátelských šípů, jež po nich vystřelili. Do posledního podlaží zbývalo vystoupat poslední tři patra. Vládce Ohně chtěl získat čas a znovu ohnivou zdí na čas zadržel početnou armádu nepřátel.

Konečně dosáhli posledního patra. Schodiště končilo obří síní, jejíž velikost se dala jen stěží odhadnout, protože jedinými zdroji světla byly pouze tmavomodré slabě zářící krystaly. Strop síně byl v pravidelných vzdálenostech podpírán sloupy čtvercového půdorysu. Rychle přeběhli ke vzdálenému konci, kde zahlédli velkou železnou bránu.

„Co teď?“ poznamenal Lesní Elf při pohledu dvacet stop vysokou dvoukřídlou bránu. „Přes tuhle hromadu železa se nedostaneme.“

Dagerich zkusil do ní vši silou několikrát zatlačit, ale mohutná masa železa se ani nehla.

„Měli bychom rychle něco vymyslet,“ pravil Nox Nafreas.

„Předpokládám,“ přemýšlel o možnostech průniku Vládce Ohně, „že ani jedno naše kouzlo není dostatečně silné, abychom bránu prorazili a kdo ví, možná je chráněná nějakou obranou magií“

„Necítím tu nic výjimečného,“ oponoval jeho úvaze Tajemný, „Kolem je sice hodně zlé magie, ale tady není o nic silnější. Prostě je to hromada kovu, přes který se teď musíme dostat dřív, než tvoje ohnivá zeď na schodišti vyhasne, nebo jí Temnorození zlikvidují.“

Dagerich neztrácel další řas řečmi a vši silou se opřel do brány. „Pomozte mi. Sám to nezvládnou,“ vyzýval ostatní. Na pomoc mu přišel Tajemný, a Elf Morcotulcon. Zato Vládce Ohně a druid Eowin se shodli, že není třeba se tu dřít, když tu téměř všichni ovládají magii. Nato spojili své síly s mocí Noxů a velká vzniklá síla tlačila do obrovských vrat.

Hlasité vrzání a skřípění dávalo tušit, že jejich snaha není marná. Brána se otvírala jen velmi pomalu a než vznikl otvor mezi křídly dostatečně široký na to, aby se jím mohli bezpečně protáhnout, uplynulo pár dlouhých minut. Hluk a křik ozývající se od schodiště bylo dostatečné varování, aby co nejrychleji opustili sál. Poslední procházející bránou, druid Eowin, vchod zatarasil silným trnovým roštím, které na čas vyvolal svou mocí. Znovu tak zpomalili postup nepřátelského vojska.

Rozhlédli se po dalším sále. Rozměry převyšoval cokoli v této pevnosti. Na délku měřil dobrých osmdesát sáhů a na výšku minimálně dvojnásobek. Průzory a štíhlými vysokými okny pronikalo dovnitř slabé šedé světlo jehož síla sotva stačila na osvětlení hrubých rysů místnosti. Daleko více světla poskytovaly tmavomodré krystaly, které rovněž spoře ozařovaly celý prostor.

„Konečně jsme se setkali,“ ozvalo se odkudsi před nimi temným skřehotavým hlasem. Stačilo jen pár slov, z nichž byla cítit zloba, temnota a nenávist. Každíčký tón pronikal výpravě hluboko do morku kostí. Nato se tmavomodré světlo v sále změnilo na krvavě rudou. Na černém trůně zdobeným sochami bizarních tvorů seděla vysoká postava Temnorozeného v černočerném plášti. Jeho protáhlá tvář měla velmi ostré rysy, dlouhé havraně černé vlasy a černé oči vrhající nenávistivý pohled na každého, na něhož zrovna se dívaly.

„Zajímavá to sestava,“ pokračoval pomalu. „Převedli jste si přátele?“ pravil pohrdavě. „Nejsou to náhodou ti, co začali zasahovat do věcí, do kterých jim nic není. Aldeřané, nemýlím se.“

„Ano. A už jsme také nad vámi několikrát zvítězili,“ hrdě prohlásil Vládce Ohně.

„Možná jste vyhráli pár bitev, ale válka ještě není u konce. Nebude to trvat už dlouho a Aldeneerin padne. Nemusím vám snad připomínat, že tam máme početné armády, kterým se nemůžete bránit do nekonečna. Jak padne Aldeneerin, nebude nám už nic bránit ovládnout další světy.“

„Aldeneerin není jediný obývaný svět. Plno z nich obývá mnoho ras a kultur, kteří půjdou proti vám.“

„Ale mnoho z nich je příliš slabých na to, aby nám kladli odpor. Zatímco mnozí slábnou, my nabíráme na síle. Naši bohové sílí. Jednou naše rasa bude vládnout všem světům.“

„Dost těch řečí,“ přísně vykřikl Nox Nafreas. „Tohle musí skončit. Nedovolíme ti dál ničit Nimbeas a další světy Noxů.“

V reakci na tyto výhrůžky vládce Temnorozených povstal z trůnu. V této pozici se zdál ještě mocnější, než když seděl. Pronesl cosi v černé řeči a všichni náhle ucítili mocnou sílu temnoty. Druid Eowin na to reagoval jiným kouzlem, které seslalo na přítomné spolubojovníky ochranu vůči zlým silám. Okamžitě cítili jistou úlevu, přesto jejich vůle i nadále musela odolávat náporu temné síly, kterou vládce oplýval.

Oba Azanyrmuthovci zaútočili. Vládce Ohně seslal mocnou ohnivou kouli a Tajemný zase blesk. Ovšem obě kouzla narazila do nějaké neviditelné ochrany, která obepínala Temnorozeného. Pak to zkusil válečník Dagerich. Opět marně. I úder jeho meče narazil do bariéry. Vládce se jen pohrdavě zasmál a mocnou neviditelnou silou odhodil válečníka zpět ke skupině. „Budete se muset víc snažit,“ nepřestával se smát. Pozvedl černou hůl a pronesl další slova v černé řeči.

Venku silně zahřmělo, načež slabé světlo přicházející okny zcela potemnělo. Z černých zdí se vynořila temná chapadla. Bylo jich stále víc a víc. Nafreas zůstával však klidný, jakoby tušil, co se vládce Temnorozených chystá udělat. Vytáhl z oblečení jakousi průzračnou kouli velikostí akorát do náruče obou rukou. Potom pronesl v jazyku Noxů zaklínadlo. Průzračná koule začala zčistajasna zářit a jasné bílo zelené světlo postupně nabíralo na intenzitě. Temná chapadla se náhle zarazila. I ve tváři vládce bylo znát jisté překvapení, ale i potom stupňoval svou moc.

Po něm se přidali v zařikávání i ostatní Noxové. Záře postupně nabývala na intenzitě a sváděla boj s okolní temnotou, která stále houstla. Ani Lesní Elf nezůstával pozadu a svou čistou myslí žijící v duchu přírody, pomáhal Noxům. Druidovi stačila pouze chvíle na poznání Noxské moci, jež byla z tou druidí příbuzná a také se přidala. Zbytek mezitím čekal, co nastane.

Světlo stále jasněji zářilo. Vládce Temnorozených měl co dělat, aby jej udržel zkrátka. Znovu pronesl zaklínadlo v černé řeči a vzápětí ho obklopil další štít z černočerné temnoty. Noxové spolu s Elfem a druidem napínali své síly. Přidali se i Azanyrmuthovci, kteří rozptýlili mysl vládce dalšími magickými světly. Tím na čas odvrátili jeho pozornost a moc Noxů stačila najednou nabrat obrovské množství síly. Jasná bílo zelená záře pronikla i do toho nejtemnějšího kouta velkého sálu, veškeré stíny zanikly a Temnorozený se najednou krčil před trůnem.

Najednou se stalo něco nečekaného, záře se najednou zformovala do patnáct stop vysoké, mocné, překrásné postavy Noxsky. Vládce temných sil pod obrovskou mocí padl na zem a poprvé v životě zažil skutečný pocit bezmoci a hrůzy z neodvratného konce. Postava ušetřila poslední úder zářivého světla, před nímž neměl Temnorozený nejmenší šanci až se nakonec zcela vypařil.

Mocná bytost se nato rozplynula a světlo vycházející z průzračné koule, pohaslo. Přesto se do nejvyšší komnaty černé pevnosti nevrátila temnota, ale pronikly sem po dlouhé době sluneční paprsky.

„Co to bylo?“ zeptal se Eowin udivený stejně jako ostatní.

„To byla naše bohyně Alimbara,“ vysvětloval Nafreas. „Ochránkyně lesů. Chrání naše světy před ničivými silami. Poslední dobou se však zlé síly sužující tohle místo vymkly její kontrole. S naší pomocí jsme ji dali možnost přímo zasáhnout srdce nepřátelských sil. Zdejší vůdce Temnorozených byl poražen, stejně tak zeslábl jeho vliv na okolní lesy. Od nynějška se les zase uzdraví a nepřátelské armády budou rozmetány na bezvýznamné celky a nakonec i ti také padnou.“

Alděrané přistoupili k nejbližšímu oknu, odkud byl překrásný výhled do krajiny, kterou

místo temnoty prozařovalo životodárné slunce. Hvozdý táhnoucí se mnoho mil od pevnosti se najednou nezdály tak temné a nepřátelské. Celá výprava stála u vysokých oken a kochala se příjemným pohledem.

Z rozhlížení je náhle vytrhl hluk přicházející ode dveří. Najednou slunce znovu zakryly černočerné mraky a v sále zavládla tma. Přeživší nepřátelské armády se prosekali hustým trním blokující přístupovou bránu a hrnuli se přímo na ně.

„Co teď? Jsme tu v pasti,“ náhle vyhrkl Vládce Ohně. „Souboje mě už vyčerpaly a v boji toho pro dnešek moc nesvedu.“

„Celou armádu nepřemůžeme a dolů je to hezkých pár set sáhů,“ konstatoval Tajemný, když pohlédl z úzkého okna dolů.

„Nebojte,“ uklidňoval je Mifper, „dostaneme se odsud. Jen vydržte pár vteřin.“

Opět se stalo něco nečekaného. Svět kolem se najednou rozostřil, ztratil se v barevné záři a pocítili chlad. Svět kolem nich upadl do tmy.

Po chvíli se znovu zjevil a jakmile se rozkoukali, zjistili, že okolí se najednou změnilo. Už se nenacházeli ve vysoké černé pevnosti, ale v bezpečí jakéhosi neznámého města. Sotva se rozkoukali, viděli kolem sebe rušné náměstí, kolem něhož stálo mnoho domů. Většina domů měla buď zakulacenou střechu, některé zase rovnou. Okolo se tyčilo do výšin mnoho věží. Největší z nich se nacházela patrně uprostřed města nedaleko od náměstí, kde se rozkoukávali. Sahala do neskutečné výše, stylem trochu připomínala velkou věž v Lianaru, ale tato na samém vrcholu zářila příjemným namodralým světlem. Vše bylo postaveno z bílého kamene a též více či méně zabarvené do modra. Volná prostranství zaplňovaly zahrady, jezírka, lavičky, potůčky, mostky a statné stromy. Ve městě bylo spoustu příjemných zákoutí, které dotvářely pocit ráje na zemi.

Aldeřané natolik obdivovali město, že ani nepostřehli příchod dalších Noxů. „Vítejte ve městě Lyntebam. Mé jméno je Ohper a mám toto město na starosti.“

„Rádi tě vidíme,“ pozdravil ho Nox Nafreas. „Toto jsou naši přátelé z Aldeneerinu. Toto je Dagerich, Azanyrmuth Tajemný, Vládce Ohně a druid Eowin.“

„Rád vás poznávám. Je to pro mě velká čest,“ uctivě opětoval pozdrav druid.

„Jistě si máme hodně co povědět,“ navrhl Omterau. „Pojďme to probrat do paláce.“

Všichni se v doprovodu dalších Noxů vydali do velké stavby s věžemi dominující náměstí. Masivní dubové dveře bohatě zdobené přírodními motivy se neskutečně zlehka otevřely. Vstoupili do majestátní chodby, kterou pokračovali přímo až do velké síně. Oproti běžným společenským sálům zde místo obvyklého stolu byl velká fontána kolem něhož rostlo mnoho překrásných stromů. Kolem ní stály kamenné lavice na něž příchozí usedli. Když se Aldeřané usadili, vychutnávali si zdejší poklidnou a příjemně působící atmosféru.

„Dostali jsme tvou zprávu o dění v pevnosti Temnorozených,“ začal s povídáním Ohper. „Je to skutečně pravda, že temný vládce byl zničen?“

„Ano je,“ potvrdil jeho očekávání Nox Mifper. „Díky našim přátelům z Aldeneerinu, jsme se dokázali dostat až k samotnému vládcovi a mohli uskutečnit náš plán. Ukázali se jako mocní bojovníci i přes jejich malý počet.“

„Konečně dobrá zpráva. Temnorození nám začínali dělat nemalé problémy. Jsem rád, že jsme se v Aldeřanech nemýlili.“ Potom vládce promluvil k Aldeřanům: „Prokázali jste nám velkou službu. Na našich světech jste od teď vždy vítáni. Je to pozitivní zjištění, že Aldeneerín je obýván těmi, kterým není lhostejný osud ostatních světů. Doufejme, že to tak zůstane.“

„Co víte o starých Aldeřanech?“ zeptal se Tajemný.

„Dřívější obyvatelé vašeho světa kdysi bývali naši spojenci,“ pravil Ohper. „Dokonce více přátelé, než spojenci. Pak se však postupně měnili. Začali se spíš zajímat o moc, páchali mnoho věcí, co přímo odporovaly přírodním zákonům. Jejich mysl se čím dál tím víc odchylovala od dobra. A

jednoho dne jejich civilizace zanikla. Jak přesně, to se neví, ale domníváme se, že byla potrestána za jejich zlé činy.“

„S tím jsme se už seznámili,“ pokračoval Vládce ohně. „Mnoho kultur líčilo podobný příběh, kdy se po určité době začali od Starých Aldeřanů odvracet.“

„Doufáme, že vás nestihne podobný osud.“

„V to já též doufám,“ souhlasil s jeho touhou Tajemný. „Už se pár z nás pokusilo jít cestou moci a zahrávání si s věcmi, jež by měly zůstat, tam kde jsou.“

„Ještě by mě zajímala jedna věc,“ přidal se druid Eowin. „Nafreas a Mifper se zmínili o dvou pohledech na způsob boje s nepřáteli.“

„Co říkali, je pravda. Kdysi jsme odmítali jakékoliv násilí. Celé věky to tak fungovalo, jenže v posledních stoletích se stalo až přespříliš špatných věcí. Celé univerzum značně potemnělo, mnoho zlých ras nabralo na síle, například Temnorození. Pak tu máme Gou'aldy, Drowy, Illithidy a mnoho dalších. Dobré světy začaly rychle strádat a naše taktika zcela selhávala. Pohled Noxů na svět se změnil jako nikdy předtím. Už nejsme ti, jež se ukrývají. Mnozí už léta hledají způsoby, jak se aktivně bránit. Někteří sice vyznávají staré způsoby, ale i ti po nepěkných událostech posledních dob mění názor.“

Aldeřané pozorně naslouchali slovům Ohpera.

„Pak tu existuje rasa, o které takřka nic nevíme. Jediné, co se podařilo zjistit, že se v této galaxii dosud nevyskytovala a přišla sem teprve nedávno. Proto pozor na každou mocnou rasu či kulturu, na kterou narazíte. A ještě jedna věc. Existuje zde svět, kde se staly tak děsivé věci, že jej zavrhli všichni dobří, neutrální, dokonce i někteří zlí bohové. Mnohé špatné, prohnilé, zvrácené a odporné věci. Jeho zánik je opředen mnoha mýty a legendami. Rozhodně tam nečeká na návštěvníky nic dobrého.“

„Jaký to byl svět?“ zeptal se Eowin.

„Jeho jméno bylo už dávno zapomenuto. Navíc byl nazýván různě. Každá rasa si ho pojmenovala jinak. Co je však zajímavé, že byl v posledním tisíciletí Aldeřanského kalendáře téměř nenavštěvován.“

„Kdy přibližně zanikl?“

„Je to teprve nedávno. Zhruba 300 možná 400 let.“

„Adresu znáte?“ zajímal se Azanyrmuth Tajemný.

„Tento svět patřil v posledním tisíciletí mezi zakázané světy a veškeré kontakty byly zpřetrhány. Adresu byste na Noxských světech hledali marně, stejně tak i u mnohých kultur a ras. Možná by se dala najít v zapomenutých pevnostech a laboratořích Starých Aldeřanů.“

Těmito slovy bylo vyprávění ukončeno a Aldeřané zbytek dne strávili odpočinkem. Po nebezpečném putování prokletým hvozdem potřebovali nabrat síly. Ve vznášejícím Noxském městě Lyntebam se síly navracely výrazně rychleji, než kdekoliv jinde. Ještě než nastal večer, cítili se jako znovuzrození, a proto nastal čas návratu domů, i když se jim příliš z tohoto dobrého místa nechtělo.

Ještě toho večera se s nimi Noxové rozloučili a přenesli je z města přímo ke kruhu světů. Zde jim Nafreas ještě jednou poděkoval za pomoc s tím, že jsou zde kdykoliv vítáni a po rozloučení se přenesl zpět do Lyntebamu. Naposledy se rozhlídli po okolním lese, než Azanyrmuth Tajemný zadal adresu Aldeneerinu a následný odchodem z Noxského světa Nimbeas, končila tato výprava.

11

Nečekaný průzkum

Jednoho deštivého jarního dne roku 377 se plánovala malá průzkumná výprava na svět Khanktil. Po delší době se Aldeřané chystali navštívit jeden z dosud neprozkoumaných světů. Vzhledem k dění na severní hranici říše se veškeré cestování Kruhem světů zaměřilo na spolupráci se spojenci především z Cimmérie a Mínoji. Další pomoc pak směřovala na světy, kde se místní potýkali se svými problémy.

Protože Khanktil měl patřit mezi bezpečné a pravděpodobně ještě obydlené světy, měli se tam vydat pouze dva, Azanyrmuth Bojovný a průzkumník Baldfried, který se dosud účastnil průzkumných operací v zemích nepřítele.

„Dále,“ odpověděl Baldfried na zaklepání, zatímco dokončoval přípravy na cestu.

Do pokoje vstoupil Dandalus. Už podle výrazu šlo poznat, že mu nese důležitou zprávu.

„Stalo se něco?“ zeptal se.

„Azanyrmuth Bojovný se této výpravy nemůže zúčastnit, protože byl na poslední chvíli převelen na severní hranici. Naprostá většina místních válečníků je buď na hranicích, nebo venku. Máme teď dvě možnosti. Buď výpravu zrušíme a necháme ji příhodnější chvíli, a nebo se na Khanktil vydáš sám. Je to celkem nebezpečné, kdo ví, co se tam mohlo změnit.“

Baldfried se zamyslel: „To je pravda. Bezpečné to nebude. Ještě jsem sám nebyl na neprozkoumaném světě, přestože jsem zvyklý na samostatné průzkumy nepřátelských oblastí.“

„Je to trochu jiné.“

„Na druhou stranu i Aldeneerin skrývá spoustu neznámého, nebezpečného a neprozkoumaného,“ uvažoval Baldfried. „Ale ve výsledku je to skoro to samé. Dobrá, vydám se tam sám.“

„Samozřejmě tě nenutíme. Tahle cesta klidně počká,“ snažil se Dandalus zvrátit jeho rozhodnutí.

„Už jsem se rozhodl. Bude to něco nového a navíc, už jsem celkem dlouho doma.“

Za krátko dokončil přípravy, a nato opustil pokoj pro cestovatele a namířil si to přímo ke Kruhu. Cestou ještě pozdravil pár přátel, které tu nedávno poznal. Na samotném nádvoří mu Dandalus popřál všeho dobrého na cestě a zadal příslušnou adresu. Kruh se otevřel, což znamenalo existenci světa na druhé straně.

Baldfried před vstupem do otevřeného průchodu naposledy pohlédl na nádvoří, rozhlédl se po střeších a věžích okolních staveb, podíval se na chmurně zataženou oblohu, a pak udělal krok do portálu. Cesta Kruhem pro něj byla nová zkušenost, zatím se mimo Aldeneerin vydal pouze třikrát a vždy na známý svět.

Když let prostorem zakončila jasná záře a Baldfried prošel na druhou stranu, Kruh se za ním uzavřel. Svět zde nevypadal vůbec přívětivě, přestože na Aldeneerinu už téměř deset dní téměř vytrvale přšelo a slunce se vytrvale za mračny schovávalo. Stál na malém zarostlém palouku kolem dokola obklopen hustými lesy. Jediná schůdná cesta směřovala na východ. Nejprve opatrně prozkoumal bezprostřední okolí a pátral po případném nebezpečí, nebo po místních obyvatelích, jež tu měli podle starých knih žít. Nikde tu však nespátřil stopy, ani náznak přítomnosti jiných bytostí. Vyrazil tedy po staré dlážděné cestě, kterou pokrýval mech a popínavé rostliny.

Zdejší nebe bylo zahalené těžkými černými mračny, až to vyvolávalo v Baldfriedovi podobné pocity, jako v lesích mezi severní hranicí Lianarské říše a popelavými pláněmi. Se vsí opatrností pokračoval cestou dál na východ.

Po čtyřech mílech cesty narazil na rozcestí, kde se připojovala mnohem širší cesta, jež nesla stopy příležitostného používání. Baldfried zpozorněl a sledoval stopy směřující tentokrát na sever. Neušel ani míli a v dáli zaslech hlasy. Opatrně se lesem připlížil blíž. Zpoza hustého keře zahlédl skupinku pěti lidí, dle zbroje zřejmě místní válečníky. Když se zaposlouchal do jejich rozpravy, zjistil, že jim překvapivě celkem slušně rozumí. Zrovna se bavili o návratu do nedalekého města Baldarinu.

Baldfried chvíli rozmýšlel, zda s nimi naváže kontakt. Pak mu došlo, že lepší příležitost jak kontaktovat místní mít nebude. Vystoupil tedy z křoví a už se chystal promluvit.

„To jsem se lekl,“ vykřikl vyděšeně jeden z válečníků. „Tohle mi nedělej. Už jsem si myslel, že je to zas jedna s těch nemrtvých bytostí.“

„Co tady děláš sám uprostřed těchlech nebezpečných lesů?“ ptal se druhý.

Baldfried byl z jejich slov zmaten. Měl pocit, jakoby ho přítomní válečníci znali, a to nestačil promluvit.

„Jmenuji se Baldfried a vás právě hledám,“ představil se.

„Baldfried?“ zamyslel se starší válečník. „To mi nic neříká. Nemíváme tu časté návštěvy. Odkud přicházíš?“

„Po pravdě řečeno, nepocházím z tohoto světa. Přišel jsem z Aldeneerinu a pátrám po místních. Původně jsme měli jít dva, ale nakonec se mnou nemohl, protože byl převelen do míst, kde bojujeme z mocným nepřítelem.“

„Aldeneerin. To mi něco říká. Nejlépe uděleáš, když půjdeš s námi. Je to tu nebezpečné. Toto místo ovládá náš nepřítel.“

„Můžete mi povědět, o jakém nepříteli se zde bavíme?“ vyzvídal průzkumník Baldfried.

A zatímco se vydali na cestu, velitel hlídky Rozvek mu vyprávěl o věcech, které se tu v posledních letech udály.

„Asi před deseti lety navštívil naše město Baldarin podivný cestovatel. Co si vzpomínám, jeho kůže byla bledá a studená, ve tváři měl černé skvrny a na sobě měl černý otrhaný plášť. Nevím co to bylo zač, ale neměl jsem z něho dobrý pocit.“

„To je mi nějak povědomé,“ zapřemýšlel průzkumník v obavě z nejhoršího. „Pamatuješ na ty skvrny v obličejích?“

„Už moc ne, ale připomínalo mi to malování na obličej, jež používali některé kmeny obývající světy, které jsme kdysi navštívili. Většinou tím vyjadřovali svou náladu, společenské postavení při obřadech, nebo jim to dodávalo sílu, když je čekal boj nebo důležitá zkouška.“

„Vy také cestujete Kruhem?“ zarazil se Baldfried po tomto zjištění.

„Je to hodně let. V dávných dobách jsme cestovali na světy našich přátel, obchodovali spolu a také prozkoumávali dosud neobjevené světy.“

„Co se stalo, že jste přestali cestovat?“

„Ani nevím. Už za mého mládí se cestovalo velmi málo, a pak to časem upadlo zcela. Z vyprávění rodičů a ze záznamů jsme kdysi přátelili s jednou mocnou kulturou, ale pak se najednou odmlčeli. To je asi tak vše. Víc by se o tom jistě dalo zjistit v naší knihovně,“ na moment se odmlčel. „Vraťme se zpátky k tomu podivnému cestovateli.“

„Z toho mám právě špatný pocit,“ pokračoval průzkumník. „Podle tvého popisu to bude jeden z Temnorozených. Nepřátelská rasa, se kterou vedeme v poslední dva roky náročnou válku. Naši jedinou nadějí je cestovat Kruhem světů a pátrat po spojencích. Už se nám jich pár podařilo získat, ale nebylo to nikdy zadarmo. Vždy měli svých problému až dost. Pověz mi o tom cestovateli.“

„Potom spolupracoval s místním čarodějem, který byl známý tím, že se zajímal o černou magii a temné experimenty. Oba potom zmizeli, a pak po několika měsících okolí zamořili nemrtví. Od té doby je nebezpečné potulovat se po okolí. Dal bych za to krk, je to všechno je jejich práce. Veškeré pokusy o likvidaci se minuly účinkem. Vždy se objevili noví a noví nemrtví, už jsme s toho dost zoufalí. V současnosti rada města zkouší vymýšlet způsoby, jak tento problém vyřešit.“

Když Rozvek dovyprávěl, co se tu událo, Baldfried jim pro změnu vyprávěl o jejich cestách Kruhem a dobrodružstvích, které při tom zažili. Při tom urazili dalších pět mil. Konečně se před nimi v hlubokém porostu zjevila mohutná městská brána. Z dálky se zdála nehlídaná, zato na vysokých hradbách v tu dobu pochodovala spousta strážných ozbrojených luky.

Rozvek zabušil klepadlem na bytelnou železem pobitou bránu, a nato se otevřelo malé okénko. „To jsi ty, hned vám otevřu,“ pravil strážný na druhé straně. Velká brána za doprovodu vrzání a skřípání pomalu otevřela. Jakmile hlídka s Baldfriedem vstoupila dovnitř. Strážní jedinou přístupovou cestu do města za nimi ihned zavřeli.

„Koho to vedete?“ zeptal se jeden z místních.

„Je to cestovatel, který k nám dorazil Kruhem světů,“ vysvětloval Rozvek. „Co mi vyprávěl, i jejich svět má podobné problémy jako my.“

Zatímco zbytek hlídky šel podat hlášení, Rozvek vedl Baldfrieda do hlavního hradu. Cestou mu ukazoval město Baldarin a vyprávěl mu o zdejším životě.

„Život zde není lehký. Obyvatelé nemůžou vycházet ven, je to pro ně příliš nebezpečné. Potravu a zásoby získáváme z daleka, z míst, které jsou v bezpečí. Jednou týdně dorazí silně střežená karavana, která nám přiveze potraviny a potřebné zásoby.“

„Proč tu tedy zůstáváte?“

„Pro mnoho z nás je to domov. Město, které má dlouhou historii a byla by škoda ho nechat zničit nemrtvými. Proto mnoho z nás i přes nepřízeň osudu nadále setrvává.“

Dorazili do hradu v gotickém stavebním slohu umístěným na vyvýšeném místě, odkud byl dobrý výhled do okolních lesů. Samotný hrad byl od města oddělen hlubokým příkopem naplněným vodou a padacím mostem. Rozvek dovedl průzkumníka z Aldeneerinu do sálu, který dříve sloužil pro hosty. Protože byl Baldfried za posledních šest let prvním hostem, komnata sloužila spíše jako skladiště nepotřebného nábytku.

„Omlouvám se za ten nepořádek, ale neměli jsme to kam dát a uvítací sál pro návštěvy jsme už dlouho nepotřebovali,“ vysvětloval. „Počkej tu chvíli, než dojdou pro někoho z městské rady.“

Průzkumník se posadil na židli k jedinému stolu, jež nebyl zaskládán nepotřebným haraburdím. Během čekání dorazila služebná, jež mu přinesla ták se skromným jídlem a džbán červeného vína. Protože od příchodu na Khanktil ještě nejedl, pustil se do jídla. Když dojedl, dorazil spolu s Rozvekem starší vousatý muž s prošedivělými dlouhými vlasy, jež se představil jako Kocel.

„Vítám vás v našem městě,“ představil se průzkumníkovi a podal mu ruku na výraz přátelství.

„Rozvek mi už o vás řekl vše. Prý pocházíte z Aldeneerinu.“

„Ano je to tak.“

„Tak to musíte být potomci našich dávných přátel. Jsem rád, že se po tolika generacích opět setkáváme. Většina z nás už na Aldeneerin zcela zapoměla. Co se vůbec přihodilo, že se naše cesty rozešly?“

„To netuším. Přesněji náš lid osídlil Aldenerin před necelými čtyřmi stoletími. Podle vyprávění starších byl ten svět zcela opuštěn a navíc mnoho z nás se snažilo zapomenout na naši minulost, takže nemáme tušení, co se do té doby stalo. Po starých Aldeřanech nacházíme pouze spoustu knih, starých staveb a pozůstatků jejich experimentů. Asi se stalo něco moc děsivého, když se všichni snažili zapomenout na minulost,“ vyprávěl Baldfried.

„Možná by to mohl být klíč k tomu, co se stalo. Prý se Staří Aldeřané hodně měnili a mnozí s nimi nechtěli mít nic společného.“

„Podobný příběh už jsme párkrát slyšeli. Jedna rasa nám dokonce popisovala, jak hrozné věci

prováděli. Zájem o černou magii, temné experimenty, války, krutost, mučení a mnoho dalšího. Co se stalo, stalo se. Přejděme raději k jiným věcem.“

„Souhlasím,“ přitakal Kocel. „Prý hledáte spojence? Určitě tuto nabídku přijmeme, ale nejprve je třeba vyřešit problém s nemrtvými v okolí Baldarinu.“

„Určitě bychom vám mohli pomoci. Můžete mi prozradit více?“

„To základní už jste slyšel. Ti, které nazýváte Temnorozenými, napáchali škody i zde. Konkrétně jeden z nich se tu spojil s naším čarodějem a spolu páchají své temné pokusy. Naše armády našli místo, kde by se oba měli skrývat,“ Kocel poté vytáhl z roucha malý svitek, který rozložil na stůl. Jednalo se o mapu okolí zdejšího města. Potom zapíchl prst do místa asi pět mil severozápadně od Baldarinu. „Je to tady. Jedná se o starý opuštěný klášter. Kdysi patřil řádu Baldarinských rytířů, ale kdysi spáchali hrozná věci, proto byl jejich řád rozpuštěn a největší hříšníci uvrženi do nejtěžšího vězení. Od té doby to místo zpustlo a každý rozumný se mu vyhýbal. Říkalo se, že je klášter prokletý.“

Baldfried se na chvíli zamyslel: „Našly by se tu podrobnější plány kláštera? Možná bych se tam mohl vydat a něco podniknout. Mám bohaté zkušenosti z průzkumných a záškodnických výprav.“

„Museli bychom se podívat do hradní knihovny. Je tam spousta zajímavého. Staré plány, mapy, knihy a mnoho věcí z dob, kdy Khanktilští cestovali Kruhem.“

Všichni tři se nato vydali do hradní knihovny. Ta se nacházela ve čtvrtém patře kam vystoupali po počítém schodišti v severní věži. Pokračovali chodbou, z níž byl pěkný výhled na město. Zastavili se před gotickými dveřmi bohatě zdobené rytinami. Kocel odemknul zámek klíčem, který měl uvázaný na zlatém řetízku, jež nosil na krku.

Baldfriedovi se naskytl pohled na vysoké police naplněné starými knihami. Odhadem zde mohlo být uloženo téměř dvacet tisíc svazků. Starší muž poposunul pojízdné schodiště k jedné prosklené vitríně. Když vystoupal nahoru, pravil: „Vzpomínám si, že jsem tu kdysi našel nějaké staré plány. Snad tu budou i ty plány kláštera.“ Během chvíle podal Baldfriedovi a Rozvekovi spousta starých svitků. Všichni tři se pustili do prohlížení. Byly tu mapy okolních vesnic, starých hrobek, katakomb, ale i některých míst mimo Khanktil.

„Myslím, že něco mám,“ prohlásil Baldfried, který na jednom nákresu poznal znaky možného kláštera.

„Ukaž to,“ v rychlosti Kocel prohlédl staré mapy. „To je přesně on. Je tu všechno včetně podzemních prostor.“

Alděřanský průzkumník chvíli prohlížel mapu, zatímco se mu začal v hlavě rodit důmyslný plán. „To půjde,“ konstatoval pro sebe. „Celkem snadno se dá dostat dovnitř. Je tu spousta starých chodeb. Touto chodbou se dá dostat přímo do sklepů hlavního paláce.“

„Takže do toho půjdeš?“

„Jasně. Už mám zkušenosti s podobnou výpravou do nepřátelských zemí.“

„Mám pro tebe návrh,“ pokračoval Kocel. „Když se ti podaří zlomit zlou moc, tak budeš mít ty a tvůj lid přístup k našim archivům.“

„Přijímám,“ bez váhání prohlásil Baldfried. „Nakonec by mohly naše národy spolupracovat v prozkoumávání dalších světů.“

Baldfried si poté překreslil mapu kláštera, a když skončil, přemístil se do hradní jídelny, kde pro něj byla připravena večeře. Tam kromě něj, Kocela a Rozveka hodovali královští rytíři. Během hostiny spolu mnohé probrali. Baldfried jim vyprávěl o Aldeneerinu a jejich výpravách, také o válce s Temnorozenými. Samozřejmě že řeč padla i na jeho cestu do prokletého kláštera. Mnoho rytířů se mu nabídlo, že se vydají s ním, ale ten nabídku s vděkem odmítl, protože takový skrytý útok nebude nepřítel očekávat. Ani to však některé neodradilo v nabídce pomoci. Baldfried nakonec svolil, že až bude uvnitř a situace příhodná, vyšle dohodnutý signál, a nato rytíři zaútočí na klášter.

Když si Balfried odpočinul, naposledy zkontroloval vše důležité a vydal se na nebezpečnou výpravu. „Nezapomeň na náš signál. Až ho vyšeš, vyšleme za tebou tolik válečníků, kolik jich bude ochotno jít,“ strážný u brány mu ještě popřál bezpečnou cestu a opatrně zajistil dveře v bráně na závoru, jakoby měl obavu, aby plán nebyl vyzrazen.

Aldeřanský průzkumník kousek za městem zmizel v šedých a tichých lesích. Jeho kroky směřovaly severním směrem do míst, kde podle plánů stála dávno opuštěná tvrz mající za úkol chránit Baldarin. Právě z této tvrze vedla tajná úniková cesta z kláštera. První míle cesty se obešly bez nepříjemností. Pomalu se blížila noc a opuštěnou krajinu pohlcovala tma.

Baldfried se na chvíli zastavil. Měl pocit, že nedaleko zaslechl jakési zvuky. Ukryl se mezi velké balvany ležící nedaleko palouku, který byl ukryt v hustém lese. Sotva se pořádně rozhlédl, došlo mu, že pustá louka je ve skutečnosti starý hřbitov a šramocení pocházelo přímo odsud. Záhy spatřil nejasné pohybuující stíny, jež patřily ožvlým mrtvolám. Chvíli dění mezi zarostlými náhrobky pozoroval. Byl si vědom, že právě sleduje jeden z výsledků magických pokusů Temnorozeného a místního čaroděje. Nepouštěl se do zbytečného rizika, a proto pomalu zmizel v tmavých stínech lesa.

Dále postupoval s velkou opatrností. Tu a tam byl nucen se vyhnout dalším podobným místům, starým hrobkám, opuštěným statkům a dalším pozůstatkům po dřívějším osídlení. Dnes je většinou obývaly pouze různé formy nemrtvých, jako zombie, ghúlové, kostlivci, případně hlinění golemové. Zkušený průzkumník se jim vždy dokázal bez potíží vyhnout, a tak cestoval k cíli.

Po dvou hodinách dorazil ke staré tvrzi. Vysoká věž a bývalá kasárna byla v lesním porostu stále dobře patrná. Baldfried, vědom si možného nebezpečí, nejprve pečlivě obhlédl okolí. Jeho prozíravost se vzápětí vyplatila, protože i tato tvrz byla zamořena dalšími bytostmi. Hlavní vstup hlídali dva podivní kostlivci. Na rozdíl od běžné lidské kostry, tato měřila dobrých osm stop, kosti měla mnohem mohutnější a z horní poloviny vyčnívaly další dlouhé kosti. Kolem nich zářila načervenalá aura, která byla patrná až při pozornějším pohledu. Průzkumník si byl vědom, že tudy cesta dovnitř nevede a rozhodl se nejprve najít jiný vstup.

Když obcházel staré, ale přesto stále bytelné hradby, občas naslouchal řinčení řetězů, tajemnému mručení, sténání a zařikání. Chvílemi přemýšlel o hrůzách, jaké ukrývají tyto studené zdi. Pak si záhy uvědomil, že na podobné myšlenky nemá čas a dál hledal nějakou cestu dovnitř. O kousek dál našel v hradební zdi úzkou skulinku. Jeho naděje však následně pohasla, když narazil na zával. Baldfried se však nevzdával a pokračoval dál. Po krátké obhlídce našel jedno místo, kde se horní část hradeb zřítily a kudy se dalo celkem bez větších nesnází vyšplhat.

Jakmile se dostal na druhou stranu, rychle se ukryl do stínu, a poté trpělivě sledoval dění v okolí. Na první pohled vypadala tvrz opuštěně, až po bedlivém pozorování ze stínu spatřil další podivné bytosti. Podivné kostry s mnoha anomáliemi, ožvlé mrtvoly už dávno nepřipomínající člověka a také různé formy hliněných golemů.

Po čase se naskytl vhodná příležitost, a když nádvoří zelo na krátký čas prázdnotou, Baldfried rychle proklouzl do ruin paláce. Mezi sutinami se již léta nenacházelo cokoliv užitečného, a tak se vydal hledat vchod do podzemí.

V podzemí byla neskutečná tma. Jeho oči se dlouhou dobu museli přivykat tmě. Několikrát si průzkumník pohrával s myšlenkou na zapálení louče, ale to by se okamžitě prozradil nepříteli. Pak si vzpomněl na jednu důležitou věc, když v kapse nahmátl malý nazelenalý drahokam. Tento kousek drahého kamene měl zvláštní schopnost. Když přes něj kdokoliv pohlédl, svět byl o něco málo jasnější i v těch nejtemnějších podzemních prostorách. Baldfried ho před rokem dostal od

jednoho čaroděje, s nímž na hranicích vyhrál náročnou bitvu nad Temnorozenými.

S tímto zázračným drahokamem byl průzkum podzemí mnohem snadnější. Díky němu zůstával zcela ukryt a zároveň na sebe nepoutal pozornost světlem. Zvláště to bylo vhodné, protože i ve starých sklepení se pohybovala další monstra. Nalézt tajný průchod nebyl až takový problém, protože původně skryté dveře dávno podlehly času. Baldfried se opatrně vydal touto chodbou směrem ke starému klášteru.

Dlouhou chodbou šel dobrou půlhodinu. Ačkoliv to do klášterních sklepů nebyla ani míle, cestu komplikovalo několik poškozených míst a drobnějších závalů. Často se musel plazit po čtyrech, jindy se brodil v bahně.

Průzkumník si ještě jednou prohlédl mapu klášterního podzemí, aby naplánoval další postup. Kousek od místa, kde vstoupil do klášterních sklepů se nacházely mučírny a vězení. To záhy poznal i bez mapy. Chodbami se čas od času neslo děsivé stínání, či hrůzyplné skřeky. Bylo slyšet taktéž řinčení řetězů, praskání, vrzání, bublání a další zvuky probíhajících muk.

Opatrně se přiblížil ke dveřím, odkud vycházelo slabé mihotavé světlo. Opatrně nahlédl dovnitř klíčovou dírkou. Naskytl se mu pohled na kruhovou místnost o několika patrech s ochozy. V dolní úrovni stála v kruhu mučidla, stejně tak na zdech bylo přikováno mnoho dalších nešťastníků. Uprostřed toho všeho zahlédl dvě postavy, jak spolu o čemsi diskutují. Nerozuměl jejich slovům, ale dobře poznal černou řeč, používající zejména Temnorozenými.

Celou dobu průzkumník sledoval obě postavy. Jedna na sobě měla čarodějnický plášť zdobený rudými osmicípými hvězdami, jeho tvář byla svráštělá a plna nenávisti. Druhý měl na sobě černou koženou zbroj pokrytou mnoha podivnými ornamenty. Podle bledé barvy rukou a černých dlouhých vlasů tušil, že se jedná právě o dotyčného Temnorozeného, jež byl příčinou všech nepravostí v této oblasti.

Baldfried nechtěl riskovat a raději se odsud vzdálil. Chtěl prozkoumat klášter a mezitím přemýšlel, jakou smrtící past by na ně nastražil. Další cesta vedla kolem věžeňských cel. Občas do některé nahlédl, ale nenacházel tu už kohokoliv živého. To najednou zaslechl: „Pomoz mi!“ Průzkumník narychlo nahlédl do zbylých cel ve snaze najít místo, odkud vycházelo volání o pomoc. Za rezavými železnými dveřmi cely označené číslem 28 nahlédl skrze zamřížované okénko, kde našel postavu v otrhaném azurově modrém plášti pokrytým půlměsícem a hvězdami.

Tyto symboly už viděl zde na Khanktilu a značily zdejší cech mágů, tudíž si mohl být jist, že se nejedná o nějakou podlou léčku. Baldfried si sáhl do náprsní kapsy pro soupravu pakličů, jimiž následně bez větších problémů otevřel dveře.

„Děkuji ti moc, že jsi mě osvobodil,“ zakašlal vězeň, když se snažil popadnout dech.

„Rádo se stalo,“ průzkumník mu poté podal trochu vody a léčivý lektvar. Potom pokračoval:

„Jmenuji se Baldfried. Nečekal jsem, že tu najdu někoho živého. Kdo jsi a co se ti přihodilo?“

„Děkuji ti,“ pokračoval, když se mág začal zotavovat. „Říkají mi Tonnan. Pocházím z Baldarinu a jsem členem cechu mágů v Gildatonu. Když se tu začaly dít ty podivné věci, náš cech začal pátrat po příčině. Dlouho jsme na nic nemohli přijít, až po čase, kdy jsme se více zajímali o toho podivného cestovatele, dali jsme si věci do souvislosti a bylo najednou vše jasné. Cestovatel z rasy Temnorozených se tu spolčil s Caltanem, aby mohli společně zkoumat černou magii.“

„To byl kdo, ten Caltan?“

„Býval kdysi jedním z nás. Protože však opakovaně porušoval zákony cechu, byl z něj vyhoštěn. Caltan byl už delší dobu znám zájmem o temné umění. Snažili jsme se ho přesvědčit, že z toho nekouká nic dobrého, ale on si stále vedl svou. Když se mu jeden velmi nebezpečný experiment

nepovedl, a tím přivolal na náš svět démony, pomyslný pohár přetekl. Následně byl navržen trest smrti a souzen radou. V hlasování jen těsně unikl hrdelnímu trestu a byl tak pouze s okamžitou platností vyhoštěn. Mimochodem, já byl pro trest smrti. Škoda, že náš národ je proti útrpnému právu a trestům smrti. Teď to máme.“

Tonnan po chvilce mlčení pokračoval: „Když jsme konečně našli místo kde se usídlil Caltan s Temnorozeným, rozhodli jsme se zakročit. První útok však selhal. Po deseti dnech jsme zaútočili znovu, tentokrát i s pomocí královských rytířů z Baldarinu. I tento útok byl odražen. Moc Temnorozeného jsme podcenili. Ukázalo se, že je mnohem mocnější, než se původně zdálo. Po čase se to zkusilo ještě po třetí, ale i to se nepovedlo. Tudy cesta nevedla. Rozhodl jsem se potají proniknout do kláštera a přichystat na Caltana a Temnorozeného past. Moc dobře znám Caltanovo praktiky a také jeho slabiny. Dostal jsem se až do alchymistických laboratoří. Jenže, než jsem stihl vše připravit, Temnorozený mě tam načapal a zajal.“

„Podobný nápad jsem měl také. Připravit nějakou léčku. Můžeš mi prozradit o co šlo?“ zajímal se průzkumník.

„Caltan vždycky shromažďoval magickou moc. Často byla mnohem mocnější než si byl vědom. Také se mu občas vymkla kontrole a jednou ho to málem stálo život. Mám v hlavě nápady, jak provést změny této moci, a potom ho do připravené léčky vlákat.“

„A co ten Temnorozený? Zmínil jsi se, že je mnohem mocnější, než se zdálo.“

„I na to jsem myslel. Temnorození nesnáší světlo, proto bude součástí léčky i jedno velmi mocné kouzlo, které jsem vždycky toužil vyzkoušet naostro.“

„To zní dobře. Pomůžu ti s tím. Znáš cestu do laboratoří?“ nabídl se Baldfried.

„Ano, samozřejmě. Můžeme vyrazit hnedka. Už se cítím mnohem silněji. Tím jak si otevřel dveře, narušil si i magický štít, který mi zcela zablokoval všechny schopnosti.“

Tonnan poté vedl neomylně Baldfrieda podzemím, potom i klášterními paláci. Cestu se museli několikrát vyhnout místním stvůrám. Díky společným schopnostem neměli žádné problémy.

Konečně dorazili do laboratoří. Bylo to několik místností plných všelijakých nástrojů, zařízení, aparatur, baněk, nádobek s neznámými ingrediencemi a mnoho dalšího, čemuž Aldeřanský průzkumník nerozuměl. Oba se zastavili uprostřed kruhové místnosti, s otvorem uprostřed, odkud vycházela rudá záře a ozýval šepot temných hlasů. Kamennou podlahu pokrývalo mnoho symbolů a kolem dokola stálo mnoho bizarních přístrojů.

„Jsme na místě,“ šeptl Tonnan, zatímco Baldfried fascinovaně hleděl na věci okolo. „Zde Caltan shromažďuje moc. Jak můžeš cítit i ty, je hodně silná. I mě zaskočil, na co si ten bláznivý čaroděj troufl. Teď jenom provedeme nezbytné úpravy.“ Potom Tonnan popošel k okolním přístrojům a požádal průzkumníka: „Pomoz mi tu vyměnit pár součástí.“

Oba se dali do práce. Baldfried občas zkontroloval okolí, aby se přesvědčil, že je vzduch čistý.

„Výborně. Teď ještě sem dáme takový malý pozdrav Temnorozenému,“ až škodolibě se pousmál Tonnan, když si představoval, co nastane, až se to spustí. „A ještě provedu pár nezbytných kouzel. Pohlídej okolí. Teď nesmím být rušen. Kdyby sem někdo šel, odlákej ho pryč.“

Průzkumník se tiše plížil po okolních sálech. Minuty se vlekly jako hodiny a Baldfried začínal být trochu nervózní. Uvědomoval si, že jejich úhlavní nepřátelé nebudou setrvávat v mučírničkách věčně a tyto laboratoře zcela jistě patřily mezi jejich nejoblíbenější místa v klášteře. Tu najednou kdesi zaslech kroky. Opatrně se vydal do míst, odkud neomalené dupání vycházelo a dle směřování se dotyčný blížil zrovna tam, kam si Baldfried nepřál.

V průchodu dostihl skupinku tří odporných páchnoucích příšer vzdáleně připomínající skřety. Nezbyvalo příliš času na vymyšlení strategie. Pokud bylo třeba něco učinit, teď nastala ta

pravá chvíle. Rozhodl se pro nejjednodušší řešení. Sáhl po luku, z toulce vyndal šíp, napnul tětívu, zamířil a rychle vypálil. Zásah, jedna potvora padla k zemi, a než ostatní stačily postřehnout, že se něco děje, Baldfried už vystřelil další šíp. Další trefa, přímo do čela. To už si třetí všiml, že je něco špatně a rozeběhl se varovat ostatní druhy. To však bylo to poslední, co za svůj život chtěl udělat. I třetí šíp neminul svůj cíl.

Baldfried si oddychl. Nebezpečí včas zažehnal. Rychle odtáhl tři odporné tvory do malé komory, která patrně kdysi sloužila jako sklad brambor. Ještě v rychlosti zkontroloval okolí a šel se podívat, jak pokročil Tonnan.

„Už jsem skoro hotov,“ pravil mág, sotva průzkumník dorazil do kruhového sálu.
„Teď už jen vymyslet způsob, jak je sem nalákat,“ dodal, jakmile bylo po minutce vše připraveno.
„To nech na mě,“ nabídl se Baldfried, který už měl delší dobu plán. Popadl v alchymistické laboratoři jednu lahvičku s jedovatě zelenou barvou.

Potom se vydal zpět do spodních pater. Čaroděj Caltan i Temnorozený stále něco tvořili v mučírně. Byli teď oba otočení zády ke dveřím. Baldfried je otevřel a mrštil lahvičku přímo pod jejich nohy. Ozvala se dutá rána, jak se jedovatý lektvar rozprskl na podlaze.

„Co to, kur...“ zaklel Caltan, když mu tekutina znečistila plášť.
Než přišla jakákoliv reakce, už na ně vykřikl. „Kdyby vás to zajímalo, tak jsme v laboratořích a sabotujeme Caltanovi plány!“ Na to se dal Baldfried na zběsilý úprk. Temnorozený sice chtěl vypálit po něm nějaké kouzlo, ale cíl mu hned zmizel v podzemním labyrintu chodeb.

„Už jdou,“ hlásil trochu udýchaně Tonnanovi. Ve tváři Aldeřanského průzkumníka se záhy objevil pořouchlý úsměv. Aby ne, vždyť to provedl způsobem velmi drzým.

Tonnan zaujal místo v kruhové síni a očekával své soky. Průzkumník se držel trochu stranou, a spíše hlídal mágovi záda před případným útokem ze zálohy.

Když Caltan s Temnorozeným vtrhli do sálu, najednou se oba zarazili.
„Opět se shledáváme. A tentokrát to bude zcela naposled,“ sebejistě spustil Tonnan řeč.
Ještě trochu překvapený čaroděj, bývalý člen cechu mágů, nečekal takovou návštěvu: „Měl jsem tě už prve zabít! Moje chyba. Teď už ji neudělám. Rozluč se se svou bídnou existencí,“ pozvedl magickou hůl na jejímž konci tkvěl rudý krystal a povolal mocné zaklínadlo.

Záře vycházející zprostřed místnosti nabývala na síle. Zformovala do podoby mocných rudě zářících chapadel a pomalu se zaměřovala na mága. Ten jen pozvedl dlaň, pronesl pár slov a najednou se stalo něco, co Caltan neočekával. Celá obrovská masa energie se najednou otočila a vrhla se přímo na nepřítele. Ten jen marně vzdoroval, protože se mu zcela vymkla kontrole. Ozvala se rána a po Caltanovi zbyla jen hromádka prachu.

Temnorozený se spolehl na své temné schopnosti a chystal se zničit Tonnana stínovou koulí, která už nabrala na síle. Sám se také obklopil neviditelnou mocnou bariérou, která ho výrazně chránila před kouzly. S tím však Tonnan počítal, a spustil druhou část plánu. Magické elektrody kolem se rozzářily jasně bílou září. Zbytek ukryté energie v středové prohlubni se spojil se vznikajícím prstencem bílého světla. Všechna moc Temnorozeného začala slábnout. Nejdřív se poroučela bariéra a potom i selhalo jeho připravené kouzlo. Výraz v jeho tváři se změnil z nenávisti na úlek a strach. Emoce, jež v jejich tvářích málokdo kdy spatřil.

Jasná bílá záře svou oslnivou mocí zcela zaplnila síň a její chapadla pronikala do všech temných zákoutí zkaženého kláštera. Pak už se jen ozval hrůzostrašný jek, a potom už nic. Jakmile

záře polevila, v síni zbyl pouze Tonnan a Baldfried, který celé dění sledoval s otevřenými ústy zpovzdálí. Prostor uprostřed ztratil veškerou sílu a zůstala po něm jen tmavá díra v podlaze.

Na tváři mága se vzápětí vytvořil úsměv. Měl velikou radost, že po tolika letech je konečně po všem. Potom promluvil k Baldfriedovi: „Ještě však není úplný konec. Většina jejich výtvořů zánikem magického zdroje sice zemřela, ale mnoho dalších bytostí tu ještě přežívá. Bude nutné celou oblast vyčistit. Měli bychom se okamžitě vrátit do Baldarinu a podat zprávu o našem vítězství.“

„Jistý krok jsem podnikl ještě před mým příchodem,“ přerušil ho Baldfried. „Zdejší rytíři jsou už připravení a čekají až vyšlu signál. Dali mi tohle,“ vyndal malý železný válec s knotem. „Sice nevím, k čemu to slouží, ale mám to někde venku zapálit, a pak se jen dívat z bezpečné vzdálenosti.“

„Výborně, to nám ušetří mnoho času,“ pravil mág, který okamžitě poznal, co Aldeřan drží v ruce. „A díky tomu zastihneme zbytek potvor nepřipravených. Pojďme tedy na nádvoří.“

Oba vyšli z potemnělých laboratoří na jedno klášterní nádvoří. Venku vládla stále noc, ale slabé světlo na východě už hlásilo blížící se ráno. Průzkumník položil na kamennou dlažbu plechový váleček, jehož knot nato zapálil. Potom poodstoupili do bezpečné vzdálenosti. Baldfried byl zvědavý, co se teď stane.

Vtom se ozvalo hlasité zasyčení a z válečku za hlasitého hvízdání vyletělo k temné obloze několik malých sytě barevných ohnivých koulí. Pak se ozvalo mnoho silných ran, a oblohu pokrylo spousta nádherných kruhových světelných efektů.

„Tomu říkám signál,“ ohromeně popsal průzkumník právě skončený ohňostroj. „Kam se hrabe nějaké hvízdání, či píšťaly. Tohle určitě nepřehlédli.“

„Teď už nebývá než čekat,“ pokračoval Tonnan. „Ve skutečnosti se ohňostroje používají při oslavách významných výročí, slunovratu a podobně. K dávání signálů se využívají naprosto ojedinelé.“

Potom se pustili do pozvolného průzkumu celého kláštera a přitom likvidovaly poslední zbytky odporu. Za slabou půlhodinu se ozvalo v okolí celé stavby řinčení zbraní. To už dorazili rytíři a čistili okolní lesy. Tonnan s Baldfriedem jim vyšli naproti.

„Zdravím vás,“ pozdravil jej Ragand, velitel rytířského oddílu. „Vidím, že si zachránil Tonnana. Už jsme ani nedoufali, že tě někdy ještě uvidíme.“

„Nebýt Baldfrieda a jeho důvtipu, možná bych tu zůstal uvězněn do konci života a napospas Caltanovým temným plánům,“ pravil Tonnan.

„Jak jste dopadli. Je Caltan mrtev? Slyšeli jsme nějaké hrozivé kvílení a viděli jak klášterem pronikla jakási jasná záře.“

„Ano je. A s ním i Temnorozený. Můj plán vyšel na výbornou. Je po všem.“

„To je nejlepší zpráva, jakou se v poslední době slyšel. Ještě pobijeme zbytek a můžeme se vrátit domů. Kocel bude mít radost, až uslyší, jak jsme uspěli.“

Ještě než paprsky ranního slunce pronikly okny do nyní zcela pustých komnat starého kláštera, padl i poslední nepřátelský tvor v okolí. Pak už se rytíři, Tonnan a Baldfried mohli vrátit zpět do Baldarinu. Tam dorazili krátce po poledni. Když se místní dozvěděli o porážce Caltana i Temnorozeného, nastala v celém městě radost. Dobrá zpráva se rychle roznesla úplně ke každému ve městě. Záhy vyrazil posel, který měl za úkol informovat okolní města o tom, že cesta i okolí je opět v bezpečí.

V Baldarinském hradě bylo po dlouhé době zase co slavit. Sešli se zde královští rytíři, místní

vládci i obyčejný lid, přítomen byl i mág Tonnan a Baldfried, jimž všichni vděčili za vítězství nad nepřítelem.

Oslava trvala dlouho do noci a někteří pokračovali i druhý den. Baldfried se poté sešel s místním vládcem Kocelem. Za pomoc Khanktilu přislíbil Aldeřanům přístup ke knihovně. Ještě ten den se Baldfried vydal na cestu domů předat tu dobrou zprávu.

„Vítám tě zpět doma,“ pozdravil ho Dandalus, který krátce po jeho návratu ho navštívil v jeho komnatě. „Byl jsi pryč celé tři dny. Povídej, co si odhalil? Vidím ve tvé tváři dobrou náladu.“

„Tamní svět je obydlen. Místní obyvatelé jsou téměř na naší úrovni. Ovládají magii a co jsem také zjistil, v dřívějších dobách cestovali kruhem, ba co víc, byli to spojenci starých Aldeřanů. Pomohl jsem jim s jednou nepříjemností.“

„Co se tam dělo?“

„Navštívil je Temnorozený, který se spřáhl s čarodějem vyhozeným z cechu mágů a páchali tam nepravostí. S pomocí místního mága jsem to vyřešil a za pomoc nám nabídli přátelství, možnost obchodování a to nejlepší na konec. Přístup do jejich knihoven, kde mají záznamy z dob, kdy cestovali Kruhem světa.“

„To je naprosto skvělé. Nečekal jsem takový úspěch,“ neskrýval Dandalus radost. „Jdu to hned oznámit radě. A ty si zatím odpočiň, na zítra svolám poradu.“

Jakmile Dandalus opustil pokoj, Baldfried na chvíli ulehl. K večeru zašel do oblíbeného hostince: „U kruhu světa.“ Protože se během dne novinka roznesla téměř po celém Lianaru, měl ten večer hodně k vyprávění.

12

Pán jeskyně I

Od první návštěvy Khanktilu uplynulo téměř půl roku. Během té doby Aldeneerin navázal s místními přátelské vztahy. Rozběhl se obchod i poměrně časté návštěvy. Takřka po celou dobu byl někdo z Aldeřanských badatelů v Khaktilských knihovnách, kde neustále procházel staré knihy. Během té dlouhé doby Aldeřanští spolu s novými spojenci navštívili spoustu světů. Z počátku volili opatrně a zkoumali světy, které podle knih měly být opuštěné.

Léto roku 377 pozvolna přecházelo do podzimu. V zasedacím sále se chystala další porada ohledně další výpravy. Zúčastnili se jí členové rady Dandalus, Hordan a Malemarn, z cestovatelů Azanyrmuth Tajemný a Mrazivec, hraničář Galvoj, průzkumník Gundbald a válečník Helmuth. Z počátku se rekapitulovaly výsledky předchozích výprav.

„Shrneme-li to, za poslední půl rok jsem prozkoumali 18 světů, které byly vesměs pusté a prázdné s minimálními formami života,“ konstatoval Dandalus.

„Z počátku jsme se drželi při zdi,“ pokračoval Gundbald, „nechtěli jsme příliš riskovat, protože mnohé světy se velmi změnily, jak jsme se o tom už párkrát přesvědčili. Některé posledně prozkoumané světy, by byly i vhodné pro osídlení a další průzkum. Jsou tam však ale. Některé jsou velmi chladné, na jiných není dostatek potravy, nebo jsou obývány nebezpečnou dravou zvěří. Pak tu byly světy zcela pusté. Nebylo tam nic kromě nekonečných pouští, nebo holých skal.“

Potom se jal slova Azanyrmuth Tajemný: „Ale jeden z posledně navštívených byl něčím zvláštní. Na pohled tam byla jen nekonečná poušť. Ve skutečnosti však skrývá něco víc. Už jen sytě žlutá barva písku působila neobvykle. Po delším průzkumu jsme v některých údolích našli velké modré krystaly. Cítil jsem tam nějakou silnou moc, možná nějaká forma magie, energie či života. Nevím přesně, chtěli jsme jich pár odnést na další zkoumání, ale cosi nám v hloubi mysli říkalo, ať to neděláme. Raději jsme naši intuici poslechli a odešli. Určitě si to v budoucnu zaslouží hlubší průzkum.“

„Je pravda, že zatím nic moc.“ souhlasil s ním Mrazivec. „Nicméně v knihovnách Khanktilu jsme našli mnoho o obývaných světech. Na jeden takový se právě chystáme.“

„Kam se tedy vydáme?“ ozval se válečník Helmuth.

„Ten svět se jmenuje Volsinia,“ odpověděl mu Dandalus a nato rozložil po stole několik listů s poznámkami. „Má být obýván poměrně vyspělou kulturou a mohla by to být další vítaná pomoc proti Temnorozeným. Už naše spojenectví s Cimmerii, Mínojou, Avnilem, kterému jsme před dvěma měsíci pomohli s obnovou štítu, a teď i s Khanktilem. Díky nim se podařilo na čas Temnorozené zahnat dál od našich hranic. Kdybychom Volsiniany dostali na naši stranu, mohlo by to zvrátit průběh války.“

„To zní velice dobře,“ zaradoval se Malemarn. „Začínám věřit, že válka bude už brzy u konce.“

„Kdo tedy půjde?“ nedočkavě se zajímal Galvoj s vidinou dalšího dobrodružství..

„Jak jsme se už včera dohodli,“ odpověděl Tajemný. „Půjdu já, Galvoj, Gundbald a Helmuth. Jsme čtyři, to by mělo být dost, kdyby na nás číhalo nějaké nebezpečí.“

„Dobrá,“ povstal Dandalus. „Tímto bych naše setkání ukončil. Běžte se připravit a za hodinu před kruhem.“

Krátce po poledni sluncem prohrátého dne byla čtveřice připravena na cestu. Dandalus jim dal na cestu posledních pár rad, a poté Azanyrmuth Tajemný přistoupil k zadávacímu panelu. Když zadal poslední sedmý symbol a dotkl se dlaní středové červené polokoule, Kruh světů se otevřel. Strážní na nádvoří jim popřáli vše dobré a výprava mohla začít.

Po vstupu do portálu následoval průlet prostorem jako mnohokrát předtím. Když vše pohltila

jasná záře na konci, ocitli se na novém neprozkoumaném světě.

Zde je uvítala azurově modrá obloha a bohatá příroda čítající mnoho známých, povědomých i neznámých druhů rostlin. V okolí zněl zpěv ptáků a po zelené trávě se proháněli zajáci. Tak příjemný svět Aldeřany překvapil i potěšil zároveň. Zachovalá a druhově bohatá příroda věstila možnost existence hledané kultury. Jakmile si prohlédli okolí kruhu, vydali se na průzkum.

Od kruhu krajinou vedla poměrně zachovalá dlážděná cesta. Zpočátku se těšili z nádherného okolí, ale časem postřehli v krajině pozůstatky starých kamenných zdí. Právě zarostlé ruiny dávaly tušit, že zdejší civilizace pravděpodobně dávno zanikla a výprava se bude muset vrátit s prázdnou. Čtveřice se však nevzdávala a dál pátrala po dalších stopách.

Když vystoupali na jeden z vyšších kopců, Gundbald využil starý košatý dub, kam posléze vylezl. Dostal se tak nad úroveň okolních stromů a naskytl se mu pohled na okolní svět. Zrovna ten den svítilo jasné slunce, pofukoval slabý vánek a díky příznivému počasí byla vynikající viditelnost. Jeho zrak postupně prohledával daleké okolí a pátral po případných stavbách, viděl však jen nekonečné lesy, rozlehlé louky, křišťálově zářící jezera a na severu vysoké pohoří. Potom pohlédl k jihu, kde spatřil něco velkého, co rozhodně nebylo přírodního původu. V dálce, asi sedm mil odsud se tyčila do výše velká kamenná stavba připomínající obří nedobytnou pevnost.

„Tak co,“ ptal se Tajemný, když průzkumník po čtvrt hodině sešplhal ze stromu: „našel jsi něco?“
„Něco ano. Na jihu je nějaká velké stavba. Možné nějaké poslední útočiště, či dávno opuštěná pevnost, nebo hrad. Každopádně jsem tam nepostřehl jakékoliv známky života. Snad něco zjistíme, až tam dorazíme.“

Družina se vydala směrem, jež ukázal Gundbald. Cesta k jihu vedla chvílemi velkými a příjemnými lesy. Vůbec nic nenasvědčovalo, že by zde mohlo číhat nějaké nebezpečí, ačkoliv opatrnosti nebylo nikdy dost. Po pozůstatcích starých cest se kráčelo velmi dobře, a tak sedm mil dlouhá cesta nezabrala ani tři hodiny.

Dorazili do neobvykle zachovalých zahrad, které se táhly v širokém pásu kolem dokola celé stavby. Sama byla postavena ze světlého, lehce namodralého kamene a měla tvar velké kopule, obehnané vodním příkopem a pevnou hradbou s malými věžičkami v pravidelných vzdálenostech. S okolním světem ji spojoval jediný most. Čtveřice pomalu vykročila směrem k hlavní bráně. K jejich překvapení nebyla zavřená. Opatrně se k ní přiblížili, protože otevřená brána do pevnosti může mít za cíl nalákat kolemjdoucí do pasti. Hraničář Galvoj pečlivě prozkoumal okolí, ale nenašel jediný náznak, že by se jednalo o léčku. Všichni tedy dali na jeho slova a vstoupili do obrovské stavby.

Jak procházeli chodby a poloprázdné sály, modré krystaly na stropech a zdích se slabě rozzářily tlumeně modrým světlem. Dlouho v pevnosti nemohli najít cokoli užitečného. Vše se dost pravděpodobně nacházelo za silnými kamennými dveřmi nebo nepřístupných bednách. Průzkumem strávili další hodinu. Až později Azanyrmuth Tajemný zjistil, že jedny z dveří se daly otevřít pouze přiložením dlaně.

Po širokém schodišti se dostali do nižších pater. V jednom z prvních sálů našli veliký zdobný stůl z nádherného černého mramoru a kolem jednu velkou židli a osm malých ze stejného materiálu v podivném až futuristickém stylu.

„Z toho trmácení tady, jsem už celkem utahanej,“ prohlásil Helmuth. „Co si trochu odpočinout.“
„Dobrý nápad,“ souhlasil zbytek.

Jak všichni usedli ke stolu a s velkým zájmem si prohlíželi sál, stalo se cosi podivného.

Jejich mysl na chvíli cosi zastřelo. Měli pocit, že jsou kamsi přenášeni, ale nedovedli si to vysvětlit. Když se na sebe překvapeně podívali, zjistili, že v sále najednou nejsou sami. Na neobsazených židličkách seděly další tři neznámé lidské postavy a čtvrtá na velké židli, kterou nikoho z Aldeřanů z nějakého důvodu nenapadlo obsadit. Na stole leželo mnoho papírů, náčrtů, pěkně vyvedených map, psacích potřeb a mnoho atypických kostek.

„Pokračujme v našem příběhu,“ pravil vysoký mladší člověk sedící na velké židli, jež si říkal Pán jeskyně. Vypadal, že celou tuhle sešlost nějak organizuje, měl modré oči a delší blond vlasy a velmi se podobal těm, kteří tento svět, podle záznamů z Kanktilu, obývali. Aldeřané měli pocit, že místní jejich přítomnost naprosto ignorují a jsou tu jen jako přihlížející. Vůbec nerozuměli tomu, co se tu odehrává. Pohrávali si s myšlenkou nějakých rituálů, válečných porad, badatelů, ale nikdy to nevěděli jistě. Pohlédli na spoustu papírů válejících se po celém stole a doufali v to, že jim to více napoví. Každý z místních měl před sebou jakousi tabulku reprezentující vlastnosti nějakých postav. Přečetli tam: Semel, Heth a Betah.

Svět kolem se najednou ztratil v záři. Před jejich zrakem se vytvořil neznámý svět. Trojice bojovníků stála na bahnitě cestě uprostřed hlubokého lesa. Prodlužující stíny věstily blížící se noc. Aldeřané měli dojem, že jsou pouze svědky jakéhosi příběhu, vize, možná nějaké záhadné hry.

Trojice dobrodruhů zrovna řešila, zda najdou vhodné místo k utáboření, a nebo budou pokračovat co nejdále. Měli namířeno do Diamantového přístavu, který byl vzdálen ještě dvanáct mil. Pokud by je nepotkala nějaká nepříjemnost, mohli by cestu zvládnout za čtyři hodiny svižné chůze.

Les se pozvolna nořil do tmy, když před sebou zaslechli šramot. Okamžitě tasili meče. Cestu jim zastoupila skupinka tří banditů v otrhaných pláštích. Ten nejurostlejší předstoupil dva kroky vpřed a výhrůžně pravil: „Vstoupili jste na mé území. A za to se platí.“ Jeho dva nohsledi si mezitím pohrávali se šavlemi a zle se při tom tvářili. „Uvidíme kolik toho máte v těch vašich fajnových oblecích,“ pokračoval, ale sotva stačil dokončit větu, hráč hrající postavu Hetha sdělil Pánu jeskyně, co hodlá dělat: „Praštím ho mečem!“

A tak se i stalo. Heth bez jakýchkoliv emocí vykročil vstříc nepříteli a rychle se ohnal svým dlouhým mečem. Vůdce banditů byl sražen k zemi a zbylí dva banditi se na něj vrhli. Hethovi na pomoc přispěchali Semel a Betah a za krátko bylo po boji.

Aldeřané, kteří scéně pouze přihlíželi, cítili z Pána jeskyně zklamání. Měl zde naplánováno mnohem víc. Družina se zde měla dozvědět další indicie ve svém poslání a rozhodně to nemělo skončit prostém: „praštím ho mečem.“

Cesta nerušeně pokračovala další hodinu, kdy dostihli postavu v otrhaném hnědém plášti, jak se pomalu belhala o holi. Semel zbytku zašeptal: „To bude určitě nějaký zlý čaroděj maskující se jako nějaký bezmocný žebrák.“ „Praštím ho mečem!“ řekl Pánu jeskyně. Semel vytasil meč a rychle doběhl starce, aby ho bez milosti zezadu probodl. „A máš to za sebou!“ vítězoslavně vykřikl.

Když nebohý stařec bez jakéhokoliv efektu padl mrtev k zemi, dobrodruzi rychle prohledali jeho tělo. Najednou zjistili, že se nejednalo o žádného zlého čaroděje, ale o nějakého chudáka, který se snažil dojít do města.

Tma noci ještě více zhoustla. To se již blížila půlnoc. Do Diamantového přístavu zbývala pouze jedna míle, když za sebou zaslechli klapot kopyt. Rychle se schovali do blízkých křoví a tiše s tasenými meči čekali. Ze tmy se vynořil vysoký muž na koni mající naspěch. „To je podezřelý,“ šeptl Betah. Trojice se po obligátní větě: „Praštím ho mečem,“ na něj vrhla. Hethovi se rychlým

výpadem podařilo jezdce srazit z koně, avšak černovlasý muž se rychle zvedl a silným kopem odrazil Semela. Nato rychle zamumlal jakési zaklínadlo a okolo něj se najednou zjevila modrá záře. Potom se ozvalo zahřmění a silný bleskový výboj se šířil velkou rychlostí směrem od něj, přičemž dobrodruzi neměli šanci uhnout. Silné kouzlo je všechny srazilo na zem. Muž se dal na neobvykle rychlý útěk. Betah se však nevzdal. Vypil lahvičku lektvaru rychlosti a pustil se za ním.

Dostihl ho až o dvě stě yardů dál, kde tajemnému muži podrazil nohy a když se mu nepodařilo postavit na nohy, Betah toho využil a zabodl mu meč přímo do hrudi. Pak už se v tichém lese ozval nářek. Mezitím přiběhl zbytek party.

„Tak jsme ho nakonec dostali,“ pravil Heth, jež měl dobrý pocit z vítězství.

„Tentokrát nechybělo mnoho a unikl by nám. Podíváme se, co to bylo zač.“

Všichni prošacovali jeho tělo. Nalezli u něho pár magických svítek, osm zlatých a jeden dopis. S očekáváním odhalení temných záměrů nepřátel ho Semel otevřel, aby do něj mohli nahlédnout i ostatní. Stálo tam:

V Antaru jsem se od mého dobrého přítele Dandara dozvěděl velmi znepokojující informaci. Nepřítel se chystá svrhnout dobrého a spravedlivého vládce Diamantového přístavu. Musím ho varovat. Doufám, že nejdu pozdě.

„A sakra,“ prohlásil poněkud překvapený Semel. „To nebyl nepřítel. Toho jsme asi neměli zabíjet.“

„Možná jsme s ním měli nejdřív promluvit,“ souhlasil s ním Heth.

„No co. Už s tím moc nenaděláme. Co se stalo, stalo se. Raději ukryjeme mrtvolu a vypadneme odtud, než nás tu někdo načapá.“

Do Diamantového přístavu dorazili těsně před půlnocí. Přestože byl tak pozdní čas, v místních krčmách se obyvatelstvo stále dobře bavilo. Dorazili na velké náměstí, kde jim do oka padla krčma s názvem: „Na hůrce.“ Vstoupili dovnitř. Hospůdka byla i o půlnoci takřka plně obsazena. Pouze jeden menší stůl v rohu byl volný, a proto k němu zasedli. Od urostlého hostinského s prošeďivělým mastným plnovousem si poručili každý tupláka piva a pořádnou porci pečené husy.

Během hodiny spořádali husu a právě dopijeli třetí pivo. Mezitím sledovali dění v přeplněné hospůdce a probírali další plány do budoucna. Najednou do hospody vstoupila vysoká postava v prostém oblečení. Jeho příchodu nevěnovali hosté příliš pozornosti, až na Semela. Pánu jeskyně jen sdělil svůj záměr: „Praštím ho mečem.“ „Nu dobrá,“ odpověděl mu celkem bez zaujetí.

Semel přistoupil k nic netušícímu měšťanovi, vytasil dlouhý meč a bez jakéhokoliv slova ho prořal. Osazenstvo najednou zmlklo. „Stráže!“ vykřikl kdosi a už dovnitř vrhli dva městští strážní, kteří zrovna hlídkovali poblíž. Semel měl teď několik možností, buď se vzdát, utéct a nebo s nimi bojovat. Samozřejmě si vybral třetí možnost. Během krátkého boje se mu podařilo zvítězit, ale během boje kdosi běžel pro další stráž. Než si stačil Semel oddychnout, přiběhli tam další tři strážní.

Heth a Betah viděli, že jde do tuhého a běželi svému druhovi na pomoc. Strhla se najednou velká mela. Tři strážní padli zakrátko mrtví na zem, ale než se tři bojovníci stačili vypařit, už si je podávalo osazenstvo krčmy. Hostinský, který si během předešlých bojů došel pro velkou dvouruční sekeru, roztřel Semelovi hlavu napůl, a ten mrtev ihned padl na kamennou zem. Místní hromotluk ubil Hetha holýma rukama k smrti a o zbylého Bataha se postarali další hosté, kteří ho nemilosrdně zlynčovali.

Ještě nějakou dobu byl vidět obraz krčmy po krvavém boji, a pak se fiktivní svět rozplynul v mlze. „A jste všichni mrtví,“ konstatoval Pán jeskyně. „Příště trochu víc přemýšlejte. Co se asi

stane, když v plně obsazené hospodě tasíte zbraň a beze slova zamordujete nebohého příchozího.“ Osazenstvo se na sebe zamyšleně podívalo. „Tak to příště zkusíme znovu,“ dodal Pán jeskyně. Nato hráči opustili sál.

Aldeřané zůstali u stolu spolu s Pánem jeskyně. Vzápětí dorazil sympatický mladík s delšími vlnitými kaštanovými vlasy a zajímal ho průběh právě skončené hry. Pán jeskyně mu vše v krátkosti vylíčil a mladík se chvílemi náramně bavil.

„A víš, co bylo na tom opravdu vtípné?“ pokračoval Pán jeskyně. „Ten měšťan, byl ve skutečnosti vládce Diamantového přístavu. Vládl tam tomu velmi dobře, lidé měli práci, nízké daně, relativně bezpečnou zemi a rozhodl se, že se v přestrojení vyptá místních na způsob vládnutí a kromě toho chtěl získat nějaké informace o možném nebezpečí. A tak země přišla o vládce, protože ho nějaký blázen v hospodě praštil mečem. A ve výsledku nepřítel dosáhl svého a ani si nemusel špinit ruce.“

Potom oba opustili sál a zůstali zde jen Aldeřané. Chvilku probírali příběh, kterého právě byli svědky. Až po chvíli jim došlo, že by měli pokračovat v průzkumu. Vstali od stolu a šli ke dveřím. Jenže silné dveře do této místnosti se ani nehly. Zkoušeli to několikrát, ale vždy se stejným výsledkem. Byli tu v pasti. Nezbylo jim nic jiného, než znovu usednout do křesel a čekat.

Pán jeskyně se zakrátko vrátil a s ním další tři místní. Sotva usedli, připravili si herní propriety. Hráči se tentokrát jmenovali: Benhail, Kenan a Ashnah. „Můžeme pokračovat,“ promluvil Pán jeskyně. „Doufám, že to bude lepší než minule.“

Svět kolem se opět ztratil v mlze a než se jim v mysli vytvořil obraz fiktivního světa, ještě slyšeli hlas pána jeskyně: „Vstoupili jste do místnosti. Místnost je ÚPLNĚ prázdná,“ zdůraznil, jak nejlépe mohl. A skutečně viděli trojici dobrodruhů v nevelké komnatě s hliněnou podlahou, kamennými zdmi a prostým dřevěným stropem. Zdejší podzemí bylo vlhké a tiché

První myšlenka dobrodruhů bez ohledu na prázdnotu místnosti zněla: „Prohledávám!“ Každý z trojice vytáhl náradí a pustil se do hledání pokladů, jež tu mohl náhodou kdosi ukrýt. Benhail popadl krumpáč a začal uprostřed místnosti kopat díru, zatímco Kenan a Ashnah kladivem vykutávali díry do kamenné zdi. Když vybourali asi dvacet větších kamenů a ve zdi nacházeli jen další kameny a hlínu, zkusili své štěstí o dva sáhy dál. Mezitím Benhail, když dvě stopy pod podlahou také nic nenašel, pustil se do kopání další díry.

Touto činností v místnosti strávili asi hodinu. Když podlahu doslova přeoralí jako krtci a do zdi nadělali asi tucet děr, usoudili, že tu nic užitečného opravdu není, vydali se dvěma naproti do další místnosti.

Následující sál se velmi podobal předchozímu až na dva malé rozdíly. V levém rohu stál menší dřevěný stůl a naproti dveřím spokojeně pospával skřet. Trojice se na něj okamžitě vrhla a sotva stačil jeho nebohý život vyhasnout, už dýkami párali jeho vnitřnosti na co nejmenší kusy a zkoušeli štěstí, co kdyby náhodou spolkl zlatý prsten. Když skřeta rozpárali tak, jak by to nedokázal ani nejzvrácenější kat a kromě natrávené suché trávy byl jeho žaludek zcela prázdný, zaměřili pozornost na prostý dřevěný stůl.

Pomaloučku k němu přistoupili a Kenan už pátral po šuplíku či nějaké schránce. Stůl však nic takového neměl. To partu dobrodruhů prohledáváčů neodradilo, vytasili sekery, kteří jinak válečníci používají k boji a začali bezbranný stůl štípat na třísky, jestli náhodou přeci jen neukrývá tajnou schránku s pokladem či tajnou listinou.

Ovšem ani tentokrát se úspěch nedostavil. „Něco přece najít musíme,“ odhodlaně pravil Ashnah, „kopejte dál. Určitě tu bude nějaká tajná chodba s pokladem.“ A tak se scénář z předchozí

místnosti opakoval i zde. Po další hodině neúspěšného prohledávání uznali, že ani zde se nenacházel poklad, a tak se vydali po schodech do dalšího patra.

Vstoupili do větší síně, která dloužila k prostému obývání. Trojici se rozzářily oči. Ashnah ihned přiběhl k dřevěné skříni a hned sáhl po klice. Skříň však byla zamčená. „Á,“ zaradoval se, „tady bude určitě něco cenného.“ Popadl sekeru, kterou vylomil dveře. Potom se pustil do oblíbené činnosti, prohledávání. Probral staré moli prožrané hadry a starou veteš, kterou vyházal ze skříně. Potom znovu popadl sekeru a prosekal zadní stěnu skříně, protože věřil, že tu bude tajný prostor. Když po deseti minutách skříň rozštípal na třísky a nic nenašel, zaměřil se na další kus nábytku.

Mezitím Benhail a Kenan vyházeli veškeré nádoby z kredence, prohledali šuplíky včetně prostoru za nimi, ale ani tam nenašli ukryté zlaťáky. Potom se pustili do samotného kredence, jež po pár minutách skončil stejně jako nebohá skříň.

To už se vrhli na velký rozkládací stůl uprostřed místnosti. Nejprve ho samozřejmě rozložili a rozkládali ho tak důkladně, že za krátkou chvíli na zemi zůstala jen hromada polámaných prken a zlomených noh. Úplně stejný osud potkal i kolem stojící prosté dřevěné židle. Ušetřeno nezůstalo ani malé dřevěné štokrdle, staré necky, lavice i poličky na stěnách.

Po hodině zde strávené, udělali z kuchyně kůlničku na dříví, ale to jim nezabránilo hledat dál. Kenan začal páčit prkna z podlahy a hledal tajný vhod do podzemních katakomb. Benhail probourával do zdi díry, kde pátral po tajné komnatě a Ashnah zcela rozmlátil křbový komín, protože si byl jist, že je poklad ukryt v komíně.

„Myslím, že bychom to asi ukončili. Tohle nikam nevede,“ zklamaně pravil Pán jeskyně. Svět právě zmizel. „Téměř čtyři hodiny jste strávili prohledáváním tří téměř prázdných místností.“ Trojice hráčů po chvíli brblání opustila síň.

Za krátko se opět dostavil mladík, který se vyptával na průběh další hry: „Jaké to bylo teď. Asi nic moc, vidím tvé zklamání.“

„S nimi se nedá vytvořit žádný příběh,“ lamentoval Pán jeskyně. „Když projití malého sklepení o třech místnostech jim zabere půl dne, protože každou místnost musejí rozkopat dva sáhy do podzemí, jestli tam náhodou někdo nezakopal poklad, nadělají díry do zdi, zda tam není ukrytá tajná chodba, všechn nábytek rozštípou na kusy, jestli náhodou neskrývá tajnou schránku a když náhodou zabijou nějakou potvoru, tak ještě než padne k zemi, už se všichni na ni hrnou a šacují ji. Ten minulý příběh, který jsem jim připravil, pojali podobně,“ pokračoval.

„Co tam prováděli?“

„Měli pátrat po dědictví jejich předků. Avšak místo toho, aby pátrali po indiciích, vyptávali se po městě, bádali v knihách, tak celý zděděný dům převrátili doslova naruby. Začalo to tím, že rozházeli všechny kastroly v kuchyni, vyházeli všechno prádlo z šuplíků a samozřejmě i všechny knihy z knihoven. Když nic neobjevili, popadli nože a začali párat polštáře, deky, postele, čalounění u židlí a gaučů. I tam se úspěch nedostavil. Ale tím jsem je také neodradil a nastavili těžší kalibr. Jeden popadl velké kladivo a začal dělat do zdi díry, jestli tam není tajná místnost, druhý rozmlátil vzácná kachlová kamna z počátku pátého věku, a třetí krumpáčem rozsekal zdobený krb. Protože ani v tomhle případě nenašli, co chtěli, nezastavili se. A to už jsem pomalu nerozdejchal. V celém domě vytrhali prkna z podlah, zničili kompletně veškerá schodiště, a pak jen kopali a kopali, až jim celý dům spadl na hlavu. Tím jsem to musel ukončit. Protože se ani tentokrát nezměnili, z tohle trojici hrát už nehodlám.“

Po těch rozčilených slovech se Pán jeskyně odebral rychlým krokem ze sálu a mladík s kaštanovými vlasy ho také následoval.

Aldeřané zůstali v sále sami a měli teď dost času probrat dějství druhé party. Při tom se

všichni náramně bavili. Už jen pomyšlení, že by podobně postupovali při jejich výpravách kruhem světů, asi by moc nepochodili

Po přestávce se do sálu vrátil Pán jeskyně s další partou. Na charakterových listinách tentokrát stály jména: Tob, Imnah a Gideon. Následovala krátká porada a už se všichni ocitli ve fiktivním světě.

Tři hrdinové kráčeli po kamenité cestě vinoucí se zelenou kopcovitou krajinou občas lemovanou vysokými duby. Příjemný den zpříjemňovalo cvrlikání ptáků. Každým krokem se dobrodruzi blížili k městu Antar. Zprávy přicházející z těchto končin hovořily o blížící se válce s mocnou říší daleko na severu.

Překročili další kopec a v údolí se jim naskytl pohled na klidné raně gotické město, obehnané pevnou hradbou a vysokými věžemi. Pokračovali hlavní branou do města. Mnoho domů zde bylo postaveno ze dřeva, pouze významnější stavby z kamene. Protože už byli z dlouhé cesty unavení, trojice se poohlédla po vhodném ubytování.

Po chvíli bloumání městem narazili na větší hrázděný dům s vývěsním štítem. Stálo na něm: „U zlatavého moku.“

„To vypadá dobře,“ poznamenal Tob.

„Souhlasím. Doufám, že je také krmě chutná,“ pravil Gideon.

Vstoupili dovnitř a porozhlédli se. V tuto dobu krčma zela téměř prázdnotou, ačkoliv Antar patřil mezi bohatší říše. Stín blížící se války byl znát.

„Pánové jistě přicházejí z daleka,“ přivítal je hostinský u baru, „čím posloužím?“

„Chtěli bychom pokoj,“ žádal Imnah.

„Raději tři. Ať máme každý svůj,“ dodal Gideon. „Ty nejlepší co máte,“ pokračoval ve výčtu jejich nárocích.

„Mám tu tři pěkné pokoje, každý za 4 stříbrné na noc.“

„To bereme.“

„Předpokládám, že nezůstanete o hladu a žízni,“ pravil hostinský s vidinou dobrého výtěžku.

„Samozřejmě. Dáme si každý korbek dobrého ležáku. A nebo raději tupláka. Máme celkem žízeň.“

„Hned to bude. A něco k jídlu?“

„Dáme si to nejlepší co máte. Zrovna mám chuť na zlatavě propečenou husu.“

„Samozřejmě,“ radostně pravil hostinský, který už duchu počítal stříbrnáky a i nějaký ten zlatáček.

Za malou chvíli už stály na stole velké korbele piva a než stačil hostinský donést velkou pečenou husu, byli hosté na suchu. „Dáme si další,“ poručil Imnah. „A mě rovnou dvě,“ dodal Gideon. A tak strávili dlouhou dobu posedáváním u stolu, kdy si nechávali přinést další pochoutky a další piva.

Poté, co utratili téměř veškeré peníze, je hostinský odvedl do pokojů. Když se zabydlili, Gideon ve svém pokoji otevřel okno, z něž vykoukl do rušné ulice. Sledoval lidi jak někam prochází a první věc, která ho napadla, spočívala v hledání nějakého klacku, který vzápětí hodil po nic netušícím člověku procházejícím se okny krčmy.

„Au,“ vykřikl obyvatel, zatímco se Gideon šibalsky pousmíval schován v pokoji pod oknem. Měšťan se chvíli rozhlížel po okolí, ale brzy toho nechal. Pouze si pomyslel: „Asi něco spadlo ze střechy.“ Gideon se však nespokojil jen s jedním klackem a hned hledal další. Takhle se bavil nějakou chvílí, než mu došly klacky.

V sousedním pokoji se Imnah bavil tak, že nejprve zcela úmyslně nablil za dveře. Potom si

prohlížel velmi pěkně zařízený pokoj a začal vymýšlet další nechtutnosti. Otevřel šuplík od stolu, do nějž se vymočil. Následně otevřel velkou zdobenou almaru, do které vykonal velkou potřebu.

Tob se bavil tak, že ho napadlo vytrhávat prkna z podlahy. Protože podlaha byla celkem umně vyrobena, nebylo to snadné, a tak první pokus skončil zlomenou dýkou. „Sakra!“ zaklel a mrštil zbytkem dýky o zeď. Popadl válečnou sekeru a první prkno se mu podařilo vylomit. Pak už to šlo lehce. Když už měl slušnou zásobu dřeva, začal přitloukat získaná prkna přes dveře.

„Můžeš mi vysvětlit, co to vyrábíš?“ ptal se Pán jeskyně.

„Musím zatlouct dveře. Co kdyby se mě pokusil někdo v noci zavraždit. Však víš, že moje postava trpí trochu schizofrenií.“

„No jak myslíš,“ odevzdaně pravil, když viděl počínání celé party.

Mezitím Gideon přemýšlel, co by mohl hodit po dalších obyvatelích. Jeho pohledu neuniklo malé zrcátko, které popadl a už vyhlížel další oběť. Ozvalo se zařinčení, když dopadlo za menšího prostě oděného muže. „Zatraceně,“ tiše si zanačoval, když netrefil. Muž na ulici se zarazil a ze země sebral rozbité zrcátko. „Co to?“ rozhlížel se po okolních domech. „Někdo bude mít asi trochu smůly,“ konstatoval. Odhodil už bezcenné zrcátko na hromadu dalšího haraburdí a odkráčel pryč.

V pokoji byla spousta dalších drobných věcí, jež Gideon postupně házel po lidech. Během hodiny skončil na ulici, pilník na nehty, kovový jídelní příbor, hřeben, tácek, dřevěná miska, svíčka, včetně stojanu, kovový svícen a mnohé další drobnosti. Někteří kolemjdoucí pátrali, odkud ty předměty padaly, jiní tomu nevěnovali až takovou pozornost a našli se i ti, co vyhozené předměty sebrali.

Mezitím Imnah zkoušel ostří meče a sekery sekáním do čalounění a nábytku. Pokoj po hodinovým řáděním vypadal ještě hůř, než po explozi velmi silného kouzla. Tob pokračoval v zatloukání dveří a oken. Když už nebylo co zatloukat, začal stěhovat nábytek. Snažil se zabarikádovat všechny možné vstupy do pokoje.

Imnaha pak měl další ze svých potrhých nápadů. Zkusil zapálit dveře. Když se mu to nedařilo, nashromáždil hromadu třísek ke dveřím a druhý pokus byl mnohem úspěšnější. V zápětí se pokoj i přilehlá chodba zahalila dýmem.

„Hoří!“ kdosi někde zařval.

Hostinský popadl vědro s vodou a rychle běžel do patra. Rozrazil dveře. Nejprve se mu to nedařilo, protože byly zatlučeny prkna. Rozeběhl se a silným kopem vyrazil dveře a zarazil se. Když viděl tu spoušť a Imnaha, jak držel v ruce rozbitý stůl, zakřičel: „Co si myslíš, že děláš?“ a vrazil mu jednu do zubů. „Strážte!“ volal hostinský.

Gideon zatím nevnímal poprask, který způsobil Imnah ve vedlejším pokoji. Ani to, že po ulici najednou běhá mnoho lidí s vědry a několik strážných běžící přímo do hostince. Pořád se bavil házením čím dál tím větších předmětů po kolemjdoucích. Ze zdi sundal velký obraz a vyhlédl si vysokého dlouhovlasého šlechtice. Pečlivě namířil a už obraz letěl přímo na bujnou černovlasou kšticí.

Škub! Plátno se dopadem protrhlo a šlechtic byl doslova v obraze. Rychle ze sebe serval zničený obraz a v okně spatřil Gideona, který se právě chystal vyhodit z okna nočník. „Počkej, až se mi dostaneš do ruky! Já tě přetřnu!“ křičel vlasatec a vběhl rázně do hostince.

Šlechtic v patře potkal šestici strážných, kteří právě zatýkali Imnaha a Toba.
„Co se tu děje?“ zajímal se.

„Zničili mi dva pokoje a pokusili se mi zapálit hospodu,“ vysvětloval rozčilený hostinský.

„Tak to se běžte podívat i do tamtoho,“ ukázal na Gideonův pokoj. „Ten se bavil, že vyhazoval z okna vybavení. Po mě hodil obraz.“

Strážní nato vtrhli i do posledního pokoje, kde přistihli Gidona, jak se chystal vyhodit na ulici noční stolek.

„Podívejte, co provedli s pokoji!“ láteřil hostinský. „Bude mi trvat minimálně deset dní, než to dám do pořádku a budu moc někoho ubytovat.“

„Do vězení s nimi,“ přikázal velitel strážných. „Budete souzeni za vandalství, ničení cizího majetku a žhářství.“

Strážní odvedli trojici do městského vězení. Obraz světa se posléze vytratil a Aldeřané byli zpět u velkého herního stolu. Chvilí sledovali krátkou rozpravu Pána jeskyně s hráči. Když hráči opustili sál, dorazil mladík s delšími vlasy.

„Jak dopadl příběh? Koukám, že jsi stále zklamán. Co vyváděli?“

„To zas byla sestava,“ povzdechl si Pán jeskyně. „Celou dobu dělali úplné kraviny. Tři hodiny strávili tím, že celou hospodu úplně rozbili. Teprve, až je za to zavřeli do vězení, tak snad bude příště nějaká šance vytvořit nějaký příběh.“

„Nedivil bych se kdyby podobně rozbili i to vězení.“

„Právě toho se obávám,“ odmlčel se Pán jeskyně.

„A tihle čtyři?“ ukázal mladík na Aldeřany. „Sedí tu už celý den a zatím nehráli. Jaký máš s nimi plány.“

„Původně sem je chtěl zapojit do našich her, ale když jsme viděl ty dnešní sestavy, tak na další vyprávění už nemám náladu.“

„Takže je pustíme?“

„Není to tak snadné. Ví o naší civilizaci, na druhou stranu by mě celkem zajímalo, jak se sem dostali. Svět na povrchu je už odnepaměti neobyvatelný.“

„Jak neobyvatelný?“ promluvil k Pánu jeskyně Azanyrmuth Tajemný.

„Prostě úplně zničený, vyprahlý, zbaven veškerého života. Naši předkové si zahrávali s nebezpečnou magií a vedli nekonečné války. Jednou se vše vymklo kontrole a Volsiniané stáli prakticky na prahu vymření. Nemnoho šťastlivců našlo úkryt v několika velkých pevnostech, kde jsou přeživší udržováni v umělém spánku. Už ani nevím kdo přišel s tím nápadem hrát takové živé hry a vytvářet příběhy, kterým jste byli právě přítomni. Akorát najít dobré hráče je velký problém.“

„Byla to celkem sranda,“ Galvoj stále neskrýval pobavený úsměv v reakci na konání předešlých part.

„Jak pro koho. Ale tohle ještě není to nejhorší. Pak jsou další tipy hráčů, jako například kresličí map. Ti chtějí vědět přesný rozměr kdejaké místnosti, každé chodby, přesný úhel každého ohybu, a když jim to náhodou nevychází o jeden yard, tak to jsou schopni řešit půl večera. Nebo když jim řeknu, že místnost má na každé straně délku šest yardů a uprostřed jedné zdi jsou dveře, tak zase řeší, že mu to nevychází na ten jeho čtverečkovaný papír.“

„Ještě horší jsou pravidláři,“ pokračoval Pán jeskyně. „Odpálí v úzké chodbě ohnivou kouli, a pak se hádají, že stojí jedenáct stop od epicentra výbuchu a v pravidlech si přečetl, že tohle kouzlo zraňuje za 40 v okruhu deseti stop. Co se asi stane, když něco bouchne v úzké chodbě?“

„Pěkně to s tebou hodí o zem,“ odpověděl mu Helmuth.

„Přesně!“ souhlasil.

„S hráči bych možná mohl pomoci,“ zamyslel se Tajemný. „Na Aldeneerinu znám pár kamarádů, co podobné hry občas hráli. Nedávno jsme ve starých knihovnách našli pravidla mnoho zajímavých her. Tohle se snad jmenovalo Kobky a Draci 3.“

„To zní zajímavě, ale ještě jste mi neodpověděli na otázku, jak jste se sem dostali?“

„Váš svět už dávno není zpustošený, právě naopak. Doslova překypuje životem. Cestou jsme prošli

velké lesy a příjemné pastviny.“

„To není možné,“ neskryval překvapení Pán jeskyně i přítomný mladík. „Museli jsme tu strávit celá staletí, možná i tisíciletí. Když se to všichni dozvědí, bude to katastrofa. Náš lid už není zvyklý žít v reálném světě. A navíc jsem ve vašich myšlenkách zahlédl stopy nebezpečí, které hrozí i na jiných světech.“

„Nebojte, nebudeme to uspěchávat,“ uklidňoval Pána jeskyně Azanyrmuth. „Jak s touto informací naložíte, je na vás. My vám můžeme nabídnout pomoc v opětovném osidlování, znovu vás zasvětit do tajů magie, mnohé naučit a v neposlední řadě spolupracovat, obchodovat a mnoho dalšího.“

„Dobrá, promluvím o tom s našima, ale chtěl bych vás požádat o jedno. Sežeňte mi nějaké dobré hráče. A nyní máte cestu volnou. My musíme probrat mnoho věcí a zjistit, jak to s tím naším světem doopravdy je.“ Těmito slovy se Pán jeskyně rozloučil a spolu s mladíkem opustil sál.

Stůl uprostřed sálu zel najednou prázdnotou a dveře ven se otevřely. Celé se to zdálo jako nějaký hodně divný sen. Aldeřané se vydali na cestu z pevnosti a když překročili most, spatřili na hradbách nějakou postavu. Azanyrmuth poznal onoho vlasatého mladíka, jak se fascinovaně rozhlíží po okolí.

„Víte co je hodně zvláštní?“ pravil Tajemný. „Že ten mladík je mi hodně podobný.“

„To bude asi náhoda,“ ujišťoval ho válečník Helmuth. „A nás už jen čeká cesta domů. Jak dlouho myslíte, že jsme tam byli?“

„Odhaduji to na celý den,“ odpověděl Galvoj. „Podívejte se na oblohu, slunce před chvílí vyšlo. Ale vůbec nepocítuji únavu. Naše těla musela spát, když jsme byli diváci v té hře.“

Pak už si v hlavách přehrávali humorné příběhy a neobvyklé setkání s novou kulturou, a už je čekala dlouhá čtyřhodinová cesta ke kruhu.

13

Pán jeskyně II

Od první návštěvy Volsinie uplynulo dvaadvacet dní. Aldeřané pomáhali znovuvybudovat dávno zaniklou civilizaci. Místní se učili obhospodařovat půdu, chovat dobytek, stavět domy a mnohé další řemesla nutná k přežití. Ani Azanyrmuth Tajemný nezapomněl na slib a sehnal Pánu jeskyně hráče. Protože je Aldeneerin už více jak dva roky ve válce s Temnorozenými, nebylo tak snadné najít vhodné hráče. První tři ochotných hrát sehnal až po dvaceti dnech hledání. Byli jimi Azanyrmuth Pološílený, který se zajímal o boj i magii, ale často páchal různé vylomeniny, žertíky, vtípky a další blázniviny. Další hráčka byla mladá dívka Dariena a její kamarád Newman. Všem třem bylo bez mála dvacet, což už byl u Aldeřanů vyspělý věk.

Azanyrmuth Tajemný trojici přivedl kruhem na Volsiniu. Po čtyřech hodinách dorazili k pevnosti, kde se předchozí výprava setkala s Pánem jeskyně. Okolní již neslo známky obhospodařování. Vznikala první políčka, domy, ohrady. Místních se zde pohybovala zatím necelá stovka. Prvotní plán počítal s postupnou obnovu civilizace v okolí této pevnosti během následných měsíců. Až poté byly na řadě i ostatní, kde prozatím o Aldeřanech neměli ponětí.

V první řadě jim Tajemný představil tento svět, kde měla trojice také pomáhat místním. Po prohlídce se ubytovali v nedávno dokončeném domě, a pak už je přivedl za Pánem jeskyně. „Vítám vás,“ pozdravil je. „Vidím, že jsi mi převedl nějaké hráče.“ Následovalo krátké seznámení s hrou a pravidly. Nejvíce se museli věnovat Azanyrmuthovi Pološílenému, který dosud neměl z podobnou hrou zkušenosti, ale sám se bratrovi nabídl, že vyzkouší i něco nového.

Trojice si připravila postavy. Na listinách stálo: paladinka Daniela, zvěd Rogr a Pološílený dokončoval postavu druida.

„Svoji postavu bych snad měl. Teď ještě vymyslet nějaké jméno, to mi nikdy nešlo,“ přemýšlel Pološílený.

„Skus třeba předělat nějaké jméno,“ nabízela mu Dariena, „třeba David, Vidad.“

„To zní dobře,“ souhlasil s ní a do záznamu o postavě napsal Vidaath.

„A můžeme začít,“ prohlásil Pán jeskyně, když viděl, že všechny přípravy byly u konce.

Svět se rozptýlil v záři a nyní se nacházeli v říši Antar. Pán jeskyně započal vyprávět úvod k příběhu. Dnes si na tom dal mnohem víc záležet, v duchu tušil, že to dnes neskončí jen u praštím ho mečem, nebo prohledávám.

Království Antar nedávno vstoupilo do války s Almendeici, které vedla mocná čarodějka Myri. Válka už zpusťovala celý sever, mnoho vesnic a samot bylo vypáleno nebo opuštěno. Obyvatelé jen stěží nacházeli nějakou práci, a tak se za mrzký peníz nechávali najmout do armády. Zdejší král žádal spojence o pomoc, ale než plány získaly konkrétní podobu, byl zavražděn. Navíc neměl jediného potomka, proto byla ustanovena městská rada o deseti členech. Rada však často nejednala v zájmu lidu a spíše šlo některým o vlastní prospěch.

Seznámili se s příběhem, a potom se trojice vydala za Dandarem, který byl součástí rady a snažil se lidem pomáhat. Po poměrně dlouhém rozhovoru se dozvěděli, že se ho pokusil už dvakrát někdo zavraždit a ve zdejších chrámu bohyně Lin se dějí divné věci.

Potom Daniela šla navštívit paladina, který byl též členem městské rady. Vidaath a Rogr šli prověřit místní krčmu se zajímavým názvem: „U mrtvého draka“ kde se podle Dandarových slov scházejí kriminální živly. Jak se vzápětí ukázalo, zvěsti byly pravdivé. U velkého stolu slavila parta

šesti mužů pochybného původu. Rogr prostředří zlodějí a lupičů dobře znal, a tak si k nim přisedl. Druid zůstal stranou. Sedl si k menšímu stolku, kde seděla poměrně urostlá hraničářka Laia.

Během hodiny strávené v hospodě se oba dověděli mnoho zajímavého. Rogr od party vyzvěděl, že jistý Almendeth si je najal na vraždu. Nebylo nijak složité odhadnout, kdo má být obětí. Vidaath se od hraničářky dozvěděl, že Almendeth vládne temnou mocnou magií, a že je třeba si na něj dát pozor. Také od ní získal jakýsi přívěšek se symbolem pěti pěticípých hvězd tvořící pětadvaceticípou hvězdu a zlomeného meče. Ještě ten večer se setkali s Dandarem. Jejich zjištění ho šokovalo. Již dříve se Almendeth pokoušel ovlivňovat radu.

Druhý den Daniela vyrazila do knihovny zjistit více o tajemném přívěšku. Dle slov knihovníka se jednalo o znak starého Chalderonu, prastaré severní říše jejíž centrem byla pevnost Chaledath. Dávny vládce Chalderonu vládl celému Souostroví tvrdou rukou.

„Počkejte,“ přerušil hru Azanyrmuth. „Souostroví? To je mi nějaké povědomé.“

„To může být náhoda,“ odpověděl mu Pán jeskyně. „Tento svět tvořím pro potřeby hry už nějaký ten čas. Navíc je souostroví celkem běžný pojem.“

Pak se trojice setkala u chrámu bohyně Lin. Už mnoho dní odsud nevyšel jediný živáček. Na klepání nikdo nereagoval, a tak jim nezbylo, než hledat jiný vchod. Zadními vrátky, jež Rogr odemkl pakličem, což se Daniele nepozdávalo, vstoupili na zrušované mrtvé zahrady. Samotný chrám však ukrýval mnohem hrůznější věci. Osazenstvo zemřelo v krutých bolestech a mukách při krvavém rituálu, který tu kdosi mnoho dní praktikoval. Rogr se zrovna nachomýtl k rozhovoru probíhající mezi iluzorní ženskou postavou a postavu v kápi.

Když se chtěl Rogr potichu vypařit, dveře nepříjemně zaskřípaly a trojici nezbylo než odsud honem rychle vypadnout. Země se najednou zatřásla. Toho si samozřejmě všimli i obyvatelé, městská stráž, paladiné, dokonce i někteří členové rady. Následné události nabraly rychlý spád. Pladinové potom, co jim Daniela vše vylíčila, okamžitě vtrhli do kláštera, aby učinili přítrž tomuto zlu. Během toho všichni zjistili, co je Almendeth zač, a že celou dobu podporoval Almendeice.

Jakmile byl rituál přerušen, strážní a paladiné se pustili do průzkumu celého chrámu. Svou Ruku přiložil i Rogr.

„Co konkrétně hledáš?“ optal se ho Pán jeskyně.

„Nějaký loot,“ zazářily Rogrovi oči.

„Při zběžném průzkumu jsi našel asi osm stříbrných.“

Příběh nadále pokračoval. Druhý den měla zasedat rada a při té příležitosti ustanovit nového vládce Antaru. Aby se však vše podařilo, musel Dandar přežít do druhého dne. Daniela se nabídla, že ho bude v noci střežit, zatímco Rogr a Vidaath zkusí získat další informace od nájemných zabijáků.

V hospodě „U mrtvého draka“ zůstali pouze čtyři, protože další dva měli potíže ze zákonem. Pak dorazil sám Almendeth se sdělením, že se celá věc ruší, protože si na vraždu Dandara najal někoho jiného. Samozřejmě byli na něj velice naštvaní, ba dokonce odhodláni skoncovat s jeho životem.

Rogr a Vidaath věděli, že bylo zle a co možná nejrychleji se vydali k paláci. Tam nastal problém. Strážní je odmítali pustit a popírali, že nějaký Dandar vůbec existuje. Už to zavánělo bojem, proto se oba stáhli do ústraní. Dandarovo komnaty se nacházely ve třetím patře. Teď šlo o to, jak jim podat zprávu. Vymýšleli zajímavé způsoby, ale nakonec se shodli napsat vzkaz, kterým obalili kamínek a druid ho potom prakem poslal na místo.

Daniela stačila zabarikádovat dveře a pak v rychlosti vyrobil improvizované lano z prostěradel. To už se podplacení strážní chystali provést plán. Netrvalo dlouho a zjistili, že Dandara někdo chrání. Rogr s Vidaathem se dostali do boje se dvěma strážnými a Daniela hlídala dveře. Chtěla získat potřebný čas, než Dandar sleze po prostěradlech dolů. Když barikáda v pokoji padla, Daniela se odvážně pustila do prvního strážného. Stačilo pár ran a už se válel v krvavé kaluži na zemi, druhý na schodišti dopadl podobně.

Mezitím Rogr a Vidaath porazili první dva zrádce. V boji proti dalším jim na pomoc přispěchala Daniela. Protože boj způsobil ve městě poprask, trojice spolu se zachráněným Dandarem se co nejrychleji ztratila v postranní uličce. Do bezpečí paladinského chrámu to naštěstí nebylo daleko, a tak byl Dandar zachráněn.

Iluze světa se po dokončeném úkolu rozplynula a všichni nyní seděli v tváří tvář u velkého černého stolu.

Pán jeskyně měl nyní výbornou náladu: „Paráda, konečně někdo, s kým se dá dobře zahrát. Dařilo se i Azanyrmuthovi, který to hrál prvně.“

„Jak dlouho tu vůbec jsme?“ zajímala se Dariena.

„Strávili jsme tu celé odpoledne,“ odpověděl Pán jeskyně.

„Ani mi to nepřišlo,“ konstatoval Pološílený. „Do toho se jeden ponoří a nevnímá čas. Hodně se mi to líbilo, kdy budeme hrát příště?“

„Máme tu určité povinnosti. Co třeba za pět dní,“ navrhl Newman.

„Dobrá. Za pět dní odpoledne,“ ukončil sezení Pán jeskyně.

Všichni se odebrali ze sálu. Aldeřané se vrátili do domu, kde byli ubytováni. Ještě se jim moc nechtělo spát, tak si ještě pár hodin povídali a připravovali věci na druhý den.

„Co jsi to říkal o tom Souostrovi?“ zajímala se Dariena. Když došlo na starý Chalderon. „Někde jsi o tom slyšel?“

„Můj děda, Nejstarší mi vyprávěl příběhy z prvních cest Kruhem. Tehdy vyprávěl o opuštěné pevnosti Livnris, kde Goa'uldi dělali své pokusy. Bylo tam však něco víc,“ ztišil hlas, jakoby se bál toho, že by je mohl někdo poslouchat. „Našli tam uvězněnou bytost, která si říkala Nirdeana. Nejstarší pátral o nějakých zmínkách a našel cosi o staré zlé radě pocházející právě ze Souostrovi.“

„To bude náhoda,“ uklidňoval ho Newman.

„Kdyby to zůstalo jen u tohoto názvu, ale slovo Chalderon tam bylo taky. Pevnost Chaledath, Chal-Almen taky kdesi zaznělo. Co když ten svět, kde hrajeme je opravdový a některé ty věci se skutečně někde odehrály?“

„To si moc bereš,“ uklidňovala ho Dariena. „Tak moc jsi se do hry vžil, že to pokládáš za skutečnost. Pamatuješ, jak si vyprávěl, že tě unesli Asgardí, a pak jsi se přiznal, že rád fantazíruješ.“

„Asi máš pravdu,“ nakonec se nechal Azanyrmuth přesvědčit. „Zítřka snad budu mít čistší hlavu.“

Následný den pomáhali se stavbou dalších domů a pomalu se rodil základ prvního městečka Volsinie. Azanyrmuth Pološílený se ukázal jako šikovný pomocník, akorát neustále zpestřoval práci různými srandičkami. Tu zatnul kladivo do hlíny, jinde zasekl sekeru do stropu nebo do futer, nebyla-li sekera, posloužil nůž. Když pomáhal skládat cihly, udělal v pečlivě vyskládané hromadě rozsáhlý labyrint chodbiček.

Jakmile přišel večer, někteří Aldeřané zašli posedět do zcela nové hospůdky s názvem: „Útočiště.“ kterou chtěl Pološílený ihned přejmenovat na: U mrtvého draka, což bylo zamítnuto. Tam, nechyběl ani Azanyrmuth Tajemný a spousta jeho přátel. Když si připíjeli, Pološílený často používal hlášku ze hry použitou u prvního setkání s loupežníky: „Na Almendetha.“ Přítomní to nijak neřešili. Už jeho bláznivé průpovídky a nápady znali.

Další dny probíhali obdobně. S pomocí Aldeřanů městečko rostlo doslova před očima. Den před další hrou v podzemí pevnosti se Azanyrmuth Tajemný vrátil na Aldeneerin, podat hlášení o probíhající obnově. Když se druhý den vrátil, nebyl sám. Převedel dalšího, který měl zájem o neobvyklou hru.

U Pána jeskyně se tentokrát sešli čtyři Aldeřané. Zatímco Pološílený, Dariena a Newman pokračovali ve hře. Alessander si připravoval postavu. Hrou strávili další celé odpoledne. Událo se toho mnohé. S pomocí městského mága, paladinského válečníka a dvou zvědů porazili samotného Almendetha. Sice to stálo pár životů, ale Antar měl od zlého čaroděje pokoj. Příběh pokračoval průzkumem lesa druidů, kde chtěl Vidaath zjistit, kdo má na svědomí vyvraždění několika sídel. Stopování je zavedlo až na daleký sever, kde se střetli s temnými jezdcí. Potkali tam i ztraceného cestovatele, Alessandra. Od této chvíle se družina rozrostla o dalšího člena.

Hra se všem natolik zamlouvala, a tak padlo rozhodnutí, že se zde budou pravidelně scházet vždy po pěti dnech. Práce na Volsinii, dle odhadů královské rady Lianaru, má trvat téměř celý rok, a tak času na pravidelné setkávání bylo dost.

Čtveřice k večeru zavítala do hospůdky, kde měli k probírání vděčné téma. Poručili si čtyři korbele piva, které se sem zatím dováželo z Aldeneerinu. Než se zde urodí první chmel, bude to trvat nejméně rok.

„Řeknu vám, ten Almendeth byl hodně drsný čaroděj,“ pravil Pološílený. „Už jsem si myslel, že nevyvážneme živí.“

„Bylo to o fous,“ konstatovala Dariena, „akorát škoda, že mág Lorin a paladin William to nepřežili.“

„Neměli moc šanci něco předvést. Co to bylo za kouzlo?“

„To znám z našich starých her. Jmenuje se Hellball. Jedná se už o kouzlo epické úrovně,“ vysvětloval Alessander.

„Takové kouzlo ovládat, to by se bojovalo proti Temnorozeným. Ani Nejstarší něco podobného nedovedl, přestože byl velice mocný.“

„Od té doby, co se zajímám o magii a procházím staré Aldeřanské knihy kouzel,“ pokračoval Alessander, „objevuji tam spoustu neskutečně mocných kouzel. Bude však trvat mnoho desetiletí, či staletí, než získáme takové zkušenosti, abychom tuto magii ovládli.“

Všichni dopili první pivo, a tak si poručili další.

Když si připili dalším Azanyrmuth Pološílený se zamyslel: „Teď jsem si vzpomněl na další zajímavost. Jméno Lorin je mi povědomé, nejmenoval se tak náš jeden mág, který se v letech 320 účastnil výprav.“

Alessanderovi též připadalo jméno též známé: „Máš pravdu, Lorin byl velmi dobrý mág. Zemřel tuším kolem roku 367, tedy nijak dávno. Ale nijak bych se tím netrápil. Pouhá shoda jmen.“

„Ten svět se odehrává pouze v mysli,“ pokračoval Tajemný, který před malou chvílí dorazil a přisedl si ke stolu. „Může se stát, že se určitá jména podobají, či shodují. Musíme si uvědomit, že univerzum je nevidaně obrovitánský prostor a o náhody není nouze.“

Tajemný se znovu napil z korbele, jež prakticky vyprázdnil: „Každopádně by bylo vhodné tuhle moc vytvářející naprosto živé představy, nějak využít. Mohlo by se to hodit k výcviku válečníků, daly by se tam zkoušet bitvy, taktika a mnoho dalšího. Možnosti jsou nepřehledné, ale nejprve si musíme naklonit Volsiniány. Zatím to vypadá, že jsme na dobré cestě.“

Po druhém pivu Dariena s Newmanem opustili krčmu. Nebyli zvyklí dlouho vysedávat a alkoholickým večerům příliš neholdovali. Zato u mnohých z rodu Azanyrmuthovců tomu bylo naopak. Naštěstí neměli tendence se rvát a tak se jich hostinští nemuseli obávat.

Následující dny se nesly v podobném duchu. Stále více Volsiniánů bylo probouzeno a civilizace se utěšeně rozrůstala. I pravidelná sešlost u Pána jeskyně v pravidelných intervalech

pokračovala, ba dokonce se rozrostla o dalšího člena.

Jak doba postupovala, Aldeneerin pokrýl sníh a zima dala o sobě vědět v plné síle. Od návštěvy Khanktilu se rada scházela mnohem častěji. Mezi hlavní téma patřila Volsinia. Také pokračovala spolupráce s dalšími národy z ostatních světů, jimž Aldeneerin v mnohém pomohl. Díky pomoci, výcviku nových bojovníků a pokrokům v magii se dařilo Temnorozené držet zkrátka. Avšak nebylo zcela vyhráno. Sice se povedlo osvobodit mnoho příhraničních oblastí, ale z Popelavých plání přicházeli stále noví a noví nepřátelé. Bylo třeba vyřešit situaci natrvalo a s tím měli právě pomoci Volsiniáni.

Při jednom jednání rady se nakouslo ožehavé téma.

„Jak pokračujeme na Volsinii?“ zajímal se král Ragulus.

„Pokračujeme podle plánu a brzké době plánujeme zahájit obnovu i v okolí dalších pevností,“ popisoval Tajemný.

„A kdy budou připraveni nám pomoci v bojích s Temnorozenými?“ zeptal se Hordan.

„Bude to práce na roky,“ pokračoval Tajemný. „Než všechny pevnosti kontaktujeme, seznámíme se situací a než budou vybudována alespoň základní města, potrvá to nejméně do léta. Další rok bude trvat, než se naučí základním řemeslům a další jeden nebo dva, než se naučí pořádně bojovat. Obávám se že do roku 381 toho moc nezmůžeme. Navíc problém Temnorozených se netýká pouze Aldeneerinu, ale i mnohých světů. Už během dřívějších výprav jsme na ně mnohokrát narazili a to o spoustě světů nevíme. Nebezpečí může přijít kdykoliv a odkudkoliv. Měli bychom pokračovat v hledání spojenců.“

„Máte nějaké návrhy?“ pravil král.

„Pár světů máme vytipovaných. Jeden vypadá velmi slibně. Údajně tam žije velmi mocná rasa mágů, jejichž magie je jako stvořená v boji proti Temnorozeným. Než se tam vydáme, projdu pořádně staré záznamy tady v Lianaru a na Khanktilu. Nějakou dobu to potrvá.“

„Dobrá, ale ať to netrvá zas dlouho. Proti Temnorozeným máme zatím výhodu.“

Zima se přehoupla v jaro a obnova světa Volsinie nabrala obrátky. Už v okolí šestnácti pevností se rodila první města. Pán jeskyně stále pokračoval ve dlouhém příběhu. Za tu dobu se počet hráčů měnil. Noví přibyli a jiní toho nechali. Od zimy už nehrála Dariena a Newman. Oba se věnovali jiným povinnostem, kterých měli v poslední době velmi hodně.

V jednom období počet hráčů dosáhl osmi, což byla plná kapacita sálu. Avšak velký počet hráčů, častá střídání, či absence hře škodily. Dělal se špatná rozhodnutí, jež měla za následek úplné devastace části světa. Antar padl do rukou temných sil, Elfi království vypleněno a Diamantový přístav zpusťošeno. Dvakrát se družina dostala do spárů Drowů, třikrát navštívili pevnost Chaledath. Poslední návštěva však měla hrozivou dohru. Portál v nejspodnějším patře odpečetili, a díky tomu se vrátila stará rada, která na Souostroví pokračovala v tom, co plánovala kdysi.

Léto roku 378 se blížilo. Aldeřané dohráli v pořadí již sedmdesáté čtvrté klání. Početná parta hráčů navštívila po hře oblíbenou hospůdku, kde vždy debatovali nad právě odehranou část příběhu. Azanyrmuth Pološílený si trochu povzdechl nad tím, že ta hra ho už tak nebavila, jako v počátcích. Byl to jediný hráč, který prošel celé dobrodružství od úplného počátku. Nejvíce ho to bavilo do doby pádu Antaru, pak už hra nabrala místy zběsilé tempo.

Po třetím pivu šestice Aldeřanů, dosud aktivních i dávno nehrajících hráčů, otevřela oblíbené téma hlášky a scénky. Začalo to tím, jak Azanyrmuth Pološílený rád prznil různé názvy a jména kouzel.

„Kouzlo Posrání místo Poslání,“ a potom imitoval útočníka s napřaženým mečem, a pak se potom chytl zadních partií předstíraje nehodu. „A nebo kouzlo Zpomal jed,“ a následně naznačoval kapku rozlitého jedu, jak teče ze stolu stále pomaleji a pomaleji.

„Tvoje hlášky na začátku stály za to,“ pokračoval Alessandro pobaveně k Pološilenému. „Vzpomínám jak jsi na diskuzi o tom, co budeme dělat po splněním úkolu, řekl: Mohli bychom jít vyplnit nějaký dung.“

„To už je taková oblíbená klasika,“ zasmál se Azanyrmuth na hlášku, která už prakticky zlidověla. „Už jenom pojmenování postavy byla kapitola sama o sobě. Modifikoval jsem Davida a trochu změnil pár písmen a napsal Vidaath. V tu dobu jsem si to neuvědomil, až když Daniela jednou řekla: Měli bychom se vydat. A najednou se všichni podívali na mě. Od té doby to slovo často používáme ve smyslu někam jít, a nebo jsme i říkali vydruidit,“ to už veselí pomalu nabíralo na obrátkách.

„Já vzpomínám na výbornou hlášku,“ otočil se Alessandro na Gunara, jež hrál postavu Trpaslíka. „Na jižním kontinentě, jak jsme tam pátrali po staré stavbě, kde se dal provést rituál Zraň magii. Začala se tam formovat obrovská popelavá koule a ty na to. A nad ní se vytvoří ještě další a nad to ještě malá třetí a je z toho popelulák.“

Nato hospůdkou pronikl hlasitý smích až někteří vyprskli pivo na stůl. Vůbec se podívovali nad tím, jak ho mohlo něco takového napadnout.

„Úplně nejlepší byla Alessandrova hláška úplně na konci jednoho sezení,“ pokračoval Gunar. „Já na něj: Nenecháme setkání s dítětem na příští sezení? A ty jsi odpověděl,“ ukázal na Alessandra.

„Ne!“ sebral mu hnedka slovo a napodobil původní ďábelský úsměv. „Já ho chci zabít ještě dneska,“ jakmile to dořekl, všichni u stolu znovu vybuchli smíchy. Jeho výraz byl vskutku k nezaplacení.

Když se přítomní trochu uklidnili, hostinský donesl další rundu a pokračoval Arcany, jež se hry zúčastnil pouze párkrát: „Mě se líbilo, jak jste pojmenovali krabičku na šestistěnné kostky.“

„Hellballová krabička,“ vzpomínal Gunar. „Už ani nevím, koho to napadlo.“

„Vzniklo to nějak z toho,“ vysvětloval Pološilený, „že na kouzlo Hellball bylo potřeba hodit najednou čtyřiceti kostkami a v té krabičce jich bylo opravdu hodně.“

„Vzpomněl jsem si na jednu hlášku snad z třetího klání.“ pokračoval, „Byli jsme na hřbitově Antaru v hrobce a Rogr se chtěl podívat do rakve. Samozřejmě ho Daniela zarazila slovy: Není slušné brát si něco z cizí rakve. A ty jsi odpověděl,“ myslel Alessandra, „Bereš si snad z vlastní?“ na to následoval opět hlasitý smích.

Jako další se jal slova Gunar: „Kdo tehdy řekl: Zvířata se tu chovají pudově. Takže po nás půjdou.“

„To už ani nevím, ale bylo to tuším v Prokletém hvozdu,“ hádal Azanyrmuth, který hrál druida. „Bylo to tam hodně děsivé, ještě teď mě běhá mráz po zádech, když se tam v myšlenkách vrátím.“

„Umím přečíst jen část tohoto slova: Hovna. Hm za těmito dveřmi bude asi septik,“ narušil chvíli ticha Alessandro, kterou ostatní využili k dopití čtvrtého piva. Hostinský donesl další piva a pak se povídání zaměřilo na samotný svět a dění v něm. Po hodině Pološilený otevřel téma podobnosti některých názvů ze skutečným světem.

Opět trochu ztišil hlas: Vzpomínáte, jak jsem vám říkal to, že svět s názvem Souostroví skutečně existuje?“

„Kdysi jsi něco takového povídal,“ odpověděl Alessandro. Zbytek se zájmem naslouchal, protože Azanyrmuth na radu bratra toto téma příliš nerozebíral.

„Pátral jsem v Lianarských knihovnách a našel zmínku o Souostroví a dokonce i adresu. Zkusil jsem jí zadat, ale Kruh světů se neotevřel. Ozval se stejný zvuk, jako když jsme se pokusili zadat neexistující adresu.“

„Docela mě tvá úvaha přivádí na bláznivou myšlenku,“ uvažoval Alessandro, přičemž si projížděl prsty delší vousy, což dělával, když hluboce přemýšlel. „Co když Pán jeskyně nepochází z Volsinie, ale dorazil sem právě ze Souostroví. A svět v němž jsme prožívali naše dobrodružství má skutečnou předlohu.“

„Radši nedomýšlet, co by nás mohlo potkat. Ještě štěstí, že se nám nepodařilo navázat spojení.“

„Zapečetěný Calteův portál v nejhlubším patře pevnosti Chaledath může být ve skutečnosti Kruh

světů, akorát nám ho ukázal v jiné podobě, abychom nepojali podezření.“

Parta v hospůdce poseděla až do hluboké noci. Stále si vyprávěli příběhy ze Souostroví a snažili se zapomenout na podivnou úvahu. Když zůstali v krčmě zcela sami, zničehonic dorazil Azanyrmuth Tajemný.

„Zdravíme tě. Co sháníš v tak pozdní dobu?“ s překvapeným výrazem na něj šestice hleděla.

„Nesu vám velmi důležitou zprávu. Máte se všichni zítra vrátit na Aldeneerin. Na Volsinii zůstanete jen nezbytné minimum. Dnes padlo rozhodnutí o velké výpravě.“

„Kam se vydáme?“ zeptal se ho Pološílený.

„Cílem je svět Celestis. Vyrážíme za tři dny.“

Když Tajemný opustil hospůdku, aniž by si dal jediného škopka. Pološílený tak trochu zklamaně prohlásil: „Pánové. Tak bych řekl, že zábava končí.“

Po těchto slovech nastalo nezvyklé ticho. Dopili poslední pivo a do čtvrt hodiny Útočiště zelo prázdnotou.

14

Souboj světla s temnotou

Léto roku 378 se hlásilo o nadvládu a na Aldeneerinu zatím probíhaly velké manévry. Blížil se čas velké výpravy. Cíl byl svět Celestis. Dle starých tisků to měl být domov mocné kultury ovládající převážně magii světla a ohně. Především prvně jmenovaná by v boji s Temnorozenými významně pomohla.

„Co takové manévry?“ zajímal se Azanyrmuth Mrazivec, jež se nachomýtl k dění na nádvoří kruhu. „Připravujeme se na důležitý boj,“ vysvětloval mu bratr Tajemný. „Průzkumný oddíl, který se vrátil před šesti dny z Celestis zjistil, že velkou část světa obývají také Temnorození. Budeme se muset přes ně probít, abychom se dostali k hledané kultuře. Zatím o nich mnoho nevíme, ale snažím se spolu s mágy a badateli pátrat dál.“

„Chápu správně, že je Kruh světů na nepřátelské straně světa.“

„Ano je to tak.“

„Škoda, že nemáme ten prsten z Okataru,“ zalitoval Mrazivec. „Ta past, co jste narafčili před dvěma lety u nás v domě, za celou tu dlouhou dobu, zloděje nepolapila.“

„Je to zklamání. Čekal jsem, že se tam do měsíce chytne. Ale nic. Už jsem měl několikrát chuť tu past zrušit.“

„Třeba se někdy poštěstí.“

Mrazivec chvíli mlčky sledoval ruch, a potom se zeptal: „A kdy se vyráží?“

„Slyšel jsem, že za tři dny.“

„A my tam půjdeme také?“

„Tentokrát ne,“ pravil Tajemný lehce zklamaně. „Azanyrmuthovci se téhle výpravy neúčastní. Byli jsme vysláni na sever. Temnorození opět dělají potíže, nedávno se jim podařilo obsadit několik pohraničních tvrzí. Docela mě mrzí, že nikdo z nás nebude u prvního setkání s novou rasou.“

„S rozhodnutím královské rady moc nezmůžeme. Co jiného nám zbývá,“ pokrčil rameny Mrazivec.

„Abych ti řekl pravdu, osobně bych s tou výpravou počkal,“ pravil Tajemný, když odstoupili stranou od celého dění. „Nedávno jsem v knihách objevil pár nejasností. Byl bych zjistil víc, ale nemůžu najít potřebné záznamy. Tím jak se každý přehrabuje ve staré Lianarské knihovně, vznikl tam hrozný chaos. Kolikrát mi to trvá mnoho hodin, než najdu to, co potřebuji. Některé knihy jsem neviděl už rok. To je další problém. Kde kdo si něco vypůjčí, a pak to samozřejmě nevrátí. Tuhle jsem u Tirua našel šest svazků s popisem bytostí, které už dva roky nepotřeboval. Takže se může stát, že potřebné spisy pojednávající o Celestis najdu až po mnoha letech.“

„Myslím, že mnoho let asi nemáme.“

„Právě,“ souhlasil Tajemný s bratrem. „Kvůli problémům na severu královská rada na tuto výpravu hodně tlačí.“ Azanyrmuth Tajemný se na chvíli odmlčel. Zdálo se, že o čemsi hluboce přemýšlí: „Jen doufám, že neděláme chybu.“

Během tří dnů byly přípravy v severní čtvrti u konce. Do boje se chystalo téměř dvě stě bojovníků. Dokončovaly se už jen drobnosti, někteří odpočívali, jiní trénovali. Ve vzduchu bylo cítit velké očekávání. Mnozí si uvědomovali, že pokud vše dobře dopadne, bude to definitivní konec hrozby ze strany Temnorozených.

V poledne nastal čas. Na přeplněném nádvoří už byli všichni válečníci připraveni do boje. Před Kruh světů dorazil sám král Ragulus oděn pro tentokrát v honosné zbroji, královská stráž a Dandalus. Ruch na nádvoří utichl a král se jal řeči: „Víme proč tu jsme. Na druhé straně nás čeká důležitý boj s naším nepřítelem. Už mnohokrát jsme nad ním zvítězili a ukážeme, že i tentokrát

tomu nebude jinak. Projdeme-li přes nepřítele, cesta ke spojencům bude volná!“ hlasitě zvolal. „Sláva Aldeneerinu!“ zaznělo nádvořím. Pak už Dandalus zadal adresu světa Celestis a cesta byla volná. Více než dvě stovky válečníků, vedeni samotným králem, se vrhli do portálu.

Sotva prošli na druhou stranu, vypukl boj s nepřítelem. Od první průzkumné výpravy Temnorození neponechávali nic náhodě a desítky jejich válečníků hlídalo Kruh. Aldeřané, povzbuzeni královou řečí, se válečným pokřikem vrhli vstříc nepříteli. Král se statně oháněl mocným mečem, speciálně ukován a nabit magickou silou přímo pro něj. V jeho okolí padal jeden nepřítel za druhým. Válečníci z královo osobní stráže nezůstávali pozadu a po boku se probíjeli linií.

Podařilo se narušit nepřátelské sevření a než se Temnorození přeskupili, čtyřem desítkám Aldeřanům se povedlo proniknout za linii a obklíčit temné válečníky. Mágové ohnivými kouzly odřízli nepříteli ústupovou cestu, a pak už si s nimi pouze hráli. Uplynulo jen pár minut a padesátka Temnorozených hlídající Kruh se válela v černé krvi na vyprahlé zemi pokryté popelem a trsy suché trávy.

„Pokračujme! Nesmíme ztrácet čas!“ zvolal Ragulus, jen co si armáda stačila vydechnout. Teprve cestou si mohli prohlédnout svět. Temnota cestou na východ ustupovala a místo toho, krajinu prohřívaly příjemné paprsky odpoledního slunce. Tady už byli Aldeřané relativně v bezpečí, protože právě takové počasí Temnorozeným nepřálo. Ačkoliv paprsky slunce ozařovaly krajinu, svět kolem působil pustě. Tráva byla suchá, zem vyprahlá a stromy ohořelé. Někteří pochybovali, že tu mohl ještě někdo přežít.

Po dvou hodinách cesty svítila naděje. Mrtvá krajina pozvolna ožívala. Nejprve se objevila zelená tráva, později jezírka a potoky s průzračně čistou vodou a nakonec i vzrostlé stromy. Potom narazili na první prašnou cestu, která navázala na dlážděnou. Nyní již nikdo nepochyboval o tom, že tu bude někdo živý.

Jak šli dále širokou cestou, v dáli na kopci obklopeným velkým jezerem zahlédli velký palác. Dominovali mu kulovité střechy a vysoké věže ze světlého kamene. Ve světle slunce zdi a střehy zlatavě zářily a celkově působil příjemným dojmem. Cesta k němu vedla dlouhým obloukovitým mostem, jež překonával půl míle široké jezero. Co bylo však zvláštní, že zde zatím nepotkali ani živáčka. Někteří si to vysvětlovali blízkostí hranice se zemí obývanou Temnorozenými.

„Za kým to vůbec jdeme,“ zajímal se novou rasu válečník Faramund. „Seběhlo se to tak rychle, že mi o nich nikdo nestačil povědět.“

„Dle knih se nazývají Ori,“ vysvětloval mu průzkumník Gundbald, zatímco kráčeli po širokém mostě. „Údajně ovládají mocnou magii založenou především na světle což je ideální v boji proti Temnorozeným. Ti takovou magii přímo nenávidí.“

„To zní nadějně. Budou jistě vítaným spojencem v boji. Teď už chápu, proč královská rada na tuhle výpravu tak moc tlačila.“

„Pak mi Tajemný vyprávěl, že uctívají jakýsi Počátek. To bude asi nějaká jejich víra. Moc o tom Azanyrmuth nezjistil, protože v Lianarských knihovnách je prý hrozný nepořádek.“

„Když o tom tak přemýšlím,“ přidal se do rozpravy hraničář Miguel, „jestli Ori ovládají magii světla, jak to že tu Temnorození i nadále žijí.“

„Víš, že na tom něco je,“ zarazil se Gundbald. „Magii světla sice může být proti Temnorozeným účinná, ale stejně tak může být velice účinná magie temnoty proti Ori.“

„Takže to ve výsledku vyjde nastejno,“ pousmál se Faramund.

„Neberte to tak tragicky,“ uklidňoval je mág Telamon. „Každá pomoc ve válce se nám hodí. Teď

nás čeká významné setkání. Uvidíme, co z toho vyjde,“ ukončil rozpravu, když se oddíl zastavil před hlavní bránou do monumentálního paláce.

Nastalo ticho. Všichni očekávali, co se nyní bude dít. Budou k Aldeřanům přátelští, nebo si udělají dalšího nepřítele? Brána se najednou zničeho nic začala pomalu otevírat, aniž by kdokoliv z nich na ní zaklepal.

Nyní se jim naskytl pohled na okázalý vstupní sál. Hned nato z brány vystoupil muž oděn v šedohnědém rouchu. V pravé ruce držel čarodějnickou hůl, v jejímž horním konci byla zapletena modře zářící koule. Na hnědé vestě měl vyšité dva symboly hole zakončené na konci menším kruhem a větším oválem, který byl v horní části přerušen. Jeho tvář působila vážně bez jakýchkoliv emocí. Byl to jeden z převorů Ori.

„Požehnání buďte poutníci,“ započal uvítací řeč. „Ve jménu Ori buďte vítáni na Celestis.“
„I my děkujeme za vaše přivítání,“ promluvil král Ragulus ve jménu Aldeřanů. „Rádi bychom se setkali s vaším vládcem. Můj lid trpí ve válce s temnotou a hledáme pomoc.“
„Pak máme mnoho společného. Následujte mě.“

Aldeřanská armáda vedena králem vstoupila do vstupního sálu. Převor Ori je vedl rozsáhlou stavbou v architektonickém stylu připomínající starověký Řím. Zdi byly ze světlého mramoru prosty ozdob, pouze některé sály zdobily malby výjevů z historie. Pokračovali chodbami lemovanými sloupy a klenbami. Během cesty si mnozí prohlíželi jednoduché mozaiky na lesklé mramorové podlaze. Převor dovedl Aldeřany do velkého sálu. Dál s ním pokračoval pouze král Ragulus v doprovodu královské osobní stráže.

Převor dovedl krále a čtveřici válečníků do předsíně následujícího sálu, kde se dle převorových slov nacházel nejvyšší Ori: „Um Gosa, ten co mluví slovem Oriů.“
Než je odvedl dál, pravil: „Budete mluvit o věcech, které mohou být probírány pouze ve světle ohně.“

Vstoupili do dalšího ještě mnohem většího sálu než jakéhokoliv jiného zde v paláci. V okolních výklencích planuly věčné ohně Oriské moci. Aldeřané zde cítili velice silnou moc přesahující jejich schopnosti. Ve přední části zahlédli postavu oděnou v honosném zlatém rouchu. Zatím k nim byla otočená zády, ale cítili, že ví o jejich přítomnosti. Převor opustil hlavní sál. Následně se Um Gosa otočil k Aldeřanskému králi a učinil několik kroků. Jeho výraz působil vážně až trochu démonicky.

„Požehnání buďte poutníci. Pojd' a pohlédni do plamenů osvětlení.“
„Je mi ctí vás poznat,“ představil se král. „Ragulus jméno mé.“
„Um Gosa. Váš příchod byl očekáván. V boji proti temným silám jste obstáli.“
Ragulus se po těchto slovech odmlčel. Vědomí, že Ori o jejich příchodu na Celestis věděli vše ho fascinovala a zároveň děsila. Oriský vládce na něj působil hodně nezvykle. Tvář postrádající emoce i způsob řeči.
„Provázejte nás na cestě, abychom mohli porazit nepřátele našeho spasení,“ pokračoval Um Gosa v předříkávání.
„Vaši nepřátelé jsou i našimi nepřáteli. Už mnoho let s nimi vedeme války a ta poslední už trvá nepřetržitě dva roky.“
„Proti jejich zkaženosti vedeme válku dlouhé věky. Ale moci Ori nemůžou vzdorovat věčně. Kniha Počátku říká, že síla a velikost Oriů nemůže být popírána.“
„To může trvat dlouho. Společnými silami bychom mohli zlo a temnotu porazit. Nabízíme vám pomoc mého lidu, výměnou za vaši pomoc v naší válce.“
„Pak nechť velká armáda jest shromážděna a vycvičena v boji proti věčnému temnu,“ pravil Ori na

souhlas s nabídkou Aldeřanů.

Mezitím převor provedl Aldeřanskou armádu po rozsáhlém paláci. Teprve teď potkali zástupy dalších kněží a válečníků Ori. Jejich počty přesahovali jen v chrámu stovky.

„Obývá Celestis ještě někdo jiný, kromě vás a Temnorozených?“ zeptal se převora hraničář Miguel.

„Děti Ori obývají velkou část Celestis.“

„A kolik pak jich je?“

„Milióny jimž dáváme smysl života.“

Miguel neskryl úžas na tak velkým počtem, avšak nechápal, co myslel tím smyslem života. Dál se raději neptal, protože nechtěl vyvolávat nedůvěru.

Skupinka Aldeřanů se posadila v útulné komnatě, kterému dominoval nádherný mahagonový stůl a šestice čalouněných židlí. V každém výklenku místnosti mohli obdivovat malby vyobrazující dějiny Ori. Ke stolu usedl hraničář Miguel, válečník Faramund, mág Telamon, průzkumník Gunbald a Baldfried.

„Řeknu vám, že ti Ori jsou takoví divní,“ potichu pravil Miguel.

„Taky mi to tak přijde,“ souhlasil s ním Gundbald. „Jsou takoví chladní, bez emocí. S nimi sranda nebude.“

„Pořád melou něco o Počátku, o osvícení, velebení a podobně,“ pokračoval Baldfried.

„Vím co máš na mysli,“ pohlédl Faramund na Baldfrieda. „Samá víra a žádná zábava.“

„Jeden z převorů mi říkal něco o miliónech, kterým dávají smysl života. Co tím myslel?“ pokládal si hraničář řečnickou otázku.

„Možná tím jak je chrání před Temnorozenými, ale je to podané tak divně,“ uvažoval nad otázkou Faramund.

„Říkám si, zda jsme udělali dobře,“ přemýšlel Miguel o věcech, kterého v mysli strašily.

„Jsou prostě jiný,“ prohlásil mág Telamon. Po těchto slovech se vzápětí zarazil, když kdesi na chodbě bouchly dveře, a pak se ozývaly kroky rozléhající se po dunivé mramorové podlaze. Šeptem pokračoval teprve až kroky utichly: „teď už z toho nemůžeme couvnout a navíc vše závisí na našem králi. Jsem zvědav, co tam vyjedná. Doufám, že to bude lepší, až je poznáme víc. A teď už o tom raději nemluvme, ať z toho nejsou problémy.“

Aldeřané v pokoji potom nějakou dobu mlčeli. V hlavě se jim honilo mnoho myšlenek. Pak se dívali z jediného okna na celé Orijské palácové město. Sledovali ruch na ulicích a nepřestávali přemýšlet na zdejší kulturou. Válečník Faramund se zakousl do červeného jablka, které do té doby leželo ve velké míse spolu s dalším ovocem. „No co. Mám hlad,“ komentoval pohled ostatních.

Uplynula téměř hodina, než do pokoje dorazila trojice Aldeřanských válečníků.

„Vypadá to dobře. Vládce Ori souhlasil se spojenectvím. Avšak mají ještě větší problémy s Temnorozenými než my. Válčí s nimi od nepaměti, proto nám mohou pomoci jen velice omezeně. Zlepšit by se to mohlo, kdybychom jim pomohli v bojích a podařilo se Temnorozené porazit, nebo alespoň výrazně oslabit.“

„Takže další válka?“ ujistňoval se Faramund, zda vše správně pochopil.

„Ano. Je tomu tak. Prozatím k nám mohou vyslat jen pár mágů, ale časem se to snadlepší. Záleží to hodně na nás. Mimochodem nás ještě dnes čeká boj. Temnorození se chystají napadnout příhraniční vesnice a také tento palác. Neztrácejme tedy čas. Musíme se připravit k boji.“

A tak, než se Aldeřané stačili porozhlédnout po novém světě a poznat novou kulturu, už se museli připravovat na další válku. Dostatek výbavy a zásob si připravili před cestou sem. Díky tomu se už nemuseli zdržovat a mohlo se jít rovnou do boje.

Před chrámem Ori nastoupila pětistovka Orijských válečníků a desítky převorů. I dvě stě Aldeřanů nezahálelo a čekalo na povel. Průzračnou vodu okolního jezera a přilehlé louky

prozařovaly jasné sluneční paprsky. Pohled na západ však nevěstil moc dobrého. Houstnoucí temnota se pozvolna přibližovala. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Armáda se dala do pohybu.

Když se půl mílovém pochodu zastavili, předstoupil jeden z mocných převorů a kázal:

„Je vůlí Oriů, že musíme bojovat proti silám zla.“

„Teď posilme svou víru, abychom vítězně obstáli.“

„Společně s novým spojencem, vyženeme demony pryč.“

Jakmile převor ukončil svou řeč, Orijslá armáda jednohlasně zvolala: „Blahoslaveni budižme Ori!“ Aldeřané jen nechápavě sledovali jejich reakce, ale nesnažili se dávat své pocity najevo.

Pak se znovu dali všichni do pohybu. Jak pokračovali v pochodu západním směrem, země pustla a obloha temněla. Zvedl se chladný vítr, zatímco kdesi v dáli hřmělo. Aldeřané sledovali tváře Orijských bojovníků. Ačkoliv jejich tváře mnoho neprozrazovaly, vycítili z nich jakousi obavu. Jediné, co jim udržovalo morálku byla vír v Počátek. Zato Aldeřané neustávali v pochodu. Jejich dosavadní vítězství a odvaha je hnala vpřed, takže se drželi především v přední linii.

Překročili pusté planiny a blížili se k horám temnot, zemím Temnorozených. Armáda se zastavila. Orijsští i Aldeřanští průzkumníci mezitím obhlédli okolí, kde pátrali po nepříteli. Sotva si stačili válečníci oddechnout, přiběhl průzkumník Gundbald se zprávou: „Temnorození jsou všude kolem nás. Jsou jich stovky a další přicházejí.“

„Tak jste to slyšeli,“ odhodlaně prohlásil král, tentokrát nechtěl poslouchat další kázání Ori, chtěl dodat odvahy Aldeřanům. „Za Aldeneerin!“ pozvedl zářící meč a vyrazil s armádou vstříc nepříteli. Ani převor Ori nezůstával pozadu a spustil své kázání. Než válečníci Ori vyrazili, Aldeřané se pustili do nepřítele.

Záhy vypukla velká bitva. Nad bojištěm houstla temnota, Temnorození počty převyšovali Aldeřany, ale válečníci se rvali hlava nehlava a nenechali se zastrašit podlou magií temnot. Lukostřelci zpovzdálí podporovali válečníky a mágové sesílali první kouzla. To už přiběhli Ori. Jejich převorové magií světla podporovali jak své, tak i Aldeřany. Později vytvořili ochranou světelnou záři, jež zaháněla temnotu.

Temnorození se nenechávali zahanbit a jejich čarodějové bojovali proti světlu. Černá obloha hrozila, silný studený vítr bičoval tváře Aldeřanů a blesky cíleně šlehaly do válečníků. Mágové měli v rukávu mnoho trumfů. Kouzlem silného větru rozháněli bouři, jež byla dílem nepřítele a ten byl nucen ustoupit.

Když se bojiště trochu prosvětlo, z hrůzou Aldeřané zjistili, že jsou Temnorozenými zcela obklíčení. Naštěstí ta chvilka denního světla poskytla malou výhodu Ori a jejich válečníci se taktéž ukázali jako schopní a převorové předvedli své schopnosti v plné síle. Naprostá většina jejich kouzel byla na světelném základě. Své druhy chránily světelným štítem, který nepřítele přímo oslňoval. Z jejich zářících holích pálili jednu jasně zářící kouli za druhou. I mágové Aldeneerinu předváděli své dovednosti. Nejprve ohnivými zdi odřizli přísun dalších nepřátel, a pak zasypali nepřátele sprškou ohnivých koulí.

Ačkoliv se na první pohled zdálo, že Temnorození prohrávají, nebylo tomu tak. Jejich černá magie dokázala povolat zpět padlé služebníky, temná aura chránila před magií světla a jejich čarodějové sesílali na Ori koule temnot. V tomto souboji světla s temnotou mohli Aldeřané sledovat dovednosti i slabiny Ori.

Bitva byla dlouho vyrovnaná. Na straně Temnorozených bylo přes čtyři sta padlých, na straně Ori přes sto dvacet zato na straně Aldeřanů pouze dvacet. Průběh pomohl zvrátit menší Aleřanský oddíl, kterému se podařilo proniknout nepřátelskou linií a dostat se tak do zad čarodějům

Temnorozených. Tím jak se část bitvy přesunula do jiného místa, pozornost části nepřátel se zaměřila právě na menší oddíl. Díky tomu polevil tlak na hlavní armádu a spojené armády mohli nepřátele začít vytlačovat z údolí.

Porážkou nepřátelských čarodějů, přestaly Aldeřanům znepríjemňovat boj kouzla a vyvolání tvorové. Pak už bylo jen otázkou času, než se dali Temnorození na ústup. Ori a Aldeřané je hnali daleko k horám. Nešetřili nikoho, a tak zůstaly naživu jen velmi malé počty uprchlých nepřátel.

Když zbraně utichly a temnota pominula, svět kolem prohřály jasné paprsky slunce. Krajina po boji byla poseta stovkami mrtvých těl, především z řad nepřátel.

„Dnes jsme vybojovali malé vítězství, avšak válka zdaleka není vyhraná,“ prohlásil mág Telamon. „Pravdu díš,“ souhlasil s jeho slovy Orijský převor. „I s vaší pomocí bude válka trvat roky, ale světlo je na naší straně a moc Ori je nezdolná.“

Aldeřené a Ori se postarali o raněné a pro mrtvé poslali další oddíl. „Nebojte se, Naše víra převede mnohé zemřelé zpět,“ pravil Oriovec. Nebylo to poprvé co se Aldeřané setkali s magií, jež dokáže zlomit smrt. Dokázali to Toláni a Noxové. Podle knih i Staří Aldeřané touto mocí vládli, ale na toto si budou muset nějaký ten rok počkat.

Následoval pochod zpět k chrámu Ori, kde pokračovaly jednání o budoucí spolupráci. Část Aldeřanů i s králem se na druhý den vrátila domů na Aldeneerin, kde informovali zbytek rady o situaci na Celestis. Během následných dnů a měsíců se cestovalo nejvíce právě na Celestis. Na ostatní spřátelené světy se chodilo převážně z obchodních důvodů.

Přišel podzim a cesty na Celestis stále probíhaly. Došlo tam k dalším dvěma menším střetům s Temnorozenými, které skončily vítězně, přesto k posunu ve válce nedošlo. I nadále hrozí útoky na tamní chrámy, vesnice a města. Samotný Kruh světů se nachází stále na nepřátelském území, přestože je od první Aldeřanské návštěvy hlídán jak Ori, tak i Aldeřany.

Jednoho podzimního odpoledne se někteří Azanyrmuthovci vrátili z bojů na severu. Tajemný se ihned po návratu vydal do Lianaru, kde jako člen rady chtěl vědět, jak jednání dopadla. Doposavad dostával pouze kusé zprávy o válce s Temnorozenými na Celestis. Událo se mnohé, a proto strávil v jednací síni celý den. Teprve k večeru měl čas na návštěvu přátel.

Setkal se Alessandrem, Yzerginem a dalšími známými, kteří se věnovali často starým stolním fantasy hrám. Podzemí Lianaru a dalších opuštěných měst vydávalo jedno tajemství za druhým. Mezi tím nacházeli spoustu věcí, návodů a knih sloužících jako oblíbená kratochvíle Starých Aldeřanů. Dnes zvolili místo některé místní krčmy čajovnu. Bylo to příjemné místo na pokraji královských zahrad. Kromě čajů z celého dosud prozkoumaného světa a především ze světů s nimiž Aldeřané obchodují, zde byla určená místnůstka, takzvaná dýmkárna, kde návštěvník mohl pokouřit dýmkové koření.

Nejprve společně probírali zážitky z poslední doby, a potom se diskuze stočila k dění na severu a ke světě Celestis.

„Jaká je současná situace na severu?“ zajímal se mladý mág Alessander.

„Temnorození začali po delší době znovu dělat problémy,“ vyprávěl Tajemný. „Proto byli takřka všichni bojeschopní převeleni na sever včetně celého našeho rodu. Během těch necelých dvou měsíců se nám i s pomocí našich spojenců, podařilo nepřátele zahnat až na samotnou hranici Popelavých plání. Ovšem Temnorození se nevzdají a jsem přesvědčen, že plánují protiútok. Je to pořád do kola. Kdyby tak snadno nevraceli mrtvé zpět do života a nebrali si na pomoc armády všelijakých bytostí, už dávno bychom je na trvalo zahnali daleko do vnitrozemí Popelavých plání. Je to naprosto šílené, nemá to konce. Co jsem zaslechl, jsou plány na výstavbu hraničních pevností,

kteře by udržovali Temnorozené v bezpečné vzdálenosti. Na to je však potřeba dostatek času, který nám nepřítel nechce nechat.“

„A jak je to s tou novou rasou, kterou jsme nedávno navštívili?“ zeptal se Yzergin.

„Není to taková výhra, jak se na první pohled zdálo. Celestis je z velké části také obydlen Temnorozenými a sami Ori s nimi vedou už hodně dlouhé války. Přestože naše pomoc je pomyslným jazýčkem na vahách a mohli bychom nepřítel porazit, bude to trvat mnoho let. Možná i desetiletí.“

„Takže jejich pomoc může přijít až za dlouhé roky?“

„V podstatě jo, ale už máme příslibenou alespoň malou pomoc. Do konce roku by měli dorazit první převorové a mágové Ori a pomoci nám na severu. Snad nám to poskytne dostatek času na vybudování alespoň některých pevností.“

„Co si myslíš o těch Ori?“ zajímal se Alessandro. „Co jsem měl možnost vyslechnout od bojovníků, někteří mají o nich pochybnosti.“

„Abych ti pravdu řekl, cítím to podobně. Ve starých knihách mi pár věcí o nich nesedělo. Víc nemůžu zjistit, protože v knihovně mnozí nadělali šílený nepořádek a plno knih je rozpůjčováno a kdesi zašantročeno. Co mi říkali dnes na jednání, tak Ori se baví jen o nějaké víře zvané Počátek, samé kázání a odříkání. Od pohledu jsou to suchaři, žádná zábava ani radost. Takoví morousové snad nabyli ani Toláni u nichž se to ve své době dalo pochopit.“

„Každý je nějaký, zvláště u rozdílných kultur, které se vyvíjeli odděleně,“ konstatoval Yzergin.

„Něco na tom je. Doufám, že jsme neudělali chybu. Kdybych tak našel ty knihy, hned by se mi lépe spalo.“

Tím zakončili debatu o dění na Celestis, a pak už se bavili o příjemnějších věcech.

Přešla zima a započal nový rok 379. Už čtyři měsíce probíhala válka s Temnorozenými v podstatě na dvou frontách, na Aldeneerinu a Celestis. Ori dostali svému slibu, a tak první převorové a bojovníci pomáhali Aldeřanům na severní hranici. Díky tomu se dařilo držet nepřítel zkrátka a výstavby hraničních pevností mohly začít. Průzkumem oblasti byly odhaleny zbytky starých staveb, z čehož se dalo usuzovat, že Starí Aldeřané už za své doby museli hranici střežit. To trochu stavitelům usnadnilo práci, protože podzemní části se daly obnovit. Bylo to mnohem snazší, než kopat zcela nové podzemí.

V tom čase se na Celestis konečně našla vhodná doba k bližšímu průzkumu tamního světa. Skupina Aldeřanů se vydala k nejbližšímu městečku Veraga, které bylo vzdáleno deset mil od paláce, kde Aldeřané trávili prakticky veškerý čas. Když dorazili na místo, před sebou se jim zjevilo prosté osídlení v raně středověkém stylu. Obývaly ho necelé tři tisíce zdejších obyvatel. Okolí lemovaly políčka, pastviny, ohrady dobytka a drobné usedlosti. Už cestou mohli sledovat místní, jak pracují na okolních polích.

Stejně jako po většinu dní na části světa obývané Ori, i zde po celý den svítilo příjemné slunce. Zatímco na Aldeneerinu vládla zima, na Celestis teprve vrcholilo léto. Pětice Aldeřanů vstoupila do městečka. Jejich příchod obyvatelé okamžitě zpozorovali a ihned se s nimi pustili do řeči. Velebili je za jejich přínos ve válce s temným nepřítel a mnozí do nich vkládali naději, že válka nebude mít dlouhého trvání. Našli se i někteří, kteří je zvali do domů kde jim nabídli jídlo a vodu.

Strávili tam prakticky celý den a zpět do chrámu se vydávali před soumrakem. Měli spoustu času, protože den na Celestis byl o dost delší, než na jaký byli zvyklí doma. Z tak vlídného přijetí byli Aldeřané příjemně zaskočeni, obvykle se na ně obyvatelé ostatních světů zprvu dívali s lehkou nedůvěrou.

„Co si o tom myslíte?“ probíral se zbytkem party hraničář Miguel.

„Tohle jsem vůbec nečekal,“ odpověděl mu válečník Kristofer „zdejší obyvatelé jsou tu spokojeni,

navzdory nebezpečí od Temnorozených.“

„Právě, že až podezřele moc.“

„Ty pořád vidíš všude nějaké spiknutí,“ přesvědčoval ho válečník. „Ber to tak, že některé věci jsou tu jinak. Taky mi přijdou Oriovci jako suchaři, co se jen modlí, ale taková je jejich kultura.“

„Jedna věc mi tu přeci chybí,“ přidal se řeči bojovník Elias. „Nikde tam nebyla jediná krčma, proto by mě zajímalo, kde se baví, klábosí a setkávají.“

„Souhlas, taky mi to tu chybí. Už se těším domů, až si zase pokecám s kamarády,“ zakončil rozpravu Kristofer.

Do chrámů, kde měli Aldeřané k dispozici spousty komnat, dorazili dlouho po setmění. Hned se uložili ke spánku, protože teď den měli v nohách více než dvacet mil a ráno je čekaly přípravy na další boj s nepřítelem.

15

Jeden krok slepou cestou

Doba plynula a léto roku 379 bylo tu. Celý Aldeneerin už přes půl roku nemluvil o ničem jiném než o novém spojenectví. Temnorozené na severu se dařilo držet zkrátka a boje na Celestis se též dařily. Ačkoliv se objevování nových světů zcela zastavilo, občas se našel někdo ochotný prozkoumat neznámý svět.

Tentokrát se v jednacím sále u Dandaluse sešel Azanyrmuth Pološílený, druid Eowin a průzkumník Mathias. Všichni tři měli společné to, že se moc často neúčasnili výprav Kruhem světů, ale spíše prozkoumávali neosídlené části Aldeneerinu. Platilo-li, že cestovatelů nebylo nikdo dost, tak v současnosti to platilo dvojnásob.

„Dorazili jste všichni tři. Paráda,“ přivítal je Dandalus. „Sehnat teď někoho na průzkumné výpravy je teď téměř nemožné.“

„Pravda,“ souhlasil s jeho slovy průzkumník Mathias. „Poslední léta jsou hektická, ale konečně se vše trochu urovnalo. Alespoň u mě.“

„Temnorození se teď trochu uklidnili, a tak se konečně můžeme vydat na svět Shroomadia,“ pravil velký znalec Kruhu světů, Moladirův učeň Dandalus.

„A co tam budeme vyrábět?“ zeptal se ho Azanyrmuth, který už se nemohl dočkat cesty.

„Vyrábět sice nic, bude to průzkumná výprava,“ dal se do vysvětlování cíle Dandalus. „Azanyrmuth Tajemný ve volných chvílích dál bádá ve starých knihách a našel tam zmínku o jednom světě, kde Staří Aldeřané prováděli nějaké pokusy.“

„A o jaké konkrétní pokusy se jednalo?“ zajímal se druid Eowin.

„Zkoušeli tam něco s Temnorozenými. Snažili se je předělat a sebrat jim temnou moc. Nevíme sice, o co se jednalo, ale mohli bychom tam najít něco užitečného, co by nám mohlo pomoc v boji proti našim nepřátelům.“

„A co když tam bude číhat nějaké mocné zlo?“ trochu se obával Mathias.

„Podle knih se experiment částečně podařil a kniha nezmiňuje žádné boje, či jiné zlé události. Tajemný ten svět považuje za relativně bezpečný. Původně tam chtěl jít sám, ale momentálně se účastní bitvy na Celestis.“

„Když to říká bratr, tak mu budu věřit. Většinou byly jeho rady dobré a neposlal by nás do nebezpečí,“ nechal se přesvědčit Pološílený.

„Běžte se připravit, za chvíli vyrazíte,“ zakončil poradu Dandalus.

Azanyrmuth Pološílený opustil sál jako první a nečekaně rychle se ztratil z dohledu ostatních. Když Eowin a Mathias dorazili ke dveřím oddělující chodbu od části paláce určené pro cestovatele, Mathias se zarazil a tiše si pro sebe řekl: „Proč jsou ty dveře tak podezřele pootevřené?“ Jeho pohled směřoval vzhůru, kde byla narafočená krabice s šachovými figurkami. „No jo, že mě to překvapuje,“ prohlásil Mathias na adresu Pološíleného. Už si mnoho lidí zvyklo, že v jeho blízkosti je třeba být na pozoru. Pološílený byl znám svými žertíky a nástrahami, a tak si v jeho okolí všichni dávali pozor na pootevřené dveře, nápadně položené předměty na podlaze, či svérázně uklizené nástroje. Mezi oblíbené kratochvíle patřil balíček karet umístěn na skříních a knihovnách přesně tak napůl, aby při sebemenším otřesu spadl dolů.

„A já si říkal, kam tak pospíchá, když jsem ho viděl spěchat do pokoje,“ pousmíval se druid.

„Někdy je to sranda, ale když zrovna někam pospícháš a na hlavě ti přistane vědro ledové vody, tak ti moc do smíchu není. Na druhou stranu nikdy nezapomenu, když jsme tu pronásledovali nějaké zloděje a Pološílený na ně nastražil past v podobě kredence umístěného nad velmi dlouhým schodištěm a naplněného všemi příbory, které sebral snad z celého paláce. Samozřejmě je to zavalilo a díky tomu jsme je polapili, akorát jsme pak museli do rána uklízet ten bordel.“

„Už jsi připraven?“ zavolal průzkumník na Pološilého.

„Jo. Můžeme se vydat,“ s oblibou říkával tohle spojení vždy, když se mělo někam jít. Používal to od té doby, kdy při hrách na Volsinii svou postavu pojmenoval Vidaath.

„A tohle si někam schovej,“ podal mu Mathias krabici s šachy. Pološilý byl trochu zklamán, že nezaslechl rachotění padajících figurek.

Po posledním zkontrolování potřebné výbavy se trojice sešla u Kruhu světů, kde jim Dandalus a strážci popřáli šťastnou cestu. Velitel stráží Bojamir zadal adresu a Kruh se otevřel vyvalením energie, jež se hned ustálila v průchod. Cesta na Shroomadiu byla volná.

Když trojice vyšla na druhé straně a následně se průchod za nimi uzavřel, uvítala je mírná stepní krajina místy pokrytá suchými keři a menšími stromy. Zdejší slunce, které bylo níže na obloze, příjemně prohřívalo prostou krajinu. Z prvotního pohledu se nedalo určit, zda tu někdo žije.

„Tak vyrazíme?“ navrhl průzkumník Mathias.

„Ne!“ nečekaně ho zarazil Azanyrmuth Pološilý a sám dodal: „Musíme se vydat.“ Ani pro tentokrát si svoji oblíbenou hlášku neodpustil.

„Dobrá, když jinak nedáš,“ pousmál se Mathias, „alespoň že se už nemusíme vydruidit.“

„Cože? Vydruidit,“ nechápavě se na ně podíval druid Eowin.

„To je z Volsinie,“ objasňoval mu průzkumník. „Hrál tam druida, který se jmenoval Vidaath.“

„Aha. Evidentně tam byla sranda.“

Vydali se tedy směrem na jih na rozsáhlou travnatou planinou obklopenou kolem dokola skalnatým pohořím. Paseky nenesly vůbec žádné známky činnosti, a navíc tu vládl příjemný klid. Druid zde však cítil něco hodně zvláštního. Něco, s čím se dosud na žádném světě nesetkal.

„Děje se něco?“ zajímal se Mathias, když viděl druida nad čímsi bloumat.

„Cítím tu přítomnost něčeho pro mě nového. Na tomto světě je cosi ukrytého.“

„Nějaké nebezpečí?“ zeptal se ho Mathias.

„To ne. Ba právě naopak. Je mi tu dobře. Poznávám moc přírodní síly, patrně to může být nějaká rostlina.“

„Podívejte!“ náhle na ně zavolal Pološilý. „Tyhle rostliny tu před chvílí nebyly.“

Skutečně. Kde se vzaly, tu se vzaly velké rozkvetlé růžové květy na bílém šest stop vysokém svazku bílých stonků povrchem připomínající nohy hub. Sotva se k rostlině přiblížili, další podobné vyrostly pozoruhodnou rychlostí kolem nich.

„Pěkné,“ neskrýval úžas průzkumník.

„Za svůj život jsem toho viděl hodně, ale takovouto rostlinu ještě ne,“ pravil stejně překvapený druid.

„Vezmeme vzorek na Aldeneerin. Jistě bude mít vynikající využití,“ přemýšlel Mathias o použití do lektvarů a dalšího experimentování.

„Počkej,“ zarazil jeho nadšení Eowin. „Ta rostlina je živější, než se zdá,“ tiše pravil a opatrně ohrnul kyprou hlínu kousek od rostliny. Pak ještě mnoho yardů dál a dál.

„Jsou vzájemně propojené,“ pokračoval druid. „Jsou jako ucelený organismus. Tento jev je v přírodě celkově častý, akorát ho nevnímáte. Mnoho rostlin je vzájemně propojeno a tvoří tak ucelené společenstvo. Ale toto je hodně neobvyklé. Je to něco víc než pouhá rostlina. Raději bych s tím vzorkem počkal. Alespoň do té doby, než to tu pořádně prozkoumáme.“

Během jeho slov se rostliny v okolí najednou stáhli opět do země, aby na jejím povrchu zůstaly pouze nenápadné bílé koule.

Od Kruhu světů urazili už tři míle. Jak pokračovali v cestě, všímali si dalších shluků bílých koulí. Mnohá místa jimi byla doslova poseta. Mnohokrát se kolem nich dokola procházeli, ale

podobný úkaz, jako při prvním setkání se už nedostavil.

Zastavili se, aby si trochu odpočinuli a při té příležitosti se i najedli. Při tom si povídali a rozhlíželi po okolí. Přemýšleli o tom, co tu mohli Staří Aldeřané vytvářet a zda ty podivné rostliny nejsou jejich dílem. Najednou v dáli zaslechli houkání připomínající melodický zpěv.

„Slyšeli jste to?“ zarazil se Pološílený. „Nebo se mi zase něco zdálo?“

„Šlo to z toho směru,“ určil Mathias bez větších pochyb směr, odkud příjemný zpěv zazněl.

„Pojďme se tam podívat,“ navrhl zbytku Eowin a sám se postavil, aby se pozvolným krokem vydal ke zdroji.

Ostatní v rychlosti posbírali své věci a rychlým krokem dohnali druida. Urazili ještě další míli a půl než uprostřed rozsáhlé planiny zahlédli nějaké tmavé kulovité kopce. Jak se blížili, zjistili, že se ve skutečnosti jednalo o místní osadu.

Tvořily ji primitivní příbytky ve tvaru jednoduché kopule podobné iglú postavené pro změnu z bláta, hlíny a suché trávy. Okolní louky nenesly žádné známky obhospodařování. Žádná pole, pastviny, zkrátka nic. To napovídalo, že se místní mohli živit maximálně sběrem plodin, kořínky a další potravou, kterou jim poskytla příroda.

Když se pomalu blížili k obydlím, zpozorovali mezi nimi pohyb. Obyvatelé si všimli Aldeřanů a se zaujetím se shromažďovali na okraji osady. Podobali se lidským rasám, akorát tihle zcela postrádali vlasy a jakékoliv ochlupení na těle. Pokožku měli zbarvenou do šedorůžova a při bližším pohledu si všimli nepravidelných malovaných bílých čar pokrývající jejich celá nahá těla.

„Zdravím vás,“ přivítal se s nimi průzkumník Mathias, jakmile dorazili na místo. Odpovědi však bylo jen mlčení. Místní pomalu obcházel příchodí a viditelným zájmem si je prohlíželi včetně jejich oblečení a výbavy. Průzkumník zkusil opakovat pozdrav ještě jednou, avšak výsledek byl stejný. Azanyrmuth zkusil jít jinou cestou. Posunky a ukazováním zkoušel komunikovat a zdálo se, že to neslo alespoň nějaké dílčí výsledky.

Zatímco Pološílený se s místními snažil domluvit, druid a průzkumník si prohlíželi prostou osadu. Po celou dobu však z nich Shroomadé nespustili oči. Bylo otázkou kdo si koho prohlíží s větším zájmem.

„Tak co jste zjistili?“ vyzvídal Azanyrmuth, když všichni tři setkali v jednom z větších příbytků.

„Abychom pravdu řekli, nic moc,“ pravil Mathias. „Z jistého hlediska je to pozoruhodná kultura,“ zamyslel se a současně pohlédl do okolních místnůstek, kde domorodci odpočívali a stále nespouštěli z Aldeřanů oči. „Je to asi nejzaostalejší rasa, kterou jsme dosud poznali. Nemají tu žádné nástroje, ani zbraně, příbytky si staví pouze z klíny a slámy, neovládají žádnou řeč a nenašli jsme tu žádné známky umění, či kulturního dění.“

„Čím se asi živí?“ přemýšlel Azanyrmuth.

„Určitě sběrem toho co jim poskytuje sama příroda,“ pravil druid Eowin. „Cestou jsem si všiml pár rostlin, jež mohou sloužit jako dobrý zdroj potravy.“

Sotva to dořekl, vzápětí měli možnost se přesvědčit o pravdivosti jeho slov. Postupně vešli tři Shroomadé a donesli jim právě zmíněné plody. Některé byly podobné pomerančům, jiné nepřipomínaly cokoli známého z Aldeneerinu. Během cest měli možnost poznat mnoho nových druhů rostlin. Mnohé byly velice chutné, jiné zase trpké, či zcela nezvyklých chutí. Dokonce se podařilo najít několik druhů, které pomáhali při léčbě nemocí, zranění a dalších neduhů.

Pološílený se zakousl do velké žlutého kusu připomínající druh melounů z Mínoje. Po prvních soustech vypadal Azanyrmuth spokojeně, a tak ho druid a průzkumník následovali. Když spořádali vše, co jim donesli, Mathias prohlásil: „Alespoň něco užitečného tu je. Mohl by tenhle

svět sloužit jako dobré útočiště pro případ, že by Aldeneerin byl v bezprostředním ohrožení.

Mathias a Eowin zaujatě debatovali o zdejších zdrojích potravy, zatímco se Azanyrmuth Pološílený vzdálil. Procházel se osadou a bezprostředním okolím. Pak se posadil na pařez a zamyšleně sledoval zdejší poklidný život.

„Cu tu děláš?“ zeptal se ho druid, když ho viděl sedět venku mezi příbytky.

„Přemýšlím o tomto světě, a tak trochu jim závidím jejich poklidný a bezstarostný život. Jen se podívej. Mají tak málo a přesto jsou spokojeni. Co jim chybí? Nemusí řešit války, Temnorozené, kriminalitu a nějaké nesmyslné konflikty.“

„Něco na tom bude,“ souhlasil s jeho slovy. „Avšak jsme tu teprve chvíli a nepoznali jsme jejich kulturu pořádně. Někaké problémy jistě řeší. Ale máš pravdu v tom, že si vystačí s málem. Nemusí plundrovat lesy jako někteří naši páni.“

Ještě se chvíli bavili o zdejším světě, když si Eowin povšiml místních, jak připravují z rostlin bílou barvu, a potom si jí malují po tělech. Jeden ze Shroomadů přistoupil k Aldeřanům a naznačil, zda by je mohl taktéž pomalovat. Bez zaváhání k němu přistoupil Pološílený. Domorodec mu na tvář namaloval pár bílých čar..

„Chtělo by to ještě černou a mohl bych se zamaskovat jako Temnorozený,“ vtipkoval Azanyrmuth.

„To by byl nápad,“ zasmál se Mathias.

„Počkejte,“ zarazil je druid. „To není špatný nápad. Mohli bychom si tak něco ověřit. Hned budu zpět.“

Eowin se procházel po okolních loukách, kde natrhal pár vhodných bylinek. Znal spoustu způsobů jak vytvořit z přírodních ingrediencí pestré barvy, stejně tak věděl, z jaké rostliny Shroomadé vytvořili bílou barvu. Jako správný druid na novém světě ihned sledoval okolní rostliny, stromy a zvěř.

Když se vrátil do osady ve hmoždířích rozmělnil sebrané rostliny, které pak smíchal s vodou a po chvíli vytvořil bílou a sytě černou barvu.

„Co to vyrábíš?“ zajímal se průzkumník.

„Uvidíte. Něco chci vyzkoušet,“ a následně naznačil Pološílenému, aby k němu přistoupil.

Azanyrmuth ani teď neprotestoval a nechal se namalovat do podoby Temnorozeného. Stačila chvilka a Pološílený mohl pouštět hrůzu. Eowin ho potom Shroomadům ukázal. Jejich výraz ustrnul, když na něj pohlédli. Aldeřané mohli sledovat, jak o čemsi hloubají. Potom se jeden z nich přiblížil a ukazoval jim, aby ho následovali.

Aldeřané následovali průvodce osadou a stejně jako prve neunikly zvědavým pohledům. Azanyrmuthovy barvy na obličejích však strhávaly pozornost Shroomadů ze všeho nejvíce. Opustili osadu a pokračovali zprvu po rovinných loukách. Později louky vystřídal příjemný jehličnatý les na němž se vznášel lehký opar. Ušli tři míle, než dorazili úpatí blízkých hor. Krátce na to už museli šplhat po skalnaté stráni. Les postupně ustupoval a Aldeřané stále netušili, kam se je průvodce chystá odvést. V tomto obtížném terénu se ukázalo, že Shroomadé se umějí v přírodě obratně pohybovat. Během chvíle si vytvořil poměrně slušný náskok, pouze druid mu ještě stačil.

Vyšplhali na skalní výběžek kde se domorodec zastavil, aby počkal na Aldeřany. Zde si konečně mohli vydechnout, protože poslední míle byla zvláště náročná. Nacházeli se na malém plácku kde ústila do hory jeskyně. To bylo to místo, kam je celou dobu vedl. Sami Aldeřané byli velice zvědaví, co podzemí hor ukrývá. Mathias zapálil louč a jako první vstoupil dovnitř.

Jeho kroky následoval Shroomadský průvodce a hned za ním Eowin a Azanyrmuth. Jeskyně se zakrátko rozšířila ve velký prostor, jež měl na šířku šest a na výšku osm sáhů. Průzkumník Mathias posvítíl na písčitou zem, kde našel pár starých zvířecích kostí, což napovídalo, že podzemí

bylo v dávných dobách obydleno. Aldeřané si prostory se zaujetím prohlíželi. Potom jim průvodce ukázal cestu dál. Sestupovali do podzemí, které se dále větvilo. Ukázalo se, že jeskynní systém je mnohem rozsáhlejší, než se na první pohled zdálo.

Zastavili se v dalším velkém prostoru, kde Mathias posvítí loučí na stěny, jak mu průvodce ukázal a vzápětí se Aldeřanům ukázaly jeskynní malby. Viděli zde vyobrazení života Shroomadů na tomto světě. Z maleb bylo patrné, že zdejší rasa původně žila v jeskyních a až po delší době sestoupila do údolí, kde založila osady. Azanyrmuth potom pátral po dalších malbách a doufal, že zde najde něco zajímavého z historie.

Pomalu se procházel temnou jeskyní, zatímco louč vrhala slabé mihotavé světlo do rozlehlého prostoru. Ticho podzemí narušovalo tření podrážek bot o štěrk a drobné kamení. Druid si mezitím prohlížel jeskyni, kde pátral po stopách života. Čím delší dobu zde trávili, tím víc cítil nějaké skryté nebezpečí. Nedokázal určit, odkud ten nenadálý pocit přicházel, ale šestý smysl mu napovídal, aby se tu zbytečně dlouho nezdržovali.

„Mám to,“ tiše prohlásil Azanyrmuth. Posvítí na další jeskynní malby, kde našel přesně to, po čem pátrali. Na prvním malbě byly lidské postavy, jak vedou kohosi v okovech. Když průzkumník lehce setřel nánosy špíny, všiml si dle obličejů, o koho se jednalo. Přesně jak stálo v knihách. Aldeřané sem odvedli Temnorozené a prováděli zde pokusy, což bylo patrné z dalších maleb. Byli tam namalované postavy v klecích, blesky, výbuchy a další efekty znázorňující pokusy na Temnorozených. Těmto výjevům byla věnovaná velká část tohoto dómu. Až ke konci byl znázorněn odchod Starých Aldeřanů kruhem a nějaké postavy ponechané zde na pospas.

„Co to může být?“ divil se Mathias při pohledu na poslední malby.

„Nemůžu z toho vyčíst, čeho Staří Aldeřané docílili,“ zamyšleně pravil Azanyrmuth.

„Kam zmizeli Temnorození?“ hloubal s ním druid. „A kde předtím žili tihle,“ ukázal na jejich průvodce. Shroomadský průvodce ukázal na Pološíleného, který měl na tváři stále malování, a potom na jeskynní malby. Jeho ruka spočívala nejprve na Temnorozené, a potom na postavy ležící na zemi.

„Mám jednu teorii,“ pokračoval Pološílený, jak sledoval průvodcovy posunky. „Je dost bláznivá, jako spoustu toho, co mě napadá. Co když ta místní kultura jsou potomci Temnorozených. Třeba se ty pokusy nepovedly a to, co zbylo, tu nechali na pospas. Když se podíváte sem, nikde tu není ani náznak nějakého kontaktu s místní kulturou. Pokud by Shroomadé žili dávno před tím, určitě by to tu bylo vyobrazeno. Podívej na tento výjev, je tu namalováno, jak Aldeřané odvádějí Temnorozené do jeskyně.“

„Zní to sice šíleně, ale dává to smysl,“ souhlasil s ním druid. „Ty malby mohli vytvořit první Temnorození, které Staří přeměnili při prvních pokusech.“

„A jak se tu experimentovalo,“ pokračoval Azanyrmuth, „někteří to zaznamenávali na stěny jeskyně. Když se to nedařilo, prostě je tu nechali na pospas osudu. Nebylo by to poprvé. Už jsme s něčím takovým setkali. Vzpomeňte na první výpravy, některé kultury původně Aldeřanům sloužily, ale časem ty světy opustili a nechali napospas.“

Aldeřané se ještě rozhlíželi po jeskynních a hledali zde další případné malby. Tu si však povšimli, že se Shroomadský průvodce tvářil neklidně. Ukazoval jim, aby odsud co nejrychleji odešli. Pocity blížícího se nebezpečí Eowin cítil stále silněji. Azanyrmuth ještě nakoukl do jedné menší chodby a vzápětí se zhroutil: „Rychle odsud pryč,“ naléhavě zašeptal. Čtveřice vzala nohy na ramena a spletutým systémem chodeb utíkali k východu.

Cestou zpět si druid povšiml podivných úkazů ve stropě jeskyně, u kterých si byl zcela jist, že nevznikly přirozenou cestou. Vypadalo to, jako by někdo, či něco vytesalo v průměru dva sáhy velké kapsy. Tušil, co to mohlo způsobit a právě toho se děsil. Pokud se nemýlil, hrozilo jim velké

nebezpečí. Na další křižovatce průvodce přesně věděl, kam se má vydat, a už míjeli velkou vstupní jeskyni. Světlo vepředu věstilo toužebně očekávaný východ.

Před ústím jeskyně se ještě nezastavili a celí udýchaní seběhli ještě několik set yardů dolů, kde se konečně zastavili.

„Uf,“ oddechoval druid Eowin. „Snad jsme v bezpečí?“

„Před čím jsme utíkali?“ ptal se Pološíleného Mathias sotva popadl dech. „Co jsi tam viděl. Vypadal jsi vyděšeně.“

„Našel jsem tam ještě jednu malbu,“ vysvětloval Azanyrmuth. „Její význam byl až děsivě prostý. Byla tam vyobrazen tvor s velkým okem a šesti menšími oky na stopkách a pod tím lebka se skříženými hnáty.“

„Beholder!“ prohlásil druid.

„Ano, přesně to. Jedny z nejnebezpečnějších bytostí žijící v hlubinách podzemí. Určitě nebyl jen jeden, cítil jsem to.“

„I já jsem cítil blížící se nebezpečí,“ pokračoval druid. „Už jsem chtěl navrhnout spěšný odchod, ale tady náš průvodce nás stačil varovat. Když jsme běželi nazpět, všiml jsem si ve stropě vyhloubených kapes, kde se s oblibou ukrývají.“

„Taky jsem si jich všiml, ale ještě v době, kdy jsme vůbec netušili, že tu Beholdeři žijí.“

„Jak vůbec kutají ve skále, když mají jen oči na stopkách?“ ptal se jich průzkumník.

„Dezintegračním paprskem,“ odpovídal mu Azanyrmuth, a potom se pustil do výčtu jejich schopností. „Jeich paprsky dokáží zkamenět, očarovat tvora, paralyzovat, uspat, vážně zranit, zpomalit, vyvolat strach a mnoho dalšího. Když otevrou centrální oko, ruší před sebou veškerou magii. Věřte mi, s nimi bychom neradi měřili síly.“

„Kde se tu vzali?“ zajímal se průzkumník.

„Kdo ví. Možná je se někdo zavlekl, což je nepravděpodobné. Co mi říkal Nejstarší, Aldeřané se od Beholderů drželi v uctivé vzdálenosti. Spíše tu žijí už věky. Staří Aldeřané o nich možná ani nevěděli, a po čase někteří z nich osídlili tuhle jeskyni a vyhnali Shroomady.“

Pološílený si v tůňce opláchl obličej od barvy, a pak se všichni vydali zpět do osady. Půl míle před cílem se ozval znovu ten překrásný zpěv, jaký zaslechli ještě před prvním příchodem do osady. Shroomadský průvodce se najednou zastavil a přidal se ke svým druhům. Bylo neuvěřitelné, jak takový křehký tvor dokáže ze sebe vyluzovat tak hlasitý zvuk. „Podívejte!“ pravil druid a ukázal před sebe, kde rozkvetly ty zvláštní rostliny na vysokých stoncích, jako viděli prve před příchodem do osady.

Zpěv ustal a stejně tak se rostliny skryly v zemi. Pokračovali v cestě. Do osady dorazili s blížícím se večerem. Aldeřané si na chvíli lehli do hromádky slámy v jednom příbytku. Jak odpočívali a přemýšleli o právě absolvované cestě, obyvatelé jim za moment donesli další jídlo. Trocha čerstvého ovoce přišla vhod. Během jídla si Mathias všiml, jak kdosi z místních připravuje barvu z rostlin, které před tím druid použil k vytvoření černé barvy.

„To jsi jim něco ukázal,“ s pobavením promluvil průzkumník k druidovi. „Co když se teď budou malovat jako Temnorození. Jak je pak od sebe rozeznáme.“

„Nepředpokládám, že budou cestovat na jiné světy,“ rozptyloval jeho obavy Azanyrmuth. „Ber to tak, že jsme jim trochu obohatili kulturu. Třeba budou zkoušet i další barvy.“

„A to je tak asi vše,“ zklamaně konstatoval průzkumník. „Co nám tato výprava přinesla?“

„Poodhalili jsme kousek historie Starých Aldeřanů. Jinak je tohle jen nepodařený experiment. Řekl bych, že to byl jeden krok slepou cestou. Tak to chodí, že ne vždy se vše povede.“

„Co tedy teď?“ Zeptal se ho druid Eowin. „Půjdeme domů?“

„Ano.“ souhlasil s ním Pološílený. „Podáme zprávu a to je vše. Byl to docela příjemný výlet. Někdy se sem podívám a uvidím, jak pokročili v malování na obličej a když tak je naučím nějaké nové motivy,“ zavtipkoval si. Ostatní si však byli vědomi, že je toho schopen.

Slunce Shroomadie už zapadlo za obzor a to byl pravý čas na návrat domů. Sbalili si věci a nastalo loučení s domorodci. Sotva vyrazili na cestu, záhadné rostliny se opět na chvíli ukázaly. Za Aldeřany se ozvaly líbezné melodie zpěvů místních obyvatel. Naposledy se otočili a sledovali jak Shroomadé v celé osadě stojí jakoby v transu a vydávali příjemné táhlé zvuky. Potom zpěvy ustaly a domorodci uléhali v prostých příbytcích, stejně tak se rostliny schovaly do země.

„Mezi těmihle domorodci a rostlinami musí existovat vztah,“ zamyšleně okomentoval úkaz Azanyrmuth. „Vždy spustí zpěvy v momentě, když ty rostliny vykvetou.“

„V tom máš pravdu,“ souhlasil s jeho slovy druid. „Cítím mezi nimi určitý symbiotický vztah. Mám pocit, že jeden bez druhého by strádal. Nemám vůbec tušení, jak to mohlo vzniknout, ale matka příroda vytvořila už mnoho hříček.“

Ke Kruhu světů dorazili až za tmy. Azanyrmuth zadal adresu Aldeneerinu a mohli se vydat domů. Doma také vládla noc, strážným podali zprávu o výsledku výpravy a už se těšili na postel. Druhý den ráno bude čekat Dandalus.

16

Temnoty se trhají I

Již dvacet let uplynulo od první návštěvy Celestis. Svět kde od nepaměti spolu válčili Temnorození a Ori. Síly obou stran byly dlouho vyrovnané, teprve s pomocí Aldeřanů se dařilo nad Temnorozenými vítězit. Na Aldeneerinu válka s nepřítelem trvala téměř čtvrt století. Díky pomoci Ori se dařilo frontu držet a obránci mohli obnovit hraniční pevnosti. Opevnění dokončili v roce 384 a od té doby bylo i v severních částech Lianarského království bezpečno. Husté lesy skýtaly mnoho nových možností živobytí, a tak se sem přicházelo nové obyvatelstvo.

Aldeřané postupovali stále dále do vnitrozemí neprozkoumaného kontinentu. Necelých dvě stě mil severně od Lianaru se nacházely velké chladné pláně, dle pozůstatků měst a vesnic Staří Aldeřané obývali i tyto kraje. Sto mil jižně od přímořského města Kanter, přes pohoří Kaan a Nawen, vzkvétala nová města Blaviss a Talag. Průzkum odhaloval vysočinu vhodnou k osídlení. Nad těmito jižními kraji se však vznášely mýto o záhadných bytostech, které měly připomínat napůl orla a napůl člověka. Dosud jejich existenci nikdo věrohodně nepotvrdil.

Východně od obnoveného města Azgariel průzkum odhalil hluboké lesy a za nimi rozlehlé velice úrodné pláně. Vše nasvědčovalo, že staré Aldeřanské město Elyswer nebude daleko. Dle starých záznamů se mělo jednat o jedno z největších měst na tomto kontinentě a ležet na pobřeží dalšího oceánu. Asi dvacet mil za městem Azgariel se od hlavní silnice oddělovala další významná dlážděná cesta. Průzkumy v roce 387 odhalily ruiny dalšího většího města s názvem Therindon.

Suché oblasti západně o Lianaru obývala jedna ze starých ras, s nimiž Staří Aldeřané udržovaly určité vztahy. Jednalo se o rasu obřích lidí nazývaných Orkové. Dlouhá léta se s nimi nedařilo navázat přátelštější kontakty, ale po roce 390 ledy povolily a nyní si na konci čtvrtého století oba národy přeci jen vycházejí vstříc. Někteří z nich se vydali do světa a někteří dokonce pomáhali ve válce s Temnorozenými. Samotná komunita i nadále byla uzavřenější a do svých zvyků si nenechávali mluvit. V posledních letech na Aldeneerinu žilo stále více Oriů a nabízeli Aldeřanům svoji víru Počátku. Zkoušeli to i Orků, ale ti zde absolutně nepochodili, dokonce došlo i k několika konfliktům, které následně musela řešit až královská rada Lianarské říše. Orkové celou dobu Oriům nevěřili, a proto se této oblasti Ori vyhýbají.

Třicet mil za městem Orcossus země končila a kromě malých bezvýznamných rybářských osad patřící Orkům, celý tento nehostinný výčnělek omílalo moře. Západní a severní část kontinentu byla zeměmi kontrastů. Na jedné straně suché až pouštní planiny a necelých dvě stě mil severně chladné tundry. Severní planiny a úrodné oblasti Lianarské říše dělila od sebe jakási starobylá sto sáhů vysoká zmrzlá zeď, kterou procházela pouze jediná silnice. Záznamy o podstatě této zdi mlčely, ale mnozí se domnívali, že bránila průchodu chladného vzduchu do kraje kolem Lianaru.

Na západním konci této zdi se nacházel další velice zajímavý přírodní úkaz. Bylo jím malé pohoří na pobřeží moře, kterému se začalo říkat Děravé hory. Každý, kdo je prvně uviděl, ihned pochopil, proč získaly právě tokové jméno. Celé pohoří bylo doslova provrtáno nejrůznějšími chodbami, tunely, skalními městy, bránami a dalšími bizarními útvary, které tu vytvořila matička příroda. Alespoň v co mnozí doufali. Reliéf hor působil v podvečer a obzvláště v noci strašidelně. Během osmdesáti let mnozí stačili vytvořit kolem tohoto místa spoustu pověr a mýtů, a proto se do jeho útrob zatím nikdo neodvážil.

Na sklonku roku 399 se připravoval velký oddíl válečníků, mágů, hraničářů a mnohých

dalších bojovníků různých povolání k cestě na Celestis, kde měli pomoc v boji proti Temnorozeným. Dle posledních zpráv se válka chýlila ke konci a nepřátelům zbývalo pouze posledních pár pevností a měst. Mnozí očekávali, že válka na Celestis skončí než uplyne rok 400.

Severní čtvrt' Lianaru v těchto dnech doslova praskala ve švech, do boje se tentokrát chystalo šest tisíc bojovníků. Chystal se vůbec největší přesun vojsk v novodobých dějinách cestování kruhem světů. Protože se s pomocí Ori dařilo na severu držet Temnorozené zkrátka, mohly se bojů tentokrát zúčastnit o mnoho větší armády než před lety. Kromě obrovských posil se také chystaly povozy, kočáry a nespočet koní. Fronta na Celestis se za těch dlouhých dvacet let přesunula o pět set mil od Kruhu světů.

V Lianarském jednacím sále se dolad'ovaly poslední detaily. Byla zde přítomna celá královská rada včetně krále Raguluse, který nedávno oslavil pětadesáté narozeniny. Pak zde sedělo spoustu dalších vlivných a důležitých vládců, vojevůdců a dalších, co plnili důležité úlohy ve válce na Celestis. V přeplněném sále se projednávala taktika postupu na poslední bašty Temnorozených.

„Dnes je tu na můj vkus přeplněno,“ pravil k Tajemnému jeho přítel Tirinus.

„Máš pravdu,“ souhlasil s ním, a proto se oba vydali na chodbu, kde bylo o poznání klidněji. Posadili se na lavici pod oknem s výhledem na rovněž přeplněné nádvoří.

„Koukám, že tu máte hodně rušno. Asi ta velká výprava vyrazí co nevidět.“

„Před chvílí jsme se usnesli, že naše armády vyrazí za tři dny,“ popisoval nejbližší dění Azanyrmuth. „Bude to vůbec největší výprava v historii. Šest tisíc vojáků je hodně velký počet a to nepočítám výbavu a zásoby. Než dorazíme na frontu, zabere nám to devět dní.“

„Pěkný,“ neskryval úžas Tirinus. „Takže časy Temnorozených jsou na Celestis takřka u konce.“

„Dá se to tak říct. Odhaduju to na pár měsíců. Když to dobře dopadne, na jaře bychom mohli být doma.“

„A potom můžeme definitivně zahnat nepřátele na severu. Pěkně to vychází na rok 400, bude se to dobře pamatovat.“

„V roce 400 určitě nestihneme porazit Temnorozené i na Aldeneerinu,“ mírnil jeho nadšení Tajemný. „Nemáme potuchy, jak je jejich zem velká a jaké jsou jejich počty. Každopádně se rok 400 dá považovat za jakýsi mezník.“

Po chvílce mlčení se Tirinus zeptal: „Kdo půjde na Celestis z vašeho rodu?“

„Půjdu já, Bojovný, Mrazník, Ohnivec a ještě několik dalších. Přesné počty ti neřeknu, protože mnozí z našeho rodu se rozhodli na poslední chvíli.“

„Kolik vás vůbec je? Přiznám se, že se v tom už dlouho ztrácím.“

„To já už taky. Rod Azanyrmuthovců se za osmdesát let neskutečně rozrostl. Řada z nás žije po celém světě, někteří mají menší statky, jiní žijí v nově osídlených městech daleko na východě a na jihu. Když to spočítám,“ Tajemný tiše vyjmenovával jednotlivé příbuzné a počítal je na prstech. Alespoň na ty, na něž si vzpomněl. „Dvacet, Bojovný má pět potomků, Ohnivec čtyři, Mrazivec za svůj život zplodil také čtyři potomky. No, napočítal jsem třicet jedna, ale pravděpodobně je nás víc, protože nevím komu se narodily další děti.“

„Hezký počet. Vzpomínám na doby, kdy vaše počty byli daleko menší. Ještě si pamatuju Mocného, Vládce Ohně a Mrazivce.“

„Není to tak dávno, kdy opustili tento svět. Mrazivec zemřel před dvěma lety. Co se dá dělat, všechny nás to jednou čeká.“

„Když se tu tak bavíme o příbuzných,“ pokračoval Tirinus. „netušíš, co potkalo Dandaluse?“

„To by mě taky zajímalo,“ odpověděl mu Tajemný, přičemž ztišil hlas. „Někdo ho zavraždil v roce 396. Do dneška se neví kdo a proč. Zlí jazykové tvrdí, že to mělo společného s Ori.“

„Zjistil snad něco závažného?“

„Určitě jsi se čas od času setkal s názorem, že Ori nejsou takoví přátelé, jak se tváří.“

„Samozřejmě. Občas mi to také vrtalo hlavou. Avšak se naše civilizace znají dost dlouho a pokud by měli nekalé úmysly, asi bychom už něco odhalili.“

„Právě, že Dandalus možná něco odhalil,“ šeptem pravil a přitom se ujišťoval, že jsou v chodbě stále oni dva sami. „Když ještě žil Mrazivec, často s Dandalusem debatoval. Jednou se mi Mrazivec svěřil, že je Dandalus na stopě něčeho velkého. Čeho, to už se asi nikdo nedozví. Co vím, neměl žádné nepřátele, vždy se snažil řešit problémy mírovou cestou. Pak je tu ještě další záhada. Hned druhý den byly všechny jeho osobní věci odneseny neznámo kam. Dokonce se ke mně dostala zpráva, že se tentýž den kdosi vloupal do jeho soukromých komnat v Královských zahradách.“

„Chceš říct, že Dandalus věděl něco, co mělo zůstat utajeno?“ nezastíral rozrušení Tirinus.

„Přesně tak. Někdo sebral jeho zápisníky, lejstra a další osobní věci, zatímco zlaté poháry a zlatáky naditá truhla zůstaly nepovšimnuty. Dal bych za to vlasy do ohně, že zjistil něco o Ori.“

„A doprdele.“

Vzápětí cvakla klika od dveří jednacích síně a na chodbu vstoupil člen rady Malemarn: „Tady jsi. Potřebujeme s tebou mluvit,“ žádal Tajemného.

„Já už musím. Tak se měj. Uvidíme se večer,“ loučil se Azanyrmuth.

Uplynuly další tři dny příprav. V ulicích Severní čtvrti byly připraveny kočáry, naložené povozy a nespočet koní. Šest tisíc bojovníků už zaujalo svá místa a čekalo na povel. Kromě Aldeřanů zde byly připraveny i početné oddíly z Cimmerie, Mínoje, menší z Khanktilu a dalších světů, které díky pomoci mohli uvolnit bojovníky do války se společným nepřítelem. Dle plánu se na Celestis mělo cestovat ve třech vlnách, kde se měli spojit s tamější posádkou a vyrazit na západ.

Král Ragulus společně s královskou radou dorazili ke Kruhu světů, kde již čekali vojevůdci jednotlivých oddílů. Na králův pokyn nádvoří ztichlo. Ve vzduchu bylo cítit jisté napětí. Každý si dobře uvědomoval, že toto je finální úder proti Temnorozeným na Celestis, a že to bude konec dlouhé vyčerpávající války.

Král promlouval k bojovníkům stejně tak, jako to dělával při každé větší výpravě za posledních dvacet let: „Stojíme tu teď před nejdůležitější výpravou v historii Aldeneerinu. Již více jak dvacet let úspěšně bojujeme s nepřítelem. Nyní jsme se dostali do stádia, kdy máme šanci Temnorozené definitivně porazit. Nikdy nebyl Aldeneerin tak silný. Rok 400 bude poslední rok války, a pak nás čeká mír. Sláva Aldeneerinu!“

„Sláva Aldeneerinu!“ rozeznělo se celou Severní čtvrtí.

Král posléze zadal adresu Celestis a přesun mohl začít.

První bojovníci a povozy s výzbrojí prošly Kruhem. Vzápětí za nimi následovali další a další. Proud dobře vyzbrojených a připravených válečníků nebral konce. Mezitím na druhé straně se k nim přidávali další oddíly. Kolem Kruhu světů na Celestis za dvacet let z malého hlídkového tábora vzniklo menší provizorní město, které sloužilo k vedení větších vojenských operací. Téměř půl hodiny trval přesun prvního dvou tisíci členného oddílu. Armáda musela být rozdělena ze dvou důvodů. Jednak kvůli omezenému prostranství před Kruhem a také omezené době spojení. Přesně jak zjistil ještě Azanyrmuth Nejstarší, byla doba otevření portálu omezená.

Přesun celé armády zabral téměř tři hodiny. Spolu se stálou Aldeřanskou posádkou umístěnou zde na Celestis a s Oriovci vznikl více jak desetitisíci členný oddíl. Ještě než padl večer, první oddíly vyrazily na pět set mil dlouhou cestu. V jednom z nich cestovali i mnozí z rodu Azanyrmuthovců.

Cesta to byla náročná, někteří sice cestovali na povozech, koních, v kočárech, ale většina musela jít pěšky. Nebýt Aldeřanských mágů, kteří kouzly podporovali výdrž vojsk, trval by přesun téměř dvojnásobnou dobu. S válečníky cestovalo také mnoho hraničářů, mágů, lukostřelců,

průzkumníků a léčitelů. Nechyběli ani truhláři, kováři, kuchaři a další bez nichž by se výprava nemohla uskutečnit.

Po čtyřhodinovém pochodu oddíly zastavily, aby se bojovníci mohli prospat, nabrat síly a druhý den pokračovat. Dle plánu měli každý den urazit přes padesát mil. Noci na Celestis měly jednu zvláštnost. Přestože slunce zašlo za obzor, pořád bylo velmi dobře vidět. Dalo se to srovnat s časem, kdy na Aldeneerinu zapadne slunce, ještě než vyjdou první hvězdy. S tím si však už mnozí dokázali sžít, pouze nováčci, kteří zde byli prvně, si museli na šeré noci zvykat.

Čím se však blížili k zemi ještě ovládanou Temnorozenými, tím temnější noci vládly. Už třetí noc byla temná, jako běžná noc na Aldeneerinu. Krajina stovky, možná tisíce let ovládaná nepřítelem nesla následky ještě dlouho po tom, co byl odsud vyhnán. Všude kolem se zlověstně tyčily vysoké černé věže, temná města, prokleté hrobky a hřbitovy a další podivné stavby. Části světa, odkud byli Temnorození vyhnáni před deseti a více lety už Ori očistili od jejich zlých a temných míst. Mnohá města zcela zmizela z povrchu Celestis a na pohled bylo nemožné odhalit místa, kde ještě před dvaceti lety žilo tisíce Temnorozených. Jak se sem postupně vracel život i temná aura míst postupně mizela. Avšak to nebude hned, protože podle současných odhadů se vědělo, že práce na úplné očištění Celestis potrvají ještě celá století.

Šestý den večer, kdy se všichni utábořili k přečkání další noci, sešli se Azanyrmuthovci u ohně a bavili se spolu.

„To byla cesta,“ konstatoval Ohnivec. „Kolik můžeme mít za sebou mil?“

„Určitě přes tři sta,“ odpověděl mu Mrazník, „ale přesně ti to neřeknu, v téhle oblasti jsem bojoval jen dvakrát.“

„Takže nás čekají ještě tři dny.“

„Možná i čtyři. Před bojem nás čeká příprava. Musíme sestavit obléhací stroje, které si s sebou vezeme.“

„Jak to vůbec vypadá na západní frontě?“ zajímal se Azanyrmuth Bojovný. „Já vždy bojoval na jižní frontě a další z nás také.“

„Velitel naší posádky se zmínil,“ vyprávěl Tajemný, „že oblast je už dlouho hlídána asi pětistovkou mužů. Co se týče obléhacích strojů, mají tam snad jen dalekonosné katapulty. Je to akorát, abychom Temnorozené drželi v šachu. A až tam dorazíme, spustíme tam masakr. Avšak to nebude vůbec snadné. Údajně tam sice zůstalo poslední velké město a pár pevností v okolí, ale jedná se o jejich vůbec největší město. Může ho obývat až třicet tisíc Temnorozených.“

„To budou jatka,“ okomentoval Bojovný velký počet. Dobře si uvědomoval, že se války zúčastní každý, kdo udržel zbraň a uměl kouzlit.

„Navíc je město v podstatě pevností. Postavili ho na velké náhorní planině a obehnali trojitou hradbou. Bez obléhacích zbraní bychom neměli šanci.“

„Malemarn mi jednou ukazoval plány a věřte mi, nebude bitva na pár dní, ale spíše na měsíce, pravil Tajemný.“

Potom se Azanyrmuthovci v klidu navečeřeli. Než jim vytrávilo ještě chvíli si povídali.

„Jak to vypadá s válkou na celém tomhle světě?“ zajímal se Ohnivec. „Slyšel jsem, že se bojuje ještě na více frontách.“

„Ano je tomu tak,“ odpověděl mu Bojovný. „Ale jedná se o poslední zbytky odporu. Ještě zbývá vyplenit pár menších měst, pevností a krypt. Počítám, že po novém roce Aldeřanského kalendáře padnou a všichni se potom můžeme vrhnout na poslední baštu nepřítele. Do té doby nám samozřejmě přijdou na pomoc armády, které už jinde dokončily práci. Co jsem vyslechl, někteří jsou už na cestě.“

„Nebylo by lepší počkat, než padnou ta místa a zaútočit až pak?“

„V posledních dvou letech se podařilo vybojovat mnohé bitvy a nesmíme nechat Temnorozené vydechnout. Reálně totiž hrozí, že by se mohli vzchopit a dobýt zpět velké části Celestis.“

Únava se dřív nebo později dostavila, a tak se nejen Azanymuthovci uložili ke spánku. Na bezpečí oddílů dohlíželi vybraní strážníci, kteří se vždy po několika hodinách střídali. Nesmělo se nic podcenit, protože se nacházeli a území donedávna patřící nepříteli a běžně se stávalo, že se po krajině potulovaly nejrůznější temní tvorové.

Druhý den časně ráno už armáda pokračovala v cestě. Desátý den od příchodu Kruhem se konečně přiblížili k nepřátelské linii. Měli trochu zpoždění oproti plánu, ale urazit pět set mil se vším tím vybavením bylo náročné. Navíc po zdejších hrbolatém skalnatém terénu se mnohem častěji polámaly na povozech kola.

Oblohu před nimi halila temnota a v dáli se zlověstně tyčila obrovská stavba s vysokými věžemi. Jejich temně zelená, modrá, či fialová záře byla znatelná i ze vzdálenosti patnácti mil. Do Aldeřanských příhraničních táborů jim zbývaly ještě čtyři hodiny pochodu. Bylo jedno zda dorazí k cíli k polední, protože přes temnotu denní světlo procházelo jen stěží.

Když konečně po desetidenním pochodu dorazili na místo, uviděli před sebou částečně připravený tábor. Většinu potřebného vybavení, stanů, obléhacích strojů, výzbroje a výstroje přivážela až velká výprava. Obrovská pevnost Temnrozených se nacházela ve vzdálenosti pouhých pěti mil, a tak obránci museli často čelit mnohým útokům nepřítele. Díky schopným mágům, válečníkům, ale i armády Ori, dokázala i tak malá posádka čítající pět set bojovníků, se ubránit. Ovšem bylo otázkou, jak dlouho by dokázali odolávat, proto obrovská armáda výrazně změnila poměr sil.

Velitel Semion prvního Aldeřanského oddílu se pozdravil s velitelem posádky Helmutem, jež to za dvacet let dotáhl z obyčejného válečníka na nejmocnějšího vojevůdce Aldeneerinu.

„I vás vítám u nás v táboře,“ pozdravil Semiona. „Dobře, že jste dorazili, Temnorození opět stupňují útoky. Síly z jihu se ještě nevrátily, protože se definitivní dobytí posledního města na jihu trochu protáhlo. Ale nebojte, máme zprávy, že už je několik dní po boji a za pár dní se k nám připojí.“

„Kolik jich má být?“

„Asi dva tisíce, avšak hodně času zabere přesun vybavení tamějšího tábora. Navíc tam musí být ponechána malá posádka na dočištění posledních zbytků temných sil.“

„Dobrá. Pustíme se tedy do práce, máme toho dost.“

Potom Semion vydal první rozkazy a s dalšími přicházejícími vojevůdci se pustili do organizace rozšiřování tábora. Práce to byla na mnoho dní.

Následující deset dní rostl tábor doslova před očima. Na rovině částečně chráněné o západu kopci vyrostlo stovky stanů a další stále přibývaly. Rozšiřování obraného valu následovalo vzápětí, i s menší posádkou bylo nutné chránit tábor před případnými útoky. Už dlouho se vědělo, že kromě bran vede ven z města Temnorozených spousta tajných chodeb. Přestože Aldeřané s Ori je likvidovaly, stále objevovaly další a další nové.

Během dalších dní se dokončilo sestavování obléhacích zbraní. Ty zatím musely zůstat v táboře, protože město Temnorozených chránilo spousta obraných věží a dalekonosných zbraní. Než by je stačili Aldeřané efektivně použít, o mnoho z nich by zbytečně přišly.

Tábor byl dokončen po dvaceti dnech úporné práce, a tak mohlo konečně přijít plánování ofenzívy. Během stavby se Temnorození pokoušeli napadnout tábor pouze dvakrát. Neuspěli, a od té doby byl na čas od nich pokoj. Z obléhacích zbraní se dokončovaly obléhací věže, ty jediné dokázaly odolávat útokům věží města.

Následoval vytoužený odpočinek. Před nadcházející ofenzívou bylo moudré nabrat síly.

Vojevůdci ve velitelském stanu zhodnocovaly síly obou stran a probíraly možné strategie. V první řadě bylo nutné co nejrychleji prorazit některou z devíti hlavních bran města. Všechny byly dobře bráněné, a tak padla volba na tu k táboru nejbližší. Zaměstnáním obránců Aldeřané získají čas na přesun obléhacích zbraní a v druhé vlně by následovalo ostřelování města. Už z dřívějších průzkumů se vědělo, že město bylo rozděleno na mnoho menších čtvrtí, které se dokázaly bránit samostatně, podobně jako je to u Aldeřanského města Lianar, a tak bude nutné postupovat po jednotlivých čtvrtích.

Dva dny nato bylo celé obří vojsko čítající deset tisíc bojovníků, pocházející nejen z Aldenerinu, ale i z Cimmerie, Mínoji, Kanktilu a mnoho dalších, připraveno v plné výzbroji a nic nebránilo zahájit poslední bitvu války světla s temnotou. Necelou hodinu pochodovali k pevnostnímu městu. Zlověstné obrysy temného města se hrozivě tyčily nad okolní mrtvou krajinou. Houstnoucí temnota nad městem dávala tušit, že nepřítel již zpozoroval jejich příchod a připravoval se k boji.

Když se armáda zastavila necelou míli před branou města, nastalo ticho před bouří. Převorové Ori předčítali přítomným z knihy Počátku a dávali svým bojovníkům požehnání, zatímco vojevůdce Helmuth vedl úvodní válečný projev: „Stojíme vstříc poslední bitvě, která ukončí dlouhou válku s naším nepřítelem Temnorozenými. Nebude to snadný boj, ale náš lid je mocný, odvážný a nebojácný. Naše touha zvítězit nakonec zničí velké zlo, jako už mnohokrát před tím. A nyní jim to ukažme. Za Aldeneerin!“

Početná armáda opětovala bojové zvolání a obrovská masa odhodlaných válečníků se vrhla vstříc bráně. Následoval téměř dvoutisícičlenný oddíl bojovníků Ori, za nimi Aldeřanští mágové a lučištníci. Jako poslední se daly do pohybu obléhací věže. Jejich útroby ukrývaly menší obléhací zbraně a spoustu válečníků, mágů a lučištníků. Ti čekali na vhodnou chvíli, než se věžím podaří dostat blíže k hradbám. V bezpečné vzdálenosti se zatím chystaly další obléhací zbraně a vyčkávaly na signál k útoku. Samotný tábor hlídala necelá tisícovka obránců, bylo by jistě nemilé, kdyby ho Aldeřanům někdo během bitvy vyplenil.

Aldeřanští mágové a Převorové Ori seslaly na veškeré bojovníky ochranná a podpůrná kouzla. Zvlášť důležitá byla ta chránící proti zlu a temné magii. Převorové vytvořili množství aur světla a narušovali houstnoucí temnotu. Z brány města se už valily stovky a stovky nepřátel. Rozpoutala se krutá bitva, meče řinčely, štíty praskaly, krev stříkala na všechny strany, ohnivé koule bouchaly s ohlušujícím hlukem. Aldeřanští mágové zástupy nepřátel zasypávaly nejen ohnivými kouzly, ale i blesky a mrazivými kouzly. Převorové zase předváděli mocnou magii světla.

Temnorozených stále přibývalo a s nimi i obrovská spousta vyvolaných a oživlých potvor, které počty nepřátel rychle navyšovaly. Obléhací věže se už dostaly dostatečně blízko, aby mohly zahájit palbu na hradební věže, jež útočníkům dosud dost znepríjemňovaly život. Protože tlak nepřátelských obránců stále sílil, musely věže ve vzdálenosti sto sáhů zastavit, jinak by se dostaly přímo mezi nepřátelské bojovníky.

Postup nepřítele se útočníkům dařilo zpomalovat a teprve po dlouhé době se zcela zastavil. Bitva trvala už dvě hodiny, zraněných přibývalo a sil ubývalo. Válečníci v předních řadách na obou stranách se museli často střídát. Obléhací věže kromě tlaku na pevnostní systém města sloužily také jako provizorní ošetrovna, kde léčitelé mohli v relativní bezpečí ošetřovat raněné. Prostory ve věžích však byly hodně omezené a pomoc se dostala jen zlomku raněným.

Obě armády držely takřka stejné místo a Aldeřané si uvědomovali, že dřív nebo později podlehnou tlaku, pokud rychle nevymyslí nějaký plán průniku. Vojevůdce Helmuth stáhl část bojovníků k jedné z obléhacích věží. Zde v rychlosti přeskupil vojska v jeden silný oddíl válečníků, který vytvořil štítovou hradbu. Za podpory mágů, kteří cestu před nimi zasypaly sprškou ohnivého

deště a ohnivých koulí, a tak donutili nepřítele v této oblasti ustoupit, oddíl za válečného pokřiku vyrazil vpřed. Obrovské síle nedokázal žádný z Temnorozených odolávat, pod údery padal k zemi jeden nepřítel za druhým.

Válečníkům se podařilo dostat až k šedesát stop vysoké hradbě. Jejich rychlý výpad umožnil další postup obléhací věži, která se tak mohla dostat k bezprostřední blízkosti obranných věží. Aldeřané ihned hodili prkna tak, aby vznikl provizorní mostek mezi věží a hradbou. Vzápětí čtyřicítka válečníků vtrhla na hradby. Jejich postup kryli lučištníci, kteří rychle zaujali svá místa ve věži. Temnorození na hradbách nedokázali zabránit Aldeřanům vniknout do jedné z obranných věží. Než stačil nepřítel zareagovat už byly krystaly poskytující energii magickým zbraním na věži rozbity na střepey.

Zatímco válečníci ze všech sil drželi získanou pozici, obléhací věží na hradby spěchaly další síly. Padly další dvě obranné věže. Temnorození však zareagovali na nově vzniklou situaci, přeskupili síly a úspěšně se probíjeli k obléhací věži. I na hradbách se už tak dobře nedařilo. Válečník Malenuh v malé pauze nakoukl přes hradby do ulic města. Popadla ho hrůza když viděl stovky a stovky nepřátel. Do války šel snad každý, kdo dokázal udržet zbraň, dokonce i ženy a děti. Za léta války s Temnorozenými zjistili, že u nich bojují snad úplně všichni. Tento fenomén už byl zpozorován už v minulých válkách na jiných světech.

Převorové Ori zaháněli temnotu seč jim síly stačily, a proto nemohli pomoc válečníkům na hradbách a pod obléhací věží. Aldeřanští léčitelé se činili a sesílali léčivý déšť na spolubojovníky, byť ne v takové míře, jaká by byla potřeba.

Aldeřané dali signál k palbě z dalekonosných katapultů, které mezitím útočníci připravili v bezpečné vzdálenosti sedm set sáhů od hradeb. „Dali signál!“ vykřikl pozorovatelé. „Pal!“ zavelel vůdce osmici katapultů. Na pevnostní město se snesla sprška balvanů. Ty však dopadaly nepřesně vzhledem ke vzdálenosti a poškodily pouze několik domů. Po pěti minutách byly katapulty opětovně nabitě a další salva už mířila přesněji. Podařilo se zasáhnout dvě obranné věže a značně je poškodit.

Situace na bojišti se nevyvíjela podle představ. Temnorození zapálili dvě z pěti obléhacích věží včetně té u hradeb. Útočníci na hradbách, když toto spatřili, uvědomili si, že jsou pěkně bryndě. Přesile nedokázali dlouho vzdorovat a jedinou ústupovou cestu pohlcovaly plameny. Měli jedinou šanci na přežití, a proto museli urychleně opustit hradby. Mezitím dorazili Aldeřanští zvědové, kteří odhalili početné zástupy Temnorozených pochodující jak od severu, tak od jihu. Nepřítel se je chystal obklíčit. Helmuth si uvědomoval, že zde skončí v pasti jako krysy, pokud něco urychleně nevymyslí. Rychle uvažoval nad možnostmi a ačkoliv to dělal nerad, zavelel k ústupu.

Armáda se postupně stahovala až vyvýšenému místu, odkud stále katapulty ostřelovaly město. Právě tato částečně chráněná pláň byla vhodná pro držení další pozice. Válečníci vytvořili kolem dokola štítovou hradbu, a potom nastalo nervózní očekávání. Aldeřané po ústupu přerušili palbu, zatímco se léčitelé a někteří mágové ovládající léčitelskou magii starali o raněné. Zvědové sledovali z vyvýšeného místa dění kolem města. Spatřil tam neskutečně obrovské armády nepřítele. Nastalo ticho. Aldeřané a Ori čekali, jak se zachová nepřítel.

Po hodině se nakonec armády Temnorozených vrátily do pevnostního města, avšak před branami ponechali početné hlídkující oddíly. První pokus o prolomení obrany se nevydařil. Aldeřané v boji ztratili pětistovku bojovníků, Ori necelou dvoustovku, Temnorozených padlo téměř dva tisíce a tisícovka nejrůznějších potvor. Bilance na pohled nepůsobila až tak zle, avšak Temnorození dokázali většinu padlých přivést zpět k životu a stejně tak si můžou povolat do boje spousty nových bytostí. Škody na opevnění byly minimální. Povedlo se zničit akorát šest obranných

věží, které obránci dokáží opravit během pár dní. Zato útočníci v boji přišli o dvě oblévací věže.

Vojevůdci debatovali o dalším postupu. Usnesli se, že pro dnešek se už bojovat nebude, a tak se většina bojovníků vrátila zpět do tábora. Na planině s katapulty zůstala tisícovka Aldeřanů, kteří na příkaz místo alespoň provizorně opevnili. Z hlavního tábora sem byly přineseny stany, aby měli hlídkující bojovníci kde složit hlavu. Helmuth nařídil, aby katapulty pokračovaly v příležitostném ostřelování města.

Ještě ten den večer se ve velitelském stanu sešli vojevůdci, kteří plánovali další postup.

„Tohle se nám moc nepovedlo,“ zklamaně konstatoval vojevůdce Radan.

„Temnorození mají neskutečnou přesilu,“ pokračoval Nikolay. „Bránu bychom dokázali prorazit a dobýt i několik čtvrtí, ale po čase by nás tam ubili.“

„Nedokážeme oslabit nepřítele natolik, aby neměl dost sil na odstraňování škod a ožívování padlých,“ probíral nelehkou situaci Helmuth.

„Co tedy navrhuje?“ zajímal se Radan.

„Potřebujeme větší armádu, více katapultů, beranidla, mágy a mnoho dalšího,“ vyjmenovával Helmuth potřebné. „Za jak dlouho můžeme očekávat další síly?“

„Poslední nepřátelské bašty sice padly teprve nedávno,“ pokračoval Nikolay. „ale bude to trvat ještě mnoho dní, než sem dorazí. Podle informací, které mám k dispozici, do tří dnů můžeme očekávat asi tisícovku Aldeřanských bojovníků. Na cestě je početný oddíl Ori, tuším tři tisíce bojovníků. Ty dorazí za sedm dní.“

„A co nějaké oblévací zbraně?“ zeptal se Radan.

„Hodně jich máme na jižní frontě, ale tam se ještě bojuje,“ vysvětloval Nikolay. „Likvidují tam poslední zbytky odporu, ale nechám vyslat posla, aby oblévací stroje dorazili co nejdříve. Obzvláště užitečné mohou být vyztužená beranidla. Použili jsme na jejich zpevnění kov Trinium ze Salithishi a prý se velmi osvědčil.“

„To zní slibně,“ usmál se Helmuth. „Za jak dlouho by mohly dorazit?“

„Odhaduju to na osm dní.“

„Osm dní můžeme vydržet. Zatím budeme hlídat okolí města a obtěžovat je ostřelováním.“

Po skončení porady se vojevůdci odebrali do svých stanů ke spánku. Pouze Helmuth zůstal ještě vzhůru a sprádal válečné plány na příští dny.

Během následujících dnů se nestalo nic závažného, pouze došlo k několika menším šarvátkám v okolí pevnostního města. Během nekonečného čekání dorazily i slibované posily, tisícovka Aldeřanů a tři tisíce Ori. Po osmi dnech se objevil spásný oddíl čítající tisíc bojovníků a s nimi i tolik očekávané oblévací zbraně. Přivezli dvacet obrněných beranidel, osm oblévacích věží a další dva dalekonosné katapulty. Tím se počet dobyvatelů zvýšil na téměř patnáct tisíc.

Čerstvé síly po nezbytném odpočinku se pustily do budování dalších táborů, a tak se hlavní město Temnorozených dostávalo do obklíčení. Helmuth už měl vymyšlenou strategii, a tedy nic nebránilo připravit druhou ofenzívu.

Jednoho chladného večera Helmuth pracoval na posledních detailech, když ho navštívil Aldeřanský vojevůdce Sigvard, jež dorazil s posledním oddílem.

„Zdravím vás,“ přivítal se s Helmuthem. „Jak to tedy vypadá s ofenzívou.“

Helmuth zvedl hlavu od nákresů a odpověděl: „Mám plán, který se určitě povede. Konečně máme dostatečnou sílu. Obrněná beranidla díky Triniu jen tak něco nezničí, takže se budou moci dostat až k bráně.“

„Jak tedy zní?“

„Uděláme to takhle. Nad ránem se připraví armáda Ori, téměř pět tisíc mužů, počítáme-li i Převory. Ti zaútočí na severní městskou bránu. Až se tam armády Temnorozených zaměří, vyrazíme my. Ve předu budou všechna beranidla chráněna početným oddílem našich válečníků. V beranidlech je

dostatečný prostor k ukrytí dalších bojovníků. Ti vyrazí, až se dostaneme k bezprostřední blízkosti pevnosti. Za předním vojem vyrazí další část armády včetně lukostřelců a mágů. Obléhací věže budou v záloze pro případ nenadálých problémů, ale i s nimi v další fázi boje počítám. Jak padne brána, zaútočíme na hradby.“

„Snad to vyjde, ale Temnorozené není radno podceňovat, jsou to zdatní stratégové.“

„Je mi to jasné, že nepřítel nepošle vše na oddíl Ori, ale bojovat na dvou frontách není snadné. Jakmile bude bitva v plném proudu, Ori se budou postupně stahovat a přidávat se k hlavnímu útoku. Nepočítám, že bychom město dobyli během pár dnů, ale zničení brány a napácháním co největších škod si otevřeme cestu do města.“

Potom Helmuth z kredence vyndal dvě číše a společníka pohostil dobrým vínem z Lianarských vinic. Ten večer spolu debatovali o nadcházejícím boji i plánech do budoucna. Neprotahovali popíjení, protože na zítřek museli být oba fit a s čistou hlavou.

Ráno druhého dne bylo nezvykle mrazivé. To však armádám nevadilo, na zdejší atypické počasí už si mnozí zvykli. Válečníci Ori se již vydali k severní bráně. Vzali to menší oklikou, aby Temnorození předčasně neodhalili jejich plány.

Po hodinovém pochodu byli na místě. Před nadcházející bitvou jim Orijský Převor předčítal pasáže z knihy Počátku a po nezbytné modlitbě se pustili na nepřítele. Během rychlého úderu se Temnorození sotva stačili vzpamatovat vyslat protiútok. Těch pár set bojovníků nepřítele padlo velmi rychle, a tak Ori pronikli až ke hradbám a bráně. Převorové mocnými kouzly ničily obrané věže a pokoušeli se prorazit samotnou bránu. Ta však odolávala, protože jí tvořila neskutečná masa černého železa.

Mezitím, jakmile Aldeřané zaslechli ze severu řinčení zbraní a ozvěny výbuchů, vyrazili na nepřítele. Protože Temnorození už něco očekávali, řada bojovníků již hlídkovala na hradbách a jakmile pozorovatelé spatřili přicházející Aldeřany, vyslali před bránu bojovníky. Ke střetu došlo ještě před samotnou bránou. Kryté beranidla poháněly desítky statných válečníků, kteří se protiútokem nezalekli a nemilosrdně válcovali před sebou každého, kdo se jim připlétl do cesty. Za nimi stovky dalších válečníků tlačily nepřítele a pod údery zbraní padl k zemi každý, v němž zbývalo ještě trochu života. Bojiště, odkud nepřítel před pár dny stačil odklidit padlé, aby se je následně pokoušeli přivést zpět k životu už pokrývali další mrtví.

Než nepřítel stačil zformovat obranu, beranidla se dostala až k bráně a osm z nich, které v těsné řadě mohly prorážet bránu, se pustily do práce. Všech osm udeřilo naráz. Ozvala se dutá dunivá rána, ale z bránou to nehlo. Ale to se dalo čekat, a tedy úder opakovaly. Mezi strážci na hradbách a útočníky se rozhořely urputné boje. Průchody v hradbách přicházeli do boje noví a noví nepřátelští válečníci. Avšak pro tentokrát se jim v boji příliš nedařilo. Díky rychlému útoku Aldeřané vydobyli výbornou pozici.

Mezitím do boje vyrazila desítka obléhacích věží a obsluha katapultů spustila plnou palbu na nepřátelské město. V záloze zůstávaly tři tisíce bojovníků, pro případ, že by se nepřítel pokusil zaútočit na Aldeřanské tábory, katapulty, případně kdyby se nějakým oddílem pokusil obejít armádu útočníků.

Vojevůdci se v bitvě také činili, dokázali si poradit i s mnohonásobnou přesilou. Helmuth se na krátko vzdálil, protože očekával posla, jež ho měl informovat o dění na severu.

„Vypadá to tam velice dobře. Oriům se podařilo dostat až k bráně a pokouší se jí alespoň poškodit. Čelí sice přesile, ale díky magii světla to zvládají. Už se jim podařilo zničit takřka všechny obrané věže v okolí.“

„Dobrá. Tady se nám také daří. Ať tedy pokračují. Bylo by skvělé, kdyby zničili i severní bránu,

měli bychom dva průchody do města.“
Posel opustil bojiště a Helmuth se vrátil do přední linie.

Po několikátém úderu beranidel brána konečně zapraskala. Mohutné panty nedokázaly odolávat vytrvalému útoku a malta kolem se pomalu drolila. Dílčí úspěch pozvedl morálku bojovníků a o to větší silou poháněli beranidla. Každou další ránou se pukliny mezi kameny zvětšovaly a brána hrozivě zaskučela. To už Temnorození věděli, že brána povolí a místo neustálých útoků na dobyvatele se soustřeďovali ve městě před bránou. Oblévací věže dorazily ke koruně hradeb, kde útočníci opět likvidovali zdroje magických věží, které obtěžovaly bojovníky před městem.

Padla poslední rána a dosud silná železná brána se s hlasitým vrzáním a skřípáním poroučela k zemi. Aldeřané neváhali ani chvíli a vedeni vojevůdcem Helmuthem pokračovali v ofenzívě. Dobyvatelé pokračovali přes trosky brány jak početnými oddíly, tak i beranidly, jimiž válcovali vše živé v ulicích temného a ponurého města. Zde však už čekala neskutečně velká armáda nepřátel čítající několik tisíc bojovníků. Aldeřanské počty byly podobné, a tak se v této čtvrti mezi domy spustila náročná a krvavá bitva.

Následné hodiny patřily mezi vůbec nejnáročnější boje, jaké Aldeřané za svou krátkou historii absolvovali. Dobyvatelé bojovali o každou ulici, každý dvůr, dokonce o každý dům. Aldeřané postupovali dále do města jen velice pomalu a za cenu velkého počtu životů. Beranidla sice dokázala proniknout až dalším branám, ale nepřátelský tlak byl příliš silný. Vojevůdce Radan proto nařídil stažení beranidel zpět k hlavní bráně, nechtěl riskovat zbytečné ztráty, protože beranidla budou ještě potřeba a Temnorozeným se podařilo z dvaceti už pět zničit. Během bitvy dorazil opět posel s další zprávou o postupu Ori.

„Mám dobré zprávy. Oriům se podařilo prolomit severní bránu a pronikli do města.“

„Výborná zpráva,“ neskrýval Helmuth nadšení nad neočekávaným postupem. „Ať tedy pokračují, přesto bych tu potřeboval pár Převorů Ori. Temná magie nám tu dělá problémy a počty Převorů u nás na to nestačí.“

„Rozumím,“ pravil posel a rychle šel předat zprávu, zatímco se Helmuth vrátil do bitevní vřavy.

Do necelé půl hodiny dorazil menší oddíl Orijských Převorů, kteří byli vítanou pomocí v boji. Protože se Aldeřanům nedařilo dobýt ani tuto čtvrť, natož aby mohli zaútočit na další brány oddělující jednotlivé čtvrtě, Helmuth vydal rozkaz zapálit všechny domy a stáhnout vojska zpět k proražené bráně. Helmuth využil znovu posla, přes kterého předal Oriům rozkaz zapálit i jimi dobývanou čtvrť.

Za moment už město, nad nímž se dosud vznášela nepropustná temnota, zaplavovala jasná oranžová záře. Praskání hořícího dřeva se rozléhalo míle daleko a plameny byly viditelné až ze vzdálenosti deseti mil. Ve městě, obzvláště v dobývané čtvrti, zavládl zmatek. Obránci se snažili se všech sil dostat požár pod kontrolu. Temnorození však i přes pohromu, jaká ve městě zavládla, dokázali soustředit síly a přesilou napadli dobyvatele ze všech stran. Helmuth nechtěl riskovat porážku a nařídil ústup zpět do táborů a na plošinu s dalekonosnými katapulty. I přestože i dnes byli nuceni ustoupit, dal se dnešní boj považovat za veliké vítězství. Dvě hlavní brány padly, mnoho obranných věží bylo zničeno a dvě čtvrti ze čtrnácti takřka celé lehly popelem. Temnorození dnes ztratili více než pět tisíc bojovníků včetně obyvatel města, které kladlo nebývalý odpor, Aldeřané tisícovku a Ori tisíc dvě stě.

Protože už přišel čas večere, dobyvatelé si konečně mohli užít zaslouženého oddechu. Léčitelé a mágové ošetřovali zraněné bojovníky, jiní ulehli ke spánku, někteří ještě oslavovali. Po celou noc v nepřátelském městě zuřil zničující požár, a tak se nepřítel zaměřil hlavně na jeho hašení.

Uplynuly tři poklidné dny, kdy docházelo pouze k menším potyčkám s nepřítelem a čtvrtého dne dle Aldeřanského letopočtu nastalo významné výročí. Rok 399 byl na svém konci a vystřídal ho rok 400. Právě tolik let uplynulo od příchodu Nových Aldeřanů na zpustlý Aldeneerin, aby zde mohli zahájit novou životní etapu. Významné výročí si zasluhovalo řádnou oslavu, vzhledem k situaci však oslavy nebyly nikterak bujaré, i z důvodu malých zásob vína a piva.

Vojevůdce Helmuth rozhodl, že jako dobrý způsob oslavy hned na první den nového roku zaútočí znovu na nepřítele. Vojáci už nabrali nové síly a léčitelé stačili uzdravit mnoho raněných. Cílem tentokrát budou další čtvrtě. Temnorození se ještě nestačili vzpamatovat z posledního boje a proražené brány nestihli ani provizorně zabezpečit.

Sotva temnými mračny slabě pronikly ranní paprsky, už téměř desetitisícová armáda spojených sil Aldeřanů a Ori vyrazila do útoku. První oddíl vtrhl do města takovou rychlostí, že mezi ohořelými troskami domů zastihli mnoho místních zcela nepřipravené k boji. Tak se podařilo dostat pod kontrolu čtvrt' ještě než nepřátelská armáda stihla přejít do protiútku. To už však dorazil další oddíl s beranidly a pokračovalo s v prorážení bran do dalších čtvrtí.

Brány mezi částmi města byly na rozdíl od hlavních vstupních mnohem menší a také slabší, takže po pár úderech povolila první z pěti, které se nacházela v této čtvrti. Než se Aldeřané probili přes brány, válečníci k hradbám přistavili žebříky a vrhli se na nepřítele na hradbách. Použití obléhacích věží z důvodu trosek nepřipadlo v úvahu, a tak pro tentokrát zůstaly v táborech.

První brána padla, a tak se bitva přesunula dál. Přestože Aldeřané a Ori začali bitvu velmi dobře, dostávali se pomalu pod vrůstající tlak nepřítele, a boj mezi domy byl prakticky totožný jako před pěti dny. Vojevůdce Sigvard ihned rozkázal zapálit i tuto čtvrt' a část vojsk přesunout na sousední bojiště. Po čase padly i další dvě brány a scénář se opakoval i zde.

Protože nepřítel nechtěl nechat dobyvatelům město jen tak zadarmo, stále posiloval obranu a snažil se Aldeřany s Ori obklíčit. Dokonce i na oheň byl protentokrát lépe připraven, a tak se Temnorozeným podařilo dostávat požáry rychle pod kontrolu. Helmuth sledoval vývoj situace a nařídil stažení beranidel. Armády poté pokračovaly v plundrování dalších tří čtvrtí. Boj to byl náročný a trval téměř celý den.

Temnorození nehodlali polevit, patřili mezi vůbec nejodhodlanější rasy. Zato Aldeřanům ubývalo sil, a proto vojevůdci ukončili boje a navrátili se zpět do táborů. I dnešní bitva dopadla pro dobyvatele příznivě. Celková bilance od počátku obléhání pevnostního města už činila: tři tisícovky padlých na straně Aldeřanů, dva tisíce na straně Ori a neskutečných patnáct tisíc na straně Temnorozených. Kolik padlo dalších potvor, už nikdo ani nepočítal.

Ten večer v stanu vojevůdců se probíral další postup.

„Pokud jsou naše odhady správné,“ bilancoval Helmuth, „počty nepřítele jsme dokázali zredukovat na polovinu. Do pěti dnů dorazí další válečníci, a tedy dorovnáme ztráty v boji.“

„Kolik má dorazit Oriů?“ zeptal se ho Radan.

„Těch by měla být další tisícovka a další jsou na cestě. Nesmíme polevit, početně na tom budeme konečně lépe než nepřítel, ale nesmíme dopustit, aby nepřítel znovu přiváděl k životu své padlé.“

„Takže by nás mělo být téměř šestnáct tisíc počítám-li správně.“

„Sedmnáct,“ opravil ho Sigvard. „Jak dorazí posily, hned vyrážíme. Pokud se nám povede stejně jako dosud, mohlo by město padnout jedním, maximálně dvěma útoky.“

„Nezapomínejte na zdejšího vládce Temnorozených, který už po staletí vede válku s Ori. Jmenuje se Garghuf.“ vyslovil to jméno tajemným hlasem vojevůdce Nikolay, který jeho moc rozhodně nepodceňoval.

„Víme o něm. Celou dobu nám dělá problémy. Nebýt jeho, město bychom dnes mohli téměř celé dobýt,“ pokračoval Helmuth.

„Ještě, že máme na své straně Ori a jejich mocnou magii světla. Nesmím zapomenout ani na naše nejlepší mágy Azanyrmuthovce,“ pravil Sigvard.

„Garghuf prozatím může počkat,“ zvažoval Helmuth další možný postup. „Orijský vůdce Um Gosa je také na cestě a ten si sním jistě poradí. Prozatím budeme pokračovat v plenění města.“

Uplynulo kýžených pět dní, když konečně dorazily čerstvé síly. Sotva se bojovníci ubytovali, už dostali první rozkazy a samozřejmě zprávu o chystaném útoku na nepřítele, který je nachystán na druhý den ráno.

Nad ránem už se chystala téměř celá armáda do boje. Pro tentokrát už byly síly nad nepřítelem vyrovnané, a tak už nebylo třeba ponechávat velkou část vojsk v táboře. Aldeřané a Ori opět vtrhli do města, kde okamžitě narazili na odpor. Tentokrát se dařilo rychle postupovat a dobyvatelé v krátké době vyčistily cestu pro beranidla, která následně prorážela další brány. Záhy se boje přenesly do celého města, a oslabený nepřítel už neměl dost sil na vytvoření zásadní přesily. Bitva už byla vyrovnaná, přesto se válčilo téměř celý den. Vládce Temnorozených Garghuf bránil druhý jak nejlépe mohl a přitom Aldeřanům připravil nejednu pernou chvíli.

Když k večeru se dobyvatelé stáhli z bitvy, skoro celé město se zmítalo v plamenech. Temnorození utrpěli drtivou porážku. Kromě hlavního hradu už z pevnosti nezůstalo mnoho použitelného a poslední zbytky obranných prvků rychle ničily dalekonosné katapulty. Nepřítel dnes ztratil přes deset tisíc bojeschopných bojovníků zatímco dobyvatelé pouhou tisícovku.

Aldeřanští vojevůdci a několik významných Převorů Ori sledovalo oranžovou záři, jež se pozvolna měnila v hustý dým a jak oheň pohlcoval celé město.

„Z toho se už Temnorození nevzpamatují,“ radoval se Helmuth. „Válka už nebude mít dlouhého trvání.“

„Um Gosa je už na cestě,“ chladně pravil Převor Ori stojící po pravé ruce. „Náš mocný pán jednou provždy skoncuje s temnotou a zlem.“

„Kolik ještě dní?“ tiše se zajímal vojevůdce Radan.

„Dny Temnorozených budou sečteny za osm dní,“ odpověděl mu Převor.

Po dobu dalších sedmi dní čekání věnovali Aldeřané a další národy z ostatních světů odpočinku a léčení ran. Hlídky neustále obcházely už téměř bezbranné město a likvidovaly každý odpor, stejně tak katapulty pokračovaly v ostřelování města. Nepřítel neměl ani chvíli na odpočinek. Mezitím přicházely další Aldeřané z vyhraných bojů, a posilovali stavy vojsk. Dle slov přicházejících je už všude dobojováno a válka na Celestis spěje do finále.

Sedmý den k večeru dorazil další oddíl Ori vedeným samotným vládcem Um Gosa. Na sobě měl žlutozlaté roucho, v ruce ohnivě zářící hůl a v rudých očích skrytou sílu. Jedině on se dokázal rovnat síle Garghula.

Vojevůdci již měli připravenou taktiku, ale protentokrát se rozhodli vzít vše do svých rukou Ori. Ani se jim mnozí nemohli divit, vždyť zde válčili po celé generace. S příchodem Um Gosa už počty Ori dosáhly osmi tisíců, zatímco nepříteli zbývalo sotva pět tisíc bojeschopných mužů a žen. Aldeřané se spojenci už v tomto posledním boji měli tvořit jakousi záchranu pro případ, že by se něco zle pokazilo.

Nad ránem již byli všichni Ori připraveni k boji. Vládce Um Gosa vedl kázání před bojem, stejně jako ostatní Převorové. Aldeřané zatím vše sledovali zpovzdálí. Trvalo to poměrně dlouho dobu, než Um Gosa zavelel k útoku. Potom už početná armáda vtrhla do města a ničila nepřítele s

neskutečnou vervou. Aldeřané dle plánu obklíčili celé město a zaměstnávali poslední zbytky odporu, který ještě v okrajových čtvrtí zbyl.

Um Gosa v čele mocné armády světla pronikl až k hlavnímu hradu, jež bránily poslední tři tisíce obránců. Temnorození soustředili všechny své zbylé síly, ale ani to nebylo příliš platné. Ori v bitvě na náměstí pod hradem porazili zbytky odporu, a potom se už dobývali hradní bránou.

Brána padla během krátkého boje a Ori měli volnou ruku v plnění hradu. Jejich bojovníci a převorové postupovali přes paláce a nádvoří až nepříteli zůstal poslední palác. Vůdce Temnorozených Garghul bránil poslední zbytky dávné říše temnot a dnes byl nucen pod mocí Um Gosa ustupovat.

Mezitím Aldeřanská vojska zcela obklíčila už značně zničené město, a tak žádný nepřítel neměl šanci uniknout. Když se bitva o hlavní hrad chýlila ke konci, Aldeřanská a spojenecká vojska vtrhla do města a pročesávala trosky, kde pátrala po posledních Temnorozených.

Z kdysi početné a mocné armády nepřítele, která na začátku války čítala miliony bojovníků, zbyl už jen Garghul a poslední pobočníci. Um Gosa na sebe seslal mocnou ochranu slunce a vtrhl do trůnního sálu. Dva pobočníci vůdce padli pod úderem jasného proudu světla a další dva záhy podlehl pod salvou magických střel.

Nyní proti sobě stáli už jen Um Gosa vládce Ori a Garghul vládce Temnorozených. Garghul kolem sebe začal formovat temnotu a ta rychle nebezpečně nabývala na síle. Um Gosa se jeho čar a kouzel nezalekl a vymrštil proti němu paprsek oslepujícího světla silnější jak tisíc sluncí. Temnota proti takové moci neměla šanci, a tak ochranný štít Temnorozeného pukl a nepřítel ztratil ochranu. Garghul se nezalekl, provolal zaklínadlo a následně všechny zbývající stíny se stáhly do sálu, kde chystaly ušetřit vládcí Ori poslední úder. Um Gosa pozvedl hůl a hlasitě zvolal: „Síla a velikost Ori nemůže být popírána! Ti kteří se vydali cestou zla, musí být zničeni!“ Kolem hole se potom utvořila jasná záře. Um Gosa udeřil do dlažby sálu, a pak se ozvala ohlušující rána. Mocná síla světla explodovala a hradní palác rozerval na kusy. Silná záře spálila Garghula v jedné sekundě na prach, a to byl konec Temnorozených na Celestis.

Temnota nad poslední baštou nepřítele pominula a pustinu náhle zaplavily paprsky jasného slunce. „Je konec,“ slastně pravil Azanyrmuth Tajemný, který právě sledoval zkázu nepřátelského hradu, jež se dosud hrozivě tyčil nad městem. Mezi Aldeřany, Mínojci, Ciměřany a dalšími národy zavládla nespoutaná radost. Všem bylo jasné, že nepřítel utrpěl obrovskou ztrátu a nic už nebránilo vyhnat Temnorozené z Aldeneerinu a z dalších světů.

Likvidace pozůstatků města zabrala další měsíc. Mezitím Aldeřané rozebírali tábory a veškeré vybavení putovalo zpět na Aldeneerin. Přesunutí veškerých vojsk, výzbroje, výstroje, obléhacích zbraní a spousty dalšího trvalo až do jara. Další čtvrt rok zabral přesun k severní hranici, kde Temnorození začínali působit stále větší potíže, a tak čerstvé síly dorazily právě včas. Během léta na Aldeneerin konečně přišli také první početné oddíly bojovníků Ori, a tak dlouholetá obrana mohla přejít do protiútoků.

Temnoty se trhají II

Rok 400 se přehoupl do druhé poloviny. Z Celestis se vrátili už téměř všichni válečníci, kteří ještě pomáhali likvidovat poslední zbytky temných sil a očišťovat prokletou zem. Nyní i Ori mohli plnit svou část dohody a jejich bojovníci se houfně přesouvali na Aldeneerin.

V podvečer letního dne potkal Azanyrmuth Tajemný po dlouhé době Tirinuse. Poslední rok byl na Aldeneerinu hodně hektický, a proto příliš často nepotkával své dávné přátele.

„Tak rád tě opět vidím,“ radoval se Tirinus.

„Já tebe taky, už je to pěkných dnů, co jsem se neviděli,“ opětoval přivítání Tajemný.

Oba se posadili na nedalekou lavici a Tirinus pokračoval: „Vypadá to, že Temnorození letos zažijí perné chvíle.“

„Určitě. Na severu je teď tolik vojsk, jako nikdy předtím. A to nepočítám Ori, kteří tam mají také namířeno.“

„Kdy se tedy vyrazí?“

„Současné odhady hovoří o podzimu. Armády na severu bez problému odráží každý nepřátelský útok, a tak se prozatím vyčkává, než budou všichni na svých místech. Potom se zaútočí naráz.“

„Víš se, co skrývají Popelavé pláně?“ zajímal se o dosud neprobádané území Tirinus.

„Pouze málo. Naši průzkumníci se nikdy nedostali hlouběji do pustých krajů, ale zmínky o městech nepřátel máme. Staré spisy dokonce mluví o velkém městě Temnorozených, kterému se říká Ghalligoron.“

„Ghalligoron? Ví se o něm něco?“

„Moc ne. Jen, že ukrývá mnoho temné moci našeho nepřítele. Za normálních okolností by nebylo moudré na něj útočit bez pořádného průzkumu. Nyní však máme obrovskou sílu, a tuším, že nepřítele smeteme do roka. Jen Aldeřanů je připraveno do boje téměř dvacet tisíc. Dále tu máme mnoho bojovníků ze spřátelených světů, Oriů bude přes deset tisíc a jejich počet se má ještě zdvojnásobit.“

„To je pěkné číslo,“ neskrýval úžas Tirinus.

„Možná až moc,“ tiše zkonstatoval Tajemný. „Jen doufám, že Ori nemají za lubem něco nekalého. Jistě si vzpomínáš na náš poslední rozhovor o Dandalusovi.“

„Samozřejmě. Zjistil jsi něco nového.“

„Vůbec nic,“ povzdechl si Tajemný. „Děsí mě myšlenka, že by nás Ori zradili. To bychom se nedokázali ubránit. Počty jejich válečníků lehce převyšují naše a počty jejich obyvatel Celestis jsou výrazně větší, než naše zde.“

„Kolik jich je?“

„Téměř milion a čtvrt. Nás je jen něco přes půl milionu.“

„Zato máme spoustu přátel. Pokud by něco zkusili, nedostali by nás snadno.“

„To ano. Ale válka by byla krutá a stála by životy mnoha nás.“

„Raději na to už nemysleme,“ zakončil téma plné spekulací Tirinus. „Pojďme raději do hospody probrat veselejší záležitosti.“

Tajemný vděčně přijal jeho nabídku, protože v poslední době trávil většinu času na hranici nebo s rodinou.

Uplynulo téměř sto dní, než bylo na severní frontě vše připraveno. V tu dobu už vládl podzim a rok 400 se chýlil ke konci. Hranice, kterou tvořilo vysoké pohoří, jež oddělovalo Lianarské království od Popelavých plání, se v posledních letech zásadně proměnila. Přibýly pevnosti, tvrze a tábory. Početné armády Aldeřanů a Ori zaplnily pohraničí od západu k východu. Veleli jim ti nejlepší vojevůdci, kteří získali v posledních válkách bohaté zkušenosti. Připraveny byly i veškeré obléhací zbraně, a tak už nic nebránilo zahájit mohutnou ofenzívu.

Blížil se den, jenž byl určen pro zahájení protiútoků. Hlídky na hranicích stále pozorovaly ze strážných věží nehostinnou, pustou krajinu plnou klamů a temných sil. Temnorození jakoby něco tušili a jejich útoky v poslední době zcela ustaly. Jediné co by stále připomínalo přítomnost nepřítele bylo pár zvěďů, které se občas podařilo chytit.

Konečně přišel tolik očekávaný den. Časně ráno dorazili královští poslové ke všem oddílům s královou řečí, která měla za úkol pozvednout morálku válečníků. Stejně tak jednali i Ori. Převorové předřikali několik veršů z knihy Počátku a už se jen čekalo na rozkazy vojevůdců.

„Za Aldeneerin! Necht' temnota a zlo jednou provždy padnou!“ rozeznělo se téměř padesát mil dlouhou frontovou linií. Téměř čtyřicet tisícová armáda vyrazila do zemí nepřítele. První dny pochodu se vojska střetla pouze s několika potvorami. Další dny už pochod zpestřily první boje s temnými tvory obývající hrobky, kobky, hřbitovy a další stavby rozestřené po celé této ponuré zemi. Během postupu Aldeřané s Ori narazili na několik opuštěných vesnic Temnorozených. Nebyl již pochyb, že se nepřítel připravil a kdesi v dáli připravuje protiúder.

Čtyři dny od zahájení pochodu oddíly vojsk na východě narazily na první město nepřítele. Bylo to nevelké opevněné město, v němž mohlo žít dva tisíce obyvatel. Aldeřané se před městem zastavili, aby zde připravili tábor a vyčkávali příjezdu obléhacích zbraní. Tomuto oddílu velel i jeden nejzkušenější vojevůdce Helmuth, který vybojoval velké vítězství na Celestis. V tomto oddíle byli i mnozí Azanyrmuthovci, kteří velice často pomáhali s obranou hranice.

Toho večera, ještě než do právě postaveného tábora pro dva tisíce válečníků dorazili potřebné obléhací zbraně, Azanyrmuth Tajemný pozoroval nepřátelské město zlověstně se tyčící nad nekonečnou planinou popela a prachu.

„Nelíbí se mi to,“ poznamenal si pro sebe Tajemný, když se díval na temnou mračna zahalující nebe a černé obrysy dvě míle vzdáleného města.

„Taky z toho nemám dobrý pocit,“ souhlasil s ním mladší Ohnivec.

„Jsme příliš rozptýlení. Čtyřicet tisíc válečníků na padesáti mílích je málo.“

„Kdo to vymyslel?“

„To se dohodlo na společné radě ještě na jaře,“ vysvětloval tajemný „Já jsem navrhoval zaútočit pár oddíly, ale zato velmi početnými přímo do vnitrozemí, ale návrh byl těsně zamítnut.“

„Taky by to raději udělal, jak říkáš.“

Obléhací zbraně dorazily těsně před setměním, ale Helmuth plánoval útok až k ránu. Už se mu mnohokrát osvědčilo bojovat ve dne, dalo-li se tomu tak říkat. Rozestavěl hlídky okolo tábora, zatímco ostatní válečníci ulehli ke spánku.

Noc plynula klidně. Ticho ponuré krajiny občas narušily podivné zvuky bytostí. Za těch několik dní si však na ty hrozivé zvuky už mnozí zvykli a přestávali jim věnovat pozornost. Když se noc přehoupala přes polovinu, najednou se v táboře rozezněly trubky.

„Poplach!“ křičeli strážníci. „Temnorození útočí!“

V táboře nastal poprask. Válečníci se sotva stačili připravit a spěchali vstříc blížícímu se nebezpečí. Teprve, když mnozí zaujali pozice, uviděli, proti čemu stojí. Obrovská armáda nepřítele zaútočila na Aldeřany a Ori. A nebylo tomu jen tady, ale po celé linii.

Náhle proti spojeným vojskům stály tisíce a tisíce nepřátel. Díky magii světla používanou Ori se podařilo nápor zpomalit, ale síla temnot byla velice mocná. První boje byly velmi krušné, Temnorozeným se podařilo útočníky vytlačovat od svých měst a vesnic. Teprve po hodině se Aldeřanům podařilo zaujmout výhodné pozice, a tak se podařilo průběh bitev otočit. Nepřátelé však bojovali vytrvale až do časných ranních hodin.

Když konečně obloha alespoň trochu zesvětlila, mohli se Aldeřané a Ori věnovat zraněným a nabrat potřebné síly. Mnozí se po právu obávali, že podobný útok je bude čekat i další noc. Unavený vojevůdce Helmuth seděl ve velitelském stanu a snažil se přemýšlet. Uvažoval nad možnostmi jak zlepšit obranu a jak získat potřebnou výhodu. Temnorození měli výraznou přesilu a jen dnes ztratil mnoho mužů. Než si šel odpočinout vydal rozkazy k opevnění táborů a nastražení pastí do okolní krajiny. Též s Ori probral možnost vytvořit magickou ochranu, která se už mnohokrát na Celestis osvědčila.

Jak rozkázal, tak se i stalo. Mágové a Převorové nastražili do krajiny několik magických nástrah. Pro klasické pasti nebyla zdejší pustina vhodná, a tak vše zůstalo na magii. Každý, kdo měl sílu, pomáhal hloubit příkop kolem tábora a stavět zábrany. Ke stavbě opevnění Aldeřané využili i povozy a některé obléhací zbraně, zejména beranidla a obléhací věže. Mnozí tušili, že čas útoku na nedaleké město ještě není.

Obdobně jako v této části víceméně postupovaly i oddíly na celé frontové linii. Když nebe potemnělo, zlověstné troubení ozývající se v dáli věstilo další útok. Pro tentokrát už byli Aldeřané a Ori mnohem lépe připraveni. Počty Temnorozených o něco narostly, ale v ten den už přišli o moment překvapení. Magickým nástrahám si povětšinou vyhýbali, ale v blízkosti táborů je zasypala sprška šípů, ohnivých koulí a dalších mocných kouzel. Aldeřanští mágové v posledních dvaceti letech v magii velmi pokročili, a tak si připravili pro nepřitele nejedno překvapení.

Sotva se první válečníci temnot přiblížili k táboru, čekala na ně ohnivá zeď, která jim zcela odřízla cestu. Potom následovaly četné údery blesků a řetězové blesky. Pozadu nezůstávali ani Ori a Převorové dílo zkázy dokonávali. Temnorození se však nehodlali jen tak vzdát a jejich čarodějové útoky opětovali.

První hodina bojů byla nejtěžší, ale magie světla se ukázala silnější, a tak se podařilo útoky odrazit. Nepřítel to ještě zkoušel mnohokrát za celou noc, ale bezúspěšně. Druhá noc dopadla o poznání lépe než předchozí, avšak únava se zákonitě dostavila. Podobně se zadařilo na celé válečné linii.

Další dny probíhali v podobném duchu, ale moc Temnorozených nepolevovala, ba právě naopak. Nepřítel vymýšlel stále nové taktiky, od pokusů vést útok z opačné strany, obklíčení, nebo prorazit opevnění ztečí. Poslední možnost jednou přinesla dílčí úspěch, ale Aldeřané dokázali neuvěřitelným způsobem využít situace a zmasakrovat stovky nepřátelských bojovníků během velice krátké chvíle.

Deset dní se Aldeřané a Ori jen bránili, a proto se Helmuth rozhodl přejít do protiútoků. Ten den dorazily čerstvé síly a zásoby. Sotva se příchozí stačili utábořit, hned se stali součástí příprav na další noc. Plán zněl jasně, jakmile nepřítel ustoupí, okamžitě vši silou zaútočí na město

Tu noc Temnorození znovu zaútočili, ale obranu ani tentokrát neprorazili. Sotva nepřítel vyklidil pole, zavelel vojevůdce k útoku. Nejprve se jeden oddíl Ori čítající sedm set bojovníků vydal východním směrem, aby zaútočil na východní bránu, a potom vyrazili na jižní bránu Aldeřané i s obléhacími zbraněmi. Protože Temnorozené nebylo radno podceňovat, v záloze čekal další oddíl Ori čítající pět set bojovníků. Ti měli za úkol vyrazit, až když bude bitva v plném proudu.

A tak Ori podnikli první útok na nepřátelské město. Temnorození tušili nějakou zradu, a proto na obranu východní brány nevyslali veškeré své síly. To už byli na cestě Aldeřané. Před jižní bránou už na ně čekal velký oddíl nepřátelských vojsk. Útočníci se nechtěli pouštět do zdlouhavého obléhání, a tak vyrazili na zteč. Díky rychlosti prorazili nepřítelovu obranu. Aldeřané se sice dostali

až k hlavní bráně, ale bez beranidel zde byli bezmocní. Prozatím město ostřelovaly katapulty na kopci opodál.

Temnorození na obranu jižní brány vyslali velkou část vojsk, a to byl pravý čas vyrazit posledním oddílem zatím vyčkávající v záloze. Aldeřané čelili před bránou velkému tlaku. Stáli zde proti mnohonásobné přesile a bylo otázkou času, kdy budou nuceni ustoupit. I Ori u východní brány měli problémy. Situace se však změnila, když nepříteli zabouchal na severozápadní bránu další oddíl. Než stačili obránci zareagovat, stačili Ori vtrhnout na hradby a likvidovat hlídky. Hradby města byly oproti velkému městu na Celestis mnohem nižší. Výška pouhých dvanáct stop a mělký příkop nečinil Ori problém vyšplhat na hradby po žebřících. Samotné opevnění města tvořila jen jedna linie opevnění doplněné na několika místech obranými věžemi.

Za krátko už Ori poškodili severozápadní bránu a někteří z nich běželi na pomoc Aldeřanům. Malému oddílu se podařilo dostat až k jižní bráně, kde zaskočili stráž a už nic nebránilo otevřít bránu dobyvatelům. Do hodiny padla i druhá brána, avšak síl ubývalo a Temnorození se nechtěli vzdávat. Vojevůdce Helmuth zavelel k ústupu.

Následující noc vládl v okolí nebyvalý klid, zatímco se na jiných místech válečné linie dál bojovalo. Klidnou noc mnozí využili k tolik potřebnému odpočinku. Helmuth nechtěl nechat nepřítele vydechnout, stejně jako Aldeřany nenechali odpočinout Temnorození, a proto hned ráno vyrazili opět na město. Boje však byly těžké. Přestože se jednalo o malé město, nepřítel ho nechtěl nechat padnout.

Dobývání města se nakonec protáhlo na dlouhých patnáct dní. Mezitím se celá frontová linie posunula o mnoho mil do vnitrozemí Popelavých plání. Temnorození na obranu města vyslali velké armády, které potom jinde chyběly. Za první měsíc války padlo na straně nepřítele téměř dvacet tisíc válečníků, zatímco na straně dobyvatelů necelých pět tisíc.

Spojené armády postupovali neustále na sever. Cestou plenily malá městečka či vesnice. Ušetřeny nezůstaly ani chrámy zasvěceny temným božstvům. Ovšem nepřátelský odpor neustával. Mnozí přiznali, že tahle válka je mnohem náročnější než ta na Celestis.

Rok se s rokem sešel a už tu byl letopočet 401. Aldeřané s pomocí Ori postoupili až osmdesát mil do vnitrozemí. Obloha nad nimi byla stále temnější. V dáli už se rýsovala obrovská pevnost s vysokou věží na jejímž vrcholu zářilo jedovatě zelené světlo. Nebyl pochyb, že se jednalo o hlavní město Temnorozených.

Jak se postupně blížili k pevnosti, na mnohé padal strach a stejně tak je opouštělo i sebevědomí. Temnota a časté mlhy halily pustinu. Účinky zlé moci a temné magie zde byly přítomny v mnohem vyšší míře než kdekoliv jinde. Morálka dobyvatelů padala. Ori se snažili magií světla zmírnit zlou moc, ale příliš to nepomáhalo. I sám Um Gosa, vládce Ori musel vynaložit mnoho síly, aby alespoň narušil zhoubné účinky zlých sil a armády mohly pokračovat k pevnosti.

Na dohled ve vzdálenosti dvě míle od města dobyvatelé zakládali tábory. S výstavbou si dali záležet, protože se očekávalo zdlouhavé a těžké obléhání. Avšak pod častými útoky, které neustávaly ani v denní době, byla stavba sama o sobě boj. Aldeřanům trvalo mnohdy i sedm dní, než se podařilo vyhloubit příkopy a vybudovat barikády a ani potom nebylo vyhráno. Nad středem Popelavých plání vládla věčná noc. Temnota halila oblohu a jen stěží se dalo zjistit, zda je den či noc. Život znepříjemňovaly útoky podivných bytostí ze vzduchu. Noci byly neklidné a válečníci měli málo příležitostí na klidný spánek a když přišel, jejich mysl naplňovaly jen děsivé noční můry. Mnozí se po několika dnech se báli usnout, protože sny byly až příliš živé. Sny o zkáze Aldeneerinu, děsivých monstrech, mučení, trýzní, bolesti, o bezmoci, ztrátě rodin, utrpení bližních.

Aldeřané a Ori setrřávali mnoho dnř v táborech a nesnařili se jít do protiřtoku. Větřinu sil vkládali do tvorby magické ochrany, aby bylo možné zde vřbec setrvat. Velkou měrou se podřleli Převorové Ori, Aldeřanřtř mágové, zejména Azanyrmuthovci a dokonce i sám král Ragulus, jehoř přítomnost pozvedla morálku válečníků. A tak se černé myřlenky a noční mřry rozplynuly. Dvanřct dnř od přřchodu chmury vystřídala neděje. Obrovská řance definitivně porazit letitěho nepřřtele byla na dosah.

Nejlepší vojevřdci se seřli a konečně se pustili do odvřžných plřnř. Město nepřřtel bylo obrovské, jistě v něm sídlo více jak deset tisíc Temnorozených. To bylo sice méně než v nepřřtelském městě na Celestis, ale Ghalligoron měl neskutečně propracované opevnění. Čtyřicet až ředesát stop vysoké hradby ve dvou liniřch doplňovalo nespočetně menřích a velkých věřř. Brřny města chrřnily jeřtě předsunutě věře s barbakány a okolní svět spojovaly vysoké mosty, které se klenuly nad hlubokým obranným přřkopem v němř bublala jedovatě zelená podivně přachnoucí tekutina. Do města vedly pouze čtyři přřstupové cesty, coř značně ztěřovalo oblěhřní.

Vojevřdci spolu s mřgy vymřřleli nějakou vhodnou magickou ochranu, jenř by je chrřnila před černou magiř pouřřvanou nepřřtelem a zřroveň by dobyvatelřm usnadnila přřnik do města. Po dalřích čtyřech dnech měli vymřřlenou vynikřřící strategii. Mřgové z rodu Azanyrmuthř v posledních letech značně pokročili v magiř a mnohá kouzla chystali vyuřřit v nadchřzejřící bitvě.

A tak se dalřřho rřno nedaleko od městřských bran chystalo k řtoku téměř třicet pět tisíc bojeschopných mužř. Dalřích deset tisíc mělo na starost okolí města, zejména měli chrřnit bojiřtě před nenadřřlým řtokem z Popelavých plřnř. Největřř a nejmocněřř oddřil se chystal k řtoku na jiřnř brřnu. V řele střl Aldeřanský krřl Ragulus v plně krřlovské zbroji, na niř spočřvala mocnř ochrannř moc a Oriský vlřdce Um-Gosa.

Aldeřanřtř mágové s Převory se pustili do společného rituřlu, který měl chrřnit celou armřdu. Podobně se tak dělo i u ostatních oddřlř, ty vřak měly za řkol zaměřtnat nepřřtele. Kdyř byla ochrana hotovř. Krřl Ragulus předstoupil před oddřil a pronesl hlavní řeč: „Stojřme teď před nejdřležitěřř bitvou v historii Aldeneerinu. Překonali jsme mnohě nřstrahy a ukřzali jsme nepřřteli, s křm mř tu řest. Dnes jiř stojřme před branami hlavního města Temnorozených. Neřetřme je, stejně jako neřetřili nřs. Za Aldeneerin!“

Armřda vyrazila vřřřic nepřřteli. Nejprve postupovala pomalu, ale jak se přibřřřila na dosah obranných věřř, mřgové seslali do prvnřch řad kouzlo spěch a válečníci se rozeběhli neskutečnou rychlostř. V těsném zřvřsu běřeli mřgové a jakmile se blřřřilo střetnutí s bytostmi majřřící za řkol chrřnit město, stvořili mocný poryv vřtru, jenř odhazoval tvory z cesty. Kostlivci, nemrtví, ghřlově, hliněni a dalřř golemové padali z mostu do městřského přřkopu a ti, kteří odolali, spřlil oheň z ohnivě vlny, která nřsledovala hned za vřtrem. Magické věře a nepřřtelřřtř řarodějově sesřlali na Aldeřany mnohř kouzla, avřak ochrana byla velice mocnř.

Dobytelé se snadno dostali k velké černě brřně. Neř Temnorozeni stařili vyslat obrřnce, Um-Gosa spustil zřřřkřvřnř a kolem jeho magické hole se zařala tvořit zřřřic modrř koule. Ta rostla, jak vřdci Převorové Ori předřvali magickou moc. Vlřdce Ori sám předstoupil před brřnu, zatřmco se nepřřtelřřtř řarodějově pokouřeli naruřřit vznikřřřící kouzlo. Ač se snařili sebevřc, koule energii nezřřcela.

Kdyř jasnř namodralř zřře pohlcovala vře v okolí Um-Gosy ve vzdřlenosti dvaceti sřhř. Objem koule se najednou smřřtil do malě kuličky a vlřdce ji vrhl přřmo proti pevně řelezně brřně. Ozvala se ohluřřřřic rřna až se v okolí vzedmul prach. Jakmile se kouř rozptřřil, naskytl se dobyvatelřm pohled na zcela rozbitou brřnu. V řadřch Aldeřanř se ozval vřtězoslavnř pokřřik. Nato

početná armáda vtrhla do města.

Ghalligoron bylo velice temné město. Dobyvatelům se naskytl pohled na mnoho vysokých černých věží hrozivých tvarů, chrámy zasvěcené temným božstvům, křivolaké ulice, jenž lemowały několika patrové pokřivené domy a mezi tím vším nechyběly hřbitovy, mrtvé stromy, jedovatá jezírka a bizarní hrůzostrašné sochy. Kromě Temnorozených po ulicích pobíhalo spoustu tvorů, z nichž mnohé Aldeřané ještě nespátřili na živo.

V ulicích města se rozpoutalo peklo. Bojovalo se o každé prostranství, ulice i domy. Aldeřanům a Ori se dařilo dobývat další prostory, avšak moc ochranného kouzla pod tíhou nepřátelské magie slábla. Navíc se ukázalo, že jsou Temnorození v přesile a navíc na svém území měli na útočníky připraveni nejedno nepěkné překvapení.

Bitva v ulicích trvala mnoho hodin a dobyvatelé byli postupně vytlačováni z města. Um-Gosa postupoval ulicemi přímo k vysoké věži, jejíž konec byl ukryt v černých mračnech. Bez větších problémů pobíjel nepřátelské válečníky jež mu zkřížili cestu. Jak se blížil ke středu města, cítil před sebou nepředstavitelné zlo.

Okolní ulice zničeho nic ztichly. V tom se před Um-Gosem zjevil vládce Temnorozených v celé své temnotě. Jmenoval se Alzazmon. Na sobě měl černý plášť zakrývající černou zbroj. Obklopovala ho jakási neviditelná aura strachu, temnoty a zla. Vládce Ori vyrazil ihned do útoku, ale magie světla zde selhávala. Um-Gosa spotřeboval velkou část moci při destrukci hlavní brány a v následujících bojích. Sám byl silou nepřítele překvapen, ale nehodlal se vzdát.

Aldeřané opodál se dostávali stále pod větší tlak. Počty nepřátel neustále rostly, a tak jim nezbývalo, než se dát na ústup. Některé skupinky válečníků se při ústupu dostaly do obklíčení, z něhož nebylo úniku. Naneštěstí se do pasti dostal i král Lianaru. Ragulus se statečně bránil a ještě mnoho Temnorozených padlo ocelí jeho mocného meče. I přes statečnost nakonec padl do zajetí a další zprávy o králi Ragulusovi už nikdo nevyslyšel.

Um-Gosa stále sváděl boj s Alzazmonem, ale i on musel ustupovat před obří mocí, které čelil. Vládce Temnorozených pozvedl černou čepel a pronesl v černé řeči jakési zaklínadlo. Okolím přešla vlna děsu a vládce Ori v mysli uslyšel zlý Alzazmonův hlas: „Tuhle válku nemáte šanci vyhrát. Kliděte se odsud, nebo teprve poznáte hněv Temnorozených.“ Na Orije najednou padla neskonalá hrůza, jakou dosud nezažili. Temnota a zmar se natolik vryl všem do mysli, že v tu chvíli měli v hlavě jedinou myšlenku. Zmizet odsud a už se na Popelavé pláň nikdy nevracet. Um-Gosa poprvé v životě ucítil, co znamená strach.

Vzápětí se dali Ori na útěk z města. Stejně tak kvapně ponechali Orijské tábory na pospas osudu a prchali na jih. Když se Aldeřané vzpamatovali z porážky a viděli spojence opouštět ležení, uvědomili si, že jakékoliv další útoky na město jsou předem odsouzeny k nezdaru.

Nejdrtivěji na Aldeřany dolehla zpráva o zajetí Raguluse. Pokusili se ještě podniknout jeden útok na město, avšak přesila byla příliš silná. Vojevůdci nakonec rozhodli okolí města opustit, dokud je nepřítel nechával na pokoji. Složili stany, výbavu naložili na povozy a vydali se na zpáteční cestu. Cestou domů neskrývali Aldeřané zklamání.

Azanyrmuth Ohnivec se svěřoval Tajemnému: „To je zlé. Jaké neštěstí nás potkalo.“

„Nepřítele jsme nepřemohli a navíc ztratili krále Raguluse,“ hořekoval Tajemný.

„Co bude asi následovat?“

„Dál budeme bránit hranici. Snad to ubráníme, ale nevím na jak dlouho. Nepřítel je mnohem mocnější, než jsme tušili. Určitě by dokázal dobýt i Lianar. Avšak to je jen jeden z problémů. Kdo

usedne na králův trůn? Ragulus neměl zvolen následovníka, tak to bude na radě.“

„Proč na trůn nemůže usednout některý z jeho potomků?“

„Ale může. Jen to musí rozhodnout rada. Dosud měl při výběru hlavní slovo současný král. Teď tomu je jinak,“ povzdechl si Tajemný a v hlavě se mu honily všemožné myšlenky.

Válečníci se vrátili z Popelavých plání, když už vládlo jaro roku 401. I nadále pokračovalo hlídání severní hranice, ovšem ne v takové míře. Naštěstí od války nepřítel nechal Aldeřany na pokoji. Zato v Lianarském království nastaly potíže. Po pádu Raguluse byla ustanovena prozatímní rada. Ta ovšem místo vládnutí a určení nového krále řešila neustálé hádky a boj o moc. Následující rok upadlo království do chaosu. Aby toho nebylo málo v témže roce přišly katastrofální sucha. Hospodářství se potýkalo s vážnou krizí, a tak poprvé, od počítání nového věku, Aldeřané poznali chudobu a hlad. Spolu s tím vzrostla kriminalita a další zla s tím spojená. Říká se, že v těch útrapách Aldeřanů měl prsty i sám vládce Temnorozených Alzazmon.

Ori stále žijící s Aldeřany se chopili příležitosti a někteří se dostali do královské rady. Mnozí sice Orijům nedůvěřovali, přesto jejich příchod do královské rady mnozí podpořili především z řad dávných členů. V následujících letech se situace v radě uklidnila, dokonce i hospodářství se začalo dařit, přestože i několik let po válce nebyl ustaven nový vládce. Ovšem nic nebylo zadarmo, a tak vliv Ori rostl víc, než se mnohým zamlouvalo. V prvním desetiletí vystavěli v Lianarské říši mnoho chrámů a víru v Počátek vnucovali mnohým obyvatelům.

V letech 403 až 407 Ori pracovali na magické ohraně před možným útokem Temnorozených. Um-Gosa se už dokázal plně zotavit ze zničujícího útoku nepřátelského vládce, a proto využíval moc ke tvorbě ochranného pásu, jenž převzal jeho jméno. Od té doby chránil Aldřanská království před hrozbou ze severu Um-Gosův pás. Žádný z Temnorozených se ho neodvážil překročit a pokud se o to někdo z nich pokusil, magie světla ho zahnila a jeho smysly zmátla. Ovšem i Ori se už nikdy neodvážili do Popelavých plání. Černá moc Alzazmona po dlouhá léta zůstala v živé paměti Oriů.

Po roce 408 se situace značně vyhrotila. Mnozí nuceně přijali víru Počátek, zatímco uctívání tradičních bohů bylo zakazováno. Chrámy byly pošpiněny a často pak sloužily jen jako skladiště nepotřebného. Schopní a výjimeční lidé byli pronásledováni, mučeni a zotročeni, nebo upalováni ve vykonstruovaných procesech. Rod Azanyrmuthovců přišel na pranýř jako jeden z prvních. Jejich majetek byl zabaven a následně pronásledováni. Řádění Ori nepřezilo šest Azanyrmuthovců, ostatní prchli na východ a jih, kde zatím Ori neměli žádný vliv.

A tak na v Lianarské říši nastala doba úpadku. Temnoty se sice roztrhaly, ale následné světlo mnohé oslepila.

17.1

Cimméřané a Ori

Oddíl šesti tisíce Cimméřanů v čele jejich dlouholetého vládce Thorogarda postupoval Popelavými pláněmi na sever. Cimméřané, spojenci Aldeneerinu, měli za sebou první náročnou bitvu a jako první se probili skrz silnou obranu. Cestou dál už bez problému likvidovali veškerý odpor. Po mnoha dnech dorazili ke Ghalligoronu, kde čelili velkému náporu zlých sil. Mysl bojovníků však byla silná, temným myšlenkám odolávali mnohem lépe.

Když se podařilo narušit nepřátelskou moc, chystaly se spojené armády do útoku na město. Návrh na rychlý průnik do města je jim velice zamlouval, a jakmile nastal čas útoku, mnozí válečníci z Cimmerie stáli v předních řadách.

Boje v ulicích zvládaly velmi dobře, protože už z dávných válek měli bohaté zkušenosti z bitev ve městech a pevnostech. Ovšem ani sebelepší armáda nedokázala čelit několikanásobné přesile. I přestože bojovali statečně a udatně, museli ustupovat.

Krátce po bitvě se k nim dostala hrozná zpráva o zajetí Lianarského krále Raguluse. Protože jim Aldeneerin před lety v mnohém pomohl, chtěli jim jejich dobrotu oplatit a hned nato spřádali plány na osvobození. Druhý den, jakmile se Aldeřané vzchopili, zaútočili na město podruhé. Pronikli proraženou bránou Ghalligoronu, ale hned na prvním nádvoří narazili na obrovskou přesilu. Cimméřané dělali vše, co bylo v jejich silách, avšak nedobyli jedinou ulici a následoval tak ústup. Protože již nebylo naděje a Ori kvapně opustili ležení, Aldeřané zaveleli k ústupu. Cimméřané se nechtěli vzdávat, ale sami proti mnohonásobné přesile neměli šanci, a tak odešli s nimi.

Mnozí Cimméřané se vrátili na domovský svět. Někteří i nadále pomáhali střežit hranici, ale se vzrůstajícím vlivem Ori jejich počty na hranici ubývaly. V době krize roku 401 posílali Aldeneerinu pomoc, nicméně zmatek ve vládě a rostoucí kriminalita způsobila, že se pomoc nedostala, kam měla.

V následujících letech, kdy víra v Počátek nahrazovala tradiční božstva Aldeneerinu, docházelo mezi Ori a Cimméřany k častým konfliktům. Cimméřané rezolutně odmítali přistoupit na víru Ori. Jednoho dne roku 408 došlo i k vypalování svatyní Ori. Válka mezi Cimméřany a Ori byla na spadnutí, tak tak se podařilo celou záležitost urovnat, avšak Cimméřané od té doby byli vykázáni z Aldeneerinu. Mnozí se možné války obávali, protože by Lianarské království mohlo celé lehnout popelem a moc Ori se ukázala jako velmi silná, zvláště když získali na svou stranu zfanatizované obyvatele.

Než Cimméřané opustili Aldeneerin, odešlo před náboženskou tyraníí Ori mnoho obyvatel Lianarského království. Bylo mezi nimi i mnoho z rodu Azanyrmuthovců a v dalších letech společně spřádali plány na osvobození Aldeneerinu od nového nepřítel. Vládce Cimmerie Thorogard navštěvoval další spřátelené světy Aldeneerinu a varoval je před novou hrozbou. Současně mnohým světům poslal na pomoc válečníky, protože přicházely zvěsti, že Ori plánují zabrat pod svou moc další světy.

18

Život v úrovních

„Co tu ještě děláš?“ šeptem vyčítal Azanyrmuth Tajemný Pološilenému. „Copak nevíš, jak je nebezpečné zůstat v Lianaru? Ori po nás jdou jak slepice po flusu.“

„Už jsem chtěl zmizet, jen jsem si chtěl vzít pár věcí.“

„Dobrá, ale pospěš si. Já už mám vše, co jsem potřeboval. Tyhle seznamy sítě bran jim nedám a staré Aldeřanské knihovny jsou už naštěstí zapečetěny starodávným kouzlem. Ori tak nezískají nic ze starých vědění,“ pravil Tajemný vítězoslavně.

Před měsícem se Tajemnému podařilo aktivovat prastarou ochranu podzemních archivů před zneužitím, či zničením. V posledních letech často zkoumal podzemí pod Severní čtvrtí, které i po tolika letech skrývalo nejedno překvapení. Jednou přišel na to, že podzemí se dokáže i samo bránit, což byla dobrá zpráva. Za to co Azanyrmuthovcům Ori provedli, hodlal jim znepríjemňovat život, dokud bude stát na nohách.

Pološilený se ještě toulal po téměř vylidněném paláci Severní čtvrtě a sbíral poslední své věci. Občas nakoukl do několika komnat kde občas něco sebral a už se chystal opustit město tajnými chodbami a kanály. Cestou se stavil před krčmou „U kruhu světů.“ Smutně nahlédl do tmavých oken již téměř rok nefungující Krčmy. Dle nařízení Ori byla většina hostinců uzavřena. Pološilený si povzdechl a už se chystal opustit Lianar. Procházel jedním průchodem, když za ním narazil na hlídku Ori. Rychle se otočil a snažil se jim zmizet. To už se okolím rozezněly poplašné trubky a za sebou zaslechl: „Tady je jeden z nich. Ať nám neuteče!“ Nemělo smysl s nimi bojovat, protože další hlídka by byla na místě během chvíličky.

Pološilený běžel k nejbližšímu vstupu do podzemí, jenže před sebou narazil na další hlídku. Utíkal další ulicí, ale i zde natrefil na Ori. Byl tu téměř obklíčen. Rychle vylezl do okna paláce, kudy se snažil co nejrychleji zmizet. Proběhl několik komnat a sálů přímo k místu, kde se dalo sklepem uniknout. Než tam stačil doběhnout, další hlídka Ori mu únikovou cestu zastoupila. Možnosti k útěku se mu povážlivě tenčily. Proběhl sálem na nádvoří, kde stál Kruh světů. To byla jeho poslední naděje. Na panelu zadal adresu, na kterou si vzpomněl jako první a jakmile se otevřel průchod, zmizel v něm.

Když dorazil na druhou stranu. Doufal v to, že adresa světa jeho úniku zůstala utajena. Sotva se trochu uklidnil, rozhlédl se kolem sebe. Tento svět znal ještě z vyprávění Nejstaršího. Wat-Khor, místo se starou pevností Aldeřanů, kde se nacházely průchody do paralelních světů. Pološilený usedl na kamenné schodiště kruhu a hlavou se mu honilo mnoho věcí.

Teprve po chvíli si uvědomil, že ho nepřítel klidně může pronásledovat i sem. Rychle vstal a zadal adresu světa Aldeneerin, aby nepříteli zablokoval cestu na Wat-Khor. Potom se rozeběhl po staré dlážděné cestě vinoucí se přes rozkvetlou sluncem prohřátou louku ke staré pevnosti, nad kterou se tyčila vysoká socha starého Aldeřanského vládců. Cesta mu zabrala necelých dvacet minut. Než pootvřenými kamennými dveřmi vklouzl do útrob, ohlédl se směrem ke Kruhu. Slabá namodralá záře značila stále otevřený průchod.

Pološilený rozsvítil magickou hůl a vydal se na průzkum podzemí. Když už byl zde, rozhodl se navštívit spodní patra, kde se měly nacházet brány paralelních světů. V mládí fascinovaně poslouchal historiky, které zde před sedmdesáti sedmi léty zažil jeho dávno zesnulý děda.

Po hodinách bloudění konečně našel spodní chodby. Postupně přicházel k jednotlivým

branám popsány neznámými písmi a úzkou škvírou se kochal bizarními světy na druhé straně. Pocity, jež tu zažíval, dalece přesahovaly jeho chápání a smysly. Ani v těch nejdivočejších snech nepomyslel na takové podivnosti.

U prvních bran strávil dlouhé chvíle. Potom našel i tu, kudy Nejstarší vstoupil do paralelního světa. Tento průchod byl však uzavřen a přes škvíru zahlédl pouze rudo fialovou nekonečnou oblohu. Chvilí zde stál a vyhlížel podivné bytosti, ale ty se nedostavovaly. Jakmile ho to omrzelo, rozhodl se nejdřív projít celé spodní patro. Minul několik bran a křižovatek, když ho zaujala záře přicházející z jedné chodby. S očekáváním se tam vydal.

Brána byla otevřená dokořán a za ní následoval pohled na překrásnou krajinu. Azanyrmuth si byl vědom možného nebezpečí. Paralelní univerza fungovala podle naprosto odlišných zákonitostí a žily tam i jiné bytosti bizarních podob. Když ale pohlédl na překrásnou krajinu rozkvetlých luk, lesů, jimiž protékaly říčky, které spolu s jezírky zářily jako hvězdná obloha. V duchu si říkal, že se ten svět tolik neliší od toho našeho až nakonec odhodil pochybnosti a vstoupil.

Vyšel z malé jeskyňky, a pak se nerušeně toulal po loukách. Nad hlavou mu na potemněle tmavomodré obloze zářilo jasné zlatavé slunce. Po procházce si na chvíli lehl do prohráté trávy a sledoval okolí, které připomínalo ráj. Téměř zapomněl na úděl Aldeneerinu a na nucený odchod jeho druhů z království. Vnímал roztodivné a příjemné vůně, potom zavřel oči a usnul.

Když se probal a pohlédl na nebe, všiml si jedné zvláštnosti. Zdejší slunce po celou dobu setrvalo na stejném místě. Podíval se znovu na slunce a všiml si, že zářící koule setravá na vysoké špičaté skále. Netušil, kolik prospal hodin, ale žaludek se po odpočinku začal dožadovat jídla, a tak snědl něco ze zásob, které mu zbývaly ještě na tři dny. Zatím neřešil, co bude jíst, až mu dojdou zásoby. Během pojídání dál fascinovaně sledoval okolí. Díval se na vysoké skalnaté věže sahající až do tmavého nebe, stejně tak na skalní stěny, které jakoby nahoře neměly konec.

Azanyrmuth se po jídle ještě dlouho rozhlížel po okolí, pohoří a skalnaté věže ho sváděly k průzkumu. Vydal se tedy na cestu. Pohoří se pozvolna blížilo a tu si najednou v dále povšiml malých lidských tvorů, jak pobíhali po rozkvetlých loukách a dováděli v zářivých tůních. Na sobě měli jen prosté svršky zakrývající jen malou část těl. Pomalu se k nim přiblížil a pozoroval jejich chování. Nezdálo se však, že by od nich hrozilo nebezpečí, a tak se vydal naproti nim.

Jakmile se přiblížil, bylo mu divné, že neslyší ani náznak řeči, byť dle chování se spolu nějakým způsobem dorozumívali. Azanyrmuth si vzpomínal na slova jeho bratrů, Dandaluse a mnoho dalších, že řeč není jediný způsob komunikace. Vzpomněl si na telepatii, ale říkal si: „Jak jí mám použít, vždyť jsem to nikdy nezkoušel.“

V tom však v mysli uslyšel cizí slova, jimž překvapivě rozuměl: „Kdo jsi? Odkud přicházíš? Kam jdeš?“ znělo mu od malých človičků, kteří se najednou shlukli kolem něj.

Pološílený jim zkusil odpovědět za pomoci mysli, tak jak by to podle mnohých mohlo fungovat: „Azanyrmuth Pološílený. Jsem cestovatel. Utíkám před pronásledovateli. Nepřítel nás vyhnal z našich domovů.“

„Cestovatel.“ dočkalo se mu odpovědi a Azanyrmuth se přesvědčil, že není tak těžké se dorozumívat jen pomocí myšlenek. Ba právě naopak, bylo to až příliš snadné a divil se, že tak nekomunikují i na Aldeneerinu.

„Nepřítele se bát nemusíš, v naší rovině je bezpečno.“

„To je dobře. Líbí se mi tu,“ odpověděl jim Pološílený. Pak se ještě jednou ohlédl po okolních loukách: „Zajímalo by mě, kde to jsme.“

„Toto je úroveň Elaganinn, ve tvé řeči by to znamenalo něco jako ráj.“

„Elaganinn,“ zopakoval si pro sebe. „Pěkné. Ovšem zajímalo by mě, jak je možné, že se spolu tak

dobře domluvíme? Je to pro mě zcela nové. Ve světě, odkud jsem přišel, mluvíme pusou.“

„To ti nepovíme. Dorozumíváme se pouze myšlenkami, protože je to nejjednodušší.“

„Asi to bude tímhle světem, úplně se liší od našeho. Můžete mi o něm něco povědět?“

„Můžeme,“ dočkalo se mu odpovědi, a pak už jeden přes druhého popisoval svět: „Náš svět se skládá z úrovní. Na každé existuje jiný svět a tvorové. Nad námi je džungle nazývaná Vaernantu bohatá na život. O úroveň výš je Paelondem, svět písku, tam je naopak života málo. Pod námi se nachází Nejstarší les, kterému říkáme Raewebum, tam je také moc pěkně, spousta zeleně, vysoké stromy. Pod ním je Skalnatý svět Namuganu. A pod ním je Hyrrashir, mrazivý svět.“

„Zní to zajímavě. Dá se do těch úrovní nějak dostat?“ nezakryl svou zvědavost.

„Snadno. Úrovně jsou vzájemně propojeny tunely. Najdeš je všude možně, stačí se dostat ke stropu.“

„Ke stropu?“ podivil se Azanyrmuth.

„To co je nahoře,“ ukázali tvorové prstíky k tomu, co se na první pohled tvářilo jako obloha.

„Můžeš tam vyšplhat po skalách. Jednoduší je tam však vylézt.“

„Já jen, že neumím létat. Takovým kouzlům se zatím nikdo z nás nenaučil.“

„Proč se učit. Vždyť je to jednoduché,“ načež jeden z místních roztáhl ruce a na zádech se mu najednou zjevila zářící křídla. Potom se trochu proletěl a během chvíle se vrátil zpět. „Zkus to,“ vybídlí ho.

Pološílený roztáhl ruce, přičemž neočekával kýžený výsledek. Jakmile jen pomyslel na létání, na zádech se mu objevila podobná křídla a nyní se neskutečně snadno vznesl do vzduchu. Azanyrmuth si za letu uvědomil, že tenhle svět je přesycen magií. Cítil zde obrovský energetický potenciál, který by mnohonásobně zvýšil sílu už naučených kouzel.

Když se vydováděl, vrátil se ke společníkům, jenž na něj zatím dole čekali.

„Měli jste pravdu, létat je tu tak snadné,“ nadšeně prohlašoval Pološílený. „Hned se musím podívat i do ostatních úrovní.“

„Ale buď opatrný. Je tam sice bezpečno, ale zdejší svět je pro tebe v mnohém jiný.“

„Ještě bych se rád zeptal, kolik má váš svět úrovní?“

„Víme o osmi,“ pokračovali místní obyvatelé opět jeden přes druhého. „Bezpečných je však jen sedm. Pod Hyrrashir je ještě Uttanu. Ten už tvoří jen led. Přesto tam existuje život. Ano, v ledových krách najdeš příbytky. Mnohé z nich jen poletují prostorem. Radíme ti, moc daleko se nevzdaluj, protože na konci je jen nekonečná tma.“

„Jako, že tam je konec?“

„To nikdo neví. Existují zvěsti, že za prázdnom a tmou existují i další úrovně. Nikdo se však odtamtud ještě nevrátil. Tak to raději nezkoušej.“

„A co je nejvýš nahoře?“

„Xiadzin. Nekonečná pustina, temnota a Owholowex.“

„Owho co?“

„Přízraky. Velmi zlé bytosti. Prastará kletba. Tam už vůbec nechod'. Nikdo neví, co jsou zač a každý se raději od té úrovně drží co nejdál.“

„Dobrá. Děkuji za rady a teď si udělám takový malý výlet po úrovních.“

Azanyrmuth znovu roztáhl ruce, a potom už ho zářivá křídla nesla nad překrásnou krajinou. Vylétl do výšky několika mil a zde se mu naskytl výhled na pahorky a skály, z nichž mnohé stoupaly už ke skalnatému stropu. To co se zespodu jevílo jako, běžný svět, byla ve skutečnosti obrovitá jeskyně, jejíž strop podpíraly vysoké skály. Na výšku mohla mít dobrých osm mil. Odsud měl zdejší slunce jako na dlani. Viděl ho jak klidně spočívá na strmém skalisku jako nějaká lampa. Nakonec objevil dlouhá schodiště vytesaná do skal směřující do další úrovně. Jeho další cesta byla jasná, do úrovně Vaernantu.

Postupoval složitým labyrintem jeskyní, přičemž se snažil stále stoupat výš. Na cestu

tmavými prostory si vytvořil magickou bludičku. Hodně mu pomáhala křídla, díky kterým snadno překonával srázy, propasti a další přírodní nástrahy. Po půl hodině bloudění zahlédl před sebou světlo.

Když opustil jeskyně, obklopovala ho neprostupná vlhká džungle. Okolo zpívalo mnoho podivných tvorů, drobný hmyz poletoval vzduchem a vysoko nad korunami stromů právě proletělo hejno velkých ptáků. Azanyrmuth se ještě chvíli kochal přírodou. Potom se rozhodl vylétnout nad koruny stromů. Když vylétnul do výše jedné míle, měl úroveň jako na dlani. Husté porosty prapodivné džungle se rozkládaly kam až oko dohlédlo, vysoká skaliska i zde sahala do tmavě zelené oblohy a v dáli spočíval další zdroj životodárného světla.

Pokračoval v letu. Nejprve se trochu proletěl po této úrovni. Pod sebou sledoval široké řeky a rozlehlá jezera. Kolem něj občas prolétli tvorové, kteří se jednou podobaly kohoutům, jindy pradáváním ještěřům. Jakmile ho tato úroveň omrzela, vylétnul vstříc obloze, kde i zde po osmi mílích narazil na strop. Pokračoval ke skaliskům, jenž přecházely ve strop, kde také našel další schodiště.

Po cestě jeskyněmi se nyní octl uprostřed pouště plné jemného bílého písku. V této úrovni vládlo horko a vál mírný vánek. Na jasně modré obloze se neproháněl ani jediný mráček, zato v okolí zářilo pět slunců zavěšených na čemsi visící z nebe.

Azanyrmuth se dal na obvyklý průzkum ze vzduchu. Úroveň nebyla až tak pustá, jak se zprvu zdálo. Občas narazil na oázu, zelené údolí, jimž se proháněly menší říčky, nebo na pískovcové chrámy a městečka. Ty upoutaly jeho pozornost, a tak k nim zaletěl.

Město bylo postaveno v egyptském stylu, akorát pyramidy chyběly. V dlážděných uličkách se kanálky proháněly průzračná voda a volnější prostranství vyplňovaly vysuté zahrady. Pološílený chvíli létal kolem a hledal známky obydlí. Nemusel ani hledat dlouho, protože vysocí tvorové ve zlatých zbrojích se zrovna shromáždili na hlavním náměstí. Uvažoval, zda má sestoupit a navázat kontakt, nebo se raději vzdát dřív, než si ho všimnou. Nakonec zvítězila první možnost a Azanyrmuth dosedl do ulic města.

„Odkud jsi?“ ozvalo se v jeho mysli. „Nepocházíš z našeho světa, protože někoho takového jsme neviděli dlouhé věky.“

„Nevím, zda vám to něco řekne. Můj svět se jmenuje Aldeneerin,“ pokusil se mu odpovědět Azanyrmuth.

„To je nám nějak povědomé. To odněkud známe,“ uvažovali společně deset stop vysocí tvorové ve zbrojích.

„Chcete říct, že Staří Aldeřané tu kdysi byli?“

„Ano. Někdo takový nás kdysi navštívil. Známe to z dávného vyprávění.“

„Co tu prováděli? V jedné pevnosti po Starých Aleřanech v našem Univerzu zůstalo průchodů do naprosto cizích světů. Můj děda kdysi jeden z nich navštívil.“

„Nevíme přesně, ale někteří tvrdili, že se zajímali o úroveň Xiadzin. To je nad námi.“

„Xiadzin. Dozvěděl jsem se, že tam žijí Owhol...“ snažil se Pološílený vyslovit ono podivné slovo.

„Owholowex. Prastaré zlo, které zůstalo uvězněno v Xiadzin, když se tvořily úrovně. Nevíme, co jsou přesně zač. Někdo tvrdí, že nepochází z našich světů. Nikdo tam necestuje, je to příliš nebezpečné.“

„Existuje nějaká další úroveň nad Xiadzin?“

„Nevíme jistě. Jsou tací, co jsou přesvědčení, že ano. Avšak se tam nikdo nedostal a nevrátil, aby nám dal vědět. A ty to raději taky nezkoušej. Nedovedeš si představit, co jsou Owholowex zač.“

Azanyrmuth si místními ještě chvíli povídal. Potom si ještě prohlédl město a jeho krásy, a

pak se rozloučil a vydal na cestu. Původně plánoval návrat do Elaganinn, ale pak si říkal, že by do Xiadzin alespoň nakoukl. Vznesl se vstříc obloze a ve stropě hledal průchod. Tentokrát mu to trvalo déle, protože vysokých hor sahajících do stropu zde bylo povážlivě méně.

Průchod nakonec našel a dalšími jeskyněmi pokračoval vstříc neznámému nebezpečí. Jak postupoval výš, příjemné teplo rychle vystřídal nepříjemný mrtvolný chlad, jaký býval přítomný i v zemích Temnorozených. Kolem sebe vytvořil ochrannou auru proti zlu a podpořil ji ještě kouzlem útočiště, které sesilateli umožňuje skrýt se před myslí nepřátel. Než pokračoval dál, zvažoval, zda se raději nemá vrátit, dokud je ještě čas. Nakonec však zvědavost zvítězila.

Když vylezl z jeskyně, otevřela se před ním děsivá scenérie Xiadzin. Kolem něj se nacházela pouze nekonečná písčité pláň, obloha byla zahalena do zvláštní temnoty odstínů hnědé a rudé, v dáli se ozývalo hřmění a kolem foukal silný víchř, který vířil rudohnědý písek. Dohlednost v této nehostinné úrovni byla jen pár desítek sáhů. I přes nepříznivé podmínky měl pocit, že přes stíny a písečnou bouři vidí do obrovské dáli. Nedaleko spatřil obrovitou černou stavbu jejíž povrch byl hladký a černý. Přestože byl od ní na míle daleko, rozeznával její rysy připomínající obří krystal trčící nad okolní pustinu. V mysli cítil, že se uvnitř nachází labyrint chodeb, spousta sálů a mnoho neznámého. Možná to byla pevnost, laboratoř, či sídlo další neznámé rasy.

Chvíli stál skrčen u malého skalnatého pahorku, jenž sloužil jako přístup do této nejvyšší úrovně. Pološílený byl naprosto přesvědčen, že tvorové v Elaganinn mluvili pravdu a nad ním se nacházela nekonečná prázdnota. Lákala ho možnost využít magická křídla a vyletět co nejvýše, avšak při té myšlence pocítil přítomnost neznámého nebezpečí přicházející shůry. Když se znovu podíval k tajemné stavbě, cítil přítomnost dalšího nebezpečí. Vítr zesiloval a z dáli přicházel děsivý šepot. Nejprv slabě, a pak zesiloval. Neznámé síly se blížily, až Azanyrmuth dostal strach. To co se blížilo, dalece přesahovalo jeho chápání a jediná myšlenka byla: „Zmizet odsud.“

Pološílený ihned vběhl do jeskyně v pahorku a běžel jeskyněmi dolů. Kouzlem si zvýšil rychlost a jak nejrychleji mohl, probíhal jeskyněmi do úrovně níž. Nepolevil ani když ucítil horký pouštní vzduch. Když spatřil vytoužené světlo Paelondem roztáhl křídla a střemhlav letěl k povrchu písčitého světa. Zde se schoval v jedné oáze pod palmovými větvemi a úzkostlivě se díval na oblohu. Intenzivní pocity neznámé hrůzy pominuly a Pološílený si pak pro sebe řekl: „Zatraceně, to byl ale blbej nápad.“

Po tomto celodenním výletu na něj přicházela únava, a tak se rozhodl pro odpočinek. Pojedl sušené maso s krajícem chleba. A pak hledal nějaké stinné místo, protože už zjistil, že se zde noci nedočká.

Probral se po několika hodinách. Opět neměl tušení, kolik hodin spal, ani kolik dní tu mohl strávit. Měření času tu bylo nemožné. Chvíli o čase přemítal a po svačině se rozhodl pro návrat Elegannin.

Protože se ve Vaernantu zdržel, cesta mu zabrala tři hodiny. V ráji potom pátral po průchodu do nižší úrovně Raewebum. Nalezl další jeskynní systém, který klesal níž. Když letěl vzduchem další úrovně, sledoval pod sebou zelené koruny stromů prastarého lesa. Jakmile zamířil mezi stromy, zjistil, že jsou v tomto světě velmi vysoké. Některé podle jeho odhadu mohly dosahovat výšky jedné míle. Přestože jejich koruny byly velmi husté, zlatavé světlo pronikalo hluboko dolů.

Létal mezi kmeny vysokých sekvojí, obdivoval okolní nádheru, poslouchal zpěv, pískot a další zvuky, vnímal rozličné vůně lesa, a pak si najednou všiml obydlí a lávek v korunách některých stromů. Zaletěl blíž a hledal obyvatelé domů. Až po pozorném pohledu si jich všiml. Byli to totiž napůl stromy a jakési další neznámé bytosti, které nemohl nikam zařadit. Naštěstí i oni ovládali

telepatii a mohl si popovídat.

Když se rozloučil, pokračoval v prohlídce lesa. Cestou potkával pořád nové a nové druhy ptáků, kterých tu žilo požeňnaně. Počty druhů odhadoval na tisíce a to viděl jen malou část světa. Potom konečně dosedl na měkkou zem porostlou příjemným mechem a kapradím. Kolem se vinulo mnoho potůčků, jež zásobovaly vodou stromy a bohatý život. Ještě mnoho hodin se toulal po Raewebum, než se vydal pátrat po dalším průchodu.

Sestoupil dalšími jeskyněmi do úrovně Namuganu. Cesta mu tentokrát zabrala o něco déle, protože si myslel, že stále bloudí jeskyněmi. Ve skutečnosti se již nacházel ve skalnatém světě. Jeskynní dómy dosahovaly pozoruhodných rozměrů, bylo v nich o poznání více světla, než ve spojovacích jeskyních a též tu občas potkával drobné živočichy. Azanyrmuth mohl v obřích prostorech bez potíží letět, a tak dal do průzkumu dalšího světa.

Zanedlouho se dostal do venkovních prostor. Tato úroveň byla na rozdíl od předchozí chudá na život. Málo stromů, málo tvorů, pouze tu potkával jakési orly a ještěry. Namuganu byl světem vysokých skal, hlubokých strží a nekonečných pohoří. Další hodinu si užíval schopnosti létat a zkoušel nejrůznější finty. Prolétával skalními bránami, průchody a průrvami. Když se dosytosti vyřádil, vydal se do předposlední úrovně Hyrrashir.

Jakmile dorazil na místo, stál před chladnou mrazivou krajinou pokrytou tundrou a jehličnatými lesy. Zdejší slunce zářilo slabým studeným světlemodrým světlem. Pološilený se toulal po zmrzlých planinách a vyhlížel zde známky života. Obyvatele této úrovně nemohl potkat, zato v dále zahlédl velké chobotnaté tvory pokryté hustou srstí jak si v klidu pochodují krajinou. Časem narazil na další tvory a zvířata, ale než si je stačil pozorně prohlédnout, většinou utekla.

Azanyrmuth si uvědomil, že byl natolik zabrán do průzkumu světů, až zcela zapomněl na jídlo. Našel si klidné místo s výhledem na krajinu a vzdálená pohoří a pustil se do jídla. Jeho zásoby se však povážlivě tenčily, zbývaly už jen na jeden den.

Protože se dostavila únava, rozhodl se najít nějaké bezpečné místo k přenocování. Poblíž si vyhlédl malou jeskyňku, kterou si upravil ke spánku. Protože zdejší úroveň byla chladná, nasbíral dříví na oheň, který pak kouzlem zapálil. Azanyrmuth se schoulil do svého čarodějnického pláště a po celodenním putování rychle usnul.

Když se probрал, svět kolem vypadal úplně stejně, jako v čase kdy uléhal. Při snídani se kochal výhledem na krajinu. Potom sbalil skromnou výbavu a vydal se pátrat po dalším průchodu. Věděl, že už má zásoby na pouhý jeden den, a pak bude muset zkoušet rostliny a živočichy zdejších úrovní, zda jsou vhodné k jídlu.

Průchod do spodní úrovně byl tentokrát trochu jiný. Neprocházel jen skálou, ale mnohé chodby tvořily masy ledu. Spodní úroveň Uttanu tvořily jen poletující ledové kry, které obklopovala tma. Některé byly velké jako hory, jiné zase malé. Přestože tu neviděl žádný zdroj světla, kry zářily jasně bíle. Jak letěl stále dolů, kry se zmenšovaly a volná prostranství zvětšovala. Když tímto zvláštním světem proletoval, zpozoroval na mnohých kráčích známky činnosti. Evidentně v tomto nehostinném světě někdo přežíval.

Azanyrmuth se zastavil u vchodu jednoho z mnoha obydlí. Obdivoval umně vytesaný vchod v ledu a následující chodby. Vše bylo dílem zručných rukou, místnosti, zdi a průchody zdobily římsy, ornamenty, konzole a další okrasné prvky.

Procházel se ledovým královstvím a hledal někoho z místních. Konečně se dočkal, když v

jednom sále potkal čtveřici tvorů vzdáleně připomínající lidi a ještěry oděné v modrých pláštích.

Pološílený opět využil telepatii: „Zdravím vás. Jmenuji se Azanyrmuth a pocházím z daleka.“

„Vítej u nás,“ dostalo se mu odpovědi.

„Nečekali jsme návštěvu,“ odpověděl mu druhý. „Už jste nás nenavštívili už hodně dlouho.“

„My?“ podivil se Azanyrmuth. „My jsme u vás ještě nikdy nebyli. Určitě to byli vzdálení předkové, ale ti náš svět opustili dávno.“

„Říkali si Aldeřané a často náš svět navštěvovali. Pak se něco stalo a najednou k nám přestali cestovat.“

„O tom jsme už něco zjistili,“ pokračoval Azanyrmuth. „Kamsi odešli, ale zanechali po sobě spoustu starých pevností. Hodně experimentovali a to i velmi nebezpečnými věcmi. Možná po něčem pátrali i zde.“

Tvorové se po těchto slovech dali mezi sebou do debaty. Rychlost přenosu jejich myšlenek byla pozoruhodná a pološílený nestačil vše včas pochytit.

„Znám jednoho Aonetumm, který s Aldeřany strávil hodně času. Žije na samotném kraji Uttanu. Zavedu tě tam,“ pobídl Pološíleného.

Azanyrmuth ho poté následoval ven. Podivná bytost rasy Aonetumm roztáhla modře zářící křídla a vylétěla ze dveří do temného prostoru. Azanyrmuth ho hned následoval. Spolu letěli prostorem, přičemž Pološílený sledoval stále menší poletující kry. V této úrovni ztrácel přehled o tom kde je dole a kde nahoře, zvláště v místech, kde už poletovalo jen velice málo ker.

Urazili mnoho mil a zastavili se u poslední kry dostatečně velkou na to, aby poskytla dost prostoru pro obydlí. „Jsme na místě,“ pravil Aonetumm a přistál na malém prostranství před bohatě zdobeným průchodem. Spolu pak pokračovali ledovou chodbou až do velké sloupové síně.

„Vítej. Už jsme se dlouho neviděli,“ pozdravila ho hodně stará bytost patřící k rase Aonetumm.

„I já tě rád vidím,“ opětoval pozdrav. „Někoho jsem ti přivedl. Prý pochází z Aldeneerinu. Pamatuješ na ně?“

„Ano,“ neskřýval úžas starší. „Jak je tu už dávno.“

„Dle našich zjištění více jak sedm set let,“ poznamenal Azanyrmuth.

„Sedm set let? To je co?“ divili se oba.

„Tak měříme čas v našem světě. Je to prostě hodně dlouho.“

„Aha. Vzpomínám, že Aldeřané něco takového zmiňovali. Jistě si máme hodně co povídat. Co kdybychom se posadili,“ nabídl hostům místo u stolu z ledu.

Azanyrmuth koukal na překrásné židle vytesané z ledu s nedůvěrou. Sedět na ledu se mu moc nechtělo, avšak když se zkusil posadit, židle překvapivě nechladila. Jakmile se trojice usadila, pokračovala v telepatické komunikaci.

„Naši předkové původně nepochází z Aldeneerinu. Avšak nevíme odkud jsme přišli. Aldeneerin byl v té době prakticky opuštěn a mnoho let ho postupně objevujeme. Nedávno jsme začali cestovat i na jiné světy, kde jsme se setkali s dalšími kulturami,“ začal Azanyrmuth s vyprávěním. „Během našich cest jsme našli spoustu pevností, tajemných laboratoří a postupně poodhalovali zapomenutou historii. Staří Aldeřané, jak jim říkáme, z nějakého důvodu opustili svět. Domníváme se, že si zahrávali s věcmi, které měly zůstat raději skryty. Zjistili jsme, že jejich konání napáchalo mnoho škod.“

„Na to si vzpomínám,“ ponořil se do myšlenek stařec. „Vaši předkové zkoumali naše světy a zajímali se především o Xiadzin a Uttanu. Jejich průzkum se však nesetkal s úspěchem, a po čase se naše kontakty omezily jen na občasné návštěvy.“

„Že mě to nepřekvapuje.“

„A je tu ještě jedna věc,“ pokračoval stařec. „Nechali tu nějakou věc.“ Potom se zvedl od stolu a ztratil se v jedné z jeho komnat. Když se po pár minutách vrátil, v ruce držel malou krabičku potaženou modrým sametem.

Sotva ji Azanyrmuth spatřil, užasl, protože tušil, co ona krabička skrývala. Jakmile mu ji stařec podal, ihned se podíval dovnitř. Uvnitř byl mohutný zlatý prsten s vnitřním prstencem s čísly od jedničky do osmičky.

„Myslím, že budete vědět, k čemu to slouží.“

„Ano. To vím. Jeden podobný jsme před pár lety našli.“

„Je tvůj.“

„Děkuji vám,“ zdvořile poděkoval Pološílený.

Potom si krabičku schoval na bezpečné místo v plášti, a potom se chtěl dozvědět něco o tomto světě: „Mohl bych se ještě zeptat?“

„Jistě.“

„Co se nachází pod touto úrovní?“

„Údajně další úrovně. Ale od nich nás dělí černá prázdnota. Nikdo se za ní ještě nedostal a nevrátil se zpět. Určitě jsi si všiml, jak je náročná orientace v tomto světě.“

„Trochu jo,“ souhlasil s ním Azanyrmuth.

„Jakmile by jsi se dostal mimo kry, v úplné tmě okamžitě ztratíš přehled o tom, kde je nahoře a dole. Pak bys zůstal sám uprostřed prázdnoty a ve snaze se vrátit zpět bys s největší pravděpodobností létal v kruhu a časem zemřel hladem a únavou.“

„A kdybych přestal létat, tak bych snad někam dopad.“

„Právě, že ne. Pod Uttanu nefunguje gravitace, zůstal bys tam viset ve vzduchu.“

Azanyrmuth se ještě zamyslel: „A co vyrobit dlouhé lano, které postupně spouští dolů.“

„Hmm,“ zauvažoval průvodce Pološíleného. „To nás nenapadlo.“

„Ale napadlo,“ vyvrátil tvrzení stařec. „Problém je ta nulová gravitace. Lano nelze spustit dolů, musí ho někdo natáhnout a samozřejmě ho nikdy nenatáhne rovně. Vznikla by z toho šílená motanice, každopádně má průzkumník možnost k návratu. Možná bychom to mohli někdy vyzkoušet, ale zatím nebyla nějak potřeba. V těchto úrovních máme vše, co potřebujeme. Není třeba se pouštět do neznámých světů pod Uttanu. A to samé platí i pro Xiadzin.“

„To je na dlouhé vyprávění,“ dodal průvodce. „No měli bychom se vrátit. Doma mě už budou očekávat.“

Potom se rozloučili. Azanyrmuth znovu poděkoval za vzácný dar, a potom se vydali na zpáteční cestu. Průvodce Pološíleného opustil u svého bydliště. Rozloučili se a Azanyrmutha čekala dlouhá cesta. Do Elagannin musel projít tři úrovně, a tak se nechtěl příliš zdržovat.

Cesta mu zabrala celých pět hodin. Během ní naposledy obdivoval světy, zejména prastaré lesy. Když dorazil do Elagannin, zastavil se, aby pojezd a odpočinul si. Přemýšlel, kam vyrazí, až se vrátí zpět do svého Univerza. Když teď získal Prsten kruhu, který umožňuje volit cílové Kruhy při cestování, mohl se vydat za dalšími Azanyrmuthovci, jenž díky prstenu unikli do města Okatar Shing. Původně uvažoval o Cimmerii, kde pozvolna vznikala odpor proti Ori. Nález prstenu mu přinášel mnohé možnosti a dlouho se rozhodoval, kam půjde.

Po necelé hodině odpočinku vstal, našel zdejší obyvatele, s nimiž se rozloučil a zamířil do jeskyně, kterou sem vstoupil. Ještě než našel jeskyni s průchodem, trochu se obával, zda se průchod během jeho návštěvy neuzavřel, to by tu byl uvězněn navždy.

Jakmile dorazil na místo, jasná záře průchodu napovídala, že je vše v pořádku a Pološílený urychleně zamířil do domovského Univerza. Na druhé straně v podzemí Aldeřanské pevnosti postupoval s opatrností. Nebyl si jist, zda Ori vstoupili na Wat-Khor. Přes hodinu procházel opuštěnou pevností a nenarazil na jedinou stopu nepřítele. I rozkvetlá louka v rozlehlém údolí pod vysokými pohořími zela prázdnotou. Oddychl si, když okolo vládl klid a pomalu se vydal ke Kruhu

světů osamoceně stojící uprostřed.

Postavil se k zadávacímu pultu a už se chystal zadat adresu Cimmerie, ale pak neodolal touze vyzkoušet Prsten kruhu. Nasadil si jej na prst a vnitřním kruhem v prstenu pootočil tak, aby šipka prstenu ukazovala na číslici 2. Když začal zadávat adresu Aldeneerinu, prsten se slabě rozzářil zlatavou barvou a zvolená číslice změnila barvu z černé na rudou. Jakmile zadal poslední symbol a dotkl se středové červené polokoule, Kruh se otevřel. Azanyrmuth si všiml, že se na rudě zářící polokouli zadávacího panelu objevila zlatá číslice 2. „Ha. Zdá se, že to funguje,“ pomyslel si a vstoupil do hladiny portálu.

Azanyrmuth viděl před sebou známý pohled na míjející hvězdy v modře zářícím tunelu jak bylo jeho tělo přenášeno na miliardy mil daleko. Když vše zmizelo v jasném světle, Pološílený se vynořil na druhé straně. Doufal, že vše funguje jak má a nepadne do náruči nepřítelů, jenž právě utiskuje Lianar.

Kruh se uzavřel a Azanyrmuth otevřel oči. Před sebou viděl majestátní opuštěné město a velké zarostlé nádvoří. Dorazil na správné místo, do města Ma'at. Ačkoliv ho nikdy nenavštívil, vzpomněl si na vyprávění Dagericha a Galvoje, kteří se sem v roce 375 náhodou dostali. Měl štěstí, protože přišel ještě za dne a mohl tak v klidu prozkoumat okolí. Rozhodl se, že se nakonec vydá kontaktovat své druhy, kteří uprchli do města Okatar Shing a ukáže jim druhý nalezený Prsten kruhu. Dle slunce neměl problém s určením severu a vydal se na dlouhou cestu. V batohu mu zbývalo už jen málo jídla, avšak hluboké lesy i samotné město mu poskytlo mnoho příležitostí ulovit něco k jídlu.

Ten den urazil ještě pět mil, než se setmělo. Noc přečkal ukryt v pobořeném domě, který byl ještě součástí dávno zaniklých zahrad. Před setměním snědl zbytek zásob, a pak si připravil nocleh. Pro jistotu všechny možné vstupy do domu zahradil, protože dobře věděl, že není bezpečné se po nocích toulat opuštěnými zeměmi Aldeneerinu. V noci míval pocit, že cosi kolem domu šmejdilo. Zda to byla jen lesní zvěř, nebo nějaká potvora nezjišťoval. Nechtěl se prozradit.

Druhý den pokračoval v cestě, když konečně před sebou zaslechl kroky ozbrojeného oddílu.

„Stůj! Kdo jsi?“ ozvalo se před ním.

Azanyrmuth uposlechl a představil se strážným: „Jsem Azanyrmuth Pološílený.“

„Další Azanyrmuth?“ podivil se strážný Tsuyoshi v samurajské zbroji.

„Ano. Údajně další mí příbuzní nedávno odcestovali do města Okatar Shing. Jsou u vás?“

„Tuším, že asi osm z vás k nám dorazilo před pár měsíci. Rádi tě k nim zavedeme,“ nabídl strážný.

„Výborně. Jsem rád, že jsou v pořádku,“ radoval se Pološílený.

Cestou k městu jim Pološílený vyprávěl především o dění v říši Lianar a o Ori. To však Okatarovci věděli od ostatních Azanyrmuthovců. Strážní ho odvedli do hraničního tábora, kde přenocoval a další den se vydal společně s poslem do hlavního města Okatarské říše. Měli před sebou velmi dlouhou cestu, celkem sto padesát mil za čtyři dny. Povozy zajišťovaly pravidelné spojení říše s hranicemi. Posílaly se tak potřebné zásoby a současně někteří cestovali do města a zpět.

S Azanyrmuthem cestovali ještě další dva Okatarští válečníci s nimiž navázal řeč a během čtyř dnů jim vyprávěl o Lianaru, cestách Kruhem a invazi Ori. Cestou na sever minuli jedno zpustlé městečko a spousty zapomenutých vesnic patřící kdysi mocnému Aldeřanskému království Ma'at. Na konci druhého dne povoz dorazil do většího Okatarského města Samuroku ležící průchodu pohořím Otaki. Zde začínala říše Okatar Shing. V dávných dobách pohoří tvořilo hranici s královstvím Ma'at. Bývala to nejmocnější země na Aldeneerinu. Doba se však změnila a říše v okolí Okataru se s odchodem Starých Aldeřanů zhroutily a během jednoho století je zaplavilo spousta

příšer a bytostí, které často unikly z pevností, kde se dělaly pokusy.

Další dva dny putovali širokou dlážděnou silnicí. Potkávali mnoho povozů, jezdců a dalších cestujících. Azanyrmuth obdivoval úrodnou krajinu luk, jezer a říček. Krásné vesnice v japonském stylu. Po čtyřech dnech se Pološílenému otevřel pohled na obrovské město, jemuž dominovaly vysoké pagody, chrámy, královský palác, překrásné zahrady a soustava vodních kanálů po nichž se plavilo mnoho loděk. Do města vstoupili jižní branou, kde posel strážným u vchodu vysvětlil koho vede.

Ve městě se ho ujal Kenji, který ho zavedl k novému sídlu Azanyrmuthovců. Cestou obdivoval překrásné město, jenž působilo klidně a harmonicky. Líbila se mu zdejší architektura, byla úplně jiná než v Lianaru. Přemýšlel o budoucnosti a místě, kde bude v budoucnu žít. Tohle město se mu velice zamlouvalo.

Po půl hodině dorazili na jedno dlážděné náměstí, kde mu Kenji ukázal dům Azanyrmuthovců. Byl to nevelký dvoupatrový domek s rozlehlou zahradou. Pološílený vyšel schody a zaklepal na dveře. Po chvíli se ozvaly blízké kroky a dveře se následně otevřely.

„To jsi ty?“ zůstal stát ve dveřích překvapený Azanyrmuth Ohnivec.

„Ano. A jsem rád, že se opět shledáváme.“

„Pojď dál,“ radostně ho objal Ohnivec.

Pološílený přijal jeho pozvání a než vešel, poděkoval Kenjimu.

„Pojďte sem!“ vyzval Ohnivec zbylé osazenstvo domu. „Někdo právě dorazil!“

Ostatní dorazili do společenského pokoje záhy a každý neskrýval překvapení, když spatřili Pološíleného.

„Jak jsi se sem dostal?“

„Použil jsem tohle,“ ukázal Prsten kruhu.

„Kde jsi to našel?“ nechápavě pravil Tajemný.

„To je dlouhý příběh. Když to zkrátím, v Lianaru jsem byl nucen prchnout před Ori a jediná možnost záchrany byla Kruhem. Prošel jsem na Wat-Khor. Schoval jsem se do tamější pevnosti a tam jsem našel ty průchody do paralelních světů. Neodolal jsem, a jeden navštívil. Našel jsem tam jednoho místního obyvatele, který ještě pamatoval Staré Aldeřany a předal mi tenhle prsten, který tam kdysi zanechal. Původně jsem chtěl odejít na Cimmerii, ale potom jsem si to rozmyslel.“

„Tak to nám musíš povyprávět o tom světě,“ dál žasl Ohnivec. „Ale je skvělé, že nyní máme prsteny dva. Budeme moct mnohem častěji cestovat.“

„Jistě,“ pokračoval Pološílený. „A co provedeme s Ori?“

„To bude na dlouho. Podporu máme z mnohých světů, ale do Lianaru se už nedostaneme kvůli štítu Kruhu, takže nám nezbude než najít cestu po povrchu. A to je problém, protože žádná mapa světa se nedochovala, a tak nevíme, kam se vydat.“

„Pátrám v Okatarských archívech, ale moc toho tu o Aldeneerinu není,“ pravil Tajemný. „Jistou naději vkládám do knihoven města Ma'at. To je však hodně nebezpečné, protože město je zamořeno zlými tvory a bytostmi. Nevím, co se ve městě stalo, ale z nějakého záhadného důvodu přilákalo množství monster z celého dalekého okolí. Nikde není tak velké nebezpečí, jako právě tam.“

„Aha,“ zklamaně konstatoval Pološílený. „Takže za mého života asi Ori nepadnou?“

„S největší pravděpodobností ne. Musíme najít cestu. A to nemluvím, že Ori mají mezi mnohými podporu. Bude to dlouhé a Lianarské království asi mnohé vytrpí,“ povzdechl si Tajemný.

Ještě dlouhou dobu si Azanyrmuthovci povídali. Po společné večeři jim Pološílený vypravoval dlouhý příběh o světech v úrovních. Skončili takřka po půlnoci a to nestačil vylíčit všechno. Další dny se Pološílený seznamoval z životem ve zdejší říši a nacházel zde nové přátele. Stále však vzpomínal na Lianaeské království, přátele, kteří tam zanechal a na časy, kdy bylo na Aldeneerinu dobře.